

Giới thiệu Vô Cùng Mập Vô Cùng Gầy

Truyện Vô Cùng Mập Vô Cùng Gầy, câu chuyện kể về hai chị em song sinh tính cách khác nhau nhưng đều có điểm chung đặc biệt đó chính là đều yêu cùng một người đàn ông.

Người đứng cảm kiên trì như Phì Phì, bây giờ cũng không dám thuận theo lòng mình. Sắt Sắt nước mắt như mưa, rời khỏi quê hương. Nhưng người đàn ông đó lại yêu Phì Phì chứ không có tình cảm với Sắt Sắt, nhưng anh lại đột nhiên xoay người, lúc quay đầu lại thì chỉ còn sự vô tình lạnh giá.

Trong nháy mắt mất đi tình thân rồi trong nháy mắt mất đi tình yêu. Ngưng mắt dừng lại ở nơi đã có kết cục trước, sau đó, mọi thứ còn có thể bắt đầu lại nữa sao?

Bạn đang đọc truyện *Vô Cùng Mập Vô Cùng Gầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Già Phì thu dọn xong bàn làm việc chuẩn bị tan ca, đột nhiên phát hiện một phong thư không rõ lai lịch nằm trên kệ tài liệu, Già Phì tò mò xé ra xem, hóa ra là một lời giải bói toán.

Phía trên ghi lại rõ ràng những chuyện từ lúc Già Phì hai mươi một tuổi tiến vào Tập đoàn Dự Thành đến lúc hai mươi lăm tuổi. Bởi vì những chuyện trong vài năm này được viết cực kì chính xác, thật sự khiến Già Phì vô cùng hứng thú, vì vậy mà chuyện đồng ý đi mua váy với Già Sắt sau khi tan ca liền bị ném ra sau đầu, trước tiên nghiên cứu lời giải này cái đã.

Nội dung phần đầu đều là quá khứ, Phì Phì cũng nhìn không bỏ qua chút nào, ba điều ở phần sau là tương lai, Phì Phì mở to hai mắt nhìn:

1. 25 tuổi gặp được quý nhân, nhưng nguy cơ khắp nơi, tình cảm hòa thuận dễ bị thương tổn, sau này, thuận buồm xuôi gió.
2. 26 tuổi kết hôn, bên nam cao 1m78.
3. Có hai con, mẫu bằng tử quý, cả đời bình an.

“Cái quẻ cửt chó gì đây, còn mẫu bằng tử quý, đã là thời đại nào rồi, Phì Phì tôi chính là muốn hưởng ứng chính sách nhà nước, chỉ sinh một con. Năm nay không phải là được thăng làm quản lý sao, cũng có nghĩa nói là sẽ gặp được quý nhân nào đó, hơn nữa năm sau là 26 rồi, bây giờ ngay cả một người bạn trai còn không có, còn kết hôn? Huống chi Phì Phì tôi dù sao cũng phải kiếm từ 1m8 trở lên, 1m78 còn thiếu 2cm nha, tuyệt đối không cần.” Già Phì nói thầm trong lòng, ném mảnh giấy kia qua một bên, lao ra khỏi văn phòng, tan ca!!!

Xem cái quẻ cửt chó kia làm chậm trễ thời gian, chỉ sợ Sắt Sắt lại muốn làm loạn, Phì Phì sợ nhất chính là nhìn thấy bộ dạng cau mày quở trách mình của Sắt Sắt, vì vậy mà tăng tốc độ xe. Nhưng mà, ai là người đặt cái quẻ ở đó? Vì sao những chuyện ở phần đầu đều nói chính xác như vậy?

Phì Phì nghĩ vậy liền nở nụ cười, những chuyện ở phần đầu muốn nói chính xác cũng không đơn giản. E rằng chỉ cần tóm bừa một người trong ‘cái hộp vuông vắn này’* cũng có thể nói gần như đúng hết những chuyện trong công ty vài năm nay của Phì Phì.

=> *Ý chỉ tòa nhà công ty hoặc bộ phận

Nghĩ đến đây, Phì Phì nhếch môi cười, làm suýt chút nữa xảy ra tai nạn giao thông.

Chiếc xe tàn của Phì Phì suýt nữa đụng vào chiếc Lincoln màu xám bạc mới tinh của người ta. Hai mặt xe đều đã gần sát nhau, có tiếp xúc thân mật hay không thì không biết.

Là họa thì không tránh khỏi, Phì Phì dừng cảm ló đầu ra ngoài nhìn chủ nhân của chiếc Lincoln, chuẩn bị đón nhận lời phê bình nghiêm khắc từ chủ xe Lincoln, ai ngờ không nhìn còn tốt, vừa nhìn thấy liền khiến Phì Phì nổi trận lôi đình.

Hóa ra không phải Phì Phì suýt chút nữa đụng phải anh ta, mà là anh ta suýt chút nữa đụng phải Phì Phì.

Chủ nhân của chiếc Lincoln đã nằm bò trên vô-lăng ngủ thiếp đi. Uống đến vậy mà còn lái xe, may mà Phì Phì tôi mạng lớn, nếu không nhất định bị tông chết rồi. Phì Phì nghĩ đến liền thở hồng hộc xuống xe, chuẩn bị thật tốt để phê bình và uốn nắn con ma men trên chiếc Lincoln.

“Này, ma men, anh đứng lên cho tôi.” Phì Phì xuống xe lớn tiếng làm ồn với chủ xe Lincoln.

Chủ xe Lincoln khó khăn ngẩng đầu, tựa như cái đầu của anh ta nặng mười vạn tám ngàn cân, Phì Phì nhìn thấy gương mặt cũng được coi là anh tuấn, sắc mặt trắng bệch, môi tím tái, ánh mắt ảm đạm. Phì Phì cảm thấy anh ta không hề giống như kẻ uống say, chủ xe Lincoln vô cùng yếu ớt nhìn Phì Phì há miệng thở dốc, dường như muốn nói cái gì đó, lại không có sức lực xoay chuyển, tiếp đó lại ngã lên vô-lăng, lần này nghiêng mặt về phía Phì Phì, nhưng

hai mắt nhắm lại.

Phi Phi thấy sự việc không ổn, trong lòng cả kinh, vội vàng gọi 110, nghĩ lại lại thấy không ổn, lại vội vàng gọi 120, Phi Phi thử đưa tay vào trong cửa sổ quơ quơ thoáng qua trước mắt của người đàn ông kia, không có phản ứng, nhưng mà tay của người đàn ông ông khó khăn mà hơi nhấc lên, Phi Phi nhìn thấy, người đàn ông cầm chiếc di động màu đen trên tay, Phi Phi cầm điện thoại quay sang nhìn, trên điện thoại di động là ‘12’, hẳn là phía sau còn thiếu số ‘0’ đây mà, hóa ra anh ta cũng biết mình phát bệnh, chỉ là không có sức gọi cú điện thoại này. Lúc xe cứu thương ồ ồ đến, Phi Phi và chủ xe Lincoln đã bị dân chúng vây quanh đến nỗi nước cũng không thấm qua được.

Bác sĩ và y tá nâng chủ xe Lincoln lên cáng rồi lên trên xe cứu thương, cô y tá quay đầu cười nói với Phi Phi: “Tiểu thư, mời lên xe.”

Phi Phi bị ma xui quỷ khiến mà leo lên xe cứu thương, một lòng chỉ nghĩ đến rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra với chủ nhân chiếc Lincoln, đến bệnh viện, bác sĩ và y tá đẩy mạnh chủ xe Lincoln vào phòng cấp cứu, một y tá dẫn Phi Phi đi bổ sung thủ tục đăng ký, Phi Phi mới nhớ ra sao mình lại theo đến bệnh viện, tên của anh ta là gì cũng không biết, làm sao làm thủ tục bây giờ?

Phi Phi thấy trên tay mình là di động của chủ xe Lincoln, liền biết bây giờ phải làm gì rồi.

Chờ có trách tôi tùy tiện dòm ngó điện thoại di động của anh nha, tôi cũng vô cùng bất đắc dĩ mà, tôi phải giúp anh tìm người đến xử lý anh. Phi Phi suy nghĩ liền kiểm tra danh bạ trong điện thoại kia, nhưng mà hoàn toàn không có cha mẹ, hay là số điện thoại vợ anh em linh tinh gì đó, tất cả đều là có tên có họ, nên tìm ai đây?

Cái tên ‘Thư kí Hồng’ này khiến cho hai mắt Phi Phi sáng lên, chính là anh ta, nói không chừng anh ta chính là thư kí của chủ xe Lincoln.

“Thảm tử” bên kia truyền đến giọng nói của người đàn ông trung niên,

“A, là thư kí Hồng sao, xin chào, chuyện là thế này...” Phi Phi kể tóm tắt tất tần tật mọi chuyện đã xảy ra.

Thư kí Hồng đầu tiên là kinh ngạc, nhưng lập tức bình tĩnh lại, nói rằng sẽ đến bệnh viện ngay.

quả nhiên không đến hai mươi phút, một người đàn ông trung niên lịch sự chạy về phía Phi Phi: “Xin hỏi, có phải là Giả tiểu thư không?” người đàn ông trung niên tao nhã lịch sự.

Nếu người nhà của họ đã đến thì cũng không còn chuyện của Phi Phi, Phi Phi đi ra khỏi bệnh viện mới thấy bản thân mình sao lại xui xẻo như vậy, cứ tưởng rằng đụng phải một con ma men, đầu gối lại đụng phải một con ma bệnh.

Đến lúc nhìn thấy Sát Sát, không tránh được Sát Sát quở mắng một phen. Phi Phi không biết lấy lý do gì, dù sao cũng là mình đến muộn, nên để Sát Sát tùy ý trách mắng, dĩ nhiên Phi Phi cũng biết, những lúc Sát Sát muốn trách mắng cô, tốt nhất là không nên lên tiếng, nếu lên tiếng, thì càng phiền phức hơn. Mãi cho đến khi cùng Sát Sát mua xong cái váy, Sát Sát mới tựa như nghĩ đến cái gì đó, nói: “Phi Phi, có phải di động của em kêu không vậy?”

“Không có đâu, sao em không nghe thấy?” Nhạc chuông di động Phi Phi là “Bến Thượng Hải”, một tiếng ‘trần trườg’, mà Phi Phi lại tương đối miễn cảm như vậy, sao lại không nghe thấy.

“Thật mà, em nghe đi, lại kêu nữa kìa.” Sát Sát dứt khoát dừng bước, áp vào cái túi Phi Phi nghe.

Phi Phi cũng cảm thấy thật sự là trong túi mình có âm thanh vang lên, mở túi ra liền thấy, trời ơi, di động của chủ xe Lincoln, ngang nhiên nằm ở trong túi của Phi Phi, hơn nữa còn phát ra ánh sáng lấp lánh, hoa hoa nhảy múa.

Phi Phi cầm điện thoại lên nhìn, tiếng chuông dừng lại, mười cuộc gọi nhờ.

“Đây là di động của ma bệnh.” Phi Phi bất đắc dĩ nhìn chiếc điện thoại di động.

“Nếu không thì em nghe điện thoại đi, nói không chừng anh ta tìm em đòi điện thoại.”

Sát Sát vừa nói xong, điện thoại trên tay lại vang lên hai tiếng, lần này là tin nhắn: “Mở ra xem chút đi, không chừng là muốn em trả điện thoại.”

Dưới sự thúc giục của Sát Sát, Phi Phi mở tin nhắn: “Tình yêu, không phải nói đến đón em sao? Sao bây giờ còn chưa đến vậy. Anh thật đáng ghét mà... Xem em ở lại trường phạt anh thế nào.” Tên hiển thị của tin nhắn là Bạch Mai Khôi.

Phi Phi liếc mắt nhìn Sát Sát, vẻ mặt vô tội nói: “Tình yêu, em đọc tin nhắn riêng tư của người ta rồi.”

“Đọc rồi cũng không còn cách nào, Phi Phi, em nói xem, Bạch Mai Khôi này, có phải là ngôi sao điện ảnh Bạch Mai Khôi hay không?”

“Em thấy rất không thể nào, một kẻ là ma bệnh, làm sao có thể quyến rũ ngôi sao điện ảnh Bạch Mai Khôi, trên đời này họ Bạch rất nhiều, tên Mai Khôi cũng không ít.” Phi Phi nghĩ đến bộ dạng tiều tụy vì bệnh của ma bệnh kia, cho dù Bạch Mân Côi muốn trừng phạt anh ta, anh ta cũng chịu không nổi đấy.

“Nếu không thì, em gọi lại cho thư kí Hồng đi, để ông ta đến cầm điện thoại đi.”

“Cũng chỉ có thể như vậy thôi.” Phi Phi tìm được dây số của thư kí Hồng, vừa muốn nhấn xong, điện thoại kêu tồ tồ hai tiếng, liền tự động ngắt điện

thoại, hết pin!!!

“Ý trời mà, ý trời mà.” Sắt Sắt cảm thán: “Nói không chừng điện thoại này có chuyện gì đó đây đưa với em rồi. Hơn nữa rất có thể là duyên phận nha....”

“Chị đây, xem tiểu thuyết nhiều vào đi. Chuyện gì cũng có thể nghĩ ra. Phi Phi em cho dù muốn duyên phận, cũng phải có duyên với người có thân thể cương tráng, đây là di động của ma bệnh nha. Có thể trở thành một người đàn ông cường tráng sao?” Phi Phi cố tình mang cái lời giải của quẻ thần bí nhất được hôm nọ nói với Sắt Sắt, trách để Sắt Sắt có thêm lí do cười Phi Phi là ni cô già. Nói tới thì tự Phi Phi cũng cảm thấy mất mặt, cũng đã 25 tuổi rồi, vậy mà không có kinh nghiệm yêu đương gì, Sắt Sắt người ta 15 tuổi đã yêu sớm, đến bây giờ 25 tuổi, trước giờ cũng chưa từng thiếu bạn trai, mãi cho đến năm ngoái mới vừa chia tay với bạn trai mới trở thành một người cô đơn, nhưng mà bên cạnh vẫn có hàng loạt đàn ông vây quanh. Trước kia đàn ông vây quanh bên cạnh Phi Phi cũng không ít, nhưng Phi Phi nhìn ai cũng không vừa mắt, người ta vòng tới vòng lui, không có công lao cũng có khổ lao, chưa kể lợi ích gì cũng không gặp may, ngay cả sắc mặt tốt cũng không có, còn bị khinh bỉ vô cùng, tự nhiên cũng sẽ từ từ rút lui hết, lâu ngày, cũng không còn người đến ve vãn nữa.

Di động của chủ xe Lincoln là Samsung, bốn miệng của nhà họ Giả đều xài Nokia, Phi Phi cũng không còn chỗ sạc pin, suy nghĩ đành phải chờ ngày mai gặp đồng nghiệp, xem có ai có điện thoại Samsung hay không.

Hai chị em về đến nhà, cha mẹ đều đã ngủ rồi, hai chị em nhẹ chân nhẹ tay bước vào trong phòng, vì tiết kiệm thời gian nên cùng nhau tắm rửa, mới mạnh ai nấy ngủ.

Giả Phi không mập, Giả Sắt cũng không gầy.

Thật ra cả hai đều là cô bé dễ thương tăng một phần thì chê nhiều, giảm một phần thì chê ít.

25 năm trước, sau khi sinh ra bào thai chị em song sinh này, ông Giả vừa thấy, liền chỉ vào đứa trẻ mập mạp gọi là ‘Phi Phi’, đương nhiên cái gọi là mập mạp này cũng chỉ là tương đối mà thôi, mà đứa trẻ tương đối thon thả kia đương nhiên gọi là ‘Sấu Sấu (gầy gầy)’ rồi.

Sau này lúc đặt tên cho Phi Phi và Sấu Sấu, ông Giả lại lười biếng, nói: “Thì cứ gọi Giả Phi và Giả Sấu đi. Anh thấy rất hay.” __!

Vẫn là bà Giả chăm chỉ, lật , rồi nói: “Phi Phi thì cứ gọi là Phi Phi đi, tên này cũng rất hay, vừa khỏe mạnh vừa trong sáng, dường như không còn tên nào tốt hơn, còn Sấu Sấu, em thấy dùng ‘Sắt Sắt’ đi.”

Chính vì chuyện này, đến lúc Phi Phi và Sắt Sắt 25 tuổi, Phi Phi còn chê mẹ thiên vị, tìm cho Sắt Sắt một cái tên đẹp đẽ như vậy, người ta vừa nghe liền biết là cô bé dễ thương, còn tìm cho Phi Phi cái tên cực phẩm như vậy, người ta vừa nghe liền khẳng định rằng cô bé này nặng, đạo này, cái tên vô cùng quan trọng. Sắt Sắt đương nhiên rất đặc ý với chuyện này, rất cảm ơn mẹ già năm đó đã chăm chỉ lật từ điển, mới có thể không dùng cái tên ‘Sấu Sấu’ này.

Vì vậy, Phi Phi hôn ông Giả, còn Sắt Sắt hôn bà Giả.

Bà Giả thường xuyên kiêu ngạo mà khoe với người ta rằng bà có một cặp con gái song sinh, nhưng người ta đâu có tin, bởi vì nhìn thế nào thì Phi Phi và Sắt Sắt cũng không giống thai song sinh, cùng lắm chỉ giống như chị em mà thôi.

Mặc dù đều cao 1m68, nhưng làn da của Phi Phi trơn bóng mịn màng, nước da màu đồng khỏe mạnh căng mướt, mặt như hoa đào, đôi mắt to lấp lánh chớp chớp, tự xưng là thông minh tuyệt đỉnh. Da Sắt Sắt trắng như tuyết, đôi mắt phượng đắm đuối đưa tình, cử chỉ tao nhã lịch sự, eo nhỏ gọn gàng, rất có xu hướng như cảnh liễu đung đưa theo chiều gió, được Phi Phi xưng là đệ nhất khó chịu.

Mặc dù từ nhỏ đến lớn, hai chị em thường xuyên vì giành một miếng thịt kho tàu, cướp đoạt một cái áo sơ-mi trắng mà trừng mắt hí mũi, nhưng về phần đàn ông, hai người luôn là nước sông không phạm nước giếng, hơn nữa người đàn ông thích Phi Phi sẽ không thích Sắt Sắt; người đàn ông thích Sắt Sắt thì sẽ không thích Phi Phi; huống chi đàn ông mà Phi Phi thích thì Sắt Sắt sẽ không coi trọng, đàn ông mà Sắt Sắt thích thì Phi Phi cũng không thèm liếc mắt nhìn một cái.

Phi Phi thích cười, Sắt Sắt thích khóc. Đương nhiên đó là ở nhà. Ở bên ngoài hai người đều là những thanh niên tốt tuổi trẻ tài cao, ‘tài mạo song toàn’.

Lại nói, Phi Phi quăng chiếc điện thoại Samsung kia vào trong tủ đầu giường, hôm sau đi làm cũng không nhớ phải tìm đồ sạc pin, dĩ nhiên cũng quên mất còn có một chiếc điện thoại đang chờ, chiếc điện thoại đáng thương kia thì lẳng lẳng nằm ở tủ đầu giường, không biết đến ngày nào mới được trở mình kêu vang.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cùng Mập Vô Cùng Gầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Hôm sau, Phi Phi tan ca về nhà, vừa vào nhà liền thấy bà Già đang mạnh mẽ chỉ trỏ về phòng Sắt Sắt.

Phi Phi liền biết nhất định là Sắt Sắt lại gây phiền phức nữa rồi.

Phi Phi lặng lẽ mở một khe nhỏ ở cửa phòng của Sắt Sắt. My God!! Nguy rồi, hôm nay Sắt Sắt không phải làm loạn bình thường đâu.

Chỉ thấy Sắt Sắt đang cầm một cây kéo sắc bén, nhắm ngay, hình như là ngay trái tim mình.

“Sắt Sắt, đừng làm bậy mà!” Phi Phi liền cất bước vọt vào, cố gắng giữ lấy cánh tay phải đang cầm kéo của Sắt Sắt, chỉ nhìn thấy gương mặt Sắt Sắt vì kiềm nén mà đỏ bừng, nắm chặt cây kéo không chịu buông, hai người dùng sức, cây kéo liền rạch phải cánh tay trái của Sắt Sắt, trên cánh tay trắng như tuyết của Sắt Sắt tuôn ra dòng máu đỏ tươi.

“Mẹ, mau đến đây, ba nữa, Sắt Sắt muốn tự sát! Mau đến nhanh đi!” Phi Phi hét lớn về phía cửa.

Phi Phi lúc đó, chỉ thiếu chưa quảy rầy đến hàng xóm, trực tiếp khiến ông bà Già chấn động tựa như vượt qua không gian, thời gian mà vọt tới phòng của Sắt Sắt.

Ông bà Già vừa nhìn thấy Phi Phi và Sắt Sắt như vậy, bà Già lập tức rên lên một tiếng, khóc lớn: “Sắt Sắt, sao con khờ như vậy chứ, dù thế nào đi nữa, con cũng phải nghĩ cho ba mẹ con chứ, Sắt Sắt...”

Sắt Sắt vừa nâng mắt phượng, mày liễu nhú lại, về mặt vô tội nói: “Ai nói con muốn tự sát?”

“Vậy... vậy chị cầm kéo làm gì?” Phi Phi cũng hồ đồ, vừa mới nãy rõ ràng nhìn thấy cô ấy đang cầm kéo chỉ vào ngực mình.

“Cắt vậy.” Vừa nói xong, Sắt Sắt vung kéo, ‘xoẹt xoẹt’, cái váy hoa nhỏ trong tay Sắt Sắt liền thành hai mảnh.

“A...” Cả ba miệng của nhà họ Già đều thở phào một hơi, ông bà Già thở phào nhẹ nhõm rồi rời đi, cũng không có hỏi Sắt Sắt vì sao lại cắt váy, những hành động bất thường như vậy của Sắt Sắt, mọi người đã nhìn quen. Sắt Sắt, mười tuổi đã làm loạn bỏ nhà trốn đi, mười lăm tuổi xem Tam Mao đến mức cả ngày nói muốn đi lang thang, mười bảy tuổi lại vì một nam sinh làm loạn tự sát. Mưa to sẽ vọt vào đi dưới mưa để ngâm nước cho đã, lúc có bão thì đòi đi biển, nói muốn nhìn xem bão trên biển như thế nào. Tóm lại, những việc của Sắt Sắt, ba ngày ba đêm cũng không nói hết.

Qua một lúc lâu sau, bà Già tìm băng gạc và thuốc bột đắp lên cho Sắt Sắt, dặn dò vài câu rồi đi ra ngoài.

Chỉ có Phi Phi đứng yên không nhúc nhích, nhìn kĩ cái váy kia, đúng là cái Sắt Sắt mới mua ngày hôm qua nha, hôm nay vừa mới mặc lần đầu tiên, sao lại muốn cắt rồi?

“Sắt Sắt, em thấy phí quá.” Phi Phi ở bên cạnh cảm thán: “Váy đẹp như vậy, mới mua hôm qua, hôm nay chỉ mới mặc qua một lần, cũng mua hết mấy trăm Đại Nguyên (đồng) đấy.”

Phi Phi còn chưa nói xong, vừa nghe thấy Phi Phi cảm thán, hai mắt Sắt Sắt liền đỏ lên, nước mắt đã dâng lên. Phi Phi sợ nhất là Sắt Sắt khóc, từ nhỏ đến lớn, hai người tranh giành thứ gì đó, chỉ cần Sắt Sắt khóc, Phi Phi liền thỏa hiệp, lần này cũng không khác, vừa thấy Sắt Sắt muốn khóc, Phi Phi nghĩ dù sao cũng cắt rồi, liền khích lệ Sắt Sắt, nói: “Thật ra cũng không có gì đáng tiếc, chỉ cần chị thích, chị cứ cắt, Sắt Sắt, chỉ cần chị vui về là được rồi, nào, cắt nữa đi.”

“Phi Phi.” Sắt Sắt đau lòng nhào vào trong ngực Phi Phi, khóc òa lên.

Phi Phi nghĩa hiệp can đảm lập tức bị kích động, nhất định là có ai bắt nạt Sắt Sắt nhà tôi rồi, mọi người coi đi, khóc đau lòng thế này mà.

“Sắt Sắt, nói cho chị biết, rốt cuộc là ai bắt nạt em hả?”

Vừa nghe thấy Phi Phi tự xưng là ‘Chị’, Sắt Sắt liền bất mãn nhíu mày, đây là địa vị tranh đoạt suốt 25 năm nha, sao có thể vì một cái váy nhỏ nhặt này liền chấp tay tặng ‘Chị’ này cho Phi Phi. Năm đó khi bà Già sinh hai người ra, bản thân mình lại không chú ý đến rốt cuộc là sinh ai ra trước, thật ra cũng chỉ kém vài phút mà thôi, sau đó y tá bên khoa phụ sản, một người nói Phi Phi ra trước, một người nói Sắt Sắt ra trước, vì vậy ai làm chị gái, đã trở thành một vụ án. Phi Phi nói lúc sinh ra mình đầu to, đương nhiên là chị; Sắt Sắt nói lúc sinh ra mình đầu nhỏ, mới chạy nhanh, cho nên ra trước, phải làm chị mới đúng.

“Phi Phi, mình mới là chị.” Sắt Sắt nghiêng đầu, kiên quyết nói.

“Quản ai là chị làm gì, rốt cuộc là vì sao chị cắt váy hả?” Trước hết, Phi Phi buông tha việc tranh giành làm chị em này.

“Chị...” Về mặt Sắt Sắt vô cùng xấu hổ: “Bạo Long cư nhiên đặt gương ở trên mặt đất, soi quần lót dưới váy của chị...”

Phi Phi lập tức cười ngất trên giường: “Ha ha ha...” Sắt Sắt cũng quen với việc Phi Phi cười, cũng như Phi Phi đã quen với việc Sắt Sắt khóc, nhưng Sắt Sắt vẫn cảm hận nụ cười của Phi Phi, tựa như Phi Phi sợ hãi với việc Sắt Sắt khóc vậy.

“Cười đủ chưa?” Sắt Sắt cau mày, khinh thường nói.

“Ừm, sắp đủ.” Phi Phi từ trên giường ngồi dậy, cười hai tiếng mới nhịn xuống, nói ra mọi thắc mắc: “Phải rồi, Bạo Long là ai? Vì sao anh ta muốn soi

quần lót của chị? Rốt cuộc soi được chưa?”

“Bao Long chính là Long Tiểu Cảnh, là học sinh của lớp công xí 07 khoa quản lý, bởi vì cậu ta hung dữ tàn nhẫn, không nói lý lẽ cho nên gọi là Bao Long, cậu ta vô cùng nhảm chán, đánh cược với nam sinh khác, cược hôm nay chị mặc quần lót màu đỏ, cho nên cậu ta đặt gương trên sàn nhà ở cạnh bàn học của cậu ta, sau đó cố ý giơ tay đặt câu hỏi bảo chị đi qua, sau đó nữa cậu ta nhìn thấy quần lót màu đỏ của chị từ trong gương...”

“Học trò của chị thật có tài nha.” Phi Phi cực lực nhin xuống để không cười, chân thành cảm thán: “Đã đoán được quần lót của chị mặc là màu đỏ là không tệ rồi, còn có cách chứng minh, thật tài giỏi.”

Ánh mắt có thể giết người của Sát Sát đã đến gần Phi Phi, Phi Phi đưa tay đẩy Sát Sát sang một bên, nói: “Vậy ngày mai chị làm sao đến trường nữa?” Phi Phi ngược lại lo lắng cho Sát Sát làm sao đối mặt với học trò trong lớp, Sát Sát là giáo viên của trường cao đẳng, năm nay nhận dạy chương trình học Human Resource Management (quản lý nguồn nhân lực) cho lớp, học trò trong lớp có phần khác với học trò thi tuyển, hoặc là thi rớt hoàn toàn kì thi tốt nghiệp trung học, hoặc là đã gia nhập xã hội nhưng về học lại, người trước đều có vẻ gây chuyện, bởi vì là sinh viên năm nhất, vẫn chưa kịp sửa đổi tính nghịch ngợm khi còn ở trung học, người sau đặc biệt chừng chặc hơn, là chân thành quay lại trường muốn học một số thứ.

“Chị cũng không biết, chị cũng không muốn đối diện với bạn học Thẩm nữa rồi. Phi Phi, em nghĩ cách giúp chị đi.” Sát Sát đặt niềm hi vọng vào Phi Phi. Phi Phi biết Sát Sát thăm mền bạn học Thẩm, nghe Sát Sát nói, bạn học Thẩm này cực kì đẹp trai, tác phong nhanh nhẹn, ‘ngọc thụ lâm phong’ (khí khái hiên ngang), mỗi tuần sẽ đến nghe vài tiết học, mỗi lần đều tự lái xe đến, đoán chừng là lãnh đạo của công ty nào đó.

“Bạn học Thẩm cũng biết chuyện hôm nay rồi hả?”

“Hôm nay bạn học Thẩm không có đến trường, không biết sau đó anh ta có biết hay không nữa.” Sát Sát cau mày, lo lắng trùng trùng.

Mắt to của Phi Phi xoay hai vòng, lại xoay hai vòng, Sát Sát vẫn không đợi được mắt to của Phi Phi phát ra ánh sáng, sau đó nói tiếng ‘Có’. Sát Sát thấy người tự xưng là thông minh tuyệt đỉnh như Phi Phi cũng không nghĩ ra cách, hai mắt đau xót, lại muốn khóc.

“Đừng gấp, đừng gấp, để em suy nghĩ đã.” Phi Phi an ủi Sát Sát.

Sát Sát ngồi trên mép giường, giường mắt nhìn Phi Phi.

“Có.” Cuối cùng Phi Phi cũng lên tiếng.

“Sao?” Sát Sát vội vàng chờ kết quả.

“Ngày mai chị đừng mặc quần lót màu đỏ nữa, mặc màu đen đi, đừng mặc váy, mặc quần đi, để Bao Long không soi được...”

Phi Phi còn chưa nói xong, đã bị cái gối đập trúng đầu, Sát Sát tròn mắt phượng, nói: “Phi Phi, em không thể nói thứ có ích chút à?”

“Em... xin lỗi, Sát Sát, em chưa nghĩ ra cách gì có ích, hôm nay không phải thứ sáu sao, hai ngày này chị cũng không cần phải đến trường, trong vòng hai ngày, em nhất định nghĩ ra cách để chị vinh quang trở về trường, được không? Ngày mai em còn ca buổi sáng, hôm nay chị tha cho em một mạng trước đi, mà? Sát Sát?”

Thấy đáng vẻ ngoan ngoãn của Phi Phi, Sát Sát tạm thời thả Phi Phi về trước.

Hôm nay là ngày chủ nhật ấm áp, hoa thơm cỏ ngọt, ánh nắng tươi sáng, là một ngày lành.

Phi Phi vẫn chưa nghĩ ra cách khiến Sát Sát vinh quang trở về trường, vì để an ủi Sát Sát bị nhìn lên quần lót, và ăn mừng mình vinh dự thăng chức thành quản lý, Phi Phi và Sát Sát quyết định đổ máu một ngày.

Trên đường thật náo nhiệt, trên màn hình lớn của quảng trường đang quảng cáo đồ mỹ phẩm lộng lẫy rất khoa trương, có vài đứa bé đang vui đùa ở quảng trường, bé gái mặc váy gấp nếp, đưa tay bước chầm chậm về phía cụ già, hoặc là một cặp tình nhân hạnh phúc, Phi Phi thích náo nhiệt, cảnh tượng náo nhiệt của đường phố đều có thể khiến Phi Phi cảm thấy hạnh phúc. Phi Phi kéo tay Sát Sát, tay còn lại vô cùng vui vẻ xách theo túi lớn túi nhỏ.

“Già Sắt, cô đứng lại đó cho tôi!” Phi Phi bị tiếng kêu như ác quỷ đòi mạng ở phía sau lưng này làm giật nảy mình, càng đừng nói đến đương sự Sát Sát--là một kẻ nhát gan.

Hai chị vừa quay đầu, thì có một nữ sinh xinh đẹp cao gầy làm dáng làm dóm ngực run rẩy đang chống nạnh đứng ở phía sau lưng hai chị.

“Bạn học, có chuyện gì?” Phi Phi thử hỏi thăm, trong đầu cố gắng ngẫm lại xem có phải mới này mua cái gì đó mà chưa trả tiền hay không.

“Chuyện không liên quan đến cô, tôi tìm Già Sắt.” Nữ sinh không hề muốn tính nợ với Phi Phi.

“À... tôi là chị của cô ấy.” Phi Phi vừa nói dứt lời, Sát Sát liền hung hăng trừng mắt với Phi Phi, có nghĩa là trách Phi Phi lại cướp đoạt địa vị ‘Chị’ của cô.

“Là chị của cô ta cũng không có liên quan đến cô, chuyện tình cảm, cô quản được sao?” nữ sinh kia nói xong liền bước về trước một bước, trực tiếp bức bách trước mặt Sát Sát.

Phi Phi dứt khoát đứng bàng quan ở một bên, xem xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Cô Giả, rốt cuộc cô có yêu thầy Chu không? Nếu cô yêu thầy ấy, vì sao không ở cùng với thầy ấy, nếu thầy ấy và cô ở với nhau có thể hạnh phúc, vậy em cũng cam lòng! Còn nếu cô không yêu thầy Chu, thì vì sao không rời khỏi thầy ấy? khiến thầy ấy vì cô mà sa vào bể khổ, cô cảm thấy rất thành công sao? khiến thầy ấy vì cô mà tự chối những nữ sinh khác, cô rất đắc ý đúng không? Thật ra cô thích hành hạ đúng không, cô thích niềm vui của mình được xây dựng trên sự đau khổ của người khác, đúng không?” Cô nữ sinh ngược lại thần thẳng, một hơi hỏi cả đồng.

Sắt Sắt khẽ cau hai mày liễu, sau đó đánh giá cô nữ sinh này một lượt, nói: “Em là Đỗ Thi Nhu của Khoa Ngoại ngữ?” Đỗ Thi Nhu này là hoa khôi của khoa Ngoại ngữ, Sắt Sắt đã sớm nghe đến, gần đây còn nghe nói Đỗ Thi Nhu điên cuồng yêu say đắm Chu Xuyên, hôm nay được gặp, quả nhiên là cô gái xinh đẹp. Chu Xuyên có không ít điểm phúc nha, Sắt Sắt không hiểu vì sao anh ta cứ muốn treo cổ ở cái cây Già Sắt cô này, làm hại cô bị mọi người oán hận mấy năm nay.

“Đúng thế.” Đỗ Thi Nhu hát cảm kiểu ngạo.

Tên rất hay, Phi Phi nghĩ thầm, Phi Phi nhạy cảm nhất chính là với tên của những cô gái xinh đẹp, sao tên mọi người đều nghe giống tên của người đẹp hơn là tên Già Phi vậy. Phi Phi âm thầm nhìn Đỗ Thi Nhu, nữ sinh của học viện X, vì Chu Xuyên phong lưu phóng khoáng kia mà căm ghét Sắt Sắt dữ dội, nhưng Đỗ Thi Nhu lao xuống đường gọi Sắt Sắt lại đánh đẹp như vậy, có lẽ là lần đầu. Lần này, nhìn thật náo nhiệt. Phi Phi theo bản năng chuyển tầm mắt đến trên người Sắt Sắt, thấy Sắt Sắt đang bắt lực nhìn mình, trong lòng Phi Phi trực tiếp mắng Sắt Sắt không có tiền đồ, cả chút chuyện còn con này cũng muốn Phi Phi tòi ra tay, còn không chịu gọi tôi là chị.

Máu mủ tình thâm mà, chị em ruột của mình, sao có thể không cứu. Vì thế Phi Phi hắng giọng một cái, Tiểu Lý Tàng Dao(khẩu Phật tâm Xà) sử dụng kế Kim Thiên Thoát Xác(lặng lẽ chuẩn mắt): “Bạn học Đỗ à, hoa hậu giảng đường của học viện X à, thực sự còn xinh đẹp hơn so với trong tưởng tượng của tôi, tôi thường xuyên nghe học trò của em tôi nhắc đến em đấy, nghe nói em là sinh viên năm hai, hình như là năm hai ấy, mà tiếng Anh đã vượt qua cấp gì đó rồi. giỏi thật đấy, thật sự là tài mao song toàn, thật hiếm thấy...”

“Thấy Chu, thầy ấy...” Trong lòng Đỗ Thi Nhu chỉ nhớ mỗi Chu Xuyên.

“Bạn học Đỗ à, thật ra em gái tôi và thầy Chu chỉ là bạn bè bình thường, điểm này tôi hiểu rõ nhất, tôi cũng biết người trong lòng của em gái tôi, không phải là thầy Chu kia đâu. Dĩ nhiên Thầy Chu kia của mọi người cũng không tệ, tôi nghĩ có lẽ em hiểu lầm rồi.” Phi Phi nói xong liền quay đầu sang Sắt Sắt: “Sắt Sắt, lần sau em có gặp thầy Chu, phải nói tốt cho bạn học Đỗ vài câu ở trước mặt thầy Chu, em nhìn bạn học Đỗ quá xuất sắc đi, người lại xinh đẹp, tính tình siêu tốt, học tập lại giỏi, hơn nữa còn có cá tính như vậy, chị cảm thấy bạn học Đỗ xứng đôi với thầy Chu nhất.”

Đỗ Thi Nhu được Phi Phi tân bốc trên mặt chỉ còn vẻ thỏa mãn, Phi Phi rên sất khi còn nóng, nhiệt tình bước đến lôi kéo Đỗ Thi Nhu, nói: “Bạn học Đỗ à, chúng tôi đang muốn đi ăn cơm trưa, hay là cùng đi nhé?”

Đỗ Thi Nhu bị Phi Phi đầy nhiệt tình này làm cho rất xấu hổ, vẻ hung dữ vừa nãy đã sớm chạy đi đằng nào mất rồi, liên tục nói: “Không cần, không cần.” rồi xoay người bỏ đi.

Sắt Sắt thở phào một hơi dài, cảm động đến rơi nước mắt nhìn Phi Phi, chủ động nói: “Bữa trưa hôm nay chị sẽ mời.”

Phía chân trời rộng lớn, thảm cỏ xanh biếc trải dài vô hạn, chim bay lướt nhanh, một vùng trong sáng, tựa như tâm tình của Phi Phi.

Ban đêm, ngôi sao ngoài cửa sổ vẫn đẹp như thế, Sắt Sắt lại mất ngủ, Sắt Sắt buồn bã đi vào trong phòng Phi Phi, ngồi xuống bên giường, lông mày nhíu lại nói: “Phi Phi, rốt cuộc ngày mai chị phải làm sao để trở về trường vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cùng Mập Vô Cùng Gây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 3

Thật ra thì Phi Phi cũng không nghĩ ra cách làm sao để Sắt Sắt vinh quang trở về trường, đành phải ôm lấy của cha các cô nghiên cứu, đang nghiên cứu hăng say thì thấy Sắt Sắt bước vào, liền hét lớn một tiếng: “Đừng làm ồn, em đang nghiên cứu.”

Sắt Sắt thấy Phi Phi thật sự cảm quyền *, cho rằng vẫn còn hi vọng, liền im lặng ngồi lật Tạp chí thời thượng ở đầu giường của Phi Phi.

Rốt cuộc Phi Phi ngẩng đầu lên, không khỏi tiếc hận nói: “Sắt Sắt, tình cảnh lúc này của chị đã không thích hợp với thắng chiến, địch chiến, công chiến, hỗn chiến kể hay là tịnh chiến kể rồi.”

*36 kẻ chia làm 6 bộ, mỗi bộ 6 kẻ. http://vi.wikipedia.org/wiki/Ba_m%C6%B0...k%E1%BA%BF

Xem để biết thêm thông tin chi tiết.

“Vậy chị thích hợp với chiến kế gì?”

Phi Phi nhìn ánh mắt mong chờ của Sát Sát, đầu đón hạ quyết tâm, nói ra hai chữ: “Bại chiến.”

“Á!” Sát Sát hét lên một tiếng, ngã phịch xuống giường.

“Tóm lại, Mỹ nhân kế, Không thành kế, Phản gián kế, Khổ nhục kế, Liên hoàn kế đều không dùng được.”

“Vậy còn cái gì có thể dùng?” Sát Sát giống như nhìn thấy hi vọng, ngồi dậy lần nữa, nhìn Phi Phi.

“Tẩu vi thượng kế(chạy là thượng sách __!).”

“Tẩu vi thượng kế?” Sát Sát nghi hoặc.

Phi Phi gật đầu, quả quyết nói: “Đúng, chính là Tẩu vi thượng kế.”

“Vậy chị không đến trường dạy học nữa sao? Bỏ việc sao?” Sát Sát lâm vào trình trạng mơ hồ.

Phi Phi lắc đầu, nghĩ nghĩ, rồi nói: “Ưu điểm của Tẩu vi thượng kế là ‘Cần tránh thì tránh’, nếu Bạo Long đã soi thấy quần lót của chị, sự thật vô cùng chính xác, thì không còn cách nào thay đổi nữa. Vì vậy, chúng ta hãy tránh chuyện này, coi như chưa xảy ra gì cả, chị tiếp tục lên lớp của chị, coi Bạo Long cậu ta như là không khí, chị càng không chú ý cậu ta, cậu ta sẽ càng khó chịu trong lòng, đợi đến thời cơ chín mùi, chị mới hướng dẫn cậu ta ‘cái tà quy chính’.”

“Nhưng mà bạn học Thẩm...” Bạn học Thẩm mới đúng là thứ mà lòng của Sát Sát không buông xuống được nhất, lỡ như bạn học Thẩm cũng biết chuyện này, Sát Sát làm sao không biết xấu hổ mà đối diện với anh ta.

“Bạn học Thẩm của chị là người khiêm tốn, lại là người đàn ông trưởng thành, không phải hai ngày này anh ta không có đến trường sao, sẽ không biết chuyện này đâu, sau này cho dù anh ta có đến, cũng sẽ không thảo luận với đám nhóc nam sinh về quần lót của cô giáo đâu, chị yên tâm đi.”

Sát Sát cúi đầu nghĩ nghĩ, coi như đồng ý với cách nói của Phi Phi. Lại nhớ đến chuyện Phi Phi vừa thăng chức làm quản lý, vì vậy hỏi: “Phi Phi, làm quản lý có khó khăn không?”

“Ừm, mỗi ngày làm không hết việc.”

“Ài, suốt ngày em cứ đánh đánh giết giết giống như nữ hiệp giang hồ, bận đến nỗi chưa yêu đương gì cả. Em cũng hai mươi lăm tuổi rồi, mà còn chưa yêu, người khác nhất định nghĩ em có vấn đề. Em dứt khoát đừng làm quản lý gì gì đó, tìm một công việc nhân nhả giống chị đi, giải quyết thật tốt vấn đề cá nhân của em, con gái mà, tuổi trẻ có được bao nhiêu năm, em kính dâng hết tuổi thanh xuân cho ông chủ của em, còn ý nghĩa gì nữa.”

Sát Sát đi ra ngoài, Phi Phi nghĩ lại lời Sát Sát nói, cũng không phải không có lý, năm nay cũng đã 25 tuổi rồi, vậy mà trên thực tế lại chưa từng trải qua yêu đương, quả thật có chút quá đáng. Mặc dù hiện tại Sát Sát không có bạn trai chính thức, nhưng tốt xấu gì thì người ta từ nhỏ đến lớn cũng đã trải qua N cuộc tình sóng to gió lớn, mà bây giờ cũng đang thích bạn học Thẩm, nhưng lại bị Thầy Chu cố chấp yêu mến nhiều năm. Phi Phi à, ngắm lại nam sinh trước kia từng theo đuổi mình, hiện tại mỗi một người đều đã trở thành người trong mộng của kẻ khác, kiên trì nhất cũng chỉ kiên trì được một năm, cuối cùng vẫn bị Phi Phi kiên trì dọa chạy.

Nhưng mà Phi Phi cũng có hơi thích một người đàn ông trên mạng, nick name của người đàn ông là ‘Băng Thiên Tuyết Địa’, thậm chí không biết cả tên thật của anh ta, hai bên cũng chưa bao giờ hỏi tuổi tác mặt mũi của đối phương. Phi Phi không biết cái này có được tính là thích không. Ngay cả mặt còn chưa thấy qua, chắc là không tính đâu, nói không chừng đối phương là một ông già. Nhưng Phi Phi rất thích nói chuyện phiếm với anh ta, mấy ngày qua không có nói chuyện phiếm với anh ta, liền cảm thấy cả người không còn sức lực, anh ta giống như thuốc nghiện của cô vậy. Phi Phi còn đặt cho Băng Thiên Tuyết Địa này một cái danh hiệu đẹp đẽ là “Lam nhan tri kỷ”.

Sát Sát làm theo phương châm Tẩu vi thượng kế mà Phi Phi đã nói, nghiêng ngang bước vào trường, tiết thứ hai Quản lý nguồn nhân lực chính là tiết dạy của Sát Sát, Sát Sát vừa vào lớp khoa công xí 07, lập tức có một nam sinh nhìn Sát Sát cười ái muội, Sát Sát kiên trì coi bọn họ như không khí, nhưng không nhìn được chăm chú nhìn xuống phía dưới, xem bạn học Thẩm có đến hay không, cũng may, bạn học Thẩm vẫn chưa đến. Thật ra Sát Sát rất mong được nhìn thấy bạn học Thẩm, Sát Sát tựa như thiếu nữ mơ mộng chuyện tình yêu, chỉ cần nhìn thấy anh ta, hoa trong lòng liền tỏa hương thơm ngát làm say lòng người. Nhưng đứng trước đầu sóng ngọn gió này, có lẽ không nên gặp bạn học Thẩm thì tốt hơn, nếu không để bạn học Thẩm biết sự kiện quần lót, chẳng phải là tổn hại phong nhã sao.

Hết giờ học, Bạo Long đi theo phía sau Sát Sát, về mặt cột nhà nói: “Cô Già, em mời cô ăn cơm trưa, ngày đó là em không đúng, em nhận lỗi với cô.”

Sát Sát có ý tỏ vẻ âm trầm, sau đó hiền lành nói: “Trò Long Tiểu Cảnh, biết sai có thể sửa thật sự là học trò ngoan, chuyện lần trước, cô cũng không để trong lòng, em cũng không cần áy náy, nhận lỗi thì không cần đâu, cô còn việc, đi trước nhé.”

Sát Sát đi xa, mới nghe thấy tiếng cười vang của một đám nam sinh ở sau lưng. Tiếng cười khiến cho lông tơ trong áo lót của Sát Sát đều dựng đứng cả lên.

“Sát Sát, bây giờ em cũng về sao? Anh đưa em đi một đoạn nhé.” Chu Xuyên mỉm cười tựa vào chiếc xe màu trắng của anh, nhìn như ngọn gió xuân ấm áp. Sớm đã có không ít nữ sinh ra khỏi phòng học ghé mắt nhìn Chu Xuyên. Chu Xuyên này, đẹp trai đến không gì sánh được, thông minh đến nỗi được

người người ca ngợi, dường như đó chính là hoàng tử hoàn mỹ trong truyện cổ tích. Nghe đồn, 80% nữ sinh của học viện X thầm yêu Chu Xuyên, còn 20%, là quang minh chính đại yêu. Nhưng Chu Xuyên chỉ muốn một mình Giả Sát yêu anh thôi thì tốt rồi, nhưng lại không được như mong muốn.

Sắt Sắt cảm thấy trong nụ cười của Chu Xuyên, có một loại hương vị khó lý giải, luôn khiến cho Sắt Sắt muốn chạy trốn. Chu Xuyên theo đuổi Sắt Sắt bảy năm, từ lúc Sắt Sắt 18 tuổi theo đuổi đến 25 tuổi, người trong cả thành phố này ai cũng biết Chu Xuyên theo đuổi Sắt Sắt suốt bảy năm mà không gặt hái được gì. Trong bảy năm này, Sắt Sắt yêu đương với người đàn ông khác, Chu Xuyên cũng chưa từng buông tha. Cho dù thế nào đi nữa thì anh ta vẫn trước sau như một mà đối xử tốt với Sắt Sắt, Sắt Sắt cần gì thì sẽ đưa đến, không quá nhiệt tình, nhưng tuyệt đối không che giấu về thâm tình với Sắt Sắt, vì vậy mấy người bạn trai của Sắt Sắt đều bị Chu Xuyên dọa chạy hết. Bạn bè đều cười Chu Xuyên sang năm sau là 8 năm kháng chiến rồi, có phải cũng nên đánh thẳng trận rồi không. Chu Xuyên để mặc cho bạn bè chế cười cũng không tỏ thái độ, dù sao đi nữa thì anh ta chỉ thích Sắt Sắt, anh ta cũng chỉ biết có cái lý lẽ chết tiệt này. Tình yêu Chu Xuyên dành cho Sắt Sắt, chính là đơn giản và thuần túy như vậy, trực tiếp từ con tim.

Có rất nhiều nữ sinh thích Chu Xuyên, nhưng không phải bắt đầu từ vẻ tuấn tú lịch sự của Chu Xuyên, mà bắt đầu từ việc anh ta một lòng si tình với Sắt Sắt. Vì vậy những nữ sinh của học viện X này vừa nghe nhắc đến cô Giả---Giả Sát, đều sẽ nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể lột da uống máu của Sắt Sắt. Nhưng mọi người lại sợ thầy Chu không vui, cho nên cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có Đỗ Thi Nhu của khoa Ngoại ngữ là ngoại lệ, giữa đường giảng đạo với Sắt Sắt một hồi.

Buổi chiều Sắt Sắt còn có tiết, giữa trưa không cần về nhà. Vồn muốn đến thư viện trả sách trước, sau đó sẽ đi ăn cơm, không ngờ lại chạm mặt thầy Chu dưới lầu của khoa Quản lý. Sắt Sắt nghĩ đến tiếng một kêu lạnh lưng kia của Đỗ Thi Nhu, mà lòng vẫn còn sợ hãi. Vì sự an toàn sau này của mình, phải nhanh chóng phân rõ giới tuyến với Chu Xuyên.

Sắt Sắt mỉm cười thật thực nữ, nói: “Cảm ơn thầy Chu, chiều nay em còn có tiết dạy, không về nhà trước.”

Nói xong Sắt Sắt liền ba chân bốn cẳng chạy khỏi hiện trường. Dáng vẻ cười rộ lên của Sắt thật đẹp, có hai chiếc lúm đồng tiền, dung mạo như hoa. Chu Xuyên nhìn đến nụ cười của Sắt Sắt, đã không thể cất bước chân nữa rồi.

Tốt nhất là không nên chạm mặt với anh ta. Sắt Sắt nghĩ nghĩ, mở bước chân đi lên bậc thang để đến Thư Viện, lên tầng 2, vừa mới qua khúc cua, nghênh đón Sắt Sắt lại là nụ cười của Chu Xuyên. Ánh nắng mặt trời rọi xuống chia hành lang thành hai nửa bằng nhau. Chu Xuyên đứng bên nửa mang theo ánh sáng mặt trời kia, Sắt Sắt đứng bên nửa còn lại mang theo bóng tối, ánh mắt của Chu Xuyên dưới ánh nắng mặt trời, là một loại ấm áp sâu đậm, tựa như một hồ nước ấm, nhưng lòng Sắt Sắt lại không hiểu vì sao. Nữ sinh của học viện X thấy, nụ cười của Chu Xuyên thật sự là mê chết người, nhưng đến phiên Sắt Sắt thấy, thì lại là một nụ cười ‘âm hồn bất tán’(đuổi hoài không đi, đi đâu cũng gặp).

“Sắt Sắt, buổi tối cùng đi xem phim, được không?” Chu Xuyên lịch sự nói.

Quá xưa, Sắt Sắt nghĩ nghĩ, tùy tiện bịa đại một lý do: “À, tối nay em cùng Phi Phi chơi ma thú, em đã hứa với em ấy...”

Chu Xuyên vẫn cười, nói: “Anh mới hỏi Phi Phi rồi, em ấy bảo tối nay phải tặng ca, sẽ không chơi với em. Không phải vừa đúng lúc em không bận gì sao, buổi tối anh đến nhà em đón em nhé.”

Chu Xuyên cười bước đi, Sắt Sắt nghiêng răng nghiêng lợi kêu thầm một tiếng: “Phi Phi.”

Hết tiết dạy Sắt Sắt về nhà giúp bà Giả nấu cơm, Sắt Sắt rất giỏi việc bếp núc. Từ nhỏ đã thích đi theo bà Giả ra ra vào vào ở nhà bếp, bà Giả rất vui sướng, ngoại trừ học bà Giả làm món ăn gia đình, thì còn thích mua sách dạy nấu ăn, rảnh rỗi liền lấy sách ra nghiên cứu, Sắt Sắt về phương diện này còn là đặc biệt được trời ban, nhà họ Giả đến đời thứ tám, món ăn mà Sắt Sắt là ngon nhất, vì vậy nếu có khách đến nhà họ Giả, đầu bếp luôn là Sắt Sắt. Bạn bè thân thiết quanh Sắt Sắt, là Giai Mô của Trường nấu giáo, dĩ nhiên bọn họ không biết mấy cái chuyện Sắt Sắt yêu sớm kia. Mặc dù bà Giả chưa từng lo lắng chuyện không gả được Sắt Sắt, nhưng mà cũng hi vọng Sắt Sắt có thể lấy được người đàn ông đối xử tốt với Sắt Sắt như Chu Xuyên vậy. Cha của Chu Xuyên là chiến hữu cũ với ông Giả, lúc Chu Xuyên tốt nghiệp đại học đến thành phố này làm việc, ông Chu nhờ ông Giả chăm sóc Chu Xuyên, không ngờ Chu Xuyên nhìn thấy Sắt Sắt, liền giống như con chuột nhìn thấy gạo, chỉ một chữ, yêu. Phụ nữ lớn tuổi đều biết, lấy người đàn ông đối xử tốt với mình mới là thật sự. Vì vậy Chu Xuyên đến nhà họ Giả, trừ Sắt Sắt, ba người còn lại của nhà họ Giả đều đối xử nhiệt tình với anh ta.

Sắt Sắt bung một đĩa cá kho tàu lên bàn, Phi Phi mới vừa vào cửa, ngửi được mùi cá kho, nước miếng của Phi Phi đều đã chảy ra ngoài: “Sắt Sắt, hôm nay nấu cá kho tàu à, sao chị biết em muốn ăn cá vậy, hai ta đúng là ‘tâm hữu linh tê’(tâm ý tương thông) mà”

Phi Phi đang muốn bước qua ăn vụng một miếng cá kho trước, hơi giương mắt liền thấy Sắt Sắt đang u u ám ám nhìn mình, Phi Phi sững sờ, nói: “Sắt Sắt, sao vậy? sao giống như em nợ chị cái gì vậy?”

“Không phải em tặng ca sao? Còn sớm vậy mà trở về rồi à!” Giọng điệu Sắt Sắt chát vắn.

“Em không có tặng ca thì ông chủ em mất hứng chứ? Sắt Sắt, sao chị so với ông chủ em còn đáng ghét hơn vậy?”

“Chị mặc kệ em tặng hay không tặng ca, vì sao em phải nói với Chu Xuyên hôm nay em tặng ca?”

Phi Phi càng khó hiểu nhìn Sắt Sắt nói: “Em nói với Chu Xuyên? Đã lâu rồi em chưa gặp lại Chu Xuyên, em nói gì với anh ta?”

Lúc này Sắt Sắt mới hiểu ra việc Chu Xuyên làm với mình. Chu Xuyên hoàn toàn biết rằng cô đang tìm lý do để cho có lệ với anh ta, nên mới chế ra chuyện Phi Phi tặng ca.

Ăn xong cơm tối, dưới sự thúc giục của người nhà, Sắt Sắt bắt buộc đi đi theo Chu Xuyên ra ngoài. Ông Giả bà Giả cũng đến quảng trường khiêu vũ rồi.

Chỉ còn một mình Phi Phi ở nhà. Thật không còn sức lực, Phi Phi nhìn TV, rồi trở về phòng lên mạng. Nhìn xem Bảng Thiên Tuyệt Địa có ở đó hay không. Thế nhưng lại không có ở đó, có một tia mắt lướt qua trong lòng Phi Phi.

Đồng nghiệp Tô Vũ gửi tin cho Phi Phi: “Phi Phi, điện thoại tôi bị em sờ mó, mau, vì nó mà mặc niệm ba phút.”

Phi Phi đáp: “Đi là tốt rồi, cái cũ không đi, cái mới không đến, cái điện thoại nát kia của chị vậy mà cũng còn người mò đến, người nọ thật sự không có mắt.”

Vừa nói đến di động, Phi Phi mới nhớ đến trên tủ đầu giường của mình vẫn còn đặt chiếc di động kia,, Phi Phi đứng lên, mở tủ đầu giường, chiếc điện thoại Samsung màu đen lẳng lẳng nằm ở đó.

“Không biết ma bệnh kia còn ở bệnh viện hay không, nếu không thì, dù sao cũng rảnh rồi không có việc gì làm, chỉ bằng làm người tốt một lần, mang di động trả người ta thôi.” Nghĩ nghĩ Phi Phi liền thay quần áo, xuống gara tầng ngầm để lấy xe, đi thẳng đến bệnh viện.

Đến bệnh viện, Phi Phi cũng không biết người ta tên gọi là gì, cũng không biết người ta được điều trị ở khoa nào, chỉ biết là họ Thẩm, và thời gian nhập viện, nhưng điều này cũng khiến cho tiểu thư ở quầy phục vụ của bệnh viện người ta khó khăn, tiểu thư ở quầy phục vụ mất kiên nhẫn để Phi Phi chờ ở một bên.

“Thư kí Hồng!” Phi Phi hơi giương mắt liền nhìn thấy Thư kí Hồng vội vàng bước từ bên kia bước qua, Phi Phi quay đầu nói với tiểu thư ở quầy phục vụ: “Không cần kiểm tra!”

Liền đuổi theo thư kí Hồng.

“Thư kí Hồng, thư kí Hồng.” Phi Phi vừa đuổi theo vừa gọi.

Thư kí Hồng vừa mới xoay người, nhìn thấy Phi Phi, trên mặt lập tức hiện lên vẻ vui sướng: “Già tiểu thư, chúng tôi tìm tiểu thư thật cực khổ mà.”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cùng Mập Vô Cùng Gây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Phi Phi theo sau thư kí Hồng đi vào phòng bệnh của chủ xe Lincoln. Vách tường, khăn trải giường, chăn, cùng với tủ lạnh ghế dựa và đồ dùng của phòng bệnh, đều là màu trắng, lại thêm người đàn ông ở trước mặt mặc áo sơ-mi trắng, đứng dưới ánh đèn huỳnh quang trắng, loại không khí trắng bệch này khiến Phi Phi không tự chủ mà ngừng thở.

“Thư kí Hồng, ông mau làm thủ tục xuất viện cho tôi, tôi muốn xuất viện, có nghe không...” chủ xe Lincoln đưa lưng về phía thư kí Hồng và Phi Phi, anh cũng không biết Phi Phi đến đây. Phi Phi nhìn bóng lưng người đàn ông này, cương nghị thẳng tắp như vậy, nhìn sao cũng không giống ma bệnh của ngày đó.

“Thẩm Tổng, Tôi sẽ đi, Già tiểu thư đến đây.” Thư kí Hồng dè dặt nói xong, lại lui ra ngoài.

Vị Thẩm tổng này đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt như đổ rót rơi vào người Phi Phi. Phi Phi đón nhận ánh mắt của anh, bỗng nhiên cảm thấy, dường như đã từng gặp qua người này, là trước khi đụng xe với anh. Phi Phi cố gắng tìm tòi trong óc, nhưng lại không nghĩ ra đã gặp qua anh ở đâu, nhưng mà, thật sự cảm thấy ánh mắt này cùng vẻ mặt này, rất quen thuộc.

“Có phải tôi từng gặp anh rồi không?” Phi Phi chẳng muốn tìm tòi nữa, dứt khoát trực tiếp hỏi anh.

“Đúng, hai ngày trước. Cô vẫn còn đang cầm điện thoại của tôi.” Trên mặt Thẩm tổng không có biểu cảm gì.

“Oa, sao anh lại mặc quần áo của chính mình? ‘Phi Phi giống như phát hiện ra lục địa mới.

“Vậy tôi nên mặc gì?” Thẩm tổng khề cau mày, buồn bực sao cô bé này giống với một người quen cũ của anh vậy.

“Quần áo bệnh nhân đây.” khó trách nhìn anh ta không giống bệnh nhân, hóa ra là vì không mặc quần áo bệnh nhân.

Vừa nhắc đến chữ bệnh, mặt Thẩm tổng liền trầm xuống, kiên quyết nói: “Bây giờ tôi không bệnh.”

Không bệnh thì không bệnh, Phi Phi tự mình kéo ghế qua ngồi xuống, nhớ lại vẻ mặt vui sướng của thư kí Hồng khi nhìn thấy mình khi nãy, còn nói tìm mình rất cực khổ, vì vậy nói: “Anh tìm tôi sao?”

“Tôi tìm đi động của tôi.” Thẩm tổng lạnh lùng nói.

Phi Phi rất ít khi thấy người đàn ông trưởng thành lại không lịch sự như vậy, dù nói thế nào đi nữa thì cũng là Phi Phi đã cứu anh ta, sao anh ta chẳng những không có chút lòng cảm kích, lại còn lạnh lùng như vậy. Uống công Phi Phi mất cả buổi tối, chạy đến trả điện thoại đi động cho anh, nghĩ đến đây Phi Phi liền nén giận, chiếc Lincoln của anh ta làm chiếc xe QQ của Phi Phi trở nên nhỏ như nước sơn, còn chưa sửa chữa đâu, mặc dù là một chút nhỏ, nhưng vẫn phải sửa. Bây giờ có lòng tốt trả điện thoại cho anh ta, còn phải nhìn sắc mặt anh ta, loại chuyện lỗ vốn này, Phi Phi không thêm dính dáng.

“Này, anh hẳn phải cảm tạ tôi thật nhiều chứ, đúng không?” Phi Phi đứng lên, không chút khách khí nói.

“Cô muốn bao nhiêu? Tôi bảo Thư kí hồng đưa tiền mặt cho cô.” Trên mặt Thẩm tổng chẳng gợn sóng nước, tựa như chuyện đưa tiền cho người khác, đã là chuyện thường ngày của anh.

Nếu một mỹ nữ thanh cao nghe xong những lời này, nhất định sẽ vùng vác bỏ đi liền rồi. Nhưng Phi Phi thì không, chuyện kiếm được tiền, Phi Phi mới không ngốc như thế.

Phi Phi mỉm cười, nghĩ thầm người này cũng rất thú vị, rõ ràng bệnh đến không đi được. bây giờ còn không chịu thừa nhận bản thân mình có bệnh, người ta cứu anh ta, anh ta không thêm cảm ơn, còn mở miệng ngậm miệng liền là tiền bạc. Đưa tiền thì tốt, Phi Phi thích nhất là tiền. Phi Phi đi đến trước mặt Thẩm tổng, quan sát Thẩm tổng từ trên xuống dưới, Thẩm tổng lạnh lùng kia cũng bị Phi Phi nhìn như vậy đến có chút xấu hổ, Phi Phi mới nói: “Thẩm tổng, tôi cũng không biết anh trị giá bao nhiêu, không bằng anh xem mà xử lý đi, tôi cứu anh một mạng, anh thấy mình trị giá bao nhiêu, thì cho tôi bấy nhiêu đi. Dù sao tôi cũng không chê ít là được.”

“Cô...” trên mặt Thẩm tổng âm u phủ đầy mây: “Cô thật xảo trá!”

“Sao thế? Hối hận rồi sao? Bây giờ hối hận cũng không kịp rồi, người đàn ông, lời đã nói ra, bỏ cũng không thể kéo về. Tốt, anh tên gì, người ở đâu?”

“Tôi tên Thẩm Dục Luận, người Hồng Kong.” Thẩm tổng bị khí thế hào hùng của Phi Phi áp bức báo tên tuổi.

“Tốt, Thẩm Dục Luận, tôi muốn anh nhớ kĩ món nợ này, tôi tên Giả Phi, đây là danh thiếp của tôi.” Nói xong một tay của Phi Phi đưa danh thiếp cho Thẩm Dục Luận: “Đến khi anh chuẩn bị đủ tiền bạc thì mang đến cho tôi. Như anh nói, tôi muốn tiền mặt. Tôi còn ngại chi phiếu phiền phức.”

Phi Phi lại tìm chiếc điện thoại Samsung màu đen kia trong túi, đưa cho Thẩm Dục Luận, nói: “Trả đi động cho anh trước.”

Thẩm Dục Luận nhận đi động, ngần ngừ nhìn cô bé trước mặt, nói: “Cô là người của công ty Dự Thành?”

“Phải, tôi chính là Giả Phi của công ty Dự Thành, đến lúc đó anh mang đến công ty tôi cũng được.” Nói xong liền xoay người đi ra ngoài.

Phi Phi vốn đã ra khỏi cửa phòng bệnh, nhưng lại ngã trở vào, ló đầu nhìn Thẩm Dục Luận nói: “Mặc dù đáng về anh xấu xí, hơn nữa đối xử với khách cũng không lịch sự, lại không biết ‘đội ơn báo đáp’, nhưng tôi tạm tin anh một lần, cũng không muốn anh quyết nợ đâu.”

Đáng về xấu xí? Lần đầu tiên Thẩm Dục Luận nghe có người đánh giá anh như vậy, anh tuần phòng khoáng, ‘ngọc thụ lâm phong’ nghe rất nhiều, tình cờ lần đầu nghe thấy đáng về xấu xí, hóa ra cũng sẽ cảm thấy thật mới mẻ.

Phi Phi cười suốt đường về nhà, trong lòng thật đắc ý mà, nếu Thẩm Dục Luận kia không nuốt lời, Phi Phi nhất định phát tài, nhìn chiếc xe Lincoln của anh ta, cùng với thư kí Hồng nho nhã lịch sự của anh ta, nhất định là ông chủ có tiền.

Sát Sát nghe Phi Phi kể xong chuyện phát tài, lòng mày cau lại nói: “Phi Phi, chị cảm thấy như vậy không tốt lắm.”

“Sao lại không tốt chứ? Chị nói xem em có lòng tốt cứu anh ta, lại còn thành tâm thành ý trả điện thoại đi động cho anh ta, vậy mà anh ta không có chút lòng cảm kích nào, chẳng lẽ em còn giả tình tình mà từ chối? em chỉ sợ đến lúc đó anh ta lại quyết nợ.”

Sát Sát khinh thường liếc mắt nhìn Phi Phi, nói: “Phi Phi, sao em vĩnh viễn hám của như vậy.”

“Hám của có gì không tốt? em không hám của vậy thì không phải là Phi Phi, đã xem nhiều sách, kẻ hám của trong sách hoặc là địa chủ bà, hoặc là kẻ keo kiệt, còn có một loại vô cùng độc ác chính là nhà tư bản. Phi Phi em hám của là ‘thủ chi hữu đạo’ (có đạo lý), thứ nhất em không trộm, thứ hai không cướp, thứ ba không đòi, thứ tư không ép người ta trả thù lao, thứ năm là người ta tự mình chủ động cho em. Hơn nữa em cũng có chỗ cần dùng, chờ em phát tài, sẽ dẫn ba mẹ ông nội bà nội, chị và em gái thân yêu, Sát Sát em, đi Hawaii nghỉ ngơi, vậy thật dễ chịu mà, đúng không?” Phi Phi nói xong, giống như bản thân mình thật sự đã phát tài, mang theo cả gia đình đến nằm trên bãi biển Hawaii rồi vậy. Phi Phi ngã duyên dáng xuống giường, hai tay ôm trước ngực, đắm chìm trong gió biển nhẹ nhàng ở Hawaii, những cây cọ mùa hè, ánh nắng mặt trời chói chang, biển xanh thẳm, cùng bờ cát nóng bỏng chân, ho ho...

Thấy Phi Phi lại tự xưng là chị, Sát Sát đã vượt ngoài mức tức giận, dùng tay cầu một cái vào cánh tay Phi Phi, kéo Phi Phi từ trong gió biển Hawaii trở về.

Hai người đùa giỡn một hồi, đầu một trận mới cảm thấy miệng mệt mỏi, Sát Sát đứng dậy từ căn phòng lộn xộn của Phi Phi trở về căn phòng ngay ngắn gọn gàng của mình, nằm trên giường nhìn trần nhà, mới nhớ ra còn có chuyện chưa nói với Phi Phi, lại vòng trở lại.

Thấy Phi Phi sừng sờ đối diện với mấy vi tính, Sát Sát rón ra rón rén đi đến sau lưng Phi Phi, vỗ mạnh lên bả vai Phi Phi một cái, khiến Phi Phi bị dọa đến

nhảy dựng lên.

“Sắt Sắt, chị làm gì vậy, hồn vía đều bị chị dọa đến rời khỏi thể xác rồi.” Phì Phì tức giận gào lên với Sắt Sắt.

“Nhìn dáng vẻ mặt hồn này của em, sao thế? Lại đang đợi cái gì Băng Thiên Tuyết Địa kia à?”

“Phải thì sao?” Phì Phì không chút dấu giếm nói.

“Cũng không biết người ta là con chó hay con mèo. Phì Phì ta đã ‘xuân tâm đại động, Phì Phì, em thật đa tình nha...’” Nói xong Sắt Sắt còn khoác một tay lên vai Phì Phì, dùng ánh mắt quyền rũ cười nhìn Phì Phì.

Phì Phì sớm đã tập quen với việc Sắt Sắt cười nhạo, nhưng bị người ta cười nhạo như thế thì dù có tập quen thế nào trong lòng cũng có chút khó chịu, Phì Phì lấy cái tay của Sắt Sắt ra, nói: “Sắt Sắt chị trẻ như vậy mà vẫn còn dựa vào em không chịu đi, hẳn là sẽ không chỉ đến xem Phì Phì em ‘tâm xuân đại động’, nói đi, lại muốn xin xỏ em làm cái gì?”

“Chủ nhật này học trò của lớp công xí 07 đi leo Đại Vân Sơn, có thể dẫn theo người nhà, chị dẫn em đi nhé.” Sắt Sắt nói giống như là Phì Phì là ánh sáng của cô vậy.

Phì Phì nghe xong những lời này, liền biết Sắt Sắt muốn mang mình ra thứ nhất là làm bia đỡ đạn ngăn cản Chu Xuyên tiến tới, thứ hai là làm vệ sĩ, đề phòng Bạo Long tiến tới. Phì Phì lắc đầu, nói: “Không đi.”

Sắt Sắt nhìn mặt Phì Phì, liền biết Phì Phì đã nhìn thấu tâm tư của mình, ha ha, cứng không được, thì đến mềm đi, Phì Phì chính là người chỉ ăn mềm không ăn cứng, vì vậy Sắt Sắt hạ thấp dáng vẻ, lắc lắc tay Phì Phì nói: “Phì Phì tốt, em theo chị đi mà, nếu em không đi, chị cũng không muốn đi, non sông quý báu, chủ nhật quý báu, hai ta cần gì lãng phí, em nói đúng không?”

“Nếu em không đi, chị cũng không muốn đi, vậy chúng ta đều đừng đi. Chúng ta về nông thôn thăm ông nội đi, có được không, cũng đã hai tháng rồi không gặp ông nội bà nội. ...bà nội nhất định nhớ em chết đi được.”

“Phì Phì à.” Sắt Sắt bắt đầu làm nũng: “Phì Phì, đi đi.” Sắt Sắt bĩu môi, lúc này Phì Phì sẽ cảm thấy Sắt Sắt đặc biệt giống em gái, Phì Phì sẽ có cảm giác làm chị gái, vừa có cảm giác làm chị, Phì Phì sẽ nghĩ cách thỏa mãn yêu cầu của Sắt Sắt.

Phì Phì đưa tay ngắt mũi Sắt Sắt, hỏi: “Nhìn bộ dạng gấp không chờ được của chị, có phải bạn học Thắm cũng đi hay không?”

Sắt Sắt cúi đầu, thậm chí có chút xấu hổ, nghĩ thầm dù sao cái gì Phì Phì cũng biết rồi, không bằng trực tiếp nói với Phì Phì, nhất định Phì Phì sẽ giúp mình. Vì vậy nói: “Đúng vậy đó, hoạt động lần này còn do bạn học Thắm tài trợ, lớp trưởng lớp 07 nói bạn học Thắm cũng sẽ đi, cho nên, chị nhất định phải đi.”

“Bạn học Thắm kia có thật là tốt như chị nói không?” Phì Phì nghi ngờ trên đời này căn bản không có tồn tại người đàn ông tốt như Sắt Sắt nói.

Vừa nhắc đến bạn học Thắm tốt, trên mặt Sắt Sắt lập tức phát ra hào quang bất bình thường, vẻ mặt say mê nói: “Đương nhiên, anh ấy cao lớn anh tuấn, hơn nữa còn khiến người ta có loại cảm giác rất sạch sẽ, bên trong nụ cười của anh ấy, có một sự dịu dàng trôi nổi, có lúc, ánh mắt của anh ấy ưu sầu như nước, em không biết ánh sáng trong mắt anh ấy sáng thế nào đâu, em không biết lúc anh ấy nhíu mày, loại khí chất này, có vị nam tính biết bao nhiêu,.....”

“So với Chu Xuyên kia còn tốt hơn?” mỗi lần nhắc đến đàn ông bên cạnh Sắt Sắt, Phì Phì chỉ biết lấy Chu Xuyên ra làm tiêu chuẩn.

“Đương nhiên tốt hơn so với Chu Xuyên!” Về mặt ấy của Sắt Sắt như là nói: còn phải hỏi.

Vì để Sắt Sắt có thể tiếp cận bạn học Thắm hơn, Phì Phì đồng ý Chủ nhật này sẽ cùng Sắt Sắt đi Đại Vân Sơn, Sắt Sắt mới cảm thấy thỏa mãn mà trở về phòng.

Bạn học Thắm, bạn học Thắm, Phì Phì nhớ đến cái tên này, trong lòng đột nhiên nghĩ, bạn học Thắm này, hẳn sẽ không phải là Thắm Dục Luận chứ? Không thể nào, bạn học Thắm của Sắt Sắt người ta dịu dàng lại giàu tình cảm, phong lưu phóng khoáng, Thắm Dục Luận kia đâu thể so sánh được, mặt thì đen, giống như mọi người đều nợ tiền anh ta vậy. Hơn nữa, trên đời này họ Thắm, cũng nhiều. Nhất định, không phải.

Phì Phì tắt máy tính, ngủ khò khò. Sắt Sắt lại nghĩ đến Chủ nhật tuần này được cùng bạn học Thắm đến Đại Vân Sơn, trong lòng kích động không thôi, Sắt Sắt đoán bạn học Thắm cũng thích mình, ánh mắt của anh nhìn cô, dịu dàng như thế mà, có lẽ, nên cho anh chút cơ hội. Sắt Sắt tính toán xem phải làm sao gợi ý cho bạn học Thắm. Sắt Sắt lớn như vậy, chỉ cần là đàn ông cô thích, miễn là cho chút gợi ý “Anh có thể đến theo đuổi em”, tất cả đàn ông đều vui sướng mà nhào đến, trước giờ không có đàn ông nào là Sắt Sắt không giải quyết được.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cùng Mập Vô Cùng Gây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Chiều thứ 6 Sắt Sắt không có tiết dạy, buổi sáng dạy xong lớp công xí 07 thì đến trạm xe bus ở cổng trường học chờ xe. Sắt Sắt nhát gan, không chỉ không dám lái xe, mà cả xe đạp cũng không dám đi. Phì Phì thường xuyên cười nhạo Sắt Sắt có số ngồi xe bus, Sắt Sắt cũng luôn khinh thường phản kích rằng mình cũng có số có người làm tài xế, thí dụ như Phì Phì thường làm tài xế cho Sắt Sắt.

Suốt dọc đường đi, Sắt Sắt cảm thấy thế giới này vô cùng đẹp đẽ. Tâm trạng Sắt Sắt tốt, tựa như mỗi một cảnh cây ngon cỏ bên đường đều đang mỉm cười. Vì sao thế giới của Sắt Sắt tươi đẹp như vậy, đơn giản là vì hôm nay bạn học Thẩm đến trường rồi. Rất nhiều ngày không nhìn thấy bạn học Thẩm, nếu anh lại không đến để cho Sắt Sắt nhìn đã con mắt, chỉ sợ Sắt Sắt nước không uống, cơm không ăn rồi. Sắt Sắt chính là vậy, yêu một người, thì bất chấp hết thảy, trong mắt trong lòng toàn bộ thế giới cũng chỉ có mình anh ta.

Sắt Sắt qua đường lớn, chuẩn bị lên xe bus, nhiều người lên xe, Sắt Sắt không chen lên được, đành phải đợi chuyến sau.

“Cô Giả, cô đi đâu? Tôi sẽ đưa cô đi một đoạn.” Một giọng nam vô cùng êm tai đang gọi Sắt Sắt.

Sắt Sắt nghe được là bạn học Thẩm đang gọi mình, quay đầu lại quả nhiên thấy bạn học Thẩm đang ở đối diện mỉm cười với mình, Sắt Sắt cười thần nhiên, nói: “Bạn học Thẩm, thật trùng hợp, tôi vừa hết giờ dạy cũng đang muốn về nhà.”

Sắt Sắt lên xe của bạn học Thẩm, bạn học Thẩm khẽ mỉm cười, nói: “Nhà của cô Giả về thế nào?”

Sắt Sắt cúi đầu, dịu dàng như một dòng nước xuân, nói: “Đường Trường Thanh, Công viên Thời Phú

“Công viên Thời Phú?” Bạn học Thẩm như nghĩ đến điều gì đó.

“Phải, là chung cư rất cũ rồi, chúng tôi đã ở đó mười mấy năm rồi.”

“Tuyệt rồi ở công viên Thời Phú vừa rộng lại vừa dày, nếu không sáng tác thì cũng sẽ ngâm thơ.” Bạn học Thẩm nhìn Sắt Sắt khẽ nói. Sắt Sắt nghe thấy thật lạ, lại cảm thấy đã từng nghe câu này ở đâu rồi, nhất thời lại không nhớ ra, bất giác đỏ mặt lên, bị bạn học Thẩm nhìn đến đỏ. Sắt Sắt chính là có bản lĩnh này, một giây trước còn cãi nhau với cô gái, một giây sau lại có thể ‘tĩnh như nước’ (như một cô gái yên lặng) ở trước mặt đàn ông. Hơn nữa ánh mắt nhìn đàn ông và nhìn phụ nữ của Sắt Sắt, hoàn toàn khác nhau, ánh mắt nhìn phụ nữ của Sắt Sắt cũng như ánh mắt nhìn phụ nữ của Phì Phì, nhưng còn ánh mắt nhìn đàn ông của Sắt Sắt, có một loại khờ dại cùng ngây thơ nói không lên lời.

Bạn học Thẩm thấy mặt Sắt Sắt đỏ lên, trong lòng thầm giật mình, lại hỏi: “Cô Giả thích ăn bún thịt nướng sao?”

Sắt Sắt rất nhạy cảm, cô luôn luôn nhạy cảm phát hiện ra sự ái muội giấu sau ánh mắt u buồn bình tĩnh của đàn ông, trong lòng Sắt Sắt vui sướng một hồi, con sóng cảm động lập tức ập đến, hóa ra cả món ăn mình thích nhất là gì anh cũng đã hỏi thăm qua, quả nhiên trong lòng anh có Sắt Sắt, lòng Sắt Sắt ngầm chịu đựng, Sắt Sắt ngẩng mặt, hai đầu mày nhướng lên như mộng như ảo, đôi mắt lấp lánh, nói dịu dàng: “Hóa ra anh cũng biết.”

Bạn học Thẩm cười tao nhã, nói: “Thứ tôi biết, không chỉ có những thứ này.”

Sắt Sắt cúi đầu, không dám ngẩng đầu lên nhìn anh nữa, chỉ cảm thấy có một sự ảm áp lan tỏa khắp người. Nhưng rốt cuộc anh biết gì? Có biết sự kiện quần lót gần đây hay không? Nghĩ đến đây, Sắt Sắt lại mơ hồ lo lắng, trong lòng không khỏi nguyên rủa tên Bạo Long đáng chết kia ngàn vạn lần.

Lại nói, Phì Phì ở trong văn phòng chống má suy nghĩ hồi lâu, dùng năm cây bút chơi cân ký nhưng không biết chơi thế nào, vì vậy quyết định ra ngoài tìm người hỏi thăm

Lúc Phì Phì ra ngoài, đúng lúc gặp phải Tô Vũ và Nancy đang tụ tập tám chuyện. Phì Phì nhìn về mặt kia của Tô Vũ, hẳn là tiêu đề của Văn phòng hôm nay.

Phì Phì tò mò bước đến, rửa tai lắng nghe.

“Cũng không biết rốt cuộc Vương tổng làm sao nữa, cứ như vậy mà không hiểu sao bị điều đi, Tổng công ty ở Hồng Kong cử Tổng giám đốc mới đến cho chúng ta, nghe nói người đó còn là con trai thứ ba của Đồng Sự Trường (chủ tịch hội đồng quản trị), nhưng mà, cũng rất ra vẻ, lý ra tuần trước phải nhận chức rồi, nhưng đến tận hôm nay mới báo rằng đến, thế nhưng đến bây giờ còn chưa thấy mặt mũi...” Tô Vũ thao thao bất tuyệt.

Nancy cũng không bỏ lỡ cơ hội chen vào nói: “Nghe nói Tổng giám đốc mới rất đẹp trai đó....tôi cũng chỉ nghe cô Ôn nói thôi, cô Ôn nói trước kia đi họp ở Tổng công ty, từng gặp qua anh ta, mặc dù nói rằng ai làm Tổng giám đốc, thì dân thường chúng ta vẫn làm việc như cũ, nhưng dù sao thì đẹp trai cũng tốt hơn so với không đẹp trai, nhìn dường như, bình thường có hợp hay báo cáo gì đó, nhìn thấy suất ca, tâm trạng nhất định dễ chịu...”

Hóa ra Vương tổng thật sự bị điều đi, điều đi cũng tốt, Phì Phì không thích ông ta, bởi vì mỗi lần thấy ông ta đều mặt đen, Phì Phì ghét nhất là người mặt đen. Chỉ là, không điều đi cũng không sao, dù sao Phì Phì có làm sai chuyện, ở trên cũng có giám đốc Trương Lợi Hồng của phòng khai thác chống đỡ. Tóm lại người nào làm Tổng giám đốc, Phì Phì đều sẽ làm khai thác như cũ, tăng ca như cũ, lười phải quan tâm anh ta. Thế nhưng Phì Phì vừa nghe tin đồn, lại quên mất phải tìm người hỏi chơi cân ký như thế nào, Phì Phì đành phải quay ra ngoài lần nữa, thật ra có thể đổi sang chơi ghép vần, nhưng Phì Phì muốn biết dùng 5 cây bút thì làm sao chơi.

Thời điểm giữa buổi sáng, trợ lý Ôn của Vương tổng có đến văn phòng của Phì Phì tìm Phì Phì nói chuyện phiếm. Bình thường lúc cô Ôn nhàn rỗi liền thích đến cửa bộ phận kỹ thuật. Cô ấy âm thầm nói với Phì Phì, nói xấu với bộ phận kỹ thuật, khá an toàn.

“Phi Phi, Vương tổng đi, em có biết không?” về mặt Ôn Tiểu Thư âm thầm.

“Ừm, hôm nay có nghe Tô Vũ nói.”

“Sau này chị làm thế nào đây?” Cô Ôn than khóc.

“Cô Ôn, không phải nói rằng Tổng giám đốc mới rất đẹp trai sao, đó không phải chuyện tốt sao?” Phi Phi biết cô Ôn cũng rất háo sắc.

“Tốt cái gì chứ, Thẩm tổng này, tự mình dẫn thư kí đến. sau này chị thất nghiệp rồi. Còn không biết bị điều đến bộ phận nào làm việc vật.”

“Thẩm tổng?” Phi Phi nghe hai chữ này, giống như bị điện giật từ ghế sofa nhảy bắn lên, lại là họ Thẩm, còn là từ Hồng Kong đến, sẽ không phải là Thẩm Dục Luận chứ? Gần đây, sao đâu đâu cũng có họ Thẩm vậy.

“Đúng vậy, con trai thứ ba của Đồng sự trưởng.”

“Đúng vậy, không phải Đồng sự trưởng cũng họ Thẩm đó sao.” Phi Phi như là nói với cô Ôn, hoặc như là đang tự thì thầm với chính mình.

Cô Ôn phát bực tức hết một hồi thì đi ra, Phi Phi cũng không an tâm, lỡ như Thẩm tổng mới đến này thật sự là Thẩm Dục Luận, Phi Phi phải làm sao mới tốt? Còn lấy tiền của anh ta sao? lúc này mới hối hận không hỏi cô Ôn tên họ của Thẩm tổng mới đến là gì. Cảm lấy điện thoại muốn gọi hỏi cô Ôn một chút, nhưng lại cảm thấy gọi điện hỏi tên của Tổng giám đốc, có vẻ không được tốt lắm, lại buông điện thoại xuống.

Giữa trưa, ăn cơm cùng Tô Vũ xong rồi trở về văn phòng, Phi Phi nhìn thấy một chiếc Lincoln màu xám bạc đang dừng lại dưới văn phòng, chỉ thiếu không có ngọc nhiên đến cầm bị trật khớp: “Lincoln?”

“Không hiểu biết, một chiếc Lincoln cũng khiến em kinh hãi đến như vậy, em chưa thấy qua lúc ấy chị kết hôn, đoàn xe của chồng chị, năm chiếc BMW, còn có ba chiếc Benz đấy.....” Tô Vũ lại thao thao bất tuyệt nhắc đến sự dũng cảm của cô năm đó.

“Xong rồi, lần này xong rồi.” Phi Phi nói thầm, cô có thể khẳng định, chiếc Lincoln trước mắt này, chính là chiếc Lincoln lần trước va chạm thân mật với chiếc QQ của mình.

Như vậy, Thẩm Dục Luận = Tổng giám đốc của Dụ Thành?

Trời ạ, đẳng thức này thật đáng sợ, người có tính tình quái lạ không biết cảm ơn không có tình yêu còn kiêu ngạo cuồng vọng như Thẩm Dục Luận này, lại là cấp trên của Phi Phi, lần này thì Phi Phi chịu trận rồi.

Sớm biết vậy Phi Phi nhất định sẽ không nói anh ta đáng vẻ xấu xí, nếu cho Phi Phi thêm một cơ hội, Phi Phi nhất định ca ngợi Thẩm Dục Luận bằng những từ ngữ ca tụng đẹp nhất trên đời này. Nhưng có nếu sao? không có. Vì vậy Phi Phi đành phải nghĩ đến hậu quả rồi. Tệ nhất, cũng chỉ là rời khỏi Dụ Thành, rời khỏi Dụ Thành thì sẽ chết sao? Sẽ không. Vậy thì sợ gì. Nghĩ đến đây Phi Phi lại bình thường trở lại.

Thư kí Hồng gọi điện thoại cho Phi Phi, bảo Phi Phi đến phòng Tổng giám đốc, Phi Phi thật không ngờ đến, Thẩm Dục Luận này thật đúng là người có thù tất báo, ngày đầu tiên nhậm chức đã nghĩ đến chuyện trả thù, sao anh ta không nghĩ đến báo ân như thế nào chứ.

Bình đến trường ngăn, nước đến đất cản. Phi Phi khí thế bùng bùng mạnh mẽ sô sô ráo bước đến văn phòng Tổng giám đốc.

Thẩm Dục Luận vẫn mặc áo sơ-mi trắng, gương mặt anh tuấn, đôi mắt như đuốc, mày kiếm hơi nhíu, vui lập trên sofa.

“Chào Thẩm tổng!” Phi Phi chào hỏi Thẩm Dục Luận.

“Ừm, ngồi đi!”

Phi Phi không khách khí ngồi xuống sofa đối diện Thẩm Dục Luận. Mắt to đen láy của Phi Phi, lúc nào cũng có vẻ sáng láng, ánh mắt của Phi Phi thuần khiết mà trong suốt, hòa nhã, vô hại. người như vậy đi đến đâu cũng sẽ khiến người ta cảm thấy hạnh phúc đầy cảm hứng. Phi Phi dùng ánh mắt như vậy lẳng lặng nhìn sắc mặt Thẩm Dục Luận, nhưng Thẩm Dục Luận không có sắc mặt gì, gương mặt, luôn phải tỏ vẻ như không có bất kì biểu cảm gì, hẳn là không dễ dàng gì. Dù sao Phi Phi cũng không làm được.

Thẩm Dục Luận không biến sắc mở ngăn kéo của bàn làm việc, lấy ra một phong bì, nhìn nhìn, trầm tư, sau đó ngẩng đầu nói với Phi Phi: “Ngày đó cô nói đúng. Tôi đã nghĩ rất lâu, mấy ngày nay cũng chưa đưa đến cho cô, tôi nghĩ dù sao khi tôi xuất viện cũng phải đến Dụ Thành, thì tự mình mang đến cho cô.”

“A?” Phi Phi ngây ngẩn cả người, tiền này, còn có thể lấy sao? lúc trước cũng vì có lòng hăng hái muốn chen ép anh ta nên mới nói muốn nhận tiền của anh ta thôi, người này thật sự ước lượng giá trị của mình rồi trả tiền sao? Phi Phi ngược lại tò mò anh ta rốt cuộc đưa bao nhiêu tiền.

Phi Phi không có đứng dậy nhận lấy, Thẩm Dục Luận lại đứng dậy, anh đi đến trước mặt Phi Phi, nhét phong bì vào trong tay Phi Phi, lạnh mặt nói: “Cô ra ngoài trước đi.”

Phi Phi cầm phong bì ra khỏi phòng Tổng giám đốc, trong lòng bất ổn, không phải Thẩm Dục Luận này lại tìm lý do gì đuổi Phi Phi đi chứ? Nhìn dáng vẻ tiểu nhân của anh ta, điều này rất có khả năng, Phi Phi từ lúc tốt nghiệp đại học đã đến làm phát triển, rất không dễ dàng gì lên được vị trí quản lý, sao lại

xui xẻo như vậy, gặp phải một Tổng giám đốc cực phẩm như vậy, nói trả tiền liền trả tiền. nghĩ đến tiền, Phi Phi lại cảm thấy không ổn nha, phong bì cầm trong tay này không có chút trọng lượng nào, còn mỏng như vậy, có thể có bao nhiêu tiền? ngày đó Phi Phi có nói không muốn chi phiếu mà.

Phi Phi vội vàng vào phòng mình, vội vàng mở phong bì ra xem.

Phi Phi lật ngược đáy của phong bì lên trời, một xu cũng không có.

Thẩm Dục Luận đùa giỡn với Phi Phi?

Nhưng mà trong phong bì có tấm ảnh, là tấm ảnh chụp đen trắng, một tấm ảnh đen trắng ủa vàng.

Phi Phi đặt mông ngồi xuống ghế dựa, nghĩ thầm, trên đời này chắc không còn ai lòng dạ đen tối hơn Thẩm Dục Luận, lấy một tấm ảnh chụp tàn tạ này tới đùa Phi Phi! Phi Phi nhìn kĩ tấm ảnh chụp cầm trong tay. Trong ảnh có một người phụ nữ trẻ tuổi mặc váy Đại Hoa, đầu đội cái nón vành lớn, thoải mái mỉm cười vui vẻ trong gió biển.

Mẹ Già cũng có loại ảnh chụp đen trắng với dáng vẻ này, đó đã là tác phẩm 70 năm rồi, Phi Phi nhìn tấm ảnh trong tay, quả thật có phần giống với những tấm ảnh mà mẹ Già trân quý.

Vì sao Thẩm Dục Luận đưa tấm ảnh này cho Phi Phi? Người trong ảnh là gì của anh ta? Thông minh như Phi Phi cũng không nghĩ ra, chẳng muốn nghĩ nữa, vứt tấm ảnh chụp vào trong ngăn kéo, làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cùng Mập Vô Cùng Gây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Đến Đại Văn Sơn.

Cuối thu không khí trong lành, ánh mặt trời thật rực rỡ. Phi Phi lên xe bus do lớp công xí 07 thuê đến, lập tức tìm chỗ trống ngồi xuống, cũng không quản Sắt Sắt cười tủm tỉm chạy về phía đuôi xe.

Hắn là Sắt Sắt đang tìm bạn học Thẩm của cô ấy đó mà, Phi Phi nghĩ vậy liền quay đầu nhìn. Vừa mới quay đầu, Phi Phi thật sự không dám tin vào hai mắt của chính mình, dụi mắt, nhìn thật kĩ lại.

Quả nhiên, bạn học Thẩm = Thẩm Dục Luận.

Quả thật trong mắt người tình thì mình là Tây Thi, Thẩm Dục Luận này là một tiểu nhân ăn cháo đá bát, tính toán chi li, vậy mà Sắt Sắt lại nói anh ta hoàn hảo gấp 1000 lần so với Trương Học Hữu. Phải rồi, không phải anh ta còn có Bạch Mai Khôi sao? còn tới dụ dỗ Sắt Sắt chúng tôi, Phi Phi tuyệt đối không để cho anh ta được như ý.

Phi Phi quay đầu nhìn ruộng lúa vàng óng ánh ngoài cửa sổ, dường như không có điểm cuối, làm người ta thấy thật thoải mái. Các học sinh vui vẻ ca hát trên xe, một nhóm bạn nữ vây quanh Chu Xuyên, vì vậy mà Chu Xuyên không có thời gian rảnh để quần lấy Sắt Sắt. Phi Phi đang suy nghĩ xem làm thế nào để bạn học Thẩm không được như ý, thì nhóm nữ sinh ở phía trước thét chói tai: “Bạo Long, anh muốn chết hả?”

Nam sinh bên cạnh Phi Phi nhếch miệng cười. Hóa ra nam sinh ngồi bên cạnh Phi Phi chính là Bạo Long. Bạo Long dùng keo trong suốt dính lên tóc của đám bạn nữ ở phía trước, khiến nữ sinh tức giận, Bạo Long lại cười gian ác, như ma quỷ đến từ Địa ngục, mà cũng chỉ có thể thôi.

“Cũng đã học đại học, sao vẫn còn ngây thơ như vậy nhỉ?” Phi Phi không nhịn được than nhẹ một tiếng.

Bạo Long này lịch sự hơn so với trong tưởng tượng của Phi Phi rất nhiều, đương nhiên điều này không phải nói Bạo Long lịch sự bao nhiêu, mà là Phi Phi vốn tưởng tượng cậu ta rất gian ác, Phi Phi tưởng rằng Bạo Long hẳn là tóc vàng rất dài, tai đây khuyên, phát ra ánh sáng kim loại, mặc quần jean mài rách, dĩ nhiên Bạo Long trước mắt không có khoa trương như trong suy nghĩ của Phi Phi, cắt tóc húi cua lạnh lọi, màu da khỏe mạnh, vẻ mặt trong sáng, bộ dạng cũng có thể coi như đẹp trai, nhưng so với nam sinh bình thường thì lại có thêm mấy phần bất cân đối.

“Oa, cô từ đâu đến đây vậy?” lúc này Bạo Long mới phát hiện nữ sinh vẫn nghiêng đầu vốn chưa từng gặp qua. Trời ạ, nữ sinh xinh đẹp như vậy ngồi bên cạnh, Bạo Long thật hối hận vì vừa rồi lãng phí thời gian tốt đi dán tóc đám nữ sinh ở phía trước, chỉ thấy làn da của Phi Phi khỏe gấp mấy trăm lần gương mặt của Trương Bách Chi, như lòng trắng trứng vậy, mềm mại lại co dãn, nếu có thể dùng tay ngắt, nhất định là như bóp một túi nước, còn chiếc mũi xinh xắn, đôi môi gợi cảm, gò má mềm mại, mắt to lấp lánh kia, vừa nhìn đã không thấy đáy, quả thật như một đầm nước! lại nhìn đến đáng người, ma quỷ ơi!

Nước da màu lúa mạch của Phi Phi nhìn giống như một con mèo nhỏ cuồng dã, khiến tất cả nữ sinh gặp qua Phi Phi đều thấy ghen tị: tại sao chúng tôi đen như cục than lại khó coi, còn Phi Phi cô đen lại nhìn đẹp như vậy, khỏe mạnh như vậy! hôm nay Phi Phi mặc bộ đồ thể thao màu xanh ngọc, đuôi ngựa buột lên cao, mắt to chớp chớp, đứng giữa một đám học sinh nữ, hoàn toàn không ra tuổi của Phi Phi, chắc là Bạo Long này cũng cho rằng Phi Phi

là nữ sinh rồi.

“Chắc cậu là Bạo Long.” Phì Phì biết rõ còn cố hỏi.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Bạo Long thấy nữ sinh xinh đẹp như vậy liếc mắt một cái là có thể nhận ra cậu ta, nghĩ rằng: Bạo Long mình quả thật tiếng tăm đồn xa, ngay cả con gái xinh đẹp liếc mắt một cái cũng thể nhìn ra.

“Cô gái xinh đẹp, em học khoa nào, là người nhà của ai?” Bạo Long nịnh nọt muốn tiếp gần Phì Phì.

Phì Phì không có trả lời Bạo Long, ngược lại hỏi: “Nghe nói, cậu thích xem quần lót của cô giáo.”

Bạo Long nhìn Phì Phì chớp chớp mắt to, nói: “Cái đó là cá cược với bạn học, nhưng mà, tôi cá thắng đấy...”

“Tôi biết, cậu nhất định thắng.” bởi vì Phì Phì biết Sắt Sắt gần như mặc toàn quần lót màu đỏ, cho dù là quần lót có hoa, thì đó cũng là chiếc quần lót hoa màu đỏ.

Bạo Long lại cho rằng Phì Phì đang tán thưởng cậu tên tuổi lừng lẫy, lại toét miệng cười nói: “Bạn học, em tên là gì?”

“Gọi tôi là Phì Phì thì được rồi.”

“Gi cơ? Phì Phì?” Bạo Long tròn to hai mắt không dám tin: “Em cũng có phì đâu?”

“Ai quy định nhất định phải phì thì mới có thể gọi là Phì Phì?”

“Vậy cũng phải.” Bạo Long cười cười sờ cái ọt của mình.

Xe bus dừng lại dưới chân Đại Vân Sơn, Phì Phì và Bạo Long cùng nhau xuống xe, trò chuyện với Bạo Long suốt quãng đường, Phì Phì cảm thấy trái tim của đứa nhỏ này cũng không xấu, chỉ là có chút thích chơi ác.

“Phì Phì, đến đây.” Sắt Sắt trang điểm xinh đẹp vẫy vẫy tay với Phì Phì.

“Bạn học Thẩm, đây là em gái của tôi, Phì Phì.” Sắt Sắt thật vất vả nắm được cơ hội làm chị một lần, lại càng thêm ‘xuân phong đắc ý’.

“Thẩm tổng, xin chào.” Thật ra trong lòng Phì Phì đang nguyên rủa Thẩm Dục Luận bị thiên lôi đánh, tốt nhất là sét đánh trúng.

Vậy mà Thẩm Dục Luận lại mỉm cười, dù sao đi nữa thì Phì Phì cũng gặp anh nhiều lần, lần đầu tiên biết anh lại biết cười.

“Hóa ra hai người là chị em.” Trên mặt Thẩm Dục Luận có chút kinh ngạc. sau đó lại có vẻ suy tư lắm bảm nói câu: “Hóa ra là như vậy.”

“Đâu chỉ là chị em, chúng tôi còn là chị em song sinh.” Phì Phì tự hào nói.

“Hóa ra.....” Sắt Sắt nhìn Thẩm Dục Luận, lại nhìn Phì Phì: “Hóa ra hai người biết nhau.”

“Sắt Sắt, bạn học Thẩm của chị, là Tổng giám đốc của Dự Thành chúng em.”

“thật vậy sao? thật tốt quá.” Trong lòng Sắt Sắt mừng thầm một hồi, mình quả nhiên thật tinh mắt, liếc thấy một Tổng giám đốc, nghĩ thầm lần này càng tốt, Phì Phì cũng có thể giúp mình một tay.

“Sắt Sắt.” Cuối cùng Chu Xuyên cũng thoát khỏi vòng vây của nhóm nữ sinh kia, rào bước về phía Sắt Sắt.

Sắt Sắt thấy Chu Xuyên bước đến, ra sức nháy mắt với Phì Phì, ý là muốn Phì Phì ngăn cản Chu Xuyên, Phì Phì đương nhiên hiểu rõ ý của Sắt Sắt, nhưng chỉ coi như không nhìn thấy Sắt Sắt nháy mắt, quay đầu ngồi nói chuyện phiếm với Bạo Long, nghĩ thầm, Chu Xuyên đến thật đúng lúc, Phì Phì tôi đỡ phải lo lắng, có Chu Xuyên ở đây, Thẩm Dục Luận sẽ không thể ra tay được, đợi tối về, mới dạy dỗ lại Sắt Sắt thật tốt.

Lẽ ra đoàn người cùng nhau lên núi, nhưng theo thời gian trôi đi, dần dần hình thành 3 người một nhóm 5 người một tốp, dĩ nhiên, càng nhiều chính là một đôi hai người.

Mùa thu của Đại Vân Sơn, như Thế ngoại đào viên(thế giới thần tiên) vậy, cảnh núi tươi đẹp, màu nước tú lệ, hoa trên núi ‘vạn tía nghìn hồng’(tía: tím) đang bắt đầu nở rộ, một dòng suối nhỏ màu bạc từ trên xuống, tiếng ào ào ạt ạt như là khúc ca tươi đẹp nhất ở nhân gian. Rất nhiều khách du lịch cũng không nhịn được vốc nước khe suối vỗ vỗ lên mặt, cũng có học trò lấy bình nước suối trông đi hứng nước suối từ trong hang núi chảy ra.

Sắt Sắt vẫn đi theo bên cạnh Thẩm Dục Luận, mà Chu Xuyên cũng vẫn đi theo bên cạnh Sắt Sắt, bên cạnh Chu Xuyên cũng có một đám nữ sinh đi theo. Phì Phì đã sớm bỏ mặc nhóm 3 người bọn họ ở lại xa xa phía sau, nhìn lại, mới thấy Bạo Long vẫn đi theo mình.

“Này, tôi nói này Bạo Long, cậu đi theo tôi làm gì?”

“Ai nói tôi đi theo em chứ? Núi này em có thể leo được, còn tôi không thể leo sao?” Bạo Long tỏ vẻ vô tội.

Giỏi lắm, tôi cho cậu leo. Phì Phì nghĩ, liền chăm chỉ, liên tục leo lên trên, Phì Phì chính là vận động viên khỏe mạnh, cho dù là nam có vóc người lực lưỡng như Bạo Long, cũng không chắc sẽ leo tốt hơn Phì Phì.

Bạo Long thấy Phì Phì không lên tiếng chỉ hướng về trước, nghĩ thầm, tôi cũng không tin Bạo Long tôi lại leo thua một cô gái như em. Thế là Phì Phì và Bạo Long liền hăng hái độ sức. màn tranh đua mạnh mẽ này, liền bỏ xa thầy cô giáo và bạn học ở lại phía sau. Cuối cùng Bạo Long vẫn không đấu lại Phì Phì, thờ dốc ở sau lưng Phì Phì nói: “Phì Phì, em thật tài giỏi, Bạo Long anh trước giờ chưa từng khâm phục ai, hôm nay anh thật phục em rồi.”

Lúc này Phì Phì mới dừng lại, quay đầu, nở nụ cười rực rỡ, lộ ra vẻ đắc ý thắng lợi, ánh mặt trời xuyên thấu qua lá cây lát đất rơi xuống trên gương mặt xinh đẹp khỏe mạnh của Phì Phì, trên người Phì Phì tỏa ra hơi thở tuổi trẻ khiến Bạo Long ở phía sau ngẩn ra, Bạo Long là người ăn ngay nói thẳng, luôn là nghĩ gì thì nói nấy, tình cảnh này, Bạo Long không nhịn được nói: “Phì Phì, em thật đẹp.”

“Ha ha ha...” Phì Phì nghe lời Bạo Long nói xong lại cười đến không thở nổi.

Phì Phì càng cười, trong lòng Bạo Long càng bất an: “Này, Phì Phì, em cười gì vậy? em đừng cười tươi như vậy có được không?”

“Được, được, tôi không cười nữa.” nói không cười, nhưng Phì Phì lại không nhịn được cười một trận, mới nói: “Bạo Long, cậu vừa mới nói cái gì ấy nhỉ?”

“Không nói cái gì.” Bị Phì Phì cười như vậy, lại còn hỏi như vậy, Bạo Long lại xấu hổ rồi.

“Nói tôi đẹp phải không? Lời này tôi thích lắm. Nhưng mà tôi cũng nói với cậu này, đàn ông nói lời này với tôi, đều thích tôi.” Phì Phì nhìn lên nhìn xuống đánh giá Bạo Long: “Nhưng mà, cậu còn chưa phải là đàn ông, nhóc con, nói thì nói thôi.”

“Ai nói tôi không phải là đàn ông? Tôi đã 19 tuổi, đã sớm trưởng thành rồi.” Bạo Long vừa nghe lời này của Phì Phì, liền có chút tức giận, lên giọng nói: “Tôi chính là đàn ông.”

“Cậu còn là con trai, đàn ông, cậu chưa đủ tư cách đâu.” Phì Phì lắc đầu với Bạo Long.

“Sao tôi không đủ tư cách huh? Tôi cao 1m8, em nhìn đi, cơ bắp của tôi.” Nói xong Bạo Long liền cuộn ống tay áo lên cho Phì Phì nhìn cơ bắp của cậu.

Phì Phì lại bị bộ dạng của Bạo Long chọc cười, tên nam sinh này, lại thật đáng yêu. Tiếng cười của Phì Phì ở giữa rừng núi tựa như một khúc ca động lòng.

“Đàn ông sẽ không lấy gương soi quần lót của cô giáo, biết chưa?” Phì Phì ngừng cười, thành thật nghiêm túc nói.

Lần này Bạo Long không lên tiếng, tựa như bị Phì Phì chọc trúng chỗ đau, cúi đầu.

Lại nói, Sát Sát và Thẩm Dục Luận trò chuyện rất vui vẻ, chỉ hận Chu Xuyên vẫn như ruồi bọ đuổi mãi không đi, lại hận Phì Phì sao cả bóng người cũng chẳng thấy đâu.

“Sát Sát, uống nước.”, “Sát Sát, nào, lau mồ hôi.”, “Sát Sát, ngồi xuống nghỉ ngơi một lúc đi.” Chu Xuyên lúc nào cũng không bỏ lỡ cơ hội hiển dương vẻ ân cần của mình. Một khi Sát Sát lấy gì, Chu Xuyên sẽ dùng tốc độ cường hân đưa tay mình ra. Tóm lại, không cho người khác có bất kì cơ hội nào.

Chu Xuyên không phải kẻ ngu, đương nhiên biết Thẩm Dục Luận ở trước mắt là tình địch mới của mình, cho nên đương nhiên phải tỏ ra mình và Sát Sát vừa thân mật vừa gần gũi. Sát Sát hận Chu Xuyên nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng cũng không còn cách nào, không thể ở trước mặt bạn học Thẩm hùy đi hình tượng thực nữ. đành phải một mực nén giận.

Buổi tối về đến nhà, hai chị đều mệt mỏi đến gục xuống. Mệt thì mệt, Phì Phì cũng không quên mở máy vi tính xem Băng Thiên Tuyết Địa có ở đó hay không. Đã lâu chưa thấy Băng Thiên Tuyết Địa lên mạng rồi.

Phì Phì đang mở máy tính, Sát Sát tức giận đứng ở cửa phòng của Phì Phì.

“Sát Sát, sao chị còn chưa ngủ?”

“Phì Phì, rốt cuộc hôm nay em làm gì thế?”

Dĩ nhiên Phì Phì biết Sát Sát đang nói đến việc hôm nay không giúp cô cản Chu Xuyên, Phì Phì thả thả tay nói: “Lúc đầu mẹ định ngày mai mới nói với chị, nếu đã như vậy, vậy bây giờ nói luôn đi, Thẩm Dục Luận kia không phải người gì tốt lành...”

“Ai nói anh ấy là người không tốt? Anh ấy không tốt chỗ nào chứ?” vừa nói đến Thẩm Dục Luận không tốt, Sát Sát liền kích động.

“Anh ta chính là ma bệnh lần trước đụng xe em, không phải chị cũng đọc tin nhắn trong điện thoại của anh ta rồi sao? Bạch Mai Khôi kia, chị còn nhớ không? Anh ta cũng đã có nhiều Mai Khôi như vậy, còn đi trêu chọc chị, anh ta có thể tính là người tốt sao?”

“Không phải hôm nay em đã nói anh ấy là Tổng giám đốc của các em sao? Sao vậy? lần trước em đụng chạm với Tổng giám đốc của các em mà cũng không nhận ra sao?”

“Em cũng mới biết anh ta là Tổng giám đốc của chúng em hai ngày trước, anh ta mới điều đến.”

“À...” Sắt Sắt thờ phào nhẹ nhõm: “Thì ra là như vậy.”

Phi Phi đi đến trước mặt Sắt Sắt, một bàn tay phủ lên trên bả vai của Sắt Sắt, nói: “Sắt Sắt, quên anh ta đi, anh ta chỉ mang đến thương tổn cho chị, Trung Quốc ta cái gì cũng thiếu chỉ là không thiếu đàn ông, nếu sợ không tìm thấy người nào tốt hơn so với anh ta, không bằng Chu Xuyên...”

“Đừng nhắc đến Chu Xuyên, chị tuyệt đối sẽ không yêu anh ta, vĩnh viễn cũng sẽ không thể.” Về mặt Sắt Sắt kinh định.

“Vây, Thẩm Dục Luận...”

“Chị đã xem qua hồ sơ của anh ấy ở lớp 07, anh ấy chưa kết hôn. Anh ấy thích chị, chị muốn nhìn xem anh ấy sẽ giải thích chuyện Hồng Mai Khôi Bạch Mai Khôi này với chị như thế nào, nếu anh ta có thể thuyết phục chị, chị liền chấp nhận.”

“Anh ta, anh ta bày tỏ với chị rồi sao?” Phi Phi ngạc nhiên với vẻ thần tốc của Thẩm Dục Luận, mấy ngày hôm trước Sắt Sắt con đang buồn rầu vì không gặp được anh ta, lúc này mới bao lâu, đã nắm chắc cơ hội bày tỏ luôn rồi. Quả thật là cao thủ tình trường.

“Cất, chẳng lẽ phải nói anh yêu em, mới tính là bày tỏ sao? chị đã nói với em, ngay cả món ăn chị thích là gì anh ấy cũng hỏi thăm, hơn nữa còn cố tình chờ trước công trường ra về tình cờ gặp, rồi đưa chị về nhà.”

Sắt Sắt kiên trì muốn tiếp tục phát triển với Thẩm Dục Luận, Phi Phi cũng không còn cách. Sắt Sắt ra khỏi cửa phòng của Phi Phi, Phi Phi thờ dài nói: “Chu Xuyên à, anh thăm rồi.”

Phi Phi mở máy vi tính, thật vui vẻ đấy, Băng Thiên Tuyết Địa đang online.

Thấy Phi Phi vừa lên mạng, Băng Thiên Tuyết Địa gửi tin trước: “Đoạn Huyền, còn chưa đủ mệt sao? sao còn chưa ngủ?” nickname của Phi Phi tên là Truyền Thuyết Đoạn Huyền, Phi Phi buồn bực, sao anh ta biết hôm nay mình mệt, có lẽ chỉ là tùy tiện nói vậy thôi, dù sao bây giờ cũng đã trễ.

“À, hôm nay tôi leo núi. Núi mùa thu, tỏa bóng thật sự rất đẹp.”

“Cô cũng rất đẹp.”

“Oa, hôm nay sướng chết tôi, anh là người thứ hai nói tôi xinh đẹp. hô hô.”

“Thấy cô rất đẹp.”

“Băng Thiên, gần đây tôi đụng phải một tên xui xẻo...tôi chửi bới anh ta một trận, không ngờ anh ta lại là Tổng giám mới điều tới của công ty chúng tôi, thật sự đủ xui xẻo mà, mau an ủi an ủi tôi đi.”

“Có chuyện như vậy?”

“Đúng như vậy, anh ta còn là học trò của em gái tôi, còn em gái tôi thì lại đi thích anh ta, anh ta là thứ gì đó ấy, cái gì Hồng Mai Khôi Bạch Mai Khôi, cả đồng lớn, còn muốn đến dụ dỗ em gái tôi, đến lúc đó tôi sẽ khiến anh ta đẹp mặt.

.....

Bạn đang đọc truyện *Vô Cùng Mập Vô Cùng Gây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Tối hôm nay Phi Phi và Sắt Sắt đi dạo từ quảng trường về, vừa vào nhà liền thấy bà Già đang cười ha ha nói chuyện điện thoại, giọng siêu lớn, như sợ người ta không nghe được vậy.

“A, Nguyệt Dung, thật tốt quá, thật tốt quá. Chúng ta cũng đã nhiều năm không gặp rồi...nhất định...nhất định...sao? thằng bé Giang Đào tốt như vậy, vậy mà còn chưa tìm được bạn gái sao...phải, phải, hai đứa nó cũng nên lập gia đình rồi, hô hô.... một đứa cũng chưa có gả, dĩ nhiên là...nếu chúng ta có thể thành thông gia, thì còn gì phải nói, chỉ sợ Giang Đào chán ghét hai đứa nó.....được, cứ vậy đi nha, ngày mai cả nhà mình sẽ đến sân bay, tốt, tốt...”

Bà Già nói điện thoại xong lập tức mở hội nghị họp mặt gia đình.

“Nói cho các người tin tốt, người bạn quan trọng nhất tốt nhất của mẹ già các con đời này, cũng chính là dì Nguyệt Dung của các con, ngày mai về nước. ngày mai chúng ta phải ăn mặc gọn gàng sạch sẽ, đến sân bay đón người, biết chưa.” Bà Già nhún nhu với hội nghị trước.

“Mẹ, sáng mai con phải đi làm mà.” Phi Phi kháng nghị trước tiên.

“Không phải ngày mai là thứ bảy sao? không phải mười hai giờ con tan ca sao? đi Nguyệt Dung của con hơn một giờ mới xuống máy bay, con vừa tan ca liền nhanh chóng đến sân bay.” Giọng điệu của bà Già là không cho nghi ngờ.

“Cả nhà phải đi cùng thật sao?.” Ông Già nghĩ đến vấn đề chiều mai của mình, ít nhiều có phần không nề.

Bà Già liếc ông Già một cái, lên giọng nghiêm túc nói: “Đó là đương nhiên, ông cũng không ngần ngại xem Nguyệt Dung là ai, đó là chị em tốt nhất của tôi, lại nói, năm đó, nếu không phải Nguyệt Dung khuyên tôi và ông sống cùng nhau, tôi...”

Vừa nghe bà Già nhắc đến năm đó, ba miệng còn lại của nhà họ Già liền biết lần này thôi rồi, chuyện năm đó mẹ Già vừa nói là nói đến cả buổi.

“Mẹ, con ủng hộ mẹ, con cảm thấy cả nhà chúng ta đều phải đi hết, mới bày tỏ hết lòng yêu mến của chúng ta đối với đi Nguyệt Dung. Con cũng còn nhớ lúc còn bé đi Nguyệt Dung thường dẫn chúng con đi chơi, còn cho chúng con nhiều tiền lì xì, đi Nguyệt Dung thật tốt, ngày mai cả nhà chúng ta cùng đi đi.” Sắt Sắt vội vàng chen vào một câu, mới có thể kéo bà Già từ năm đó trở về.

Bà Già vui mừng nhìn Sắt Sắt, nghĩ thầm, vẫn là Sắt Sắt quan tâm mình nhất, một bàn tay phủ lên tay của Sắt Sắt nói: “Anh Giang Đào ở nhà của đi Nguyệt Dung con, các con còn nhớ rõ chứ, nghe nói bây giờ đã trưởng thành, rất đẹp trai đấy, mẹ nhìn Giang Đào hồi còn bé liền biết khi trưởng thành nó nhất định sẽ có tiền đồ, nếu không, người ta tuổi còn quá trẻ, lớn hơn các con không đến 5 tuổi, vừa về nước liền phải nhậm chức Tổng giám đốc của Phúc Thái rồi, mặc dù nói Phúc Thái chỉ là công ty chi nhánh, nhưng cũng không nhỏ đâu à, mẹ thấy còn lớn hơn Dự Thành của Phi Phi...”

Phúc Thái mà bà Già nói dĩ nhiên Phi Phi biết, Phúc Thái và Dự Thành đều làm sản phẩm điện tử, cũng coi như là đối thủ cũ, tựa như KFC và McDonal, như hình với bóng, nơi nào có Phúc Thái, thì có Dự Thành. Mấy năm trước lúc Phi Phi vừa mới tốt nghiệp, bà Già liền muốn nhờ đi Nguyệt Dung đề cho Phi Phi tiến vào Phúc Thái, Phi Phi sống chết không đi, lúc đó Phi Phi cảm thấy dù sao thì mình cũng làm kỹ thuật, dựa vào chính mình là được rồi, nhờ quan hệ tiến vào, còn không bị người chỉ là ‘bối tâm’(không rõ), bà Già không còn cách bắt bí Phi Phi, cũng chỉ có thể để tùy cô thôi.

Bà Già nghĩ đến Sắt Sắt đã có Chu Xuyên, nhà họ Chu tuy không có tiền có thể giống như nhà họ Giang, nhưng cũng coi như không tệ, quan trọng vẫn là thấy Chu Xuyên một lòng si tình với Sắt Sắt, Sắt Sắt muốn theo Chu Xuyên nhất định sẽ không chịu ủy khuất. nếu Giang Đào này có thể cùng Phi Phi tốt hơn, vậy không phải mọi chuyện thuận lợi sao, lại nói, chuyện tình cảm này, cũng cần Thiên thời Địa lợi Nhân hòa, chỉ cần cùng Nguyệt Dung làm việc tốt, nói không chừng sẽ có thành tựu, vì vậy còn nói: “Phi Phi, ngày mai con tuyệt đối đừng đến trễ đấy.”

“Ừm, con biết rồi.” đương nhiên Phi Phi biết biện pháp đối phó với bà Già tốt nhất là hãy ngoan ngoãn đồng ý.

Bà Già lại trắng trợn khoe khoang Giang Đào một hồi, mới thả mọi người đi ngủ.

Bà Già vào phòng nói suy nghĩ của mình với ông Già, ai dè ông Già hừ một tiếng nói: “Bà có biết con trai người ta có bằng lòng hay không, bà liền làm rối tung, đến lúc đó nếu không thành, bọn nhỏ gặp mặt lại càng xấu hổ.”

“Ông thì biết gì chứ?” Bà Già trách móc ông Già: “Giang Đào người ta từ nhỏ đã dính với Phi Phi của chúng ta, biết gốc biết nguồn, gia đình giàu có bây giờ ai không muốn tìm một cô gái trong sạch biết rõ nguồn gốc? nếu không thì sao trong điện thoại Nguyệt Dung lại cố tình hỏi tôi hôn sự của hai đứa nhỏ làm gì? Hơn nữa, Phi Phi và Giang Đào có thể gọi là Thanh mai trúc mã có được không? Tôi đã nói với ông mẹ già của Hán Vũ Đế triều Hán là Vương thái hậu, ông có biết cái gì là gả đến hoàng thất hay không? Vương thái hậu này, lúc là cô nương trưởng thành lễ ra gả vào một nhà giàu có họ Kim làm thiếu phu nhân, ông nói xem chuyện thật tốt mà, rất nhiều người cầu đều không cầu được, nhưng cha của Vương thái hậu là Vương lão già người ta nhất định không chịu thỏa mãn, mời người bói một quẻ, ông nói xem thế nào, ông mù đoán mệnh người ta nói con gái của lão có tướng làm mẫu nghi thiên hạ, tiền đồ sáng lạng khó lường đấy. Vương lão già này hỏi hạn không ngừng, nghĩ trước nghĩ sau, con gái chỉ có một, cuối cùng cũng hạ quyết tâm, trong đêm đoạt con gái trở về, cũng không quản sự thật khách quan rằng con gái cũng đã sinh con ở nhà họ Kim, lập tức đưa vào trong cung hiến cho Thái tử, chính là Hán Cảnh Đế---cha của Hán Vũ Đế, về sau người ta...”

Ông Già nghe đến mắt kiên nhẫn, nói: “Được, được, cả ngày bà cứ nghĩ làm sao gả con gái, cũng không biết cái này xem ở đâu ra. Còn trong đêm đoạt về, thật không biết trong đầu bà đang chứa cái gì...”

“Thôi đi, tôi đương nhiên phải nghĩ làm sao gả con gái, chẳng lẽ hai cô con gái như hoa như ngọc này của tôi sẽ gả tùy tiện đi hay sao? tôi chỉ là muốn để cho ông biết, ánh mắt tinh tường của lão Vương người ta gả con gái. Ông phải học tập học hỏi người ta.”

“Tôi học tập ông ta? Bây giờ là thời đại gì rồi, con gái phải lấy chồng, bà quản được sao? tôi khuyên bà hãy ít quản những chuyện vớ vẩn này, chỉ cần con gái tìm được người đứng đắn, không phải là người có tư tưởng xấu xa gì không có lòng dạ độc ác này nọ, là được rồi. bà chỉ một lòng một dạ muốn con gái bước vào nhà giàu, nhà giàu đâu có dễ bước vào như vậy? hơn nữa, chúng ta là người dân bình thường, nếu thực sự gả cho nhà giàu, tôi còn sợ con gái chúng ta ở nhà giàu sâu như biển kia chịu ủy khuất.”

Bà Già không phục, lên giọng nói: “Ông nói gì vậy chứ, nếu gả được, ‘dưa méo táo nứt’ cũng là bảo vật, huống chi là hai cô con gái của chúng ta, sinh ra đã hoa như nguyệt thẹn, tựa như lúc tôi còn trẻ...”

Hội nghị gia đình do bà Già chủ trì, ngược lại khiến cho Phi Phi nhớ đến chuyện hồi bé, vì vậy rút vào phòng sách của ông Già từ trong ngăn tủ lục ra ảnh chụp thời thơ ấu xem.

Quyển album màu tím nhạt được phủ một tầng bụi mỏng, Phi Phi ôm quyển album vào phòng mình, rút tờ khăn giấy thật trọng lau đi bụi bặm, mới mở album ra, từ ‘Phi Sắt đầy tháng’ nhìn liên tục đến ‘Phi Sắt tốt nghiệp đại học’, cảm thấy không thỏa mãn, liền lật lại từ đầu nhìn lần nữa, ảnh chụp trước khi Phi Phi và Sắt Sắt mười tuổi, có rất nhiều tấm đều có Giang Đào, Phi Phi nhớ đến dáng vẻ trước kia cùng với Sắt Sắt đuổi theo sau mình Giang Đào

gọi anh Giang Đào, không khỏi cười ra tiếng, lúc đó Giang Đào rất sốt, Phi Phi nói gì anh cũng tin, năm kia Phi Phi bốn tuổi, anh ta cũng đã chín tuổi, Phi Phi bắt con sâu nói: “Anh Giang Đào, ăn rất ngon á, em mới ăn rất nhiều, con này là cố tình chừa lại cho anh ăn.” Giang Đào liếc nhìn Phi Phi một cái, vậy mà nhắm mắt nuốt xuống. Phi Phi bị chọc đến cười khanh khách, Giang Đào kia vậy mà cũng cười. Phi Phi nghĩ sao trước đây mình lại biến thái thế nhỉ, lại đi lừa gạt người ta ăn côn trùng.

Lẽ ra hôm sau Phi Phi muốn tan ca sớm một chút, nhưng Giám đốc tạm thời muốn Phi Phi đến kho hàng giao hàng, Phi Phi ngấm lại tan ca rồi đi hẳn là vẫn đến kịp, liền đến kho hàng ở tầng thấp nhất.

Cảnh tượng trong kho hàng bận rộn, quản lý Vương—sếp của kho hàng—nhìn thấy Phi Phi bao giờ cũng muốn ‘hàn huyên’ vài câu, mời Phi Phi đến phòng ông ta uống trà. Hôm nay Phi Phi không rảnh, sẽ không uống trà, chỉ hi vọng đám chú thím kia có thể làm việc nhanh hơn. Ai ngờ các chú thím kia dùng bút bi hết chấm lại chấm, vòng qua vòng lại. Liền đến giờ tan ca.

Cho dù Phi Phi đã cố gắng, nhưng vẫn không đuổi kịp đến sân bay.

Bà Già chờ mòn chờ mỏi, trái một cú điện thoại phải một cú điện thoại, cuối cùng cũng cực kì thất vọng nói: “Con đến thẳng gia đình Hương Thủy trên đường Trường Phú, mọi người chờ con ở đó...”

Phi Phi vốn đang ở trên cao tốc sân bay, nghe xong lời bà Già nói, lại khó tìm được đường xuống, liền gọi điện cho bà Già, bà Già qua một lúc lâu mới nghe điện thoại: “ME, con không đi được không? Có mọi người là rất được rồi, mẹ xem...”

“Không được, con lập tức đến đây cho mẹ! càng nhanh càng tốt!” Bà Già truyền lệnh xong liền cúp điện thoại với Phi Phi.

Phi Phi đành phải khởi động QQ màu lục đi đến gia đình Hương Thủy, Phi Phi vừa mới vào phòng, mọi người lập tức dồn hết ánh mắt lại đặt trên người Phi Phi. Ba người nhà họ Giang đều đã ở đây, còn có người với bà Già là hai chị em tốt, Giang Đào quả nhiên như lời bà Già nói, đã là người đàn ông trưởng thành anh tuấn phóng khoáng.

Phi Phi chào hỏi với mọi người, lại nhìn thấy, chỉ có vị trí bên cạnh Giang Đào, là còn chừa lại cho Phi Phi.

“Phi Phi, ngồi đây.” Giang Đào cười vẫy tay với Phi Phi.

Phi Phi ngồi xuống bên cạnh Giang Đào, Giang Đào vẫn cười tươi như vậy như thời còn bé, giản dị mà sạch sẽ, nhưng lại khiến Phi Phi cảm thấy có chút xa lạ.

“Phi Phi, không gặp em ở sân bay, anh còn tưởng hôm nay em không đến.”

“Sao cậu ấy dám không tới, mẹ già của em sẽ không tha cho cậu ấy.” Sát Sát ngồi ở bên kia Giang Đào nói.

“Thực xin lỗi nha, sáng hôm nay em còn phải đi làm, lẽ ra em cũng sắp đến sân bay rồi, nhưng có chi thị muốn em quay đầu đến đây. Di Nguyệt Dung về nước, con đâu thể nào không đến chứ, di Nguyệt Dung chính là chị em tốt của mẹ con, đối xử với chị em con cũng tốt nhất.”

“À, đúng vậy, hai chị em em đều đã lớn như vậy rồi, đều đi làm rồi.” trong lòng Giang Đào, Phi Phi và Sát Sát vẫn là em gái, vừa nghe Phi Phi nói đi làm, mới nghĩ đến chắc cũng tốt nghiệp vài năm rồi.

Biết được một cô gái xinh đẹp như Phi Phi lại làm khai thác điện tử, Giang Đào cũng kinh ngạc như những người bình thường khác: “Phi Phi, em làm khai thác điện tử!”

“Ừm.” Phi Phi kiêu ngạo gật đầu, từ nhỏ thành tích môn khoa học tự nhiên của Phi Phi đã tốt, trái ngược với Sát Sát, thường xuyên đùa gọi Sát Sát là văn nhân chơi chữ.

“Đến Phúc Thái với anh có được không? Bọn anh đang thiếu những nhân tài như em đấy.” Giang Đào hưng phấn nhìn Phi Phi.

Sát Sát mở miệng cười nói: “Anh Giang Đào, anh vừa về đã đào góc tường nhà người ta, Phi Phi lại vừa mới thăng chức làm quản lý ở Dự Thành...”

Dù sao cũng là chơi đùa cùng nhau từ nhỏ, tuy đã nhiều năm không gặp mặt, nhưng vừa thấy mặt liền nhanh chóng dính với nhau nói chuyện, Phi Phi Sát Sát và Giang Đào nói rất nhiều chuyện trước đây, ngả trước ngửa sau ra cười, mọi thứ này đều được bà Già nhìn trong mắt, dĩ nhiên là vui mừng, nhưng nghĩ lại, thật khó à, không nhìn ra Giang Đào này rốt cuộc là thích Phi Phi hay là thích Sát Sát, nếu vì Giang Đào mà làm tổn hại đến tình cảm chị em giữa Phi Phi và Sát Sát, bà Già bằng lòng không gả các cô vào nhà giàu nữa. nhưng mà bà Già dù sao vẫn là bà Già, tương lai còn dài mà, sẽ cẩn thận quan sát theo dõi, công thêm tuệ nhãn của Nguyệt Dung, việc này hẳn sẽ không khó.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cùng Mập Vô Cùng Gây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Sáng sớm thứ hai Phi Phi ở dưới Cơ quan nhìn thấy chiếc xe Lincoln của Thẩm Dục Luận, thông thường Thứ hai Phi Phi sẽ đến sớm hơn ngày thường một chút, bởi vì Thứ hai Phi Phi phải đi lấy hóa đơn nhận hàng của kho hàng, hiệu suất làm việc của người ở kho hàng thật sự khiến Phi Phi bức chấy, vì thế Phi Phi thà rằng đến sớm một chút, lúc ít người dám chú thím gần như tỉnh táo một chút, không ngờ Thẩm Dục Luận còn chăm chỉ hơn so với Phi Phi, còn sớm như vậy mà đã đi làm rồi.

Phi Phi mặc chiếc áo trắng nhỏ nhắn, quần jeans màu xanh nhạt ôm sát người khiến Phi Phi trông như một chú chim trắng hoạt bát đáng yêu với những đường cong duyên dáng.

Trong cơ quan vẫn chưa có người, chỉ có lao công cầm khăn thấm nước lau kính đang lau cửa thủy tinh ở đại sảnh, Phi Phi nhấn nút thang máy, trước tiên xuống kho hàng trước, hay là lên phòng làm việc trước, trong lúc do dự, cửa thang máy lại mở ra, Thẩm Dục Luận ở trong thang máy, vẻ mặt lạnh lùng.

Phi Phi bước vào thang máy, nhìn gương mặt lạnh của Thẩm Dục Luận, miễn cưỡng nhếch môi cười cười nói: “Chào Thẩm tổng!”

Thẩm Dục Luận hơi hé miệng thở dốc, nói một chữ, Phi Phi không nghe rõ lắm, nhưng lại nghĩ đó hẳn là nói chữ ‘Chào’, Phi Phi tiện tay nhấn nút thang máy đi văn phòng ở tầng sáu. Đứng chung với Thẩm Dục Luận trong một không gian nhỏ hẹp như vậy, một giây của Phi Phi dài như một năm.

“Thẩm tổng, anh từ kho hàng đi đến đây sao?” Phi Phi tùy tiện hỏi.

“Ừm, phải, tôi đến xem.” Thẩm Dục Luận vẫn làm mặt lạnh, không chút biểu cảm.

Phi Phi thật không dám tin mình đã từng thấy qua Thẩm Dục Luận tươi cười rạng rỡ, có lẽ anh ta thật sự thích Sát Sát, cho nên mới có thể cười rạng rỡ như vậy ở trước mặt Sát Sát. có lẽ cũng vì Sát Sát chính là cô giáo của anh ta, mà Phi Phi là cấp dưới của anh ta, đối với thầy cô giáo đương nhiên phải Tôn sư trọng đạo, đối với cấp dưới, không cần phải tươi cười.

Thang máy dừng lại ở tầng sáu, Phi Phi vội vàng chạy ra ngoài, xông về phía văn phòng giống như đang chạy nạn vậy. Phi Phi đến văn phòng rồi lại đến kho hàng, phát hiện sắc mặt chú thím ở kho hàng khó coi hơn ngày thường, chắc không phải Thẩm Dục Luận vừa nảy đến làm khó dễ gì chứ.

“Cô Lý.” Phi Phi giao hóa đơn nhận hàng cho bà thím có sắc mặt hơi được một tý: “Đây là danh sách của tôi.”

Cô Lý nâng mắt kính đen trên sống mũi, lấy một chiếc bút bi từ trong túi áo ra, bắt đầu đăng kí trên bản danh sách, Phi Phi đứng ở một bên kiên nhẫn chờ đợi giống như mọi người.

Chính là Phi Phi không hiểu được, Dự Thành cũng không phải công ty nhỏ gì, sao một kho hàng to thế này lại không dùng máy tính quản lí, mỗi ngày mới dám chú thím dùng bút bi vẽ từng nét từng nét, người ra ra vào vào mỗi ngày cũng đặc biệt nhiều, có phiền hay không chứ.

Một ý nghĩ mới mẻ nảy ra trong đầu Phi Phi: ‘Có lẽ mình có thể làm chút cống hiến cho công ty, khai thác một hệ thống quản lý nhập kho.’ Phi Phi nghĩ vậy liền lòng vòng xung quanh, hệ thống quản lý nhập kho này lập tức được định hình sơ lược trong đầu Phi Phi.

Chính vì hệ thống quản lý nhập kho này, Phi Phi bỏ thêm hai ca cuối tuần, hôm nay rất không dễ gì làm xong nó, bàn tay nhỏ của Phi Phi vung lên, thời điểm la to chữ “Tốt” (xong), Giám đốc Trương Lợi Hồng của Phòng khai thác đứng lúc tìm đến Phi Phi.

“Phi Phi, có chuyện gì tốt, mà vui vẻ vậy.” Trương Lợi Hồng ngồi xuống ghế dựa đối diện Phi Phi, trên tay cầm một xấp tài liệu, thả xuống trên bàn Phi Phi.

“Giám đốc Trương, gần đây em giúp kho hàng khai thác một hệ thống quản lý, đến đây, anh xem, chỉ cần hệ thống quản lý này của em vận hành, nhất định kho hàng không cần phải có nhiều người dùng bút bi xẹt qua xẹt lại nữa....”

“A..? có chuyện này sao, tôi xem thử.” Trương Lợi Hồng vội vàng đến gần máy vi tính ở trước mặt Phi Phi xem.

Trương Lợi Hồng nhìn sơ lược, lại ngồi xuống lần nữa, nhìn Phi Phi nói lời thành khẩn: “Phi Phi, anh thấy em nên làm tốt việc của bộ phận mình là được rồi. Hệ thống gì đó, em cũng đừng làm nữa.”

Đương nhiên Phi Phi hiểu rõ ý của Trương Lợi Hồng, người làm việc, ai sẽ đi làm những chuyện phí sức lại chẳng có kết quả tốt này, nếu Phi Phi thực sự đề xuất hệ thống này ra, quản lí kho hàng có thể không hận Phi Phi sao? hơn nữa, những chú thím kia trong kho hàng, cũng không biết sử dụng máy vi tính, còn không phải bị chuyển cương vị. đây là Trương Lợi Hồng đang nhắc nhở Phi Phi đừng gây oán hận.

Bốn năm trước, lúc Phi Phi tiến vào Dự Thành, thì vẫn là một cô gái nhỏ mới tốt nghiệp Đại học, Trương Lợi Hồng cũng chưa kết hôn, lúc đó từng âm thầm theo đuổi Phi Phi, sau đó bị Phi Phi ‘bốn lượng đầy ngàn vàng’, đẩy thành mối quan hệ anh em. Trương Lợi Hồng này cũng là người trọng tình trọng nghĩa, sau này kết hôn đối xử với vợ tốt không sao tả được, Phi Phi cũng tự nhiên trở thành bạn với người năm đó theo đuổi không thành này. Phi Phi vẫn cảm thấy mình gặp được một ông chủ như vậy ở nơi làm việc, thật sự là may mắn.

Đừng quá can thiệp vào mọi chuyện, tốt nhất cứ theo số đông, khác người vô giá trị, thành thật tà xuân thu. Đây là nguyên tắc làm việc mà Trương Lợi Hồng dạy cho Phi Phi, nhưng Phi Phi vẫn thường xuyên không nhớ.

Trương Lợi Hồng giao tài liệu cho Phi Phi, nói chuyện được vài câu thì đi ra, Phi Phi ngẩn người nhìn hệ thống quản lý vừa mới này còn khiến cô hưng phấn không thôi.

Người khôn giữ mình, là quy luật quan trọng nhất ở nơi làm việc. cho nên có rất nhiều chuyện rõ ràng ai ai cũng thấy được, nhưng lại phải giả vờ như không nhìn thấy, nhưng Phi Phi chỉ nghĩ muốn làm chút chuyện có ích mà thôi, từ đầu vốn không có cái suy nghĩ gây oán hận hay không gây oán hận gì, huống chi phí mất tâm sức hai ca cuối tuần, đến cuối cùng làm cho tốt, lại vì sợ gây oán hận liền vứt đi, đây không phải tác phong của Phi Phi, hơn nữa cứ bỏ qua như vậy Phi Phi không cam lòng. Phi Phi cầm bút máy vẽ vòng vòng ở trên đầu, cuối cùng gõ đầu của mình: “Có.” Phi Phi nói thầm, lập tức đứng dậy chạy đến kho hàng.

Quản lý Vương của kho hàng đang gào thét với đám chú thím cấp dưới, thấy Phi Phi đến, lập tức tươi cười rạng rỡ. Đôi mắt híp lại: “Cô Già, thấy cô thật đẹp, ha ha, hôm nay chưa đưa hàng đến sao? đến đây đi, đến văn phòng uống ly nước trước.”

Phi Phi không biết người khác đến kho hàng Quản lý Vương có nhiệt tình như vậy hay không, mỗi lần Phi Phi đến, nếu đúng lúc gặp phải ông ta, thế nào cũng phải hưởng thụ một ít lời nhiệt tình của ông ta.

“Quản lý Vương, tôi nói cho chú một tin tốt.” Phi Phi ngồi xuống nói.

“Ha ha, tôi chỉ biết cô Già đến đây, nhất định là tin tốt rồi.” nói xong đôi mắt nhỏ liền nhìn chăm chăm gương mặt xinh đẹp của Phi Phi.

Phi Phi nghĩ nghĩ, nói: “Quản lý Vương, tôi ở Dự Thành nhiều năm như vậy, phải cảm ơn nhất chính là chú, hơn nữa mọi người ở kho hàng dưới sự lãnh đạo của chú, đó thật không thể chê vào đâu được....” Phi Phi nói một hơi cảm động lòng người đến mắt Quản lý Vương cũng đã đỏ lên, kho hàng vẫn là bộ phận luôn không được chào đón, hôm nay Quản lý xinh đẹp của phòng khai thác quan trọng đến nói những lời cảm động như vậy, Quản lý Vương có thể không cảm động sao.

Phi Phi thấy đã lấy tình để cảm động rồi, tiếp theo lấy lý lẽ nói: “Quản lý Vương, anh nghĩ lại xem, bây giờ Tổng Giám đốc mới đến, không có ấn tượng sâu sắc gì với chúng ta, lúc này anh ở trước mặt anh ta xây dựng một hình tượng tốt tích cực vươn lên có thành tích, có phải là vô cùng quan trọng hay không?”

“Cô Già, cô nói rất đúng, cô nói rất chi là đúng, thật ra hai ta đang nghĩ cùng một việc, nhưng kho hàng chúng tôi mười mấy năm nay đã ở dưới như vậy, tôi thật sự không nghĩ ra gì để có thể biểu hiện trước mặt Tổng giám đốc.”

Phi Phi nhìn ra bên ngoài, không có ai mới thấp giọng nói: “Không thì, ngày đó tôi ở trong kho hàng của các chú đã quan sát cẩn thận, trở về tôi có khai thác một hệ thống quản lý, tôi cũng có thể nói cho chú, nhưng chú đừng nói với người khác, tôi nói chú này, nếu hệ thống này có thể vận hành, nhất định hiệu suất làm việc của kho hàng có thể nâng rất cao, tiết kiệm chi phí của công ty, chú lấy hệ thống này đi nói với Tổng giám đốc, thì nói là chứ và người ta cùng nhau nghiên cứu khai thác, hoặc nói thẳng là thành quả của một mình chú khai thác, dù sao cũng đừng nhắc đến tôi là được, tôi không phải người của kho hàng, nếu để người ta biết, có lẽ lại nói tôi xen vào việc của người khác. Phòng khai thác chúng tôi cũng không còn lấy cái gì đều giao cho tôi, nói tôi thừa tình lực, đúng không? Nếu anh nói với Tổng giám đốc, Tổng giám đốc nhất định vui vẻ, như vậy, chú đã có địa vị ở trong cảm nhận của Tổng giám đốc, có thể vậy, không tốt sao. tôi chỉ là thấy chú đối xử tốt với tôi mấy năm nay, tôi lại không có gì đền đáp chú, đúng lúc nghĩ đến chuyện này, liền nhắc tay làm thôi.”

Nghe đến đó, Quản lý Vương chỉ thiếu chưa cảm động đến rơi nước mắt, đứng dậy nắm chặt hai tay của Phi Phi, dọa Phi Phi lùi hai bước, vội vàng rút tay ra.

Quản lý Vương vỗ ngực nói: “Cô Già, đại ân đại đức của cô, tôi nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng, sau này có cần gì, cô cứ việc nói.”

Phi Phi cười suốt một đường trở về phòng khai thác ở tầng sáu, xoay người rẽ vào văn phòng của Trương Lợi Hồng.

“Phi Phi, chuyện gì, lại có thể khiến em vui vẻ như vậy?” Trương Lợi Hồng chính là thích Phi Phi lúc nào cũng đều vui cười hơn hờ.

Phi Phi vui vẻ đến ngồi xuống sofa, nói: “Giám đốc Trương, làm xong rồi.”

“Không thể nào, Phi Phi em là Đại Thần sao, sao nhanh như vậy đã làm xong rồi? anh chỉ mới vừa đưa cho em thôi mà?” vẻ mặt Trương Lợi Hồng không thể tin được, tài liệu chỉ mới giao cho Phi Phi, nhanh như vậy cô đã làm xong rồi? mặc dù nói Phi Phi là một mảnh tướng ở dưới tay anh, nhưng không đến mức Thần như vậy chứ.

“Không phải, không phải.” Phi Phi vội xua tay, biết chắc chắn là Trương Lợi Hồng đã hiểu lầm rồi: “Là hệ thống quản lý nhập kho làm xong rồi.”

Phi Phi kể hết chuyện vừa mới đến kho hàng cho Trương Lợi Hồng, trên mặt Trương Lợi Hồng có phần suy tư lắng nghe, cuối cùng nói: “Phi Phi, em được lắm.”

Quả nhiên giữa trưa ngày thứ hai, quản lý Vương liền gọi điện lên báo tin vui rồi.

“Cô Già, cô không biết Tổng giám đốc vui vẻ thế nào đâu, mặc dù ngoài miệng anh ta không nói, nhưng tôi có thể nhìn ra, trong lòng anh ta rất vui vẻ đấy, anh ta nói hai tuần lễ trước có đến kho hàng của chúng tôi, cũng đã nghĩ đến việc này, nhưng còn chưa nghĩ ra. Không ngờ mới đây thôi mà tôi đã đề xuất phương án... cô Già, lần này phiền cho cô rồi, tôi không dám độc chiếm công lao của cô, hơn nữa người sáng suốt đều biết, tôi cũng không có trình độ một mình khai thác hệ thống quản lý này, mặc dù cô đã căn dặn tôi không viết tên cô lên trên bản báo cáo đó, nhưng tôi vẫn ở trước mặt Tổng giám đốc nhấn mạnh nhiều lần rằng cô là người giúp đỡ tôi khai thác, cô yên tâm, tôi sẽ không nói với người khác...”

Quản lý Vương vì bày tỏ lòng cảm kích đối với Phi Phi, nhất định phải mời Phi Phi đi ăn cơm tối. Có ăn phải trả hay là có qua có lại cũng nằm trong phạm vi hiểu biết của Phi Phi, vì vậy Phi Phi cũng không từ chối, biết rõ nhất định phải ăn bữa cơm tối này của quản lý Vương mới có thể khiến quản lý Vương an tâm, thế này mới tháo gỡ một đồng khúc mắc của quản lý Vương, để sau này ông ta không cảm thấy mắc nợ Phi Phi. Phi Phi cũng không muốn làm lòng người áy náy, ăn cơm thì ăn cơm, thẳng thắn đồng ý.

Phi Phi không ngờ quản lý Vương sẽ mời đến nhà hàng Thái Tử, nhà hàng Thái Tử là một nhà hàng ★★★★★, chỉ ăn một bữa cơm, có quá long trọng không vậy. cùng đến còn có vợ của quản lý Vương, nhìn qua tuổi tác cũng không kém quản lý Vương là bao, khoảng hơn 40 tuổi thôi, còn mặc những quần áo em bé phiên bản Hàn mà các cô bé thích mặc, váy đen, trang điểm xinh đẹp, con ngươi màu hồng kia, Phi Phi nhìn đến can đảm phối quần áo của bà ấy, Phi Phi từ khi đến năm 25 tuổi này, cũng không dám ăn mặc tùy tiện như vậy.

Phi Phi nói chuyện một hồi với vợ chồng quản lý Vương, nói: “Quản lý Vương, chúng ta tìm một tiệm cơm là được rồi, nhà hàng lớn thế này, tôi còn sợ nuốt không trôi đây.”

Bà Vương cười ngọt ngào một tiếng nói: “Cô Giả, cô giúp ông Vương việc lớn như vậy, để bày tỏ lòng chân thành của chúng tôi, nên mới đến nhà hàng lớn này.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” ông Vương vội vàng phụ họa.

Vậy cũng đâu cần đến nhà hàng Thái Tử chứ.

Ăn xong một bữa cơm, quản lý Vương cũng không còn gọi Phi Phi là cô Giả nữa, liền kêu Phi Phi. Phi Phi cũng không quản gọi người ta là quản lý Vương nữa, bắt đầu gọi ông Vương. Thảo nào nói một bữa ăn có thể thúc đẩy tình cảm, lời này quả thật không sai, nhìn đi.

Phi Phi đứng dậy đi toilet, từ trong phòng ăn bước ra, rẽ vài khúc quanh mới đến toilet, Phi Phi thấy phía trước có một nhân viên phục vụ dáng vẻ hình như rất quen mặt, đến gần liền thấy, hóa ra là Bạo Long. Bạo Long mặc Tuxedo(áo đuôi én) màu đỏ rượu, trên tay cầm khăn, nhìn qua không có chút hương vị Bạo Long nào.

“Bạo Long!” Phi Phi bước nhanh vài bước muốn đuổi theo.

Bạo Long quay đầu thấy là Phi Phi gọi cậu, ngược lại bước nhanh về phía trước, rẽ vào khúc quanh đã không thấy người đâu.

Phi Phi đứng ở chỗ rẽ sững sờ một chút, sao Bạo Long lại làm phục vụ ở nhà hàng, hơn nữa làm phục vụ cũng không phải chuyện mất mặt gì, vì sao không chịu gặp người quen?

Bạn đang đọc truyện *Vô Cùng Mập Vô Cùng Gây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Phi Phi về đến nhà, Sát Sát đang tắm, bà Giả thấy Phi Phi bước vào nhà, hưng phấn gọi Phi Phi: “Phi Phi, cuối cùng con cũng về, đã gần nửa tháng mẹ không nói chuyện với con hơn 2 câu rồi, đến đây, qua đây ngồi.”

Thấy bà Giả vui mừng như vậy, mặt to của Phi Phi xoay một vòng, liền biết là bà mai đã tới cửa.

“Phi Phi, đến đây, nhìn những ảnh chụp này đi.” Bà Giả cầm ảnh chụp của một người đàn ông vẫy tay với Phi Phi.

Phi Phi biết tránh không khỏi, đến ngồi xuống trước, lấy ảnh chụp trong tay bà Giả qua, nhìn sơ lược, rồi nói: “Sao lại có loại hàng như vậy, mẹ già à, mẹ không thể lấy loại có chất lượng tốt chút về cho con xem sao?”

Bà Giả cười xảo quyệt, nói: “Mẹ đã nói mà, những đàn ông này sao đều ‘dưa méo táo nứt’ như vậy, không có ai có thể so sánh với anh Giang Đào của con, nhưng mà đâu có người bình thường nào có thể so sánh được với anh Giang Đào của con. ...”

Phi Phi vừa nghe, liền hiểu rõ ý của bà Giả, hóa ra bà mai căn bản không đến cửa, lần này là tự bà giả muốn làm bà mai, Phi Phi ném ảnh chụp xuống bàn, chuẩn bị vào phòng.

“Phi Phi, con đừng nghĩ rằng bây giờ con còn là cô bé 18 tuổi, tùy con lựa chọn, bây giờ con đúng là người gặp người sầu, gái ế độc thân không đất giá, con cũng đã 25 tuổi rồi, cả bạn trai cũng không có, con rốt cuộc muốn như thế nào, há? con muốn ở nhà cả đời sao? Giang Đào người ta, mẹ có thể nói cho con. ...”

Phi Phi vào phòng đóng cửa lại, âm thầm thán phục hiệu quả cách âm của cánh cửa này, vậy mà không nghe thấy mẹ già cãi nhai nữa rồi. Mỗi lần bà Giả đụng đến Phi Phi không chịu nói chuyện hôn sự, nhất định sẽ nói ra những lời chê bai Phi Phi.

Nghe bà Giả cãi nhai, còn không bằng tìm Băng Thiên Tuyết Địa nói chuyện phiếm. Phi Phi cũng không nhớ được rõ ràng là từ lúc nào thì bắt đầu nói

chuyện phiếm với Băng Thiên Tuyết Địa, khoảng chừng có hai ba năm đi, lúc mới đầu là cố ý vô tình trả lời, mặc dù chỉ là thứ không liên quan, nhưng trong lòng đột nhiên có chỗ dựa vào, vì thế liền thành nghiện. Mỗi buổi tối Phi Phi mở máy vi tính chuyện đầu tiên làm chính là xem Băng Thiên Tuyết Địa có ở đó hay không, sau đó gửi vài lời lải nhải khiến người ta nhàm chán, anh ta nói anh ta là công nhân ở một công trường, Phi Phi nói mình là chủ một quán vỉa hè, kiểu người vớ vẩn nhưng thoải mái rồi nói chút vấn đề có lẽ rất ngu ngốc, cũng không có hỏi đến tên thật của đối phương, anh ta tựa như Tiểu Minh hay Tiểu Cương trong bài tập nhìn hình vẽ lời thoại trong vở sổ sách giáo khoa hồi còn bé, bịa ra một hoàn cảnh khác rồi đóng vai một nhân vật, cái tên có còn quan trọng hay không? Không suy đoán nhân phẩm của anh ta, không suy đoán tính cách của anh ta, đơn giản vì có thêm một người nghe thì có thêm một phần vui vẻ vô hạn.

Đúng lúc, Băng Thiên Tuyết Địa cũng ở đây.

“Mẹ tôi phiền chết đi được, còn bàn đến chuyện hôn nhân của tôi.”

“Ha ha.”

“Nếu không thì, anh đến thành phố N đi, chúng ta xem mắt, nếu có thể, chúng ta yêu đương đi.” Phi Phi gõ trên bàn phím những lời này, do dự chốc lát, ấn nút gửi đi, tựa như bắt đầu một cuộc phiêu lưu đẹp đẽ và rực rỡ.

Thật lâu sau, ít nhất đối với Phi Phi mà nói, thật lâu sau, Băng Sơn Tuyết Địa cũng không có phản ứng.

Phi Phi vẫn không nhúc nhích ngồi trước máy tính, núi lửa trong lòng lan ra, lại tích tụ lại, trái tim đập bằng tốc độ chưa bao giờ có, lồng ngực tức giận đến run rẩy, cái người này, vì sao phải tỏ ra rất quan tâm rất để ý đến mình, để mình từ từ sa vào, rồi anh ta lại rút người ra đi. Phải không vậy, ít nhất cũng phải có lời giải thích chứ. Phi Phi lắc lắc đầu, lập tức cảm thấy bản thân mình thật rất buồn cười, internet là cái gì chứ? Minh dựa vào cái gì mà yêu cầu người ta?

Lúc Phi Phi đang hết sức ảo não, Băng Thiên Tuyết Địa có phản ứng: “Được, nhưng mà thấy tôi, cô không được phép hỏi hạn đấy...”

Cứ như vậy, Phi Phi và Băng Thiên Tuyết Địa hẹn thời gian địa điểm, xem mắt.

Phi Phi có chuyện vui luôn chia sẻ với Sắt Sắt, cũng như Sắt Sắt có chuyện đau lòng thì luôn chia sẻ với Phi Phi ==

“Em và Băng Thiên Tuyết Địa xem mắt, ha ha.” Biểu hiện của Sắt Sắt còn hưng phấn hơn cả lúc bà Già thấy Phi Phi đồng ý đi xem mắt: “Bây giờ, Ni Cô già em cuối cùng cũng thông suốt rồi. khi nào đi?”

“Chủ nhật tuần sau.”

“Chủ nhật tuần sau, còn có mười ngày thôi, đến lúc đó chị trang điểm cho em, kỹ thuật trang điểm kia của em không cần hù té người ta, hôm đó phải ăn mặc thực nữ một chút hãy đi, nhớ phải tỏ ra nhã nhặn một chút, tùy tiện giống như em ngày thường, chớ có dọa người ta chạy. tốt nhất từ giờ trở đi nên rèn luyện để thành thực nữ một chút.” Sắt Sắt nhận làm quân sư quạ quạ cho Phi Phi.

“Người ta cũng đã sớm biết em không phải thực nữ rồi, còn ra vẻ gì nữa?” Phi Phi vừa nhắc đến giả thực nữ liền nhúc nhích.

Sắt Sắt suy nghĩ, nói: “Vậy cũng phải, đầu phải toàn bộ đàn ông đều thích thực nữ, nói không chừng Băng Thiên Tuyết Địa này thật sự thích tính tùy tiện của em.”

“Đúng rồi Sắt Sắt, Thẩm Dục Luận kia của chị đâu?” mấy ngày nay Phi Phi bận rộn, cũng chưa hỏi thăm Sắt Sắt và bạn học Thẩm phát triển đến đâu rồi.

Vừa nhắc đến bạn học Thẩm, trên mặt Sắt Sắt liền hiện lên một tia sầu muộn, nhúu chặt mày, yếu ớt nói: “Bạn học Thẩm không giống những đàn ông khác, anh ấy âm trầm, thận trọng, chị lại không đoán được tâm tư của anh ấy, rõ ràng cảm thấy anh ấy muốn đến gần, vậy mà cứ chậm chạp không hành động.”

“Chỉ có cho anh ta chút ám hiệu à.” Phi Phi biết Sắt Sắt cura trai cũng có chút vốn liếng, đâu có đàn ông nào mà Sắt Sắt không trị được.

“Ám hiệu chị cũng đã cho rồi, nhưng anh ấy giống như không thể hiểu được.” Sắt Sắt càng nhúu chặt mày.

“Vậy...” Phi Phi thật không thích Thẩm Dục Luận dụ dỗ Sắt Sắt, nếu Thẩm Dục Luận kia là đàn ông tốt, vậy trên đời này còn có đàn ông hư hỏng sao, vì vậy mắt to xoay một vòng nói: “Vậy đừng muốn anh ta nữa, em thấy anh ta còn không bằng Chu Xuyên...”

“Sao em và mẹ giống nhau vậy, mở miệng liền Chu Xuyên, chị thật không biết Chu Xuyên rốt cuộc cho cái người thứ tốt gì?” vừa nhắc đến Chu Xuyên, Sắt Sắt liền không kiên nhẫn nữa.

Phi Phi thật không hiểu Chu Xuyên có chỗ nào không tốt, nhưng mà chuyện tình cảm, không thích chính là không thích, chẳng phải có câu ‘dưa hấu xanh không ngọt’ sao, chẳng phải chính Phi Phi cũng nhìn cái này không vừa mắt cái kia không thuận mắt sao, vừa nhìn liền nhìn đến 25 tuổi. Phi Phi thấy Sắt Sắt mất hứng, liền lẳng lặng đứng ở bên giường, quan sát cẩn thận ánh mắt của Sắt Sắt, con người đen trong suốt, lướt qua gương mặt xinh đẹp kia của Sắt Sắt, bởi vì thấy Sắt Sắt nét mặt u buồn, đáy mắt Phi Phi hiện lên nỗi lo lắng sâu thẳm, nếu Sắt Sắt thật sự sa vào lưới tình của Thẩm Dục Luận, Sắt Sắt chỉ chịu đau khổ, Thẩm Dục Luận là ai chứ, không nói cái khác, chỉ nhân phẩm thôi là thấy không tốt rồi.

Sáng sớm mùa thu, phía chân trời mây đen dày đặc, từng cơn mưa phùn đổ xuống. Thời tiết ẩm ướt lạnh lạnh. Sắt Sắt đưa tay ra khỏi ổ chăn, lập tức cảm thấy lạnh lẽo, thật không muốn rời khỏi giường, Sắt Sắt trở về chỗ cũ tiếp tục giấc mộng đẹp, dường như trong không khí còn lưu lại hơi thở của

Thẩm Dục Luận. Sắt Sắt mơ thấy Thẩm Dục Luận, Thẩm Dục Luận trong mơ dịu dàng đắm thắm, khẽ ôm lấy eo nhỏ của Sắt Sắt, về mặt thần nhiên. Sắt Sắt lại bật kín chăn, khẽ về với tình cảnh trong mộng.

“Sắt Sắt, con còn chưa chịu rời giường à, hôm nay không có lớp sao? bữa sáng cũng đã lạnh ngắt rồi, Phi Phi cũng đã đi làm lâu lắm rồi đó!” bà Già ở bên ngoài thúc giục Sắt Sắt rời giường.

“Ai, đến đây.” Sắt Sắt vừa đáp, vừa nhớ đến mơ mới vừa nãy, nét đỏ ửng xinh đẹp, nhuộm đầy hài gò má phấn.

Sắt Sắt đi chậm chậm vào lớp công xí 07, đầu tiên là không nhìn được đảo mắt nhìn xuống phía dưới, quả nhiên thấy Thẩm Dục Luận đang ngồi ở vị trí mà anh ngồi mỗi lần, trên lớp cũng không có sắp chỗ ngồi, các học sinh mỗi ngày đều là tùy tiện giành ngồi, thế nhưng Thẩm Dục Luận hay ngồi ở dãy thứ ba cạnh cửa sổ, các học sinh cũng biết thói quen của bạn học già này, nên cũng không có ai giành chỗ của anh.

Thẩm Dục Luận cũng đúng lúc đưa mắt nhìn về phía bục giảng, cùng Sắt Sắt bốn mắt giao nhau, Sắt Sắt lập tức như bị giật điện, dòng điện trong nháy mắt lan khắp toàn thân, Sắt Sắt cúi đầu, cố hết sức kiềm chế, dùng giọng bình thản nói: “Tiết trước đã nói đến sáu mô-đun của Nguồn nhân lực...” Sắt Sắt nghĩ tiếng nói của mình đang run rẩy.

Hết giờ học, Sắt Sắt vẫn còn phải đến Đông viện lên lớp, đang đi Đông viện trên con đường hướng về phía ánh mặt trời, nhìn thấy Thẩm Dục Luận đi ở phía trước, mưa phùn lâm râm bay đầy trời, Thẩm Dục Luận không có mũ dù, mái tóc đen nhánh của anh bị phủ một tầng nước nhuộm thành màu trắng xám, Sắt Sắt bước nhanh vài bước đuổi đến, khẽ gật đầu với Thẩm Dục Luận, cố gắng thong thả chào hỏi, giọng nói lại có phần run rẩy không thua kém, trái tim nhỏ bé càng đập kịch liệt.

“Bạn học Thẩm, anh cũng đến Đông viện sao? đi cùng nhé, tôi có dù.” Nói xong Sắt Sắt định cầm cây dù hoa nhỏ có đường viền hoa trên tay che lên đỉnh đầu của thẩm Dục Luận.

Thẩm Dục Luận lại theo bản năng lùi một bước nhỏ, nở nụ cười nói: “Cô Già, tôi đến Thư viện, mưa này nhỏ, tôi không cần che, cảm ơn.”

Cảm giác thất vọng, lặng lẽ trào lên trong lòng Sắt Sắt, Sắt Sắt vẫn cười rất dịu dàng, nói: “À, vậy tốt rồi, thế tôi đi trước, hẹn gặp lại.”

Sắt Sắt đi xa, lại không nhìn được quay đầu nhìn, Thẩm Dục Luận đã biến mất trong mưa, Sắt Sắt đứng sững sốt một hồi, bạn học Thẩm này, trong hồ lô rốt cuộc đựng cái gì? Cư nhiên cố tình chờ ở trước cổng trường học để đưa mình về nhà, còn cố tình để mình biết anh ta từng hỏi thăm qua món ăn ưa thích của cô, nhưng mà vì sao, lại chậm chậm không chịu đến gần? Thẩm Dục Luận càng như vậy, Sắt Sắt càng muốn thăm dò đến cùng, Sắt Sắt trước giờ chưa từng gặp qua người đàn ông nào khó gọt dũa như vậy, tận đáy lòng cảm thấy rằng bạn học Thẩm này, rất có mùi vị.

Sắt Sắt ngẩng đầu, thấy Bạo Long bước đến, Sắt Sắt xoay người bước đi, Bạo Long này, vẫn nên ít trêu chọc câu ta thì tốt hơn. Ai ngờ Bạo Long muốn cố tình ngăn cản Sắt Sắt, thật xa liên gọi: “Cô Già, cô chờ chút đi.”

Bạo Long đuổi theo, thay đổi thái độ bất cần đời của ngày thường với Sắt Sắt, cư nhiên thành tâm thành ý kêu một tiếng: “Cô Già.”

Biểu cảm trên mặt Bạo Long, trái lại khiến Sắt Sắt hiếu kì, vì vậy nhướn mày, nói: “Trò Long Tiểu Cảnh, có gì sao?”

Long Tiểu Cảnh sờ sờ cái ót, cười hi hi nói: “Cô Già, em chỉ muốn hỏi cô một chút, số điện thoại của em gái cô---Phi Phi.”

“Sao? em muốn số điện thoại của em ấy làm gì?” Sắt Sắt càng khó hiểu, chẳng lẽ Bạo Long này muốn nghĩ cách chinh Phi Phi? Sắt Sắt đánh giá trên dưới Bạo Long, nghĩ thầm, đấu với Phi Phi, Bạo Long này còn chưa phải là đối thủ.

“À, lần trước cùng leo núi với Phi Phi, cô ấy làm rớt đồ, bị em nhặt được, em muốn trả cho cô ấy.” Sắt Sắt vừa nghe liền biết bên trong có ẩn tình, vì thế mặt không đổi sắc nói: “Thứ gì đó, em giao cho cô là được, cô về đưa lại cho em ấy.”

“Cái này...cái đó...” Bạo Long nhất thời nghẹn họng, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh nói: “Em vẫn muốn tự tay giao cho cô ấy, nếu không thì vậy đi, đây là số điện thoại của em, phiền cô Già giao cho Phi Phi, hãy nói em nhặt được đồ của cô ấy, để cô ấy liên lạc với em.” Nói xong Bạo Long liền nhét một mảnh giấy vào trong tay Sắt Sắt, xoay người chạy.

Sắt Sắt nhìn tờ giấy trong tay đã bị vò đến rất nhăn nhúm, phía trên viết chữ ‘Long Tiểu Cảnh 1375142xxxx’ nghiêng nghiêng ngã ngã Sắt Sắt lại nhìn đến bóng lưng dưới mưa của Long Tiểu Cảnh, nghĩ thầm, chắc không phải Phi Phi đào hoa chứ? Cả tên nhóc con này cũng thích Phi Phi?

Sắt Sắt mang tờ giấy nhăn nhúm của Long Tiểu Cảnh về nhà giao cho Phi Phi, tiện thể chúc mừng Phi Phi trở thành sát thủ thiếu nam rồi.

“Sắt Sắt, sao đầu chị đây những chuyện nam nam nữ nữ vậy, chị không thể nghĩ được chút gì khác à? Chị cũng không nghĩ lại xem, Bạo Long này mới bao lớn, mới vừa trưởng thành, cậu ta không đi thích thiếu nữ như hoa kia, thích gái ế một đồng tuổi như em làm gì? Xin chị đừng si nhục tinh thần ‘không nhặt của rơi’ của bạn học Long Tiểu Cảnh người ta.” Phi Phi nghĩ đến tình huống thấy Bạo Long ở nhà hàng Thái Tử, chẳng lẽ Bạo Long này thật sự có chuyện phải tìm Phi Phi?

“Cát, dạo này, một người đàn ông, bám lấy một người phụ nữ, ngoại trừ muốn tán tỉnh cô ấy, thì còn có cái gì khác?” Sắt Sắt không phục trách móc Phi Phi.

“Vấn đề là, Long Tiểu Cảnh người ta còn chưa phải là đàn ông.”

“Vậy cậu ta là gì?”

“Cậu bé.”

Sắt Sắt càng cười sáng sặc, chỉ vào Phì Phì nói: “Em không phải cô bé sao? cậu bé tìm cô bé, không phải đúng lúc sao?”

“Chị...” Phì Phì biết Sắt Sắt lại muốn trêu chọc lão xử nữ cô đây, trừng mắt to, nói không ra lời phản bác Sắt Sắt.

Quả nhiên, Sắt Sắt vỗ vỗ vai Phì Phì, nói: “Chưa vượt Vu Sơn, không biết ân ái. Không cần nói cho chị biết em là phụ nữ đâu, ha ha...”

Phì Phì đuổi Sắt Sắt đi ra, đóng cửa lại. Nghĩ cẩn thận, thật sự mình không có mất cái gì, Bạo Long nói nhặt được đồ của Phì Phì, chắc là giả. Lại nghĩ đến chuyện ở nhà hàng Thái Tử nhìn thấy ánh mắt né tránh của Bạo Long, có phải Long Tiểu Cảnh này có loại chuyện oan tình quan trọng hay không, bình thường đưa bé có biểu hiện bất thường với người khác luôn là có chỗ đặc biệt, chẳng lẽ, Bạo Long muốn tìm nữ hiệp Phì Phì này bàn chuyện đại sự? Phì Phì lại cảm thấy sao trí tưởng tượng của mình còn phong phú hơn so với Sắt Sắt vậy.

Chẳng phải gọi điện thoại là cái gì cũng biết rồi sao.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cùng Mập Vô Cùng Gây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

“Alo, Bạo Long, tôi là Phì Phì đây.”

“Phì Phì, ha ha, cuối cùng cô cũng gọi điện thoại tôi.” Bạo Long ở đầu bên kia cười lớn một trận.

“Cậu tìm tôi có chuyện gì?” Phì Phì buồn bực, nghe giọng của Bạo Long, hình như không giống với bộ dạng bị uất ức.

“Phì Phì, cô ra ngoài đi, tôi mời cô uống cà phê.”

“Tôi mời cậu thì có, cậu còn là học sinh mà.” Phì Phì nghĩ Bạo Long nhất định là có chuyện nên mới tìm mình.

Phì Phì và Bạo Long hẹn gặp ở cà phê Lưỡng Ngạn trên đường Chiến Thắng. Phố đêm, người xe tấp nập, thế gian ào ào.

Phì Phì dừng chiếc xe QQ của mình ở trước cửa Lưỡng Ngạn, bên cạnh là một chiếc xe thể thao Ferrari, khiến Phì Phì mê mẩn đến bảy choáng tám váng, Phì Phì nhìn chiếc QQ của mình, cái này đúng là một trời một vực mà.

Phì Phì bước vào quán cà phê, Bạo Long giờ cao hai tay vẫy Phì Phì. Trong quán cà phê mở nhạc nhẹ nhàng, ngọn đèn êm dịu, nét mặt của Bạo Long thoát nhìn rất thoải mái, không chút nào giống với người chịu oan ức trên người.

Chờ Phì Phì ngồi xuống, Bạo Long đổi sang ánh mắt thâm tình nhìn Phì Phì, trong lòng nghĩ, xét về độ sâu của ánh mắt, ông đây hạng nhất, Lương Triều Vĩ hạng nhì, ánh mắt này của tôi lướt qua một cái, cô bé em không bị giật điện chết mới là lạ!

Ai ngờ đầu Phì Phì là vật cách điện, không chút nào cảm nhận được thâm tình của Bạo Long, ngược lại còn nghĩ Bạo Long không bình thường, Phì Phì vươn bàn tay nhỏ vỗ vỗ đầu Bạo Long: “Này, Bạo Long, có phải cậu chịu ủy khuất gì không, không có chỗ khiếu nại? nói ra đi, có lẽ tôi có thể giúp được cậu.”

“Ai nói với cô tôi chịu ủy khuất?” Bạo Long khó hiểu, chẳng lẽ về thâm tình do mình dày công khổ luyện đã biến thành vẻ mặt bị ức hiếp?

“Vậy cậu thật sự nhặt được đồ của tôi sao?” Phì Phì cũng khó hiểu, không có chuyện gì vậy Bạo Long tìm mình làm chi.

“Cái này...ha ha, thật ra thì cũng không có.” Bạo Long nhất thời nghẹn lời.

“Phải rồi, hôm đó cậu gặp tôi ở nhà hàng Thái Tử, tại sao phải trốn?”

“Hôm đó sao, đừng nhắc nữa. tôi thua cược, phải làm nhân viên phục vụ một ngày, mặc bộ đồ kia, rất mất mặt đấy, hủy hết hình tượng của tôi, tôi có thể không trốn sao?”

“Cậu lại cược gì?”

“Cược với cha tôi, tôi cược Tân Phát Triển hôm đó tăng, cha tôi cược nó giảm, kết quả nó giảm, tôi phải đến nhà hàng của cha tôi làm phục vụ một ngày đấy.”

“Nhà hàng của cha cậu?” Phi Phi cho rằng mình đã nghe lầm, nhà hàng Thái Tử này chính là nhà hàng năm sao của Liên Tỏa, vậy mà Bạo Long nói là của cha cậu ta, chắc không phải là nhà hàng cha cậu ta ở chứ.

“Đúng vậy, khách sạn Thái Tử này là của cha tôi. Cha tôi rất tàn nhẫn, nhất quyết đưa tôi đến trường quân đội gì đó, còn là Đại học Trường Sa gì đó, tôi sống chết không chịu đi, rất mệt mà, mọi người đều bị chính chết, tôi thà rằng ở lại trường tôi học chương trình giáo dục dành cho người lớn. .”

“Hóa ra là vậy.” lúc này Phi Phi mới thấy bản thân mình suy nghĩ nhiều, người ta là thiếu gia đấy, bị Phi Phi nghĩ thành loại chuyện xưa cảm động bản mình cứu mẹ.

“Bạo Long, vậy rốt cuộc cậu tìm tôi làm gì?” Phi Phi lại trở về với vấn đề này.

Bạo Long khẽ nhấp một ngụm cà phê, sau đó nhìn vào mắt Phi Phi, thâm tình nói: “Bởi vì tôi vừa gặp đã yêu em”

“Bạo Long, cậu bị đã kích gì sao?” Phi Phi khó mà tin được nói với Bạo Long.

“Em có thể tin tưởng một chút hay không, Long Tiểu Cảnh tôi thật sự vừa gặp đã yêu em.” Bạo Long rất bất mãn với việc Phi Phi hoài nghi.

“Cậu có biết tôi đã 25 tuổi rồi không?” Phi Phi nghĩ tên nhóc này chắc sẽ không coi mình là cô bé 20 tuổi chứ.

“Tôi biết, em là em gái song sinh của cô Giã, năm nay 25 tuổi.”

“Vậy cậu còn thích tôi làm chi?” bây giờ đến lượt Phi Phi thấy lạ, nếu đã biết tôi 25 tuổi, còn thích, Bạo Long này chắc có bệnh.

Bàn tay to của Bạo Long vỗ lên mặt bàn, nói: “Phi Phi, tôi không nghĩ em lại quê mùa như vậy, ai nói không thể thích người lớn tuổi hơn mình? Huống chi em chỉ lớn hơn tôi sáu tuổi, trước khi Vương Phi so với Tiểu Tạ chẳng phải còn lớn nhiều sao?”

“Bạo Long, cậu cũng quá mù quáng rồi.”

Bạo Long khoát khoát tay, nói: “Tình yêu vốn là mù quáng. Truyện kể, Thần tình yêu Cupid đánh cược với Tiểu Mật của anh ta, Tiểu Mật lấy môi thơm làm tiền đặt cược, Cupid lấy cung và tên làm tiền cược. Ai ngờ Cupid vận xui ập xuống đầu, chẳng những thua mất cung và tên, cả chim bồ câu của mẹ, chim sẻ và gia cầm đều thua sạch trơn. Cupid mù quáng, cuối cùng liều lĩnh, lấy đôi mắt của mình đặt cược, kết cục vẫn là thua đến cùng. Từ đó về sau, thần tình yêu trở thành kẻ mù. Vì vậy mọi người mới nói, tình yêu là mù quáng.” (= = mới biết)

Phi Phi thần nhiên nhìn Bạo Long không trả lời, Phi Phi biết con trai ở độ tuổi này đang trong giao điểm giữa mộng ảo và thực tế, tình cảm quay nhanh như gió. Bọn họ khao khát tình yêu nhưng không đủ trưởng thành, rất dễ yêu thương cũng rất dễ mất lòng tin, yêu một người có đôi khi bất chấp cả sinh mạng, rồi lại yếu ớt nhạy cảm.

Bạo Long còn muốn nói gì nữa, nhưng Phi Phi không muốn cùng cậu bé này dây dưa tiếp, đứng dậy nói: “Được rồi, bạn học Long Tiểu Cảnh, không có chuyện gì thì tôi về nhà trước.” Phi Phi nói xong liền cầm túi xách rời đi. Phía sau truyền đến tiếng “ôi ôi” của Bạo Long.

Phi Phi chờ đèn xanh ở ngã tư đường, Phi Phi im lặng đếm hai mươi chín, hai mươi tám, hai mươi bảy... mười sáu, mười lăm. .

“Này, Phi Phi, cô đừng đi gấp như vậy mà.”

Là giọng của Bạo Long, Phi Phi quay đầu, nhìn thấy bên trong chiếc Ferrari mê hoặc chết người bên cạnh kia, Bạo Long lộ đầu cười với Phi Phi.

Phi Phi quẹo quẹo rẽ rẽ rốt cuộc cũng bỏ rơi được chiếc Ferrari của Bạo Long, đang thờ dài một hơi, không ngờ chiếc Ferrari của Bạo Long từ đầu đường bên cạnh, rẽ nhanh đến, thẳng ở trước mặt chiếc QQ của Phi Phi. Làm phụ nữ đã khó, làm phụ nữ xấu xí càng khó, làm phụ nữ xinh đẹp thì chính là khó lại càng khó. Phi Phi không nhớ nổi lời này là do ai nói, dù sao thì giờ khắc này cũng đã hiểu sâu sắc độ khó cho sự tồn tại của mình quá thật không nhỏ.

Phi Phi dứt khoát xuống xe, cực ít nhíu mày nói: “Long Tiểu Cảnh, rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

Bạo Long mặt dày mày dạn nói: “Chúng ta trò chuyện thêm nữa đi, được không?”

“Tôi với cậu, thật sự không có chuyện hay gì để nói.”

“Lần trước ở Đại Vân Sơn, chẳng phải chúng ta vẫn nói chuyện rất tốt sao?”

“Long Tiểu Cảnh, xin cậu đừng đi theo tôi nữa, được chứ?” hai chữ cuối Phi Phi rặn rất nặng, giọng nói đã lộ vẻ rất không kiên nhẫn.

Bạo Long nghĩ chắc là mình nóng vội, làm không tốt sẽ khiến Phi Phi có ác cảm với mình, vì vậy rất vâng lời đưa tay làm động tác xin mời nói: “Xin cứ tự nhiên, tiểu thư Phi Phi.”

Phi Phi rẽ qua hai khúc cua, thấy Bạo Long không còn chạy theo mình nữa, nhưng vẫn không yên lòng, dứt khoát dừng xe trước cửa quán bar Disco, dựa theo tính cách của Bạo Long này nếu biết nhà của Phi Phi, rất có thể sẽ đến Công viên Thời Phú hết lền, lúc đó khiến mặt mũi của Phi Phi đều mất hết. dù sao cũng lâu rồi không nhảy ở vũ trường, vào chơi đùa một chút rồi nói.

Phi Phi ngồi xuống bên quầy bar gọi một ly bia tươi, chịu không được tiếng nhạc hấp dẫn điên cuồng của vũ trường, liền tiến vào sàn nhảy nhảy theo tiết tấu mãnh liệt, Phi Phi vừa đứng trong sàn nhảy, lập tức đưa đến vô số ánh mắt kinh ngạc, Phi Phi cũng không quản nhiều như vậy, tự mình say sưa trong bầu không khí điên cuồng này. Chỉ chốc lát sau, trên tóc Phi Phi đã rịn ra mồ hôi, Phi Phi cảm thấy mệt mỏi, lần nữa ngồi trở lại quầy bar tiếp tục uống rượu.

“Tiểu thư, uống với tôi một ly, thế nào?” một người đàn ông hèn mọn người đầy mùi rượu hí nhút nhìn chăm chăm ngực của Phi Phi, một tay còn đưa qua kéo lấy tay Phi Phi.

“Tôi không phải tiểu thư*.” Phi Phi lạnh lùng gạt tay của gã đàn ông.

[*Ở Trung Quốc, có trường hợp “tiểu thư” chỉ gái bán hoa.]

“Hi hi, vậy cô gái xinh đẹp là được mà, đến đây, uống!” gã đàn ông lại sấn đến.

Phi Phi đang muốn nổi giận, thì có một bàn tay trắng sạch giữ lấy cánh tay hèn mọn của gã đàn ông: “Thật xin lỗi, bạn gái của tôi uống nhiều rồi, xúc phạm đến anh, xin thứ lỗi.”

Phi Phi vừa nâng mắt, liền nhìn thấy một gương mặt đẹp có lẽ không thể so đo: “Anh Giang Đào.” Phi Phi ngạc nhiên sao lại chạm mặt với Giang Đào ở chỗ này.

Giang Đào kéo Phi Phi đi khỏi quầy bar, gã đàn ông hèn mọn kinh ngạc nhìn cô gái xinh đẹp bị lôi đi.

“Phi Phi.” Về mặt Giang Đào nghiêm túc trách cứ Phi Phi: “Đã trễ thế này, em còn một mình đến cái nơi thế này?”

“Chẳng phải anh cũng ở đây sao?” Phi Phi hỏi ngược lại Giang Đào.

“Em là con gái, lỡ như gặp phải kẻ xấu thì làm thế nào?” Giang Đào đối diện với thái độ thờ ơ của Phi Phi thì có chút tức giận: “Hứa với anh, sau này không được như vậy.”

Phi Phi còn muốn phản bác, nhưng ánh mắt Giang Đào nhìn xuống Phi Phi, trong con ngươi sâu thẳm không cho phép cự tuyệt, khiến Phi Phi tự thấy đuối lý, vì thế liền ngoan ngoãn gật đầu nói: “Được.”

“Vậy mới ngoan chứ.” Nói xong Giang Đào lại vuốt vuốt đầu Phi Phi: “Đề anh đưa em về nhé.”

“Em tự lái xe đến.”

“Vậy thì...” Giang Đào cân nhắc giây lát: “Vậy anh chạy ở phía sau em, nhìn em.”

“Anh Giang Đào, không cần đâu, tự em có thể về được.”

“Cứ như vậy đi, em ở phía trước, anh ở phía sau em.” Giang Đào khẽ cau mày rậm, giọng mệnh lệnh.

Thông qua kính chiếu hậu, Phi Phi thấy Giang Đào không nhanh không chậm theo ở phía sau, cho đến khi Phi Phi vào cửa cư xá Công viên Thời Phú, Giang Đào mới quay đầu rời đi.

Phi Phi đậu xe dưới tầng hầm, thấy xe của Chu Xuyên cũng ở đó, A, trễ thế này rồi, Chu Xuyên còn đến nhà họ Giả? Nhưng thật ra Phi Phi ngạc nhiên, mặc dù nói ông bà Giả rất thích Chu Xuyên, nhưng không đến mức giữ anh ta lại khuya như vậy nha.

Phi Phi vừa vào nhà, thấy Sắt Sắt đang ngồi trên sofa lau nước mắt, đôi mắt khóc đến vừa hồng vừa sưng, bà Giả ngồi ở bên cạnh Sắt Sắt kêu cực kỳ đau đớn, không thấy ông Giả, Phi Phi mới nhớ đến ông Giả đã đến nhà ông nội. chỉ thấy Chu Xuyên ở một vùi đầu không nói câu nào.

“Sao thế?” Phi Phi ném túi xách lên ghế sofa, trợn mắt to hỏi đám người.

Bà Giả nhìn Chu Xuyên, rồi nhìn Sắt Sắt, lắc đầu, không nói chuyện, Sắt Sắt không ngẩng đầu, tiếp tục lau nước mắt. Chu Xuyên ngẩng đầu nhìn Phi Phi một chút, nói: “Sắt Sắt bị người ta khi dễ.”

“Gi? Người nào to gan vậy?” Phi Phi thét một tiếng chói tai, ngồi xuống bên cạnh Chu Xuyên.

“Ừm, là...đám nữ sinh trường học.” trong giọng Chu Xuyên không che giấu được tia chột dạ. Thấy Chu Xuyên như vậy, Phi Phi liền đoán được tám phần, khinh thường liếc nhìn Chu Xuyên nói: “Là đám fan(@@ người hâm mộ) của anh sao?”

Hóa ra là buổi tối Sắt Sắt đi dạo dưới sân, chạm mặt với mấy nữ sinh của học viện X, người ta vừa gặp Sắt Sắt liền nổi trận lôi đình, một người trong đó còn ra tay tát Sắt Sắt một cái, trước khi đi còn nói nếu Sắt Sắt không gả cho Chu Xuyên, phải hủy dung mạo của Sắt Sắt. Đám fan này chắc là từ một lời si tình của Chu Xuyên mà bắt đầu trở thành fan của Chu Xuyên, nếu không sao không tự mình tranh giành gả cho Chu Xuyên, phải buộc Sắt Sắt gả cho Chu Xuyên.

“Chu Xuyên, không phải tôi nói anh, sao ngay cả đám fan của mình mà anh cũng không giải quyết được vậy?” Phi Phi chỉ tiếc rèn sắt không thành thép

nhìn Chu Xuyên.

“Anh, anh cũng không ngờ các cô ấy sẽ có hành vi quá khích như vậy.” trong mắt Chu Xuyên có tia tự trách.

“Là ai ra tay đánh người, gọi cô ta ngày mai đến tìm tôi, Sắt Sắt dễ bị ăn hiếp, còn Phi Phi tôi không dễ chọc như vậy đâu. Dám đánh em gái tôi, tôi sẽ không bỏ qua dễ dàng.” Phi Phi nói xong liền cầm lấy gạt tàn thuốc trên bàn nặng nề ném xuống bàn.

“Phi Phi, chuyện này anh sẽ xử lý tốt, không cần phiền đến em.” Chu Xuyên cẩn thận nói.

“Anh sẽ xử lý tốt? anh sẽ xử lý tốt là sẽ luôn để đám fan của anh dây dưa không rõ với Sắt Sắt? lần trước đụng phải một người ở trên đường, nếu không có tôi ở đó, Sắt Sắt đã sớm bị thua thiệt, Sắt Sắt của chúng tôi lại không trêu ai chọc ai, Chu Xuyên anh theo đuổi Sắt Sắt mấy năm nay, đừng nói cả chuyện khiến chị ấy vui về cần bán không có, chỉ toàn gây phiền phức cho chị ấy, bây giờ hay rồi, cả ra tay đánh người cũng có, còn hủy dung mạo, tôi đã nói với anh, nếu ai đụng đến một cọng lông măng của chị ấy, tôi sẽ hủy cả nhà của ả ta.” Phi Phi vỗ xuống mặt bàn một cái, chấn động đến mức bình hoa trên bàn sứt chứt nửa rơi xuống đất, bà Giã đỡ lấy bình hoa, rồi nói: “Phi Phi, con đừng như vậy, Chu Xuyên cũng đâu muốn như vậy, là đám nữ sinh kia không có gia giáo. Bọn họ cũng chỉ nói một chút thôi, thật sự dám hủy dung mạo sao?”

“Nói một chút cũng không được, con người chúng ta có thể tùy tiện để người ta nói hủy dung mạo sao? đây là họ uy hiếp!” Phi Phi nhất quyết không tha.

Phi Phi kích động, khiến Sắt Sắt càng khóc thương tâm hơn.

Lúc này Phi Phi tức giận không có chỗ xả, đành phải trút hết cục tức lên trên người Chu Xuyên. Chu Xuyên biết nói thế nào đi nữa, thì việc này cũng vì mình mà ra, là mình có lỗi với Sắt Sắt, vì vậy ở trước mặt Phi Phi cũng hết sức thận trọng.

Phi Phi đứng dậy rót ly nước uống, mới cảm thấy tâm tình bình ổn một chút, Phi Phi đối với mọi chuyện không bao giờ buồn bực, luôn tươi cười hóm hớ, chỉ là không thể nhìn nổi người khác khi dễ Sắt Sắt. Hồi còn bé chơi đùa cùng các bạn nhỏ, trong lúc đó các bạn nhỏ cũng có buồn bực, cũng sẽ đánh nhau, người khác đánh thế nào đâu ra sao Phi Phi không xen vào, nhưng chỉ cần có người dám đụng đến Sắt Sắt, Phi Phi mới mặc kệ đối phương là nam hay nữ là cao hay là khỏe, liều mạng đánh nhau với người ta. Bây giờ trên mu bàn tay của Phi Phi có một vết sẹo cũng là do hồi nhỏ vì Sắt Sắt mà đánh nhau với người ta, bị người ta cắn. Ở trong lòng Phi Phi, Sắt Sắt chính là cô em gái thân nhất yêu quý nhất của cô, dù cho Sắt Sắt vẫn luôn không thừa nhận rằng mình là em gái, nhưng từ nhỏ đến lớn Phi Phi đã coi Sắt Sắt là em gái. Bởi vì có Sắt Sắt, Phi Phi mới cảm thấy mình không cô đơn, Phi Phi không phải người đa sầu đa cảm, nhưng mỗi lần nhìn đến kiểu chữ “Máu mủ ruột thịt”, trong lòng cũng cảm thấy đặc biệt ấm áp. Những lúc Phi Phi nói cho người khác biết mình có một em gái, giọng điệu đó luôn rất tự hào. Nếu phải hỏi trên trời này chuyện khiến Phi Phi hạnh phúc nhất là gì, Phi Phi nhất định sẽ không chút do dự nói: trên đời này hạnh phúc nhất chính là có cô em gái.

Phi Phi uống một ngụm nước, nói tiếp: “Cô gái đánh Sắt Sắt thuộc khoa nào lớp nào, ngày mai tôi đi tìm cô ta là được, cũng đã là sinh viên rồi, người trưởng thành, sẽ phải chịu trách nhiệm với hành vi của mình. Tôi phải kêu cô ta công khai nhận lỗi với Sắt Sắt. nếu không tôi đến trường học tìm đến lãnh đạo của người.”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cùng Mập Vô Cùng Gây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Chiều thứ hai, Phi Phi nghĩ đến chuyện của Sắt Sắt, trong lòng lại cảm thấy bực tức, liền

xin Trương Lợi Hồng nghỉ để đến học viện X.

Nữ sinh đánh Sắt Sắt một bạt tai thuộc khoa nghệ thuật, tên là Lương Sáng Sáng, tóc đen

như thác nước, dáng người như rắn nước, chân dài, mắt đẹp như to. Hừ! Xinh đẹp thì sao

chứ, trước giờ Phi Phi chưa từng sợ người xinh đẹp. Cùng với Lương Sáng Sáng còn có

vài nữ sinh năm ba, nhưng mà đều không đẹp như cô ta, vừa nhìn liền biết Lương Sáng

Sáng là chị cả của bọn họ.

Nhóm người Lương Sáng Sáng bảo Phi Phi đến ngồi xuống hồ nước của khoa nghệ thuật,

hoa sen giữa hồ đã tàn tuy vậy đó đây vẫn còn vài nụ hoa, dù có vẻ không có sức sống

nhưng mùi thơm thoảng thoảng khiến phổi người rỉ máu.

Lương Sáng Sáng lấy một điều thuốc ra, bên cạnh lập tức có nữ sinh lên châm thuốc cho cô ta, Lương Sáng Sáng thoải mái hút một hơi, rồi chậm rãi phun ra từng vòng khói, trong làn khói dày đặc cô ta hất cằm lên kiêu ngạo nói: “Nghe nói, cô là em gái của cô Giả?”

“Tôi là chị của cô ấy.” Phi Phi sửa đúng cho Lương Sáng Sáng.

Ngón trỏ cầm điều thuốc của Lương Sáng Sáng run lên, khói thuốc phát phơ theo làn gió.

Lương Sáng Sáng lại liếc mắt nhìn Phi Phi, nói: “Chị chị em em, đều như nhau cả. Nói đi, hôm nay cô đến tìm tôi là có ý gì?”

Phi Phi không thay đổi sắc mặt nhưng giọng nói kiên định: “Cũng chẳng phải chuyện gì to tát, chút chuyện nhỏ mà thôi, chính là muốn cô xin lỗi em tôi.”

“Ha ha ha...” Lương Sáng Sáng nghe xong liền cười càn rỡ, những nữ sinh khác cũng cười ầm theo chị cả của bọn họ, tiếng cười đó, Phi Phi nghe hết sức chói tai.

Lương Sáng Sáng cười sặc sỡ hồi lâu mới ngừng lại được, lớn tiếng nói rằng: “Cô cũng không hỏi thăm một chút xem, ở học viện X, Lương Sáng Sáng tôi có bao giờ nói xin lỗi với người khác không.” Một nữ sinh khác vội vã phụ họa: “Đúng vậy, đúng vậy, trong từ điển của chị Sáng Sáng hoàn toàn không có hai chữ ‘xin lỗi’ này.”

Phi Phi không ngờ mình chỉ mới tốt nghiệp vài năm, sinh viên bây giờ đã thay đổi đến ngang bướng như vậy. Đối diện với cô em non choẹt Lương Sáng Sáng tự cho là đúng này, Phi Phi vẫn bình thản. Phi Phi quyết định nói lý lẽ trước: “Bạn học Lương, dù nói sao đi nữa, cô ra tay đánh người, là không đúng. Huống hồ, em gái tôi cũng không trêu không chọc cô, không tổn hại lợi ích của cô, cô lại càng không nên ra tay đánh người. Nếu em gái tôi cướp đàn ông của nhà cô, thí dụ như cha cô chồng cô vân vân, phá hoại gia đình của cô, vậy thì không cần cô nói, tôi sẽ là người đầu tiên cho nó hai bạt tai. Nếu em gái tôi là người như thế, cô đánh nó, chẳng những tôi không nói tiếng nào, mà tôi còn đổ nước cho cô rửa tay. Nhưng bây giờ, nó đã không trêu chọc gì cô, cô lại tùy tiện ra tay đánh người, dù sao cũng phải có lý do, nếu cô nói không ra lý do này, cô phải xin lỗi em gái tôi.”

Có lẽ là giọng của Phi Phi cực kỳ bình tĩnh cùng ngữ điệu không cho phép nghi ngờ khiến đám nữ sinh năm ba kia giật mình, ngay cả thờ ơ mạnh cũng không dám. Lương Sáng Sáng dụi tắt điều thuốc, mặt đất bốc lên làn khói nhẹ. Lương Sáng Sáng ngược mắt nhìn Phi Phi có phần kích động nói: “Giả Sắt cô ta là thứ gì chứ, hại thầy Chu mấy năm nay sống những ngày thế nào, ba năm nay tôi nhìn còn thấy đau lòng, còn Giả Sắt chẳng lẽ không có cảm giác gì sao? Thầy Chu của chúng tôi có điểm nào không xứng với cô ta? Thầy Chu muốn nhân phẩm có nhân phẩm, muốn tài năng có tài năng, muốn tướng mạo

có tướng mạo, Già Sắt cô ta sao có thể không biết tốt xấu như thế? Tôi không thể chấp nhận được, tôi đã muốn cho cô ta một cái tát từ lâu rồi, bây giờ tôi đánh cô ta thì sao? Cô ta nên bị đánh!”

Phi Phi háng giọng nói tiếp: “Trước hết, chuyện cô Già và thầy Chu không liên quan đến chuyện của Lương Sáng Sáng cô, thầy Chu cũng không phải cha cô, cũng chẳng phải chồng cô, anh ta muốn theo đuổi cô Già, hoàn toàn không liên quan gì đến cô. Thứ hai, lùi vạn bước mà nói, cho dù cô khó chịu thì thầy Chu và cô Già người ta một người nguyện đánh một người muốn đau. Cô chỉ thấy thầy Chu không theo đuổi được cô Già mà đau lòng khổ sở, tôi đây cho cô biết, cô Già cũng bởi vì thầy Chu mặt dày mày dạn quần quít làm phiền mà ảnh hưởng tới cuộc sống. Mấy bạn trai của cô Già đều từ bỏ bởi sự dây dưa của thầy Chu. Vậy có phải tôi cũng không ưa thầy Chu, lỗi anh ta ra hành hung một trận hay không? Hơn nữa, cô không ưa người ta thì cô ra tay đánh, vậy chẳng phải cô muốn đánh đến hai tay ê ẩm bốn chân về trời? Tôi thấy chẳng qua cô cũng chỉ bắt nạt kẻ yếu, thấy tính tình cô Già tốt, có phải...”

Lương Sáng Sáng bị Phi Phi nói một phen liền thẹn quá hóa giận, ngắt lời Phi Phi, lớn tiếng nói: “Tôi đánh cô ta thì sao? Thì sao? Hà? Đâu phải Lương Sáng Sáng tôi không dám đánh người, nói cho cô biết, Già Sắt là do tôi đánh đấy, sao nào? Cô về nói với Già Sắt, lần sau gặp cô ta tôi còn đánh, tốt nhất đừng để tôi gặp lại cô ta, nếu không tôi thấy một lần đánh....”

“A!” Lương Sáng Sáng còn chưa nói xong thì đã hét lên một tiếng, ngã ngối xuống đất không đứng lên nổi.

“Chị cả, chị cả, chị sao rồi?” Đám nữ sinh vội vàng vây quanh hỏi thăm Lương Sáng Sáng.

“Bà đây không ra oai, cô còn tưởng bà đây là mèo bệnh, đúng không?” Phi Phi ngồi trên ghế dựa, vắt chân, lạnh giọng nói. Lẽ ra Phi Phi muốn nói lý, rồi mới nói tình, bắt Lương Sáng Sáng này đền bù một món quà, xin lỗi Sắt Sắt, việc này coi như qua, đâu ngờ Lương Sáng Sáng này ngang ngược không nói lý như vậy, đối với loại người ăn nói vô lý này Phi Phi luôn dùng chiêu ‘gậy ông đập lưng ông’.

Thì ra là vừa nãy Phi Phi đột nhiên bước lên bắt lấy hai vai của Lương Sáng Sáng, nhắc Lương Sáng Sáng lên, rồi dùng đầu gối thúc mạnh vào bụng Lương Sáng Sáng, Lương Sáng Sáng mới phải ngồi bệt xuống đất không dậy nổi.

Lại dám nói gặp Sắt Sắt một lần thì đánh một lần, lời này nói với người khác thì không có gì, nhưng nói với Phi Phi, nhất định không có trái ngon để mà ăn.

Phi Phi đứng dậy, đi đến trước mặt Lương Sáng Sáng, mấy cô gái năm ba kia thấy khí

thế của Phi Phi đều sợ hãi lùi qua một bên, Phi Phi nâng cằm Lương Sáng Sáng lên, nói:

“Gương mặt này cũng không tệ, tôi thấy không thua gì em gái tôi, sau này cô còn dám nói hủy dung mạo của em gái tôi thì tôi sẽ biến gương mặt này thành Đại Hoa Miêu trước.” Nói xong Phi Phi còn cố ý khoa tay vẽ vài dấu gạch chéo trên mặt Lương Sáng Sáng. Lương Sáng Sáng vừa rồi còn hung hăng thấy Phi Phi khủng bố như vậy cũng sợ hãi đến mức tái mặt, hai vai run rẩy.

“Kể tiếp chắc là không cần tôi nói, cô cũng đã biết phải làm gì rồi chứ. Đã làm sai thì phải có can đảm thừa nhận sai lầm, giống như cô đã sai còn mạnh miệng, sớm muộn cũng có ngày chịu thiệt thòi.” Phi Phi bỏ lại những lời này liền rời đi

Phi Phi cảm thấy may mắn vì hồi bé mình không đi học ba-lê với Sát Sát, mà đi học Taekwondo. Nếu giống với dáng vẻ nhu nhược của Sát Sát, chẳng phải hôm nay chịu thiệt sao. Tú tài gặp phải nhà binh, có lý cũng không nói được, Phi Phi thường thêm một câu ở phía sau: Tú tài học Taekwondo, nhà binh thấy còn phải sợ.

Phi Phi đi trên con đường rộng rãi thẳng tắp của học viện X, tâm trạng đang vui vẻ, liền nhìn thấy người khiến Phi Phi không vui vẻ nổi.

Bạn hỏi người đó là ai, thì ra là cấp trên của cấp trên Phi Phi, Thẩm Dục Luận.

Thẩm Dục Luận mặc bộ quần áo thoải mái màu xám, cầm theo hai cuốn sách trong tay, bước về phía trước.

Mặc dù Phi Phi rất không thích nhìn thấy Thẩm Dục Luận, thế nhưng nếu đã đến gần, vậy cũng đành phải lễ phép chào hỏi Thẩm tổng thôi.

“Chào Thẩm tổng!” Phi Phi lên tiếng chào Thẩm Dục Luận, cũng không có ý định dừng bước.

Thẩm Dục Luận thay đổi thái độ băng sương lạnh lẽo thường ngày, thậm chí khuôn mặt còn có chút chút biểu cảm, cũng coi như mỉm cười, gọi Phi Phi lại: “Giả Phi, cô chờ chút.”

“A.” Phi Phi dừng bước, hỏi: “Thẩm tổng, có chuyện gì sao?”

“Ừm.” Thẩm Dục Luận ngừng một chút: “Lần trước cô khai thác hệ thống quản lý nhập kho, tôi đã xem qua, rất tốt, thế nhưng trong đó có vài chi tiết tôi muốn thay đổi, nếu cô về công ty làm việc thì đến văn phòng của tôi, tôi nói cho cô biết chỗ nào cần sửa.

“A, được, được.” Phi Phi gật đầu, nghĩ thầm: Lần này có thể đi được chưa, vì vậy nói:

“Thẩm tổng, tôi đi trước.”

“Chờ chút.” Thẩm Dục Luận gọi Phi Phi lại lần thứ hai.

“Vâng.” Phi Phi buộc lòng xoay người lại lần nữa, ngẩng đầu nhìn Thẩm Dục Luận, chờ anh ta dặn dò.

Ai ngờ Thẩm Dục Luận trầm mặt chừng n giây cũng không có lên tiếng, sau cùng ngược mắt nhìn Phi Phi nói: “Cô đi trước đi.”

Phi Phi thầm mắng Thẩm Dục Luận tâm thần, nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Thẩm tổng, hẹn gặp lại.”

Phi Phi biết Lương Sáng Sáng nhất định sẽ nhận lỗi với Sắt Sắt, công khai hay không công khai cũng không so đo, dù sao cũng đã hết tức rồi, Lương Sáng Sáng lại nói xin lỗi, để trong lòng Sắt Sắt dễ chịu một chút thì coi như xong. Nhưng không ngờ Lương Sáng Sáng cũng nhanh thật, xế chiều hôm đó liền đến tìm Sắt Sắt.

Sắt Sắt hết giờ lên lớp buổi chiều, đang chuẩn bị đi đến trạm xe bus đối diện trường học chờ xe, thì Lương Sáng Sáng chặn ngay trước mặt Sắt Sắt, Sắt Sắt vừa thấy Lương Sáng Sáng thì cả người liền sồn gai ốc, như kiến bò trong xương. Nhớ đến tối hôm qua Lương Sáng Sáng tuyên bố muốn hủy dung mạo của Sắt Sắt, Sắt Sắt theo bản năng muốn xoay người thoát khỏi Lương Sáng Sáng.

“Cô Già, chờ đã.” Giọng điệu của Lương Sáng Sáng nghe qua dường như rất lễ độ, nhưng Sắt Sắt vẫn lo lắng, lỡ như Lương Sáng Sáng này lại giở trò xấu gì thì sao. Sắt Sắt nghĩ mình tốt xấu gì cũng là cô giáo, nếu như cãi vã với con nhóc ở dưới tòa án nhân dân thế này, lỡ như lại tốt thế nào ấy, khó tránh khỏi làm mất mặt mũi chính mình.

Sắt Sắt không để ý đến Lương Sáng Sáng, vội vàng muốn đi về trước.

“Cô Già, chị của cô đến tìm em” Lương Sáng Sáng nói như vậy, Sắt Sắt mới dừng bước, quan sát cẩn thận gương mặt của Lương Sáng Sáng, hình như cũng không có ý xấu. Lúc này Sắt Sắt mới thu hồi cảm xúc, nói: “Em Lương, có chuyện gì sao?”

“Em... em đến nói xin lỗi với cô.” Lương Sáng Sáng lộ vẻ chân thành: “Chính là chị của cô, em vì chuyện tối hôm qua, nhận lỗi với cô. Cô già, xin lỗi.”

“Chị của tôi?” Sắt Sắt không biết Phi Phi đã cho Lương Sáng Sáng này uống thuốc gì để con bé hung hăng này chạy đến nhận lỗi.

“Đúng vậy, chị của cô, đúng là người chị tốt, em phục chị ấy.”

Phi Phi nghe chuyện Lương Sáng Sáng nói xin lỗi mà buồn bực. Dạo này thật sự có người chỉ thích ăn cứng, không ăn mềm?

Chuyện của Lương Sáng Sáng bị Bạo Long biết được, khen ngợi Phi Phi không tệ, tình cảm mến mộ dành cho Phi Phi cũng càng thêm nồng đậm. Nhưng mà ngẫm đi nghĩ lại vẫn không ra cách gì tiếp cận Phi Phi, một ngày nọ trong tiết học quản lý nguồn nhân lực, Bạo Long nhìn Sắt Sắt, mới nghĩ ra một cách, ra tay từ Sắt Sắt, chẳng phải tốt rồi sao. Một ngày nay Phi Phi chỉ nghĩ đến chuyện xem mắt với Băng Sơn Tuyết Địa thôi, mà hình như Băng Sơn Tuyết Địa muốn Phi Phi mắc bệnh tương tư, mấy ngày rồi không

thấy lên mạng. Phì Phì chờ đợi chủ nhật đến, trong lòng có cảm giác chưa từng có. Cảm giác chua chua ngọt ngọt này bắt đầu lan từ đầu lưỡi đến nụ vị giác, dường như nở ra một đóa hoa Sơn Chi, sau đó lại chậm rãi lan tràn tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cùng Mập Vô Cùng Gây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Giang Đào về nước bận rộn hơn nửa tháng, cuối cùng cũng gọi điện cho bà Già, muốn đến nhà họ Già ăn cơm. Thật ra trong lòng bà Già rất rõ anh muốn đến gặp hai chị em em này.

Giang Đào muốn đến nhà họ Già, bà Già dĩ nhiên vui mừng hơn hờ, ra lệnh cho Phì Phì tối hôm nay dù thế nào đi nữa cũng không được phép tăng ca, nhất định phải về nhà ăn cơm tối, sau đó lại dẫn theo Sát Sát đến chợ bán thức ăn vòng vo nửa buổi chiều mới mua đủ đồ ăn cần làm.

Dĩ nhiên, Sát Sát là đầu bếp chính.

"Sát Sát, con vào trong bếp rửa rau trước đi." bà Già nói xong liền đặt túi đồ cầm trên tay lên bàn, chuồn ra ban công rút tay từ trong túi ra, sau đó lên nhìn xem Sát Sát có vào bếp hay chưa.

Cuối cùng khẳng định Sát Sát vào bếp rồi, bà Già mới gọi điện thoại cho Chu Xuyên.

"Chu Xuyên à, là bác đây, bác Già của con.....À, phải rồi... Tối nay bạn tốt của Phì Phì, một đứa con trai muốn đến nhà bác ăn cơm, con xem, nhà bác cũng không có con trai, bác và bác trai con đã già cả rồi, sợ là nói chuyện với đám người trẻ tuổi các con không đến nơi đến chốn, cho nên mời con qua cùng đón tiếp khách mà thôi.....Đâu có, đâu có.....Bác gái còn sợ làm trễ nải thời gian của con nữa là.....Được rồi, con nhớ đến sớm một chút.....Bây giờ đến ngay? A, thế càng tốt,.....Rồi, cứ vậy đi." Bà Già vừa nói chuyện điện thoại vừa lên nhìn xem Sát Sát có bước ra hay không, cũng may, gọi điện thoại xong Sát Sát cũng không xuất hiện, không khỏi thở nhẹ ra, trên mặt cũng nở nụ cười đắc ý.

Bà thăm tính toán, có Chu Xuyên ở đây, tự nhiên sẽ có thể nhìn ra được Giang Đào có ý với người nào, nếu như Giang Đào này có ý với Phì Phì, nhất định sẽ không để ý đến Chu Xuyên, nếu là có ý với Sát Sát, Giang Đào nhất định để lộ chút manh mối. Tục ngữ nói 'biết người biết ta trăm trận trăm thắng', bà Già muốn biết rõ là rốt cuộc Giang Đào thích ai để dễ dàng xử lý.

Bà Già vừa tính toán, vừa cẩn thận thu dọn phòng khách, mỗi một góc đều không buông tha, chỉ lo nơi đó còn sót lại bụi bặm. Chỉ chốc lát sau, chuông cửa vang lên, bà Già vui vẻ hớn hờ đi ra mở cửa, quả nhiên là Chu Xuyên.

"Mẹ, con gián..." Sắt Sắt ở trong bếp thét chói tai.

Chu Xuyên vừa nghe được tiếng thét của Sắt Sắt, bước một bước dài vọt vào trong bếp, bà Già nhìn bóng dáng Chu Xuyên xông vào mà vui vẻ chỉ thiếu chưa hát ca.

"A...." Sắt Sắt kêu gào nhào vào trong ngực người đến, lại chợt phát hiện lồng ngực này không phải của bà Già, ngẩng đầu nhìn thấy Chu Xuyên, tai Sắt Sắt liền đỏ lên: "Sao....là anh?"

"Sắt Sắt, đừng sợ, gián đâu?" Chu Xuyên nhẹ nhàng ôm lấy Sắt Sắt.

"Em....nó...." Sắt Sắt vừa sợ vừa thẹn, đôi mắt cũng đỏ lên.

Chu Xuyên thừa cơ hội bắt lấy con gián, rồi cùng Sắt Sắt bận rộn ở trong bếp. Sắt Sắt vì sợ lại có gián nên cũng không dám đuổi Chu Xuyên đi. Chu Xuyên giúp Sắt Sắt nhặt rau rửa rau, bà Già thỉnh thoảng ló đầu nhìn lên, nghĩ thầm, Chu Xuyên này với Sắt Sắt đúng là một đôi trời sinh, bây giờ Sắt Sắt tuổi nhỏ không hiểu chuyện, chờ lớn thêm một hai tuổi nữa sẽ biết Chu Xuyên tốt thế nào.

"Sắt Sắt, Lương Sáng Sáng cũng chỉ dọa em thôi. em đừng để trong lòng nhé, anh đảm bảo rằng lần sau em ấy không dám nữa." Chu Xuyên nghĩ đến chuyện của Lương Sáng Sáng, trong lòng rất áy náy.

"Lương Sáng Sáng đã nhận lỗi với em rồi, em sẽ không để trong lòng. Dù sao em ấy cũng chỉ là cô bé, vẫn chưa hiểu chuyện." Sắt Sắt nói hờ hững.

"Lương Sáng Sáng nhận lỗi với em rồi sao? Cô bé này, thì ra chỉ mạnh miệng...." Ngày đó Chu Xuyên đi tìm cô ta, thái độ của cô ta vẫn ngang bướng, không ngờ rốt cuộc vẫn nghe lời mình, Chu Xuyên thật buồn bực.

"Là Phi Phi tìm em ấy, hình như Phi Phi động tay chân."

"À..." Lần này Chu Xuyên đã hiểu rõ, nếu là Phi Phi ra tay, đừng nói Lương Sáng Sáng, chỉ sợ ngay cả người đàn ông cao lớn cường tráng cũng đành phải chịu thua, Taekwondo của Phi Phi cũng không phải loại võ thêu hoa gì đó, mà đó thật sự là võ thuật.

Chờ mẹ dọn dẹp phòng xong, Sắt Sắt cũng đã chuẩn bị gần hết món ăn, sườn bò chiên, salad trứng chim thập cẩm, ruột già xào lăn, hạnh đào nhân gà, thịt bò Trà Hương, tôm tươi Hương Thung, nấm Kim Châm, khổ tạn cam lai, canh gan ngọc lan, thật sự là mười phân vẹn mười, vừa đúng mười món ăn, sắc hương vị đều đủ, đương nhiên không thể thiếu được bún thịt mà cả hai chị em đều thích ăn nhất. Chu Xuyên thích nhất món ruột già xào lăn mà Sắt Sắt làm, anh cảm thấy chưa từng ăn món ruột già nào ngon như vậy ở

đầu cả.

Phi Phi ở dưới lầu vừa vịn chạm mắt với Giang Đào.

"Phi Phi, mới vừa tan ca sao." Giang Đào mở cốp xe sau, Phi Phi liền nhìn thấy túi lớn túi nhỏ.

"Anh Giang Đào thật khách sáo, hèn gì mẹ em yêu anh như vậy, hóa ra là bị anh mua chuộc rồi." Nói xong Phi Phi liền tiến lên xách hai túi.

"Thấy em nói vậy thật khó nghe, anh lớn rồi nhưng vẫn là lần đầu tiên đến nhà em, còn nhớ hồi nhỏ em đã từng nói gì không?"

"Lúc em còn nhỏ nói nhiều như vậy, chẳng lẽ mỗi câu đều nhớ hết?"

"Không quan trọng dĩ nhiên không cần nhớ, nhưng quan trọng thì phải nhớ rõ. Ủ, đó, ở dưới gốc cây đó." Giang Đào xách túi lớn túi nhỏ trên tay, không cách nào dùng tay chỉ, liền quay đầu nhìn cây đa lớn cách đó không xa: "Em nói chờ anh lớn lên, nếu mang thật nhiều thật nhiều đồ đến nhà các em, em sẽ gả cho anh."

Mặc dù nói là chuyện lúc bé, nhưng Phi Phi vẫn cảm thấy thật xấu hổ. Phi Phi nhớ lời này hình như là mình nói, từ nhỏ Phi Phi đã tham tài rồi. Nhưng hình như không phải nói mang thật nhiều thật nhiều đồ, nhất định là nói mang thật nhiều thật nhiều tiền.

Phi Phi lén nhìn sắc mặt Giang Đào, thấy hình như không phải nói đùa. Chẳng lẽ Phi Phi phải chịu trách nhiệm về lời nói thời còn bé?" Anh Giang Đào à, đã thời buổi nào rồi, ai còn nhớ rõ nhiều chuyện như vậy! Nói không chừng lời đó là Sắt Sắt nói, không phải em nói." Phi Phi muốn chối cãi.

"Cô nhóc em nói lời mà không định giữ lời sao? Sắt Sắt người ta nào có tham tài giống em như thế, hồi còn bé Sắt Sắt chỉ thích bướm cùng hoa, nào có giống em, từ nhỏ đã biết yêu tiền."

Trong lúc nói chuyện, đã lên đến trên lầu, bà Già thấy Giang Đào và Phi Phi cùng vào nhà, khỏi nói trong lòng thỏa mãn biết bao nhiêu.

Không lâu sau, người đến đông đủ, trong bữa ăn bà Già cẩn thận quan sát, Chu Xuyên vẫn che chở Sắt Sắt như vậy, Giang Đào kia đương nhiên mắt thấy nhưng không hề có phản ứng gì, chỉ một lòng muốn lôi kéo làm quen với Phi Phi, lần này tặng đá lớn trong lòng bà Già rốt cuộc cũng rơi xuống, bà Già cảm thấy hôm nay không có chuyện gì tốt hơn so với chuyện này, vì thế com nước xong xuôi dọn dẹp bàn ăn liền kéo ông Già đến quảng trường khiêu vũ.

"Giang Đào, Chu Xuyên, ăn xong ông ba già này muốn ra ngoài đi dạo, khiêu vũ, hai con ở nhà chơi thật vui nhé. Phi Phi, Sắt Sắt, hai con phải tiếp đãi khách từ tế đó."

Chờ ông bà Già đi, Phi Phi chuyển mắt to nói: "Nếu không thì bốn người chúng ta chơi

mặt chườc đi."

"Trò dung tục như mặt chườc chỉ có em thích." Sắt Sắt khinh thường nói, Sắt Sắt vừa nghe đến tiếng đánh mặt chườc liền nhức cả đầu, thế nên ông Già bà Già cũng không dám chơi mặt chườc ở nhà, chỉ đến quán mặt chườc trong chung cư đánh.

Giang Đào, Chu Xuyên vốn muốn hòa theo Phi Phi, vừa mới nghe Sắt Sắt nói vậy, chỉ đành đứng ở một bên cười không nói gì.

"Đánh bài?" Phi Phi lại hỏi.

Không đợi Sắt Sắt lên tiếng, Phi Phi đã biết bản thân mình hỏi vô ích rồi, nhất định Sắt Sắt lại nói: Không tục như nhau sao. Nhưng Phi Phi chỉ thích những thứ dung tục thế này, tựa như Sắt Sắt thích Văn học, ca kịch, đàn dương cầm tao nhã. Phi Phi lại không biết thương thức.

"Nếu không thì chúng ta ngắm sao chổi Harley?" Phi Phi ngã xuống trên sofa, hai tay ôm lấy ót nói.

"Cô bé ngốc, vậy còn phải chờ hơn 70 năm nữa." Giang Đào cốc đầu Phi Phi, Phi Phi tức giận nhìn Giang Đào.

Lãng mạn đối với một người đàn ông cầu thả mà nói, đó là chuyện mà đại bác bắn cũng không tới. Nhưng Chu Xuyên này cũng không phải là người đàn ông cầu thả: "Nếu không thì chúng ta dạo bờ biển nhé?" Chu Xuyên nói xong lại tao nhã nhìn Sắt Sắt. "Ý kiến này không tệ." Sắt Sắt tán thành.

Biển, Phi Phi cũng thích, vậy thì đi.

Bầu trời đêm vô cùng thanh khiết, trên trời muôn vàn ánh sao. Trên bãi cát có người biểu diễn tiết mục, mọi người vây quanh người biểu diễn đến nước chảy không lọt qua được, chỉ chốc lát sau liền cười vang. Sắt Sắt không thích cảnh tượng náo nhiệt thế này, vì vậy chỉ đứng ở xa xa, Phi Phi thì thích nhất là xem những cảnh tượng vui vẻ sôi nổi, vì vậy dốc sức chen vào trong đám người.

Sắt Sắt đi đến chỗ ít người, hứng lấy nước biển trong đêm tối, để làn gió thổi bay mái tóc dài, nhớ đến ánh mắt của Thẩm Dục Luận, trong lòng dâng lên từng gợn sóng. Sắt Sắt khẽ hát lên 'Chúng ta đều là một đóa hoa' của Giang Mỹ Kỳ.

"Sắt Sắt." Chu Xuyên ở phía sau khẽ gọi cô.

Sắt Sắt thu hồi tầm mắt, xoay mặt mỉm cười, tiếp tục nhẹ nhàng hát: "Chúng ta đều là một đóa hoa, có hương thơm của mình, cũng có ánh sáng như vậy, chúng ta đều là một đóa hoa, có dáng vẻ của mình, thế nhưng cũng cần hơi ấm của nhau..."

Chu Xuyên nhìn nụ cười này của Sắt Sắt mà vui vẻ như là đứa trẻ được kẹo. Năm đó, cũng chính nụ cười này khiến Chu Xuyên sa vào một tình yêu vô biên vô hạn. Trong lòng

Chu Xuyên, Sắt Sắt chính là con cưng của tạo hóa, xinh đẹp, ưu tú, tài giỏi hơn người, dịu dàng động lòng người, có khí chất hạnh phúc, cười lên trông như một nụ hoa Bách Hợp đang hé mở. Anh ngưỡng mộ cô đã rất lâu, vẻ đẹp của cô thanh sạch tinh khiết như thế, khiến anh si mê. Anh thích tính cách không thẳng thắn lại thân thiện này của cô, tình yêu anh dành cho cô, tinh khiết như thế, hoàn mỹ như thế, tựa như Yên Hoa vĩnh hằng. Không có Yên Hoa vĩnh hằng, thế nhưng nhất định có tình yêu vĩnh hằng. Ở trong lòng Chu Xuyên, tình yêu anh dành cho Sắt Sắt chính là vĩnh hằng. Sắt Sắt là người con gái duy nhất anh yêu. Anh biết sau khi yêu Sắt Sắt, anh sẽ không thể nào thích thêm cô gái nào khác nữa. Anh vốn cho rằng anh xuất hiện là vì Sắt Sắt, anh đối xử với Sắt Sắt tựa như mùa xuân ấm áp nhưng đối xử với những nữ sinh khác lại như mùa đông giá rét. Chu Xuyên đã từng nói, nếu anh là hoàng đế ‘cửu ngũ chí tôn’, anh sẽ không cần giang sơn, anh chỉ cần Sắt Sắt (@@!!)

Chu Xuyên đối xử tốt với Sắt Sắt bảy năm, thế nhưng chưa từng nói ‘anh yêu em’ với Sắt Sắt. Sắt Sắt từng nói chỉ làm bạn bè với anh, Chu Xuyên đương nhiên hiểu chữ bạn bè, có thể là khoảng cách xa xôi nhất, cũng có thể tạo nên khoảng cách mập mờ nhất.

Sắt Sắt tùy hứng ca hát trong gió biển, Chu Xuyên lặng lẽ đứng sau lưng cô dụng tâm lắng nghe...

Giang Đào nhìn Phi Phi đứng trong đám người cười ngây ngốc cùng mọi người, không nhận được hỏi: “Phi Phi, em thật sự rất thích bọn họ?”

“A?” Phi Phi lấy lại tinh thần, nhìn Giang Đào: “Anh Giang Đào, anh nói gì?”

“Ừm, em đi với anh.” Giang Đào lôi Phi Phi từ trong đám người ra.

Trong lúc im lặng, một món quà chợt xuất hiện trước mặt Phi Phi, chiếc hộp dài nhỏ màu vàng nhạt, dây ruy-băng màu hoa hồng, nhìn chiếc hộp này hẳn là đồ trang sức này nọ.

“Nhìn xem thích không?” Ánh mắt Giang Đào trong suốt.

Phi Phi kéo loạn xạ dây ruy-băng kia một hồi rồi lấy sợi dây bạch kim phát sáng lấp lánh ra, vắt trên tay mình ngắm nghía, trợn mắt hỏi Giang Đào: “Cái này đeo vào đâu?”

“Lúc còn bé chẳng phải em vẫn thích lắc đeo chân sao? Mỗi lần anh gặp phải những thứ đồ này đều nhìn kĩ, cái này cũng được, tặng em...”

Giang Đào còn chưa nói hết, Phi Phi đã cười đến không thở nổi: “Anh Giang Đào, cũng đã là chuyện cả thế kỉ trước rồi, anh còn nhớ làm gì. Bây giờ em đã là phụ nữ trưởng thành, đeo thứ đồ chơi này đi làm chẳng phải mọi người sẽ cười chết sao, ha ha ha...”

Phi Phi tỏ vẻ không quan tâm khiến Giang Đào có cảm giác mất mát khó hiểu, anh đột nhiên đến gần mặt cô, trong giọng nói cất giấu vẻ bất đắc dĩ thật sâu: “Phi Phi, em đeo đi.”

“Hử? Thật sự phải đeo sao?”

Giang Đào ừ một tiếng rồi không thèm nhắc lại nữa, cố chấp nhìn Phì Phì. Phì Phì đành phải vén quần jeans lên, đeo cái lắc chân kia vào mắt cá chân, miệng vẫn lẩm bẩm: “Khó coi chết đi được, đánh chết mình cũng không đeo nó đi làm.”

“Chẳng lẽ em không cảm nhận được chút nào rằng anh thích em sao?” Giang Đào vô cùng hứng thú nhìn về mặt Phì Phì, như cười như không hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cùng Mập Vô Cùng Gây* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Kể từ ngày Phì Phì ở trên bờ biển bị hỏi một câu “Chẳng lẽ em không cảm nhận được chút nào rằng anh thích em sao?” kia của Giang Đào thì vẫn luôn trốn tránh không chịu gặp Giang Đào. Giang Đào cũng không có thời gian rảnh để ngày nào cũng chạy đến nhà họ Giả cướp người, đành phải gọi điện thoại ném bom Phì Phì mỗi ngày.

Phì Phì chỉ một lòng trông mong được kết thân với Băng Thiên Tuyệt Địa, có bạn trai quang minh chính đại, xem Giang Đào anh còn kiêu ngạo thế nào.

Lại nói đến Thẩm Dục Luận này, vì hệ thống quản lý nhập hàng do Phì Phì khai thác mà lần thứ hai mời Phì Phì vào văn phòng Tổng giám đốc.

“Giả Phì, ngồi xuống đi.” Tuy Thẩm Dục Luận vẫn dùng câu cầu khiến, nhưng không còn vẻ mặt không chút biểu cảm như trước kia. Phì Phì cảm thấy thấy người này thật sự đang nịnh bợ. Bây giờ có việc cầu Phì Phì, liền tỏ vẻ biết vâng lời, đương nhiên biết vâng lời này trái ngược với vẻ lạnh lùng lúc trước của Thẩm Dục Luận.

Phì Phì không khách khí ngồi xuống, trong lúc lơ đãng phát hiện thấy đầu mày của Thẩm Dục Luận thoáng hiện vẻ dịu dàng, trong lòng thật sự kinh ngạc. Phì Phì cũng lười nói chuyện, cái gọi là lời nhiều tất lỗi, phiền toái có thể bớt rước lấy chút nào thì hay chút này, huống chi loại tiểu nhân như Thẩm Dục Luận này, tốt nhất ít tiếp xúc.

“Giả Phì, tôi thật không ngờ chương trình của cô viết cẩn thận chặt chẽ như vậy, hồi đại học tôi cũng thuộc chuyên ngành công nghệ thông tin, học ngôn ngữ C. Xem ra, chúng ta còn cùng chuyên ngành. Tôi đã xem bản báo cáo thiết kế của cô, tôi có phê vào chỗ nào cần phải thay đổi, cô mang về đi. Sửa rồi đến tìm tôi.” Nói xong Thẩm Dục Luận đưa bản báo cáo thiết kế này cho Phì Phì. Phì Phì là một cô gái, có thể viết chương trình đã không dễ dàng, tuy chương trình này cũng không phức tạp lắm, nhưng Phì Phì có lối suy nghĩ cẩn trọng chặt chẽ, hơn nữa còn mạnh dạn đổi mới, điều này làm cho Thẩm Dục Luận không khỏi thay đổi ánh nhìn với Phì Phì.

Phì Phì đưa tay nhận lấy, lịch sự nói một tiếng “Được.”. Thật ra Phì Phì không học chuyên vi tính, mà là khai thác điện tử, cho nên mới đến công ty Dự Thành làm khai thác điện tử. Về viết chương trình, chỉ có hứng thú nên tự học. Nhưng đương nhiên Phì Phì không nói mình học khai thác điện tử vào lúc này để đập tan niềm vui của Tổng giám đốc. Phì Phì nhìn thoáng qua tài liệu, rồi gấp lại, đứng dậy nói: “Thẩm tổng, nếu không có chuyện gì, tôi xuống trước.”

“Ừ, cô đi trước đi.” Về mặt Thẩm Dục Luận an tĩnh như dòng suối, khiến Phì Phì cảm thấy hôm nay mặt trời mọc ở Phía Tây rồi.

Rốt cuộc đợi đến chủ nhật, hôm nay Phì Phì dậy thật sớm, chẳng phải người ta nói con gái khi yêu thường đẹp lên sao, Phì Phì muốn đi gặp Băng Sơn Tuyệt Địa đương nhiên phải lục tung toàn bộ đồ ra thử. Thật ra tôi qua đã thử toàn bộ n lần, vốn định mặc chiếc áo trắng phối hợp với chiếc váy ngắn hoa văn, nhưng sáng hôm nay ngủ dậy liền cảm thấy không ổn. Thử đi, thử lại đến tận tám rưỡi.

“Phì Phì, sao con còn chưa ra ăn sáng, sáng sớm đã lể nề rồi. Con làm gì thế, Phì Phì?” Bà Giả ở ngoài thúc giục Phì Phì.

Sất Sất ngồi trước mặt bà Giả, che miệng cười, kể đến bên tai bà Giả thì thầm một hồi. Sất Sất thường xuyên bán đứng Phì Phì như vậy, ai bảo để Sất Sất thân thiết với bà Giả, chuyện tốt như vậy sao có thể không để cho bà Giả vui vẻ.

“Thật vậy sao?” Chẳng những bà Giả không vui mừng, ngược lại mặt âm ỉm. Sất Sất buồn bực, chẳng phải bà Giả vẫn mong Phì Phì đi xem mắt sao, bây giờ Phì Phì thật sự muốn đi xem mắt, bà Giả sao lại không vui rồi hả?

“Mẹ, mẹ làm sao vậy?” Sất Sất đẩy đẩy bà Giả.

“A, không có gì. Chẳng qua là người bạn trên mạng này không đáng tin lắm thì phải? Nếu lỡ là một tên lừa gạt hay háo sắc gì gì đó, thì làm sao bây giờ?” Thật ra trong lòng bà Giả đang nghĩ những tính toán của bà làm sao bây giờ, nếu Phì Phì thích người ta thật thì Giang Đào sao đây.

“Mẹ, mẹ cứ yên tâm, tên lừa gạt còn không lừa được Phi Phi, hơn nữa, một kẻ hảo sắc căn bản không phải là đối thủ của Phi Phi.”

Sắt Sắt cũng không quên bà Già than thở, tiến vào phòng Phi Phi giúp Phi Phi trang điểm. Sắt Sắt biết Phi Phi khó khăn nhất là vẽ mắt, vì vậy bước vào giúp Phi Phi tỉ mỉ vẽ mắt, dùng màu nâu phối hợp với màu khói, cặp mắt to kia của Phi Phi càng linh động thanh nhã, thậm chí còn đầy nữ tính. Sắt Sắt nâng cằm Phi Phi nhìn ngắm, hôm nay Phi Phi đặc biệt ngoan, cam tâm tình nguyện mặc cho Sắt Sắt sắp xếp, sau khi Sắt Sắt đánh phấn hồng quét qua gò má, xương gò má, mi mắt, và cả khu vực hình chữ T, làm cho gương mặt càng thêm rực rỡ.

Phi Phi mặc chiếc váy chữ A theo nôi phối hợp với chiếc áo in hoa, phần eo thắt dây trắng, túi xách bạc, cả Sắt Sắt cũng thấy trước mắt sáng lên.

“Sắt Sắt, nếu uống thứ gì đó, son môi dính lên trên ly thì làm sao bây giờ?” Cả cái này Phi Phi cũng nghĩ đến. Nhưng điều này cũng là chỗ khó của Sắt Sắt, làm sao bây giờ? Sắt Sắt suy nghĩ, rồi dùng khăn giấy thấm đi lớp son bóng của Phi Phi, sau đó thoa phấn lên rồi mới đánh son bóng: “Tốt rồi, vậy thì không dễ tróc lớp trang điểm nữa, yên tâm đi đi.”

Mọi thứ chỉnh lý ổn thỏa, Phi Phi mới xuất phát.

Địa điểm cũng do Băng Thiên Tuyết Địa quyết định, ngay dưới cây hòe lớn ở cổng công viên Kiều Đầu. Băng Thiên Tuyết Địa nói Thất Tiên Nữ hạ phàm nhờ cây hòe mở miệng làm mai, cho nên xem mắt dưới gốc cây hòe sẽ rất may mắn. Lúc này Phi Phi mới hiểu được vì sao mọi người đều thích xem mắt dưới cây đại thụ, hóa ra là có cớ tích về cây hòe mở miệng này.

Phi Phi không nghĩ ngợi nữa. Khi cô đến công viên Kiều Đầu thì vẫn còn mười phút nữa, liền dừng xe đậu ở xa xa, rồi lặng lẽ đi đến sau một tòa nhà cạnh cây hòe kia trốn, xem trước tình hình.

Thời gian trôi từng phút từng giây, Phi Phi nhìn đồng hồ, ừ, còn năm phút nữa, sao Băng Thiên Tuyết Địa này không đứng dưới cây, chẳng lẽ anh ta cũng giống như Phi Phi, trốn ở một bên quan sát tình hình.

Phi Phi nghĩ vậy liền nhìn bốn phía xung quanh, xem có nhân vật khả nghi hay không.

Nhưng thật khủng khiếp, Phi Phi thấy Thẩm Dục Luận.

Thẩm Dục Luận đứng ở góc tường đối diện Phi Phi, điều thuốc lá ở giữa ngón tay thon dài, từng đợt khói trắng bay lên. Anh nhả khói, quay đầu lại, con ngươi đen thẳm không gợn sóng, xuyên thấu qua đám người, nhìn thẳng về Phi Phi như đã biết cô đứng đó.

Ánh mắt Phi Phi trở nên mơ hồ không rõ, khoe môi xinh đẹp hơi hơi co rút, vô cùng chột dạ. Thẩm Dục Luận, anh ta đến đây làm gì? Mặc kệ anh ta, đây là nơi công cộng, người nào cũng có thể đến. Phi Phi biết rất rõ ràng rằng Thẩm Dục Luận đã thấy được cô, lại vẫn kiên trì xoay người làm bộ như chưa từng thấy Thẩm Dục Luận.

Cuối cùng, đã đến giờ, Phi Phi xoay người lên nhìn dưới cây hòe, thấy Thẩm Dục Luận ngênh ngang đứng dưới gốc cây. Thấy Phi Phi lén lút nhìn về phía cây hòe, Thẩm Dục Luận như cười như không, còn nhìn thẳng Phi Phi. Trong nháy mắt, ngực Phi Phi tựa như phát ra tiếng kêu chấn động, miệng như sa mạc khô sào sạt.

Cuối cùng Phi Phi cũng hiểu, Thẩm Dục Luận chính là Băng Thiên Tuyết Địa.

Tại sao có thể như vậy? Đầu óc Phi Phi hỗn loạn. Phi Phi nhếch môi, nhớ đến Băng Thiên Tuyết Địa nói ‘Thấy tôi không được phép hối hận’ rồi nghĩ đến một câu nói có vẻ suy tư ‘Hóa ra là vậy’ kia của Thẩm Dục Luận ở Đại Văn Sơn.

Nhất định anh ta đã biết Phi Phi là Truyền Thuyết Đoạn Huyền, nhưng cũng không nói ra thân phận thật của mình, còn đồng ý với cô đến xem mắt. Cảm xúc nhục nhã tựa như sóng biển ập đến, nhấn chìm lòng của Phi Phi. Tên tiêu nhân này, Phi Phi siết chặt nắm đấm, nếu giết người không phải đền mạng, lúc này Phi Phi liền giết anh ta.

Nhưng giết người nhất định phải đền mạng, cho nên Phi Phi xoay người bỏ đi, ánh nắng trời thu thoải mái dễ chịu kéo dài, nhưng tràn ngập trong lòng Phi Phi đều là sự nhục nhã bị trêu chọc. Thẩm Dục Luận này, chẳng những là tiểu nhân, mà còn là kẻ lừa đảo, anh ta thật quá vô sỉ rồi.

Phi Phi cách chiếc xe QQ của mình một đoạn, đã bị Thẩm Dục Luận đuổi kịp. Thẩm Dục Luận dùng sức nhẹ nhàng nhưng kiên quyết giữ chặt Phi Phi, Phi Phi ra sức vùng vẫy lại không có kết quả.

“Phi Phi, chúng ta hẹn hò đi.” Không phải câu hỏi, cũng không phải câu cầu khiến, mà là câu khẳng định, cương quyết khẳng định.

Anh gọi cô là Phi Phi, không phải Đoạn Huyền. Phi Phi quay đầu, đón nhận gương mặt ấm áp mà anh tuân cùng ánh mắt sáng ngời như vì sao của anh, lòng Phi Phi bị cảm giác xa lạ bất chợt lấp đầy, có phản khiến Phi Phi không thờ nổi. Phi Phi nhắm mắt lại, trán rịn đầy mồ hôi, lòng bàn tay cũng có chút ẩm ướt. Cô nghĩ, cô hận anh ta, anh ta chẳng những dụ dỗ em gái cô, bây giờ còn muốn đến dụ dỗ cô, cô muốn bảo anh ta chết đi, nhưng lại khinh thường nói chuyện với anh ta.

Phi Phi nhìn Thẩm Dục Luận, giấy khói anh, không nói gì mà đi về phía trước. Dưới ánh mặt trời, Thẩm Dục Luận nhìn Phi Phi lái chiếc xe QQ đáng yêu của cô đi càng lúc càng xa. Sự quật cường của Phi Phi khiến lòng của Thẩm Dục Luận hơi hơi đau.

Phi Phi lớn như vậy rồi nhưng trong lòng chưa từng rồi rầm như thế. Thẩm Dục Luận, Băng Thiên Tuyết Địa, Sắt Sắt, tất cả đến quá đột ngột. Trước giờ Phi Phi chưa từng nghĩ đến bản thân mình sẽ có liên quan đến người đàn ông mà Sắt Sắt thích. Huống chi là người đàn ông như Thẩm Dục Luận, anh ta

nhiều Mai Khôi (hoa hồng) như vậy, còn lôi kéo hai chị em em cô để làm gì?

Băng Thiên Tuyết Địa là mối tình đầu của Phi Phi, Phi Phi chưa từng nghĩ đến mối tình đầu của một người sẽ kết thúc như vậy, còn kiến người ta thương tâm hơn ‘kiến quang tử’ của người khác. Yêu qua mạng thật sự hại người không ít, Phi Phi mặc niệm cho mình.

Phi Phi không muốn về nhà đối mặt với sự truy hỏi của Sắt Sắt, vì vậy lái xe dạo trong thành phố, dạo rồi dạo, dạo đến giữa trưa, lúc bầu trời trong xanh tí tách tí tách rơi xuống cơn mưa nhỏ, người đi trên đường đều tản ra, Phi Phi cảm thấy vắng vẻ như thế. Vẫn là ở nhà ấm áp, cuối cùng phải về nhà, Phi Phi quay đầu chạy về phía Công viên Thời Phú.

Ổn định lại tâm trạng, Phi Phi mới nhấn chuông cửa, người mở cửa chính là Sắt Sắt, Sắt Sắt đeo tạp dề hoa nhỏ, thấy Phi Phi vừa về thì cười rộ lên, ánh mắt cong như trăng non, lộ ra hàm răng trắng tinh như vỏ ốc, quay đầu về phía bếp kêu lên: “Mẹ, Phi Phi đã về rồi.” Giọng nói tràn ngập cảm giác thắng lợi.

Phi Phi im lặng không nói, lập tức đi về phía phòng mình, vào phòng cũng không nặng không nhẹ khép cửa lại, Sắt Sắt thấy trong mắt Phi Phi hiện lên cảm xúc lí giải không được, liền biết, e rằng chuyện xem mắt bị ngấm nước rồi, cũng không lập tức đuổi theo.

Phi Phi hỏi, nghĩ thầm rằng chờ đến lúc có cơ hội nhiều chuyện cũng không muộn.

Lát sau, Phi Phi thay quần áo ra ăn cơm, Phi Phi ở nhà vẫn rất thích nói chuyện, hôm nay lại trái ngược, chỉ vui đầu ăn cơm. Phi Phi luôn là thiên sứ vui vẻ, rất ít khi như vậy, trong trí nhớ của ông bà Già cũng chỉ có vài lần thấy Phi Phi trầm lặng như vậy, trong đó

có hai lần còn là vì Sắt Sắt. Một lần là năm 10 tuổi Sắt Sắt bỏ nhà trốn đi, một lần nữa là năm 17 tuổi Sắt Sắt tự sát. Thấy Phi Phi như vậy, ông Già bà Già và Sắt Sắt tuy đều đau lòng cho Phi Phi, nhưng cũng không ai dám nhiều lời, sợ nói sai lời sẽ càng khiến Phi Phi khó chịu hơn.

Thật ra Phi Phi như vậy, ít nhiều cũng có ý. Phi Phi biết mình tỏ vẻ thế này, Sắt Sắt mới không tìm mình nhiều chuyện.

Ăn cơm xong, Sắt Sắt theo lời chỉ thị của ông bà Già đi vào phòng Phi Phi an ủi.

Sắt Sắt ngồi xuống giường Phi Phi, nhìn tới nhìn lui Phi Phi, thật sự không nhịn được mới hỏi: “Phi Phi, rốt cuộc em sao vậy? Em thấy gì mà buồn? Băng Sơn Tuyết Địa là một ông già sao?”

“Không phải.”

“Vậy, không đẹp trai à?”

“Không phải.”

“Xem ra là không có tiền?” Sắt Sắt nghĩ thầm rằng chẳng phải Phi Phi yêu tiền sao, sợ rằng không thích người nhà nghèo.

“Không phải.”

“Vậy...”

Phi Phi mất kiên nhẫn cắt ngang lời Sắt Sắt: “Chị đừng hỏi nữa, tóm lại về sau đừng nhắc đến người này nữa.”

“A...” Sắt Sắt vô tội cúi đầu, thật sự nghĩ không ra vừa không già, vừa không xấu, cũng không nghèo, vậy rốt cuộc tại sao lại khiến Phi Phi buồn bực như thế.

Hai chị em yên lặng thật lâu, Sắt Sắt nói: “Phi Phi, chẳng phải chị là một người bạn trên mạng thôi sao, không muốn thì thôi, thế giới còn nhiều đàn ông tốt mà, chẳng phải em nói Trung Quốc ta cái gì cũng thiếu chỉ không thiếu người thôi sao. Hơn nữa, bạn trên mạng đều là ‘kiến quang tử’, yêu qua mạng luôn hại người không ít, đến đây, vì em mặc niệm một phút, sau này không cho nghĩ nữa.”

Sắt Sắt đúng là nhầm mắt vì Phi Phi mặc niệm một phút.

Chờ Sắt Sắt mở mắt ra, Phi Phi nghiêm túc nhìn Sắt Sắt hỏi: “Chị thật sự rất thích bạn học Thẩm kia sao?”

Sắt Sắt không chút do dự trịnh trọng gật đầu kiên định, nói: “Ừm.”

“Vậy nếu, anh ta không rất thích chị thì sao?”

Thấy Phi Phi hỏi như vậy, Sắt Sắt nghĩ thầm, chắc không phải hôm nay Phi Phi bị Băng Thiên Tuyết Địa cự tuyệt chứ, thảo nào đau lòng như vậy. Sắt Sắt giương mắt nói: “Thật ra, Phi Phi, về mặt tình cảm ai đúng ai sai có ai biết được chứ? Em hãy coi như chưa từng gặp Băng Thiên Tuyết Địa đó, được không? Mặc dù chị biết em không thể chịu được cảm giác thương hại, nhưng mà Phi Phi, quên anh ta đi được không?” Nói xong Sắt Sắt liền ôm lấy Phi Phi, cảm giác lo lắng tức khắc truyền khắp người Phi Phi.

Phi Phi sùng sốt, lo lắng sự thật hé mở. Trên đời này có nhiều chuyện không biết sự thật sẽ đau khổ, nhưng biết được sự thật sẽ càng đau khổ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cùng Mập Vô Cùng Gây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14

Sau chuyện xem mắt, Phi Phi cảnh giác cao độ với Thẩm Dục Luận, ngày thường cố hết sức tránh Thẩm Dục Luận, trường hợp thật sự không cách nào tránh được, Phi Phi cũng dốc hết sức tỏ vẻ “lạnh nhạt cao quý”. Thẩm Dục Luận cũng rất biết điều, không cố ý đi tìm Phi Phi nữa, cũng không dùng thân phận Băng Sơn Tuyết Địa trêu chọc Phi Phi. Nhưng Phi Phi luôn có thể cảm thấy được có một ánh mắt phức tạp như bóng đi theo.

Phi Phi nghĩ tới nghĩ lui, cũng nghĩ không ra phải làm thế nào để nói với Sát Sát Băng Sơn Tuyết Địa này chính là Thẩm Dục Luận, không nghĩ ra thì thôi khỏi nghĩ nữa, đây là phong cách trước sau như một của Phi Phi, nói không chừng ngày nào đó có linh cảm sẽ nghĩ ra cách thôi. Dù sao bản thân mình không để ý đến Thẩm Dục Luận kia là được.

Ngược lại Sát Sát vẫn một lòng mê đắm Thẩm Dục Luận.

Trước nay Phi Phi không bao giờ chú ý trang web cá nhân của Sát Sát, mà từ khi biết Băng Sơn Tuyết Địa là Thẩm Dục Luận, Phi Phi không thể dè dặt được mà muốn biết suy nghĩ của Sát Sát.

Phi Phi mở Qzone của Sát Sát, Qzone của Sát Sát có thêm mặt khẩu, trả lời câu hỏi mới có thể viếng thăm. Phi Phi vừa nhìn đến câu hỏi liền biết đáp án, tiếp đó Phi Phi nhìn thấy một câu trong Qzone: “Luận, em rất nhớ anh, rất nhớ, lòng cũng rất đau. Anh khiến em rất không dừng cảm mà khóc trong bóng tối.”

Chỉ một câu này đã khiến lòng Phi Phi tan nát. Phi Phi muốn chờ một ngày thích hợp, chờ thời điểm thích hợp để cho Sát Sát biết chân tướng. Sau đó cả hai người đều không quan tâm Thẩm Dục Luận kia, hai người tiếp tục hòa thuận, để Thẩm Dục Luận kia nhịn ăn.

Nhưng cuối cùng Sát Sát lại thiếu kiên nhẫn, nếu Thẩm Dục Luận không chịu tiếp cận, vậy thì, cô có thể tiếp cận anh ta.

Hôm nay, Sát Sát chuẩn bị hai tấm vé xem phim, nghĩ thầm trước kia mình chỉ biết cười Chu Xuyên cũ mèm, không ngờ đến phiên mình cũng làm trò cũ mèm như vậy. Trong đầu Sát Sát chỉ chứa hai chiếc vé xem phim kia, bởi vậy khi đi dạy mất hồn mất vía, không phải nói sai thì viết sai, khiến sinh viên bên dưới phải lăm bằm.

Không dễ gì kết thúc tiết học, Sát Sát tỏ vẻ lơ đãng đi đến bên Thẩm Dục Luận. “Cô Già.” Thẩm Dục Luận mở lời chào Sát Sát trước.

Sát Sát mỉm cười, nói còn chưa nói, liền đỏ mặt, cúi đầu, nhẹ nhàng dịu dàng nói: “Bạn học Thẩm, buổi chiều anh có rảnh không?”

“À, có chuyện gì sao? Tôi cũng đúng lúc không có tiết.”

“Là vậy, có một người bạn tặng tôi hai tấm vé xem phim, hôm nay đến hạn rồi. Em gái tôi phải đến chủ nhật mới rảnh, tôi cảm thấy không đi thì đáng tiếc, cho nên nếu anh rảnh có thể đi xem với tôi không?”

Thẩm Dục Luận do dự trong giây lát, Sát Sát thấy Thẩm Dục Luận do dự, vội nói: “Nếu anh không rảnh thì thôi, tôi tìm sinh viên khác vậy.”

Lúc này Thẩm Dục Luận mới nói: “Được rồi.”

Trong lòng Sát Sát ‘triều dâng sóng dậy’, nhưng vẻ mặt vẫn bình thản.

“Cô Già, em gái cô gần đây khỏe không?” Lên xe, Thẩm Dục Luận liền hỏi.

Trong lòng Sát Sát ngọt như mật, nghĩ thầm anh ngại trực tiếp quan tâm tới mình nên bắt đầu từ người nhà trước. Vì vậy mỉm cười, nói: “Phi Phi rất khỏe.”

“Ừ, vậy thì tốt rồi.”

“Bạn học Thẩm, ngày thường anh phải chú ý nhiều đến thân thể đấy...” Thật ra Sát Sát muốn biết chuyện những Mai Khôi (hoa hồng) kia của Thẩm Dục Luận, nhưng lại không tiện mở lời, nên nói bóng nói gió trước.

“À, sức khỏe tôi luôn rất tốt.” Thẩm Dục Luận không rõ sao Sát Sát đột nhiên nói đến vấn đề sức khỏe.

“Lần trước, nghe em gái tôi nói chuyện anh đi đón bạn gái, ngã xỉu ở trên đường rồi sau đó nhập viện.”

“Lần đó à, chỉ là ngoài ý muốn, có lẽ trước đó uống quá nhiều rượu nên bị xuất huyết dạ dày. Bây giờ đã khỏe hẳn rồi.” Thẩm Dục Luận ngậm miệng không nói chuyện ‘bạn gái’.

“Vậy bình thường anh chú ý uống ít rượu chút.”

“Thật ra tôi không thích uống rượu, chẳng qua là nhiều lúc nhất định phải uống.” Thẩm Dục Luận ăn ngay nói thật.

Sắt Sắt nghe xong lời này, trong lòng đau xót, hóa ra cả uống rượu anh cũng phải bắt đắc dĩ.

Rạp chiếu phim trình chiếu một bộ phim kinh điển cổ xưa, “Công chúa Thiên Thiên” của La Mật, hai chị em em cùng yêu hoàng tử. Thẩm Dục Luận không khỏi nghĩ đến, hóa ra tình yêu cũng có thiên thời địa lợi nhân hòa, nếu không phải hoàng tử gặp Thiên Thiên ở yến hội trước, nếu Thiên Thiên và chị cùng xuất hiện ở yến hội, hoàng tử vẫn sẽ yêu Thiên Thiên sao? Nhưng tình yêu không có nếu, tình yêu là sự cố ngoài ý muốn.

Sắt Sắt hoàn toàn đắm chìm trong chuyện cổ tích hoàng tử và công chúa, cảm động đến u mê hồ đồ, Sắt Sắt đưa bao khăn giấy cho Thẩm Dục Luận, Thẩm Dục Luận cầm trên tay, lúc đầu là sững sốt, sau đó liền hiểu ra, là Sắt Sắt muốn anh chuyển khăn giấy đúng lúc.

Mãi cho đến khi bộ phim kết thúc, Thẩm Dục Luận trước sau vẫn duy trì khoảng cách với Sắt Sắt, Sắt Sắt càng không hiểu Thẩm Dục Luận, càng nổi hứng thú muốn tìm hiểu và muốn chinh phục con người anh.

Buổi tối Phi Phi về nhà, thấy Sắt Sắt cười như hoa đào đỏ rực rỡ. Phi Phi biết, ngoại trừ tình yêu, không có gì có thể khiến cho Sắt Sắt xinh đẹp như thế.

Sắt Sắt nằm trên giường của Phi Phi, dùng cánh tay tinh tế của cô vòng qua Phi Phi, cô nói: “Phi Phi, em biết không? Chị nghĩ được mùi tình yêu, anh ấy chính là tình yêu chị từng mơ ước. Phi Phi, em cũng nên tìm cho mình người đàn ông em thích đi, chị cũng muốn nhìn thấy đáng về hạnh phúc của em.”

Phi Phi mở miệng nhiều lần, muốn nói Thẩm Dục Luận chính là Băng Sơn Tuyệt Địa, nhưng vừa thấy biểu cảm trên mặt Sắt Sắt thì lại không nói nên lời. Phi Phi cũng không muốn hỏi Sắt Sắt và bạn học Thẩm thế nào rồi, như thế sẽ khiến lòng Phi Phi quạnh quẽ trống không. Chờ Sắt Sắt đi, Phi Phi mở máy vi tính, trực tiếp tìm Băng Thiên Tuyệt Địa.

---- Băng Thiên, rốt cuộc anh làm gì với Sắt Sắt?

---- Phi Phi.

Phi Phi thấy Thẩm Dục Luận gửi hai chữ này đến, mất sợ lòng hoảng, lần đầu tiên anh gọi cô là Phi Phi trên mạng, chứ không phải Đoạn Huyền. Anh hoàn toàn coi Đoạn Huyền và Phi Phi là một người sao? Phi Phi tuyệt đối không coi Băng Thiên Tuyệt Địa là Thẩm Dục Luận được.

---- Băng Thiên, xin anh đừng trêu chọc em gái tôi! Anh có nhiều Mai Khôi như vậy, thiếu một đóa là Sắt Sắt cũng không sao nhưng mong anh đừng làm tổn thương cô ấy. Cô ấy rất nghiêm túc trong chuyện tình cảm, không màng sống chết. Anh biết không?

---- Vì sao em cho rằng tôi có rất nhiều Mai Khôi? Chẳng lẽ đàn ông ưu tú đều nhất định phải có rất nhiều phụ nữ sao? Em cho rằng như vậy sao?

---- Ít nhất tôi biết anh có Bạch Mai Khôi.

---- Phụ nữ say mê tôi rất nhiều, Bạch Mai Khôi chỉ là một trong số đó. Chắc em nhìn thấy tin nhắn của cô ấy. Những người đó đều nói kiểu như vậy, tôi chỉ tìm cô ấy chụp quảng cáo.

---- Anh không cần giải thích với tôi.

---- Tôi nhất định phải giải thích. Tôi còn phải nói với Giả Sắt, tôi không thích cô ấy, tránh đề cô ấy càng lún càng sâu.

---- Sắt Sắt không thể nào chấp nhận bị từ chối, từ nhỏ đến lớn em ấy, chưa từng bị từ chối. Chỉ có năm ấy 17 tuổi, cậu nhóc em ấy thích bị tai nạn giao thông, em ấy đã dùng dao cắt đứt cổ tay mình.

---- Càng như vậy, thì càng phải sớm chặt đứt sự nhớ nhung của cô ấy. Em cho rằng sự không nở của em là thương xót cô ấy, thật ra sự không nở của em mới là tàn nhẫn với cô ấy.

Có lẽ, Thẩm Dục Luận đúng, chẳng qua Phi Phi không biết anh ta định chặt đứt sự nhớ nhung của Sắt Sắt thế nào. Phi Phi hiểu, nên tan biến thì sẽ luôn tan biến, dù cho là yêu hay là hận.

Phi Phi ngẩn người hồi lâu, nghe thấy tiếng khóc không ngừng của trẻ nhỏ trong chung cư, không nhận được bước xuống lầu xem. Hóa ra là con mèo không biết của nhà nào nửa đêm động dục, dốc sức hét vang giống tiếng trẻ con khóc.

Phi Phi lên lầu, chỉ cảm thấy hành lang lạnh lẽo, gió lạnh thấu xương. Ho khan hai tiếng.

Vào nhà, bà Giả đang mặc áo khoác rót nước trong phòng khách. Thấy Phi Phi trễ vậy rồi mà còn ra ngoài, nói: “Ồ, chẳng phải con đã về nhà từ lâu rồi sao?”

“À, vừa nãy con tưởng rằng đứa trẻ của nhà kia khóc, không ai lo, mới đi xuống xem, hóa ra là con mèo.”

Từ sau chuyện xem mắt kia, Phi Phi vẫn rầu rĩ không thôi, bà Giả cũng nhận ra. Một cô gái vui vẻ đột nhiên trở nên trầm lặng ít nói, có người làm mẹ nào không đau lòng. Bà Giả tiến lên cầm bàn tay lạnh ngắt của Phi Phi, ủ ấm trong bàn tay ấm áp của mình. Sự ấm áp đó từ lòng bàn tay Phi Phi lan ra khắp người.

“Phi Phi, con bé này từ nhỏ đã thích xen vào chuyện người khác, chuyện của mình thì luôn vút ở sau ót, nếu thật sự gặp được người trong lòng gì đó mà đối phương chưa kết hôn thì không cần lo gì cả, cũng không cần sợ gì hết, mặc dù mẹ muốn các con tìm được người có điều kiện tốt về mọi mặt, nhưng vẫn hi vọng sau khi các con lập gia đình không chịu tủi thân. Thật ra, mẹ cũng là người từng trải, biết tủi thân gì cũng không bằng tủi thân trong lòng, nếu con thật sự thích người kia, mẹ ủng hộ con.”

“Mẹ, chuyện mẹ nói, nào có chứ.” Phi Phi oán trách bà Già.

“Còn nói không có, Sắt Sắt đã nói với mẹ, ngày đó con đi gặp một người bạn, trở về liền rầu rĩ không vui, còn muốn giấu diếm mẹ?”

“Mẹ, mẹ đừng nghe Sắt Sắt nói lung tung.”

Phi Phi vừa nói xong, liền thấy Sắt Sắt bước ra từ trong phòng, trong tay cầm cái ly, xem ra cũng là muốn ra rót nước, đúng lúc nghe được lời của Phi Phi.

“Phi Phi, chị nói lung tung gì đâu, em không được phép nói xấu chị trước mặt mẹ.” Nói xong Sắt Sắt chạy đến trước mặt Phi Phi.

Bà Già thấy Sắt Sắt cũng đã xuất hiện, dứt khoát kéo hai cô con gái ngồi xuống sofa, nói: “Mẹ con chúng ta trò chuyện rồi đi ngủ.”

“Mẹ, con còn phải viết nhật kí, mẹ và Phi Phi cứ từ từ trò chuyện đi.” Sắt Sắt thoát ra liền đi đến bình nước rót nước, làm mặt quỷ với bà Già rồi bước vào phòng.

Viết nhật kí? Là viết về Thẩm Dục Luận sao? Phi Phi không không chế nổi ý nghĩ của mình.

“Phi Phi, con xem, vừa nãy nói đến đâu rồi ta?” Bà Già ngồi cạnh Phi Phi.

Phi Phi cũng không muốn nghe bà Già thao thao bất tuyệt lý do Phi Phi nên tìm bạn trai, sau cùng còn phải rút ra kết luận, Phi Phi là gái ế người gặp người sầu.

Vì thế Phi Phi đứng dậy, gấp dài nói: “Mẹ, ngày mai con còn phải đi làm, đi ngủ sớm một chút, mẹ cũng ngủ sớm đi, ngủ sớm dậy sớm thân thể mới khỏe mạnh.”

Hôm sau Sắt Sắt vẫn giống như thường ngày, hết tiết dạy thì đến cổng trường học lên xe bus. Nhưng cô không chen lên xe bus mà vô ý đá viên đá nhỏ ven đường. Xe cô qua lại nườm nượp làm khói bụi bay tới tấp, cộng thêm tiếng còi xe hơi khiến cho lòng Sắt Sắt trào dâng cảm giác buồn bã không tên. Một chiếc xe lại đến nữa, Sắt Sắt vẫn không chen lên xe, thật đáng ghét, Sắt Sắt có phần chán nản nghĩ.

“Cô Già, cô về nhà sao? Em đưa cô về.”

Sắt Sắt vừa quay đầu, lần này không phải Thẩm Dục Luận, mà là Long Tiểu Cảnh cùng chiếc Ferrari khí thế của cậu ta. Sắt Sắt sững sốt, lập tức lắc đầu nói: “Không cần, tôi đợi thêm.”

Thật ra bình thường Bạo Long chưa từng lái xe đến trường, hôm nay là cố tình lái xe đến vì Sắt Sắt, đầu thế dễ dàng bỏ qua.

“Cô Già, cô còn tức giận vì chuyện lần trước sao? Lần trước em thật sự không đúng, cô người lớn rộng lượng, hãy tha thứ cho em một lần đi.”

“Tôi không trách cậu, cậu không cần giữ trong lòng.” Sắt Sắt tỏ phong thái của cô giáo.

“Nếu không trách em, vậy để em đưa cô một đoạn đi, coi như em chuộc tội, chuộc tội rồi em mới có giấc an lòng, nếu không mãi nghĩ cô Già còn đang giận em.” Bạo Long ngoan ngoãn nói.

Sắt Sắt nhìn kĩ vẻ mặt Bạo Long, không giống như đang nói đùa, hơn nữa hôm nay mình mặc quần, không sợ cậu ta lại chơi trò gian trá nhìn quần lót, nhưng lỡ như Bạo Long này lại giở trò bịp bợm gì khác thì sao.

Đương nhiên Bạo Long nhìn thấu nghi ngờ trong lòng Sắt Sắt, lại ăn nói khép nép ngon ngọt một phen. Lời ngon ngọt này của Bạo Long còn nhờ người ta viết gium, cũng đã thuộc lòng mấy ngày, khó trách Sắt Sắt cũng cảm động. Sắt Sắt động lòng, Long Tiểu Cảnh này cũng không phải là học trò nghịch ngợm như người khác, nhìn đáng về thật lòng hối hận, phải cho cậu ta một cơ hội sửa chữa sai lầm, vì vậy liền lên xe của Bạo Long.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cùng Mập Vô Cùng Gây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Thật ra Bạo Long quần quít đưa Sắt Sắt về nhà, mục đích chỉ có một, đó chính là để biết nhà Phì Phì ở đâu, Bạo Long mới thực hiện bước tiếp theo của kế hoạch “Truy Phì” (theo đuổi Phì Phì).

“Cô Già, em gái cô, chính là Phì Phì, gần đây thế nào?” Lúc Bạo Long đang chờ đèn xanh thì quay đầu hỏi Sắt Sắt.

Sắt Sắt nhay cảm cỡ nào, Bạo Long vừa cất lời, Sắt Sắt liền biết Bạo Long này nhất định có ý với Phì Phì, thảo nào lần trước liền thoáng hỏi số điện thoại của Phì Phì. Con bé Phì Phì ngu ngốc kia còn nói Bạo Long gặp chuyện khó khăn, hèn chi về sau vừa nhắc đến Bạo Long thì Phì Phì liền ngậm miệng, hóa ra là số đào hoa của Phì Phì đến rồi. Sắt Sắt biết rõ còn cố hỏi: “Trò Long Tiểu Cảnh, không phải là cậu thích em gái tôi rồi chứ?”

Bạo Long tuyệt không giấu diếm, cười nói: “Phải ạ, cô Già, Phì Phì rất thú vị, ý chí kiên cường, gương mặt ngọt ngào, hơn nữa còn thoải mái rộng lượng, cô gái như vậy sao có thể không làm động lòng người ta chứ? Phì Phì tựa như nai con, chạm vào lòng em, em thích Phì Phì.”

Sắt Sắt nghĩ lần này sợ Phì Phì gặp phiền phức lớn rồi, Bạo Long này cũng không dễ đối phó, nếu đây đưa làm phiền Phì Phì, Phì Phì chỉ có chịu thiệt. Trước tiên thăm dò Bạo Long hãy nói. Vì vậy nói: “Nhưng mà hình như Phì Phì không thích con trai nhỏ hơn mình, tôi từng nghe Phì Phì nói, cho dù nhỏ hơn một ngày cũng không thích đâu.”

“Vậy thì sao chứ, mỗi người đều có lý tưởng mà, nhưng dù sao lý tưởng và hiện thực cũng có một chút chênh lệch, lúc Phì Phì thật sự gặp phải người mình thích, sẽ không quan tâm anh ta nhỏ hay là lớn. Trước kia em cũng cho rằng mình sẽ không thích con gái lớn hơn mình, cô xem, bây giờ chẳng phải em thích Phì Phì rồi sao.”

“Nam nữ khác biệt, con gái thường không thích con trai nhỏ hơn mình, huống chi chuyện gì Phì Phì cũng cực kỳ kiên trì, tôi thấy trò Long Tiểu Cảnh, em vẫn nên đừng tự mình chuốc khổ, yêu một người không yêu mình, sẽ rất khổ.”

“Yêu chính là yêu, sợ khổ thì yêu làm gì? Dù nói gì đi nữa thì Bạo Long em lớn thế này mới động lòng với phụ nữ lần đầu. Em nhất định nỗ lực hành động, kiên trì tới cùng.”

.....

Mặc dù Phì Phì cố sức tránh Thẩm Dục Luận, nhưng có vài trường hợp vẫn không thể tránh được, chẳng hạn như hôm nay phòng Tổng giám đốc tổ chức hội nghị bàn về việc vận hành hệ thống nhập kho, nhân viên tham dự hội nghị ngoài ông Vương và Phì Phì, thì đều là cấp cao của Dự Thành.

Phì Phì là người khai thác, không đi thì họ thảo luận gì. Đi thì đi, Phì Phì lên phòng họp ở tầng 12, vừa vào cửa, thư kí Hồng đang mở máy chiếu, ông Vương đến trước, thấy Phì Phì bước vào, cười hi hi thân thiết nói: “Cô Già, cô xem, cũng chỉ cô mới có thể giải thích rõ ràng cho mấy ông già này. Trình độ văn hóa của tôi không cao, cũng không hiểu mấy tính, ha ha.”

Chỉ chớp lát, nhân viên tham dự hội nghị lần lượt tiến vào, Thẩm Dục Luận là người cuối cùng bước vào, lại trung ra vẻ mặt lạnh lùng, không nhìn ra bất kỳ cảm xúc gì. Phì Phì cũng chẳng muốn nhìn anh. Thư kí Hồng trình chiếu đoạn “Báo cáo Sơ lược về thiết kế”, đưa cây bút màu laser vào tay Phì Phì.

Phì Phì cầm cây bút laser bước ra về trước, sắp xếp lại những giải thích trong giấy lát, mở cây laser lỗi ra, một điểm sáng đỏ rơi xuống màn ảnh. Phì Phì cất giọng êm tai:

“Hệ thống quản lý nhập kho của chúng ta dựa trên nguyên vật liệu, phòng linh kiện, kho dự trữ, kho thành phẩm, kho bán thành phẩm, kho hàng cùng trang bị phòng máy móc. Chia ra phân bố tại tầng thấp nhất của cơ quan cùng kho thành phẩm tầng một, tầng hai, tầng ba, chịu hạn chế của không gian và thời gian nên rất bất tiện ở các phương tiện nhận hàng, tổng kết hóa đơn, chuyển hàng, báo cáo sửa chữa, di chuyển thiết bị, xét duyệt kiểm định..... Vì để nâng cao hiệu suất làm việc, nâng cao trình độ quản lý dữ liệu của công ty ta nên tôi đã nghiên cứu phát triển một hệ thống tổng hợp dựa trên hệ thống mạng nội bộ của công ty chúng ta.

Bởi vì tính chất đặc thù của sản phẩm chúng ta, kỹ thuật mã hóa trở thành một trong những nhân tố quyết định của hệ thống, điều kiện tiên quyết tiến hành là thông tin dự trữ và truyền tải nhất định phải đảm bảo an toàn. Kỹ thuật mã hóa của thời đại ngày nay, không chế quyền hạn truy cập là phương tiện kỹ thuật quan trọng thực hiện nền hệ thống.

Nghiên cứu phát triển ‘hệ thống nhập kho Dự Thành’, giảm thiểu sự rắc rối của hóa đơn viết tay, thực hiện các ứng dụng mạng để thực hiện các chức năng xét duyệt, kiểm tra lịch sử nhập xuất kho, các linh kiện lẻ tồn kho....., đơn giản hóa thủ tục xét duyệt, tăng nhanh quá trình tiến hành, nâng cao hiệu suất làm việc, tiết kiệm thời gian và chi phí.

‘Hệ thống nhập kho Dự Thành’ sử dụng hệ thống thông tin phản hồi của người dùng tại mạng nội bộ của công ty, chủ yếu quản lý quy trình xuất hàng, di chuyển linh kiện và kiểm tra thông tin trên mạng.

Sau khi xây dựng hệ thống sẽ thực hiện các chức năng sau:

Quản lý quyền hạn người dùng.

Xét duyệt phân phối hàng hóa.

Xét duyệt xuất linh kiện.

Kiểm tra tiến trình sửa chữa.

Kiểm tra hàng tồn kho.

Kiểm tra lịch sử xuất nhập, thống kê số liệu, tạo bảng biểu báo cáo.

....”

Thật ra Thẩm Dục Luận đã xem qua “Báo cáo” này rồi, cũng đã góp ý sửa chữa với Phì Phì. Buổi thảo luận hôm nay cũng chỉ đi lướt qua đề vài vị nguyên lão của công ty thoải mái trong lòng, cảm thấy rằng Tổng giám đốc mới đến như anh còn coi trọng họ, bất kì việc gì cũng phải bàn bạc với họ. Thật ra họ ngồi nghe cũng thấy choáng váng, hoàn toàn không hiểu Phì Phì đang nói gì, thậm chí ngay cả hình ảnh kĩ thuật trên màn ảnh họ cũng chỉ biết suy đoán và ước chừng.

“Già Phì, xin cô giải thích hệ thống có đặc điểm gì. Cũng như thiết kế và hạn chế.” Thẩm Dục Luận nhắc nhở Phì Phì, lãnh đạo phía dưới nghe đến sắp hôn mê. (!!! *Ngất*)

Phì Phì chính là như vậy, bắt đầu làm việc liền cực kỳ nghiêm túc, một lòng nhào vào giải thích. Nghe ý kiến của Thẩm Dục Luận, mới quay đầu nhìn mọi người, trầm tư giây lát, có hết sức nói ít thuật ngữ chuyên nghiệp, giải thích bằng những từ ngữ thông dụng dễ hiểu:

“Vâng, ạ. Hệ thống của chúng tôi áp dụng thao tác giao diện đồ họa chuyên nghiệp, thể hiện trọn vẹn tư tưởng thiết kế ‘lấy người làm trung tâm’, cách thức làm việc mau lẹ thuận tiện giảm thiểu giai đoạn xét duyệt biên lai, nâng cao hiệu suất xét duyệt, cũng thân thiện với người sử dụng Microsoft Windows . Nên hệ thống có những đặc điểm sau:

Giao diện đồ họa người - máy luân phiên chuyên nghiệp.

Hỗ trợ tính năng liên kết giữa nội bộ và bên ngoài.

Chủ động đưa ra thông tin đúng lúc.

Cung cấp hàng loạt số liệu lịch sử cùng biểu đồ trực quan.

Tính năng phát triển.

Tính năng sửa chữa.

Chữ ký điện tử.

Phép toán mã hóa.

Hệ thống của chúng tôi thiết kế chặt chẽ tuân theo chuẩn mực kỹ thuật quốc tế, phù hợp tiêu chuẩn hay chuẩn mực LAN, XML, các điều khoản kĩ thuật của hệ thống chúng tôi tuân theo tiêu chuẩn hành nghề cùng tiêu chuẩn quốc gia đã có.

☐ Độ tin cậy.

Hệ thống của chúng tôi có đảm bảo độ tin cậy dưới điều kiện thương mại. Tất cả các mô-dun cung cấp đều phải qua kiểm tra chặt chẽ, lấy tính ổn định bảo hành hệ thống. Ứng dụng Software Developer tuân theo nguyên tắc của Software Engineering.

☐ Độ an toàn

Hệ thống thông qua thiết lập quyền hạn cấp bậc để giữ gìn độ an toàn của hệ thống, thông qua kỹ thuật xác nhận quyền hạn người sử dụng. Thông qua mọi biện pháp phòng bị an toàn, đảm bảo độ an toàn của hệ thống.

☐ Độ ổn định.

Vì đảm bảo tính ổn định của hệ thống, đồng thời đảm bảo tính hiệu quả dài hạn đối với đầu tư, chú trọng thiết kế hệ thống và mô hình chọn lựa thiết bị mờ. Tức là mỗi một sản phẩm cấu thành hệ thống phải phù hợp với tiêu chuẩn quốc tế hay tiêu chuẩn công nghiệp, thỏa mãn nhu cầu của hệ thống đối mang tính phát triển, tính thuận tiện cùng tính tương tác, và cũng có thể kết nối với bên cung cấp thứ ba. (Chà hiểu gì __! Chic: Hiểu được mới lạ :-“)

....”

Tất cả mọi người chỉ chú ý đến lời giải thích xuất sắc của Phì Phì, chỉ có Thẩm Dục Luận chú ý đến sắc mặt Phì Phì dần tái nhợt, môi tím tái, trên trán còn rịn mồ hôi, dường như còn theo bản năng đưa tay xoa bụng dưới của mình, nhưng vẫn cố nhịn.

“Cô ấy không thể căng thẳng vì phải giải thích trước mặt lãnh đạo như vậy, chẳng lẽ cô ấy khó chịu trong người?” Thẩm Dục Luận nghĩ, lại không thể đường đột giữa hội nghị, nên vẫn nghiêm mặt lạnh lùng nghe Phì Phì nói.

Chờ Phì Phì giải thích xong, phía dưới đã vang dội một tràng pháp tay nhiệt liệt. Các vị lãnh đạo vốn cho rằng chẳng qua cũng chỉ là một cô bé, Thẩm Dục Luận xem trọng cô như vậy, trong lòng mọi người đều không thoải mái, hiện tại hiểu rõ cô bé này, không phục cô cũng không được, chẳng những ý tưởng thiết kế đã sáng tạo vượt mức quy định, tài ăn nói còn tuyệt vời như vậy, quả thật là nhân tài hiếm có.

Phi Phi bước khỏi phòng họp, chỉ cảm thấy bụng dưới đau đớn từng cơn đến mức không thể vươn thẳng thắt lưng. Cô muốn uốn đến thẳng toilet nhưng phải về văn phòng lấy bằng vệ sinh, lại lo lắng có phải quần mình đã lộ vết rồi hay không, phải làm sao đây? Từ tầng 12 xuống tầng 6, nếu quần dơ mà bị người khác thấy thì còn không trở thành trò cười sao? Kinh nguyệt ơi kinh nguyệt, sao đến không đúng lúc vậy? Kệ nó, đến toilet tầng 12 xem tình hình trước, dù sao toilet cũng có giấy vệ sinh, xử lý trước rồi hãy nói.

Má ơi, đau quá đi. Không phải lần nào đến kỳ Phi Phi cũng đau bụng, nhưng nếu đã đau thì rất dã man. Chẳng lẽ đêm đó xuống lầu xem con mèo đáng chết kia, bị nhiễm lạnh nên lại càng đau hơn nữa. Bà Già dẫn Phi Phi đi gặp vô số bác sĩ, cũng không chữa khỏi, hơn nữa mỗi lần bác sĩ đều hỏi Phi Phi vấn đề đặc biệt xấu hổ: “Đã có bạn trai chưa?” Bà Già đều ở bên cạnh cười nói: “Trước giờ vẫn chưa có.” Mấy năm trước bác sĩ nghe xong lời này của bà Già, còn dùng ánh mắt tán thưởng nhìn Phi Phi. Nhưng hai năm qua, bác sĩ vừa thấy tuổi trên bệnh án thì dùng ánh mắt kì quái nhìn Phi Phi. Cũng có bác sĩ nói, bệnh này không trị hết, nhưng lúc kết hôn có thể sẽ hết, cũng không biết là thật hay giả. Mỗi lần đau Phi Phi đều muốn gả đi cho rồi, chẳng phải bác sĩ nói lấy chồng sẽ tốt sao. Nếu ở nhà, chẳng biết ông Già bà Già đã lo lắng đến mức nào rồi, Sắt Sắt thấy Phi Phi như vậy, nhất định sẽ khóc sung hết cả mắt. Nhưng đây là ở công ty, Phi Phi chỉ có thể nhịn, không thể nhịn cũng phải cố sức nhịn.

Một tay Phi Phi ôm bụng dưới, khom người, chịu đựng cơn đau vào toilet tầng 12.

Phi Phi cảm thấy ý thức của mình dần dần biến mất. Phi Phi cố sức muốn kéo khóa quần lên, nhưng lại vươn tay mở cửa ra trước....

Thẩm Dục Luận thấy tốc độ Phi Phi lao ra khỏi phòng họp cùng sự khác thường của Phi Phi, liền ra theo Phi Phi, thấy Phi Phi vào toilet, anh cũng không dám bỏ đi, liền vào toilet nam. (??lầm gì??)

Đến khi Thẩm Dục Luận ra khỏi toilet nam thì một cô gái vội vàng vàng đụng phải Thẩm Dục Luận. Cầm của Thẩm Dục Luận va mạnh vào đầu cô gái, mùi dầu gội thoảng qua, Thẩm Dục Luận xoa cảm nhìn cô gái, chờ cô gái giải thích:

“Thảm tổng, xin...xin lỗi...” Về mặt cô gái kích động.

“Có chuyện gì mà hốt ha hốt hoảng như vậy?” Thẩm Dục Luận nghiêm mặt lạnh lùng hỏi cô gái.

Cô gái càng căng thẳng, há miệng thở dốc, chưa nói nên lời đã khóc òa lên.

Thẩm Dục Luận cảm thấy tình hình không ổn, cau mày kiểm soát cô gái: “Rốt cuộc là làm sao?”

“Tôi đi gọi...người, có...người....cô ấy ngã ở trong....rất nhiều máu...”

Thẩm Dục Luận bước một bước dài vọt vào toilet nữ, một cánh cửa toilet mở ra, Phi Phi té bên trong, mặt xanh xao, môi tái nhợt, lại cắn chặt môi dưới. Dáng vẻ kiên cường như vậy của Phi Phi khiến lòng Thẩm Dục Luận đau đớn không thôi. Thẩm Dục Luận cúi người, lấy một tay của Phi Phi choàng qua bả vai mình, sau đó tay phải ôm lấy eo Phi Phi, tay trái nâng lấy hai chân cô, mới phát hiện khóa kéo quần jean của Phi Phi còn chưa kịp kéo hết, lộ ra quần lót màu hồng nhạt bên trong, toilet cũng không có xả nước, còn có máu đỏ tươi...

Bạn đang đọc truyện *Vô Cùng Mập Vô Cùng Gây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

“Phi Phi, em tỉnh rồi!”

Phi Phi vừa mở mắt, liền nhìn thấy gương mặt đẹp đến không thể bắt bẻ, tầm mắt sáng ngời trong trẻo của Thẩm Dục Luận nhìn Phi Phi chăm chú, trong khoảnh khắc bốn mắt giao nhau, trái tim Phi Phi khẽ đập thành thịch. Gương mặt nhìn thấy chai dịch trên đầu mới nhớ đến tình cảnh trong toilet. Hình như, hình như cô còn chưa kéo khóa quần? Phi Phi theo bản năng vươn một tay kiểm tra khóa kéo của quần jean, “Trời ơi” Đau quá, hóa ra là trên mu tay Phi Phi có cảm kim truyền.

“Đừng lộn xộn.” Thẩm Dục Luận ra lệnh cho Phi Phi.

“Thảm tổng.” Giọng Phi Phi có phần yếu ớt.

“Ừm, em té xỉu, may là phát hiện kịp thời.”

Lúc ông bà Già vội vã tiến vào, đôi mắt bà Già đỏ hồng, hiển nhiên là khóc trên đường. “Phi Phi.” Bà Già kêu một tiếng Phi Phi, nước mắt lại rơi.

“Mẹ bọn nhỏ, bà đừng như vậy, đừng dọa con.” Ông Già vừa nói vừa đỡ bà Già ngồi xuống ghế.

“Chào bác trai bác gái.” Thẩm Dục Luận nho nhã lễ phép.

Lúc này ông bà Già mới chuyển tầm mắt từ con gái bảo bối của họ đến Thẩm Dục Luận ở bên cạnh, ông Già nhanh chóng đánh giá Thẩm Dục Luận, khách sáo nói: “Tiên sinh, là cậu đưa Phi Phi đến bệnh viện sao, rất cảm ơn cậu, cậu là...”

“Ba, đây là Tổng giám đốc của Dự Thành chúng con. Thẩm tổng.” Phi Phi ngắt lời cha cô.

“Ai da, Phi Phi, con bé này sao không nói sớm, hóa ra là ông tổng à, đứa nhỏ Phi Phi này, thật mang phiền phức cho ngài rồi.” ông Già vẫn nghĩ ông tổng này của Dự Thành đối xử thật tốt với nhân viên, có bệnh liền đích thân đưa đến bệnh viện, còn gọi điện báo tin cho người nhà.

Bà Già lại không đơn giản như ông Già, vừa nghe thấy chàng trai anh tuấn này là ông tổng của Phi Phi, trong lòng liền đoán chẳng lẽ ông tổng này coi trọng Phi Phi của họ, giác quan thứ sáu của phụ nữ rất mạnh mẽ, rất kinh người.

Bà Già cũng vội vàng tuôn một tràng mấy lời khách sáo với Thẩm Dục Luận, Thẩm Dục Luận kiên nhẫn đáp lại từng câu.

“Phi Phi.” Sắt Sắt kêu một tiếng Phi Phi, liền đứng chết ở cửa phòng bệnh, bởi vì Sắt Sắt thấy Thẩm Dục Luận, hơn nữa còn đang trò chuyện với mẹ họ.

“Sắt Sắt, vào đi, nào, đây là ông tổng của Phi Phi, Thẩm tổng. Sắt Sắt con đến đây đi.” Bà Già dùng mắt ra hiệu, ý là bảo Sắt Sắt vào chào Thẩm Dục Luận.

“Cô Già.” Thẩm Dục Luận vừa mở miệng, liền hù dọa ông bà Già, nhìn Thẩm Dục Luận rồi nhìn Sắt Sắt, mờ mịt.

Ông bà Già vốn tưởng rằng Thẩm tổng chỉ quen biết Sắt Sắt, biết Sắt Sắt là giáo viên nên mới gọi cô Già, không ngờ Phi Phi thêm một câu: “Mẹ, Thẩm tổng là học trò của Sắt Sắt.”

Phi Phi cũng không mắc bệnh nặng gì, mỗi lần đau cũng chỉ đau một ngày, ngày hôm sau liền ổn, không ngờ còn kinh động đến không ít đồng nghiệp trong công ty. Công lao này phải thuộc về Thẩm Dục Luận. Một viên chức bình thường ngã bệnh, tổng giám đốc đích thân đưa đi bệnh viện, mọi người còn có thể không ném bom? Có điểm mấu chốt này, đương nhiên phải nắm chặt cơ hội nịnh bợ Tổng giám đốc. Vì vậy không ít đồng nghiệp trong công ty chuẩn bị túi lớn túi nhỏ đến bệnh viện thăm Phi Phi, nhưng thư kí Hồng lại không chịu tiết lộ bệnh viện của Phi Phi. Càng như vậy, nhiệt huyết của mọi người càng tăng vọt, chỉ thiếu chưa tổ chức một đội chó săn (phóng viên) đến từng bệnh viện hỏi thăm tâm hơi của Phi Phi.

Khiến mọi người không ngờ chính là, ngày hôm sau Phi Phi liền đi làm, nhưng tác phong vẫn như xưa, chẳng giống người bệnh chút nào. Sau lại nghe ngóng, à...bệnh con gái. __!

Lại nói đến Sắt Sắt, nhìn thấy Thẩm Dục Luận đích thân đưa Phi Phi đến bệnh viện, trong lòng liền nghi ngờ. Bạn học Thẩm không đến mức vì Phi Phi là em gái mình nên đích thân đưa Phi Phi đến bệnh viện chứ, có phần không biết phải nói sao. Sắt Sắt luôn cho rằng một người đàn ông sẽ không vô duyên vô cớ đối xử tốt với một người con gái. Đàn ông đối xử tốt với một người con gái chia làm hai loại, một loại là yêu cô ấy, một loại là muốn có được cô ấy. Thẩm Dục Luận đối xử tốt với Phi Phi, bất luận là loại nào trong hai loại này, đều khiến Sắt Sắt không thể chấp nhận.

Giữa trưa lúc Phi Phi mơ màng muốn ngủ thì nhận được một cuộc điện thoại, vì thế Phi Phi cực kỳ tức giận, nhưng cầm điện thoại nhìn lại không thể nào tức giận nữa.

Điện thoại là Sắt Sắt gọi đến, Sắt Sắt nói đang ở dưới lầu công ty của Phi Phi. Phi Phi nghĩ sao Sắt Sắt lại chạy đến Dự Thành đúng giữa trưa vậy? Đứng dậy nhìn xuống phía dưới cửa sổ, Sắt Sắt đang cầm điện thoại cúi đầu đi tới đi lui trên lề đường xi-măng.

Sắt Sắt xinh đẹp như thế, nhưng lại ưu thương như thế, cả bóng lưng kia cũng như mang theo vết thương mỹ lệ, khiến người ta nhìn mà đau lòng.

Phi Phi xuống dưới lầu, thấy Sắt Sắt mặc áo sơ-mi trắng sạch sẽ, hẳn là vừa mới tan học, về mặt lại bị thương, Phi Phi hỏi: “Sắt Sắt, chuyện gì vậy? Xa vậy không thể nói trong điện thoại sao? Phải chạy đến tận công ty em nói?”

“Phi Phi, em cùng chị đến quán bar được không?”

“Bây giờ? Đến quán bar? Buổi chiều em còn phải đi làm mà!” Phi Phi không tình nguyện.

Sắt Sắt giơ tay chỉ vào một quán bar đối diện bên đường, nói: “Ngay kia thôi.”

“À.., được rồi.” Phi Phi lên tiếng, kéo Sắt Sắt đi về phía quán bar.

Đây là một quán bar tên “Thanh Thanh”, Sắt Sắt gọi hai chai nước tinh khiết, liền cùng Phi Phi ngồi xuống quầy bar. Giữa trưa quán bar không làm ăn gì, ngoại trừ Phi Phi và Sắt Sắt, cũng chỉ có vài người, âm nhạc du dương.

“Sắt Sắt, hôm nay chị sao vậy?” Biết rõ còn có hỏi là hứng thú ác độc của cả hai chị em em. Phi Phi đã đoán ra Sắt Sắt đến vì Thẩm Dục Luận.

“Phi Phi.” Sắt Sắt nghiêm túc nhìn vào mắt Phi Phi, buồn bã nói: “Em sẽ thích Thẩm Dục Luận sao?”

Phi Phi cười ha hả, Sắt Sắt bỗng dung đỏ mặt, sau đó lại nhanh chóng biến mất giữa tiếng cười của Phi Phi. Sắt Sắt thấy Phi Phi cười run cả người, tăng đá trong lòng như được trút bỏ.

Chờ Phi Phi cười đủ rồi, mới nói: “Em thích anh ta? Sao có thể? Người đàn ông Sắt Sắt chị coi trọng, sao em có thể có ý định gì được. Sắt Sắt, bây giờ

ngay cả chị em cũng không tin sao?”

Sắt Sắt thấy Phi Phi nói vậy, càng cảm thấy xấu hổ, ngay người chốc lát, vẫn nói ra nghi ngờ trong lòng mình: “VẬY, THẨM DỤC LUẬN THÍCH EM SAO?”

“SẮT SẮT.” Phi Phi khoác một tay lên vai Sắt Sắt, muốn nói nhưng lại thôi. Thật ra Phi Phi muốn nói với Sắt Sắt, chúng ta đừng thích Thẩm Dục Luận, được không? Nhưng lời ra khỏi miệng lại là một câu tùy tiện: “Anh ta thích em làm gì?”

Sắt Sắt nở nụ cười, đôi mắt đẹp cong như trăng non.

“SẮT SẮT.” Phi Phi nghiêm túc nhìn Sắt Sắt: “Thật ra Thẩm Dục Luận chính là...”

Đang nói đến đó, chột bả vai của Phi Phi bị người ta vỗ một phát. Phi Phi quay đầu lại, bắt gặp một gương mặt cười, người nọ nói: “Giả Phi, đã lâu không gặp.”

Phi Phi nhận ra, hóa ra là đồng nghiệp cũ trước kia làm việc ở Dự Thành, đồng nghiệp cũ gặp nhau đương nhiên không thể thiếu chuyện chào hỏi.

Buổi tối, Phi Phi lại xem Qzone của Sắt Sắt.

“Luận đưa Phi Phi đến bệnh viện, mình thấy trong ánh mắt của Luận, có bóng dáng của Phi Phi, nhưng Phi Phi nói với mình, em ấy sẽ không yêu Luận.

Phi Phi chưa từng lừa gạt mình, nhưng bây giờ, Phi Phi có nói thật không? Lần đầu tiên, mình không đoán được Phi Phi.

Mình biết Phi Phi là một Sắt Sắt khác trên thế giới, bọn mình giống như ban ngày và ban đêm, luân phiên tuần hoàn, chặt chẽ không rời.

Có lẽ mình không nên dùng sự thật đánh vỡ từng giả thuyết.”

Phi Phi ngồi trước mắt tính mặt ngẩn ngơ, nghĩ đến lời ban sáng mình đã nói với Sắt Sắt, tuyệt đối sẽ không thích Thẩm Dục Luận, đúng, tuyệt đối sẽ không thích Thẩm Dục Luận.

“Phi Phi.” Sắt Sắt lộ đầu ra, khiến Phi Phi giật cả mình. Phi Phi hoảng hốt tắt trang web, cũng may Sắt Sắt không thấy Phi Phi đang xem trang chủ cá nhân của cô.

“Bên dưới có người tìm em, là Long Tiểu Cảnh đó...” Sắt Sắt nói xong lại che miệng cười.

Lúc này Phi Phi mới nghe được bên dưới có người kêu: “Phi Phi.” Có lẽ vừa rồi quá mê muội, cả tiếng động lớn như vậy mà cũng không biết.

Phi Phi mở cửa sổ, thấy Bạo Long nhìn bốn phía, miệng kêu: “Phi Phi.” Nhìn bộ dạng hẳn là không biết Phi Phi sống ở đâu. Nhà họ Giả ở tầng ba, bởi vậy Phi Phi thấy rõ ràng rành mạch mỗi một hành động của Bạo Long, trong lòng Phi Phi chỉ nghĩ làm sao phóng Phi Dao qua, trong mắt đã đầy đặc sát khí, nghĩ xem có thể đứng ở đây dùng mắt giết chết Bạo Long không.

“SẮT SẮT, chị nói với cậu ta, em không ở nhà.” Phi Phi rời khỏi cửa sổ, đẩy Sắt Sắt lên trước.

“Trò Long Tiểu Cảnh, hôm nay Phi Phi không ở nhà.” Sắt Sắt hô một tiếng, Bạo Long lập tức quay đầu ngó cánh cửa sổ của Phi Phi.

“Cô Giả, nhất định là Phi Phi muốn cô nói cô ấy không ở nhà phải không?” Bạo Long chỉ liếc mắt đã có thể nhìn thấu chiêu này của Phi Phi.

“Phi Phi, vì sao không nhận điện thoại của tôi, cả tin nhắn cũng không trả lời?” Bạo Long đứng bên dưới hô to, e rằng hàng xóm đều đã nghe hết rồi.

“SẮT SẮT, lần này, toàn bộ trong sạch của em đều bị hủy trong tay Bạo Long rồi. Chị dạy học trò thật giỏi đấy.” Phi Phi ngồi sững trên giường.

“Phi Phi, sợ gì? Có đàn ông theo đuổi là chuyện tốt mà, mặc kệ đối phương là loại đàn ông gì, chỉ cần anh ta thật sự yêu em, đều có thể khiến người con gái càng trở nên cao quý.”

“Cất, vậy thử để Bạo Long ở bên dưới gọi ầm tên chị, xem chị còn cao quý nữa không?” Phi Phi khinh thường.

Bạo Long vẫn tiếp tục kêu.

Sắt Sắt nói: “Chỉ sợ không ổn, lát nữa ba cô sáu bà trong chung cư sẽ qua đây trách mắng em mất.”

“Cũng phải.” Phi Phi đứng dậy bước ra ngoài, Bạo Long thì tính là gì, trước kia còn có đàn ông bạo hơn cả Bạo Long cũng bị Phi Phi đuổi đi. Đứng dưới lầu gọi thì tính là gì, còn có nam sinh gọi Phi Phi dưới ký túc xá hỏi Phi Phi tốt nghiệp đại học.

“Này, Bạo Long, có thể gọi đấy, nhưng cậu có cần la vậy không? Trình độ của cậu cũng quá kém rồi.” Phi Phi cũng đổi kiểu bắt cần đòi như Bạo Long, tính dùng bạo chế bạo.

“Phi Phi, rốt cuộc cô cũng chịu ra gặp tôi, tôi rất cảm động.” Bạo Long tiến lên một bước, nghênh đón Phi Phi: “Lần đầu tiên tôi đứng dưới lầu kêu mà, không có kinh nghiệm, lần sau đến đây sẽ chuyên nghiệp hơn nữa.”

“Phi Phi.” Bạo Long thâm tình nhìn Phi Phi: “Tôi biết cô chê tôi tuổi nhỏ, nhưng tôi đã 19 tuổi rồi, qua ba năm nữa là có thể lấy giấy chứng nhận kết hôn, cô nghĩ xem, ba năm sau, cô cũng chỉ mới 28 tuổi thôi, có phải không...”

“Lần sau cậu còn dám đến, tôi sẽ không gọi là Phi Phi.” Phi Phi nghĩ, nhưng ngoài miệng lại nói: “Bạo Long, tôi vốn không muốn tổn thương trái tim non nớt này của cậu, nhưng mà là cậu ép tôi, nếu không thì thế này đi, chúng ta ‘luận võ chiêu thân’ đi.”

“Luận võ chiêu thân?” Lần đầu tiên Bạo Long nghe nói, xã hội hiện đại này còn có ‘luận võ chiêu thân’, thật mới mẻ, Bạo Long thích.

“Đúng vậy, thế nào, không dám à?” Phi Phi khiêu khích Bạo Long.

“Ai nói không dám?” Quả nhiên Bạo Long huyết khí sôi trào.

“Vậy được rồi.” Phi Phi nói xong đã âm thầm chuẩn bị.

“Nhưng mà, tôi phải so với ai? Nếu không thì, bây giờ cô gọi hết người theo đuổi cô ra đi, tôi chờ.”

“So với tôi.”

“So với cô?” Lần này cảm của Bạo Long mở ra đến mức không khép lại được.

“Đúng vậy. Chắc không phải cả tôi cậu cũng không dám so chứ?”

“Nhưng tôi không dùng vũ lực ức hiếp con gái.”

“Một cậu, cậu so hay không so, nếu cậu thua, lập tức đi, sau này không còn bất kì dây dưa nào với tôi nữa.”

“Vậy nếu tôi thắng?” Bạo Long cũng không tin, tưởng tá mình to lớn vậy, sao có thể không bằng một cô gái.

“Cậu thắng thì chính là tôi thua, tôi đồng ý làm bạn gái cậu.”

Bạo Long vừa nghe có chuyện tốt như vậy thì vội vã một hơi đáp ứng. Nghĩ thầm rằng Phi Phi này thật đáng yêu, rõ ràng muốn đồng ý với mình, lại còn nghĩ ra ‘hoa chiêu’ thú vị như vậy. Bạo Long thật sự yêu chết Phi Phi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cùng Mập Vô Cùng Gây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

“Bạo Long, chuẩn bị xong chưa?” Phi Phi lạnh lùng hỏi.

“Được, được, đến đây đi, Phi Phi.”

Bạo Long đang vui sướng, lại đột nhiên phát hiện tứ chi của mình đã nằm dài trên đất, còn về việc ngã xuống như thế nào, bản thân cậu cũng không biết.

Chỉ thấy Phi Phi vỗ vỗ tay, nói: “Cậu thua rồi, mau về nhà ngủ đi.”

Phi Phi nói xong liền xoay người định bỏ đi.

“Ôi, Phi Phi, sao cô có thể tuyệt tình như vậy? Tôi... tôi muốn tự sát!” (= = bót!!!)

Phi Phi xoay người, mỉm cười: “Đề lại đi chúc, nói không liên quan đến tôi.”

“Thượng Đế ơi, sao có thể như vậy?” Bạo Long phát hiện mình bị ngã cú này không nhẹ, khó khăn lắm mới bò dậy được, đã không thấy bóng dáng Phi Phi đâu.

Bạo Long này vốn nên phải có chơi có chịu mới đúng, nhưng Bạo Long nghĩ đến dáng vẻ của Phi Phi, lại còn có thân thủ như vậy, vì vậy tình cảm ngưỡng mộ đối với Phi Phi càng như nước sông Hoàng Hà nói hoài không hết, đời nào có thể hết hi vọng. Nghĩ thầm lần này đi về trước, lần sau có cơ hội rồi nói nữa.

Suốt dọc đường đi Bạo Long đều suy nghĩ xem rốt cuộc là Phi Phi dùng chiêu thuật gì, lại nhanh đến nỗi cả Bạo Long cũng không nhìn rõ.

Thật ra Phi Phi cũng không có thần thánh như Bạo Long nghĩ, chỉ là một chiêu gạt chân bình thường trong Taekwondo thôi.

Từ nhỏ Phi Phi làm chuyện mình thích thú cũng đã cực kỳ nghiêm túc, Taekwondo này cũng học khác hẳn người bình thường. Không nói là cao thủ nhất đẳng, nhưng công (tấn công) phòng (phòng thủ) sẽ dùng đầu óc, động tác đúng chuẩn, đầu gối kẹp chặt, giữ đúng hông, kiểm soát tốc độ tốt. Đá trước, đá ngang, đá bả, đá nghiêng, đá sau và các kĩ thuật chủ yếu đều nắm vững rất đúng chỗ. Phi Phi biết rõ, quyền pháp chủ yếu dựa vào phán đoán, dựa vào đầu óc. Vừa nãy gạt chân sạch sẽ gọn gàng, Bạo Long nhìn còn chưa thấy rõ đã ngã xuống. Phi Phi nghĩ thầm, lần này, Bạo Long biết Phi Phi lợi hại làm sao có đàn ông nào thích con gái lợi hại?

Nhưng mà lại cứ có người thích, thí dụ như Giang Đào.

Hôm nay Giang Đào chặn trước mặt Phi Phi, mặt cười xấu xa: “Phi Phi, em cho rằng em có thể trốn khỏi anh sao?”

Xe Phi Phi bị Giang Đào tóm được, còn thừa lại Tô Vũ và Nancy ngăn người một hồi mới phản ứng kịp.

Giang Đào bỏ lại một câu cho hai cô: “Không phải bắt cóc, tôi là bạn trai cô ấy.” liền biến mất.

“Phi Phi thật kín miệng ghê, có bạn trai đẹp trai thế mà chẳng nói với bọn mình.” Tô Vũ và Nancy nghĩ đến dáng vẻ của Giang Đào vẫn còn chảy nước miếng.

“Anh Giang Đào, sau này anh đừng nói là bạn trai em nữa, ghê tởm chết đi được.” Phi Phi kháng nghị.

“VẬY, em có bạn trai không?”

“Không có.”

“Có thích đàn ông nào không?”

Phi Phi suy nghĩ, vẫn lắc lắc đầu.

Giang Đào lập tức phát ra tiếng cười đinh tai nhức óc, cười đến mức khiến Phi Phi tức giận.

“Tức cười vậy sao?” Phi Phi nổi giận, chẳng phải là không có bạn trai thôi sao, Giang Đào này sao có phẩm chất giống với Sát Sát vậy, thích cười nhạo người ta không có bạn trai.

Giang Đào không cười, đậu xe ở dưới cầu đại thụ bên đường, thâm sâu nhìn Phi Phi, vờn một bàn tay yêu thương vuốt tóc Phi Phi, nói: “Cô bé, anh làm bạn trai em nhé.” Giọng Giang Đào trầm thấp hùng hậu, sâu không lường được, lay động tâm hồn.

Trong đầu Phi Phi lại xuất hiện gương mặt của Thẩm Dục Luận, vì sao vừa nhắc đến bạn trai, Phi Phi sẽ nghĩ đến Thẩm Dục Luận?

Giang Đào nhìn chăm chăm vào Phi Phi, Phi Phi hoang mang bối rối né tránh tầm mắt của anh, chỉ cảm thấy khí nóng từ lồng ngực xông lên đỉnh đầu, sau đó mặt nóng lên.

“Cô bé.” (gồm chết được __!) Giang Đào nâng cằm Phi Phi: “Mặt cũng đỏ rồi, còn không thừa nhận thích anh? Từ nhỏ đến lớn chưa từng thấy em đỏ mặt. lần đầu tiên đỏ mặt là vì anh Giang Đào, em phải nhớ kĩ anh đấy.”

Phi Phi đỏ mặt sao? Theo bản năng Phi Phi muốn đưa tay sờ mặt mình, lại bị Giang Đào gần như thô lỗ ôm vào trong ngực, đôi môi nóng rực của Giang Đào dán lên miệng nhỏ nhắn của Phi Phi. ....

Lần đầu tiên có người dám đối với Phi Phi như vậy, Phi Phi ngỡ ngàng không biết làm sao, dùng hết sức lực toàn thân cũng không đẩy được Giang Đào ra, Giang Đào ôm chặt Phi Phi, đầu lưỡi đã thăm dò môi thơm của Phi Phi. ...

Thật lâu sau, Giang Đào mới buông Phi Phi ra, mỉm cười nhìn Phi Phi, chỉ thấy một giọt lệ đột nhiên rơi ra từ khóe mắt Phi Phi, chẳng biết vì sao, Phi Phi vui buồn lẫn lộn. ...

Trong lòng Giang Đào thầm giật mình, Phi Phi đã hai mươi tuổi, ngay cả hôn môi cũng chưa. Thấy khóe mắt Phi Phi có lệ, Giang Đào nhẹ nhàng ôm Phi Phi vào lòng, nói: “Phi Phi, dù sao em cũng không có ai để thích, anh sẽ khiến em vui vẻ, chờ em quen với niềm vui của anh, em không thể rời khỏi anh, lúc đó anh sẽ cưới em.”

.....

Phi Phi vẫn nhớ câu nói: “Em không có ai để thích, anh sẽ khiến em vui vẻ.” kia của Giang Đào. Phi Phi cũng không ngừng hỏi mình, thích Giang Đào sao? Không biết. Vẻ ghét Giang Đào không? Cũng không biết. Cả buổi chiều Phi Phi ngơ ngác ngồi trong văn phòng, chẳng muốn làm chuyện gì, Phi Phi rất hiếm khi có dáng vẻ này, ngay cả trời sắp xuống cũng còn chống đỡ được, Phi Phi luôn có thể ổn định tâm trạng làm chuyện mình nên làm, nhưng Giang Đào này quá nhiều lòng Phi Phi, thật phiền.

Phi Phi khổ sở suy nghĩ, nhưng nghĩ mãi không ra kết quả. Nghĩ không ra liền không nghĩ, đây là tính cách của Phi Phi. Nhưng, thật phiền mà.

“Phi Phi, ngăn ngor gì đấy?” Trương Lợi Hồng vào khi nào Phi Phi hoàn toàn không biết.

“A, giám đốc Trương, chuyện gì vậy?” Phi Phi vội vàng thu hồi tâm trạng, cười nâng mắt nhìn Trương Lợi Hồng.

“Vừa nãy anh với tổng giám đốc cùng ra khỏi phòng họp tầng 6 của chúng ta, đúng lúc nghe được Nancy nói gì đấy...”

“Nancy nói gì?” Phi Phi chợt dạ, giữa trưa cùng Tô Vũ và Nancy chạy trên đường bị Giang Đào tóm được. Nancy này nhất định trở về trắng trợn tuyên dương Phi Phi tìm được bạn trai. Có lẽ điều này đã trở thành tin đầu trang hôm nay của Dự Thành rồi. Ai chẳng biết Phi Phi khó theo đuổi, lại có người theo đuổi được Phi Phi, mọi người nhất định muốn nhìn xem diện mạo thật của vị cao nhân này, Nancy thấy được, có thể không nói sao?

“Nói bây giờ em đã là hoa có chủ rồi, Phi Phi, xem ra người đó thật sự là có chút bản lĩnh, có thể đánh sập thành lũy băng lãnh này của em. Ha ha. Hiện tại các bạn đang ở bên ngoài chờ em mời ăn kẹo đó.”

Cơ quan có một quy củ bất hành văn, chính là ai tìm được đối tượng mà để cho toàn bộ cơ quan biết, phải mua kẹo mừng. Đường như được truyền từ tổng công ty bên kia truyền đến, bên Quảng Đông kia gọi kẹo này là kẹo mừng hẹn hò.

“Anh nói anh ở cùng với Tổng giám đốc?” Phi Phi nghĩ Trương Lợi Hồng đi chung với Thẩm Dục Luận, nếu Trương Lợi Hồng nghe được, nhất định Thẩm Dục Luận kia cũng nghe hết rồi, trong lòng lại có phần mất mát.

“Phải, bọn anh họp trong phòng họp quốc tế ở tầng sáu, phải rồi, Đông Hoàn thị ở Quảng Đông xây công ty chi nhánh, đến lúc đó muốn phái người từ chỗ chúng ta qua làm chỉ đạo kỹ thuật, anh vốn nhớ an ninh ở chỗ Đông Hoàn kia không tốt, chi nhánh công ty lại xây ở khu công nghiệp, anh sợ em đi qua chịu nhiều ủy khuất, cố tình giữ em lại, nhưng tổng giám đốc chỉ đích danh em đi. Phi Phi, xem ra tổng giám đốc có ấn tượng không tệ với em, hệ thống khai thác quản lý nhập kho lần trước quả thực được tổng giám đốc tán thưởng, biểu hiện thật tốt đi, tiền đồ vô hạn đấy.”

“Đề em đi Đông Hoàn?” Phi Phi kêu một tiếng thăm thiết, ngã xuống ghế sofa.

“Em yên tâm, công ty sẽ cung cấp ăn ở, em bình thường ít ra ngoài, hẳn là vấn đề không lớn, chỗ kia rối loạn, những cũng không đến mức cướp bóc đến trong công ty, hơn nữa, cũng chỉ đi một hai tháng là có thể về. Phi Phi, khổ nữa mệt nữa, em kiên trì hai tháng đi, sao?” Trương Lợi Hồng thiện ý dỗ Phi Phi.

Phi Phi biết lần này không đi không được, đành phải chấp nhận thôi. Vì thế nói: “Khi nào đi? Còn có ai?”

“Chắc là giữa tuần của tháng liền đi, bên kia đang xây dựng, toàn bộ đều chưa có quỹ đạo, nhất định tình hình có chút gian khổ, các bộ phận bên này đều đã cử người sang trợ giúp, nhưng đều tự nguyện, nói công ty nhất định trợ cấp, cũng có thể xin ở lại bên đó, nếu sau nửa năm ở lại bên đó công ty sẽ phát tiền trợ cấp một lần...”

Đi công tác, Giang Đào, Sát Sát, Thẩm Dục Luận.... khiến đầu óc Phi Phi vô cùng hỗn loạn. Phi Phi vút chuột đi, bắt đầu lục lại ngăn kéo, Phi Phi chính là vậy, phiền muộn liền thích lục lại, khi còn bé lúc chơi không vui, còn có thể tìm hàng lỗ khắp nơi, xem xem có thể tìm thấy hàng của nhà Pipilu và Luxixi không.

Như thế, Phi Phi nhìn thấy phong thư đựng tấm ảnh chụp mà Thẩm Dục Luận đưa cô, vì vậy lấy ra nhìn, vẫn quyết định trả nó lại cho Thẩm Dục Luận, dù sao Phi Phi giữ nó cũng vô dụng.

Phi Phi gọi cho thư kí Hồng, thư kí Hồng bảo Phi Phi lên tầng 12. Phi Phi vốn muốn giao phong thư này cho Thư kí Hồng, không ngờ Thẩm Dục Luận cũng ở phòng thư kí.

Phi Phi chào Thẩm Dục Luận và thư kí Hồng, sau đó nói: “Thẩm tổng, cái này. Trả lại cho anh.” Phi Phi đưa phong thư cho Thẩm Dục Luận, Thẩm Dục Luận chỉ nhìn Phi Phi, cũng không đưa tay nhận. Hai tay Phi Phi cứng lại trong không trung ít nhất hơn năm giây, Thẩm Dục Luận mới nói: “Cô đi theo tôi.”

Phi Phi và Thẩm Dục Luận vào văn phòng Tổng giám đốc, hai người đều ngồi xuống ghế sofa, Thẩm Dục Luận làm động tác hỏi Phi Phi có thể hút thuốc hay không, Phi Phi đặt đầu, Thẩm Dục Luận mới châm thuốc.

“Phi Phi.”

“Vâng.”

“Em có biết vì sao tôi đưa em tấm ảnh này không?”

Phi Phi lắc đầu.

“Bởi vì, nó là thứ tôi quý trọng nhất.”

“Sao...?” Phi Phi có chút kinh ngạc.

“Chẳng phải em nói, để tự tôi ước lượng cái giá, rồi đưa tiền cho em sao?”

Phi Phi nhớ hình như mình từng nói lời này, vì thế gật đầu.

“Ngày đó lời em nói với tôi ở trong phòng bệnh, tôi đã suy nghĩ rất nhiều, tôi chưa từng tin bất cứ ai, ngoài bà ấy, cũng chính là người trong ảnh chụp.”

Thẩm Dục Luận dúi tàn thuốc qua, nói tiếp trong làn khói mờ ảo: “Bà là mẹ tôi. Ra đi nhiều năm rồi, năm ấy tôi mới 17 tuổi, lúc bà đi còn nói với tôi ‘đừng tin bất kì ai, nhất là người đối xử tốt với con’, sau đó tôi vẫn dùng tiền bạc mua chuộc lòng người, hơn nữa tôi còn rất thuận lợi, trên thế giới này có ai không yêu tiền, nhưng ngày đó, tôi nhận ra từ trong mắt em, em cũng không thật sự muốn tiền của tôi, lần đầu tiên tôi gặp phải người không muốn tiền của tôi. Hơn nữa còn là một cô gái. Lúc đầu tôi cho rằng cô Giả là Đoạn Huyền, tôi còn nghĩ tưởng tượng và thực tế của tôi chênh lệch lại lớn như vậy, ngày đó đến Đại Văn Sơn tôi mới biết là em, em quả nhiên chính là Đoạn Huyền trong tưởng tượng của tôi. Xin tha thứ cho tôi chuyện không nói trước với em tôi chính là Băng Thiên. Đầu nói Internet là thế giới ảo, nhưng nhìn từ góc độ nào đó, tôi cho rằng thật ra mỗi người đều biểu đạt phẩm cách cùng giá trị cư xử của chính họ trong thế giới này.”

Thẩm Dục Luận dúi tàn thuốc, nói tiếp: “Tôi rất ngưỡng mộ em có gia đình hạnh phúc, em che chở em gái mình như thế, thật ra bất luận là được quý trọng hay là có người để em quý trọng, đều tốt.”

“Chẳng phải anh cũng có hai anh trai, còn có cha nữa sao?” Phi Phi nhớ đến anh là con trai thứ ba của nhà họ Thẩm, liền thốt ra lời này. Trong khái niệm của Phi Phi, cha và anh trai luôn là người thân nhất.

Thẩm Dục Luận cười khổ: “Mẹ của hai anh trai tôi, đều là người phụ nữ khác nhau, các bà đều còn ở đây, bên dưới tôi còn có em trai em gái, mẹ của bọn họ, cũng đều ở đây.”

Nghe đến đó, Phi Phi liền hiểu, hóa ra cha anh quá phong lưu, thê thiếp thành đàn, chả trách, người lớn lên trong gia đình như vậy nào biết hạnh phúc là gì.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cùng Mập Vô Cùng Gây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Thẩm Dục Luận nói xong chuyện nhà họ Thẩm, Phi Phi đứng dậy, đưa phong thư cho Thẩm Dục Luận: “Thẩm tổng, cái này trả lại cho anh.”

Lúc Phi Phi xoay người, nghe thấy Thẩm Dục Luận nói: “Phi Phi, tôi sẽ cho em thời gian, tôi chờ em.”

Phi Phi chân trước vừa mới bước vào văn phòng, Tô Vũ chân sau liền vào theo, Phi Phi thấy vẻ mặt đang hưng phấn của cô nàng, tưởng rằng muốn nói đến chuyện gặp Giang Đào lúc trưa, đang chuẩn bị đuổi cô nàng ra ngoài, Tô Vũ nói: “Vợ ông Vương ở bên dưới hầm ỉ không dứt, Phi Phi chẳng phải em cũng quen ông Vương sao, nếu không thì, em đi xuống khuyên bà ấy đi, bằng không thì hầm ỉ đến Tổng giám đốc cũng biết đấy.”

“Đi đi, loại chuyện này, chị đừng tìm đến em, chuyện của bộ phận hành chính, chị cũng đừng mù quáng bận tâm.” Phi Phi không muốn lội vũng nước đục này.

“Phi Phi, việc này không có em là không được, quản lí Ngô của bộ phận hành chính gọi mấy cuộc điện thoại lên mời em, em lại không ở đây, mới bảo chị thấy em trở về thì lập tức mời em xuống đó.”

“Vợ ông Vương? Bà ấy đến hầm ỉ gì?” Phi Phi nhớ đến bà Vương lần trước đến khách sạn Thái Tử có gặp qua.

“Haiz, đừng nói nữa, em còn chưa biết sao, gần đây ngày nào bà ấy cũng đến đón ông Vương tan ca, còn ăn mặc trang điểm xinh đẹp, làm bản thân như mười tám tuổi. Nhìn như là vì tò vè vợ chồng ân ái, thật ra là vì muốn dò xét xem ông Vương có ngoại tình hay không, lần này dường như bắt được sơ hở gì đấy, kiên quyết nói ông Vương người ta lén phét với Văn Viên của kho hàng, đợi ở cửa công ty mấy ngày, Tiểu Văn Viên người ta sợ bà ấy, trốn tránh không chịu gặp, bà ấy không tìm được người, làm loạn ở ngay cửa công ty chúng ta, bộ phận hành chính đến khuyên can vài lần, sắp bị bà ấy đập bay, không ai dám lên, quản lí Ngô của bộ phận hành chính rất không dễ gì mời bà ấy vào phòng tiếp khách ở tầng một, bà ấy sống chết không đi, ở đó vừa khóc vừa kể lể, nhất định bắt quản lí Ngô người ta giao ra Tiểu Văn Viên kia ra. Quản lí Ngô mới bảo chị đến mời em đây, cũng là nghe nói em quen với ông Vương, lần trước dường như còn cùng khai thác hệ thống quản lý gì đó, haiz, thôi bớt nói lời thừa đi, Phi Phi em xuống mau đi...”

Phi Phi xuống phòng tiếp khách ở tầng một, bà Vương đang nước mắt nước mũi là chả khóc lóc kể lể bà và ông Vương yêu đương, lập nghiệp từ hai bàn tay trắng thế nào, ân ái cộng thêm cùng vượt khó thế nào, thấy Phi Phi, bà Vương vội bắt lấy cánh tay Phi Phi, khóc lớn nói: “Giả tiểu thư à, cô phân xử cho tôi đi...”

“Ừm, chị dâu.” Vì lấy được lòng tin của bà Vương, Phi Phi cũng không quản nhiều như vậy, liền buồn nôn mà kêu người ta là chị dâu: “Trước hết chị đừng như vậy, hãy nghe tôi nói, được không?”

Bà Vương dùng ống tay áo lau nước mắt, trang điểm trên mặt vốn đậm, lúc này bị bà lau rất giống với vai hề trên sân khấu, Phi Phi nhìn rất muốn cười, nhưng vẫn tận lực nhịn xuống, nói: “Chị dâu, tôi cũng biết rõ chị rất yêu ông Vương, nhất định chị thương ông ta hơn cả thương chính mình, đúng không?”

Bà Vương giống như gặp được tri âm, ra sức gật đầu, nói: “Đúng thế, đúng thế.”

“Nhưng mà chị dâu, không phải tôi nói chị, cách yêu này của chị thật không quá đúng.” Nói đến đây Phì Phì cố ý dừng lại.

Quả nhiên bà Vương mắc mưu của Phì Phì, vội vàng hỏi: “Cô nói xem, vậy không đúng sao?”

“Ông Vương vốn còn được xem như có danh tiếng ở công ty chúng tôi, công ty từ trên xuống dưới ai thấy ông Vương mà không khách khí? Hơn nữa gần đây kho hàng vận hành hệ thống quản lý mà ông Vương mới khai thác, Tổng giám đốc của chúng tôi cũng nhìn ông ấy với cặp mắt khác xưa, ông Vương có thành tựu hôm nay, người phụ nữ vĩ đại phía sau, không phải là chị à, đúng không? Bây giờ, người khác muốn vạch trần khuyết điểm của ông Vương, chị dâu chị còn phải nghĩ cách che dấu kia, tôi thấy chị giận quá hồ hồ, hôm nay chị ở công ty âm ỉ như vậy, sau này ông Vương nào còn mặt mũi ở công ty nữa? Thừa lúc bây giờ người biết còn chưa nhiều, tổng giám đốc cũng chưa biết đến việc này, đừng âm ỉ nữa được không?”

“Vậy, chẳng phải hồ ly tinh kia được lợi?” Bà Vương cảm thấy lời Phì Phì có lý, nhưng vẫn không cam lòng.

“Chị dâu, chị nghĩ lại đi, đánh trận thì phải nói đến chiến thuật, việc này của chị thật ra cũng giống như đánh trận, trận chiến bảo vệ tình yêu thôi, đúng không? Trận chiến bảo vệ này đánh như thế nào, tôi nghĩ chị còn hiểu rõ hơn tôi nhiều, hôm nay nhất định là chị tức quá mức, mới có thể làm chuyện hồ đồ như vậy. Nhưng mà chuyện này cũng không thể trách chị, ai bảo tình yêu chị dành cho ông Vương ‘trung trinh không đổi’ như vậy chứ. Hiện tại chẳng qua là chị phỏng đoán ông Vương ngoại tình, nếu ông Vương không ngoại tình, cảnh tượng âm ỉ này của chị chẳng phải làm tổn thương tình cảm vợ chồng, cũng làm mất mặt mũi ông Vương sao? Hơn nữa, nếu ông Vương ngoại tình thật, chị âm ỉ như vậy cũng chỉ là chấp tay nhường ông Vương đi thôi, bây giờ xã hội này, hồ ly tinh người ta đều rất xảo quyệt, như chị ở ngoài sáng âm ỉ, sao đâu lại được hồ ly tinh người ta ở trong tôi?”

.....

Nghe xong lời của Phì Phì, bà Vương cũng ân hận, lần này có khuyên bà làm loạn nữa bà cũng tuyệt đối không chịu làm loạn.

Tan ca một mình Phì Phì lượn lờ ở siêu thị. Phì Phì tiện tay cầm lấy hộpj chocolate vứt vào trong xe đẩy, chocolate đế vàng nhân đậu phộng, gần đây Sắt Sắt ăn.

“Tiểu thư, xin cô giúp tôi có được không?” Một người đàn ông đầu hói đeo cặp kính tơ vàng ở bên cạnh hỏi Phì Phì.

Người đàn ông có vẻ nho nhã lịch sự, không cao gì, tuổi bốn bốn, Phì Phì thấy thái độ ông ta rất chân thành, vì vậy nói: “Tiên sinh, có chuyện gì?”

Người đàn ông xấu hổ cười cười nói: “Là thế này, bà nhà tôi đi mất, di động của bà ấy lại ở trên người tôi, cô có thể nói chuyện vài phút với tôi không?”

Bà nhà ông ta đi mất thì nên tìm hệ thống thông báo của siêu thị chứ, sao tìm Phì Phì nói chuyện? Phì Phì rất hứng thú nhìn người đàn ông này, nghi hoặc hỏi: “Vì sao?”

Người đàn ông nói: “À, cô xem nhiều người như vậy, bà ấy nhất định không thấy tôi, trong lòng chắc chắn rất sốt ruột.”

Phì Phì càng nghi hoặc hơn, không đợi Phì Phì đặt câu hỏi nữa, người đàn ông nói tiếp: “Mỗi lần lúc tôi nói chuyện với cô gái xinh đẹp, bà nhà tôi đều lập tức xuất hiện, cho nên...”(_ _!)

Phì Phì cảm thấy hai vợ chồng này rất thú vị, liền đứng tha hồ nói chuyện với người đàn ông, quả nhiên không quá vài phút, bà nhà đã tìm ra ông nhà của bà rồi.

Nhìn bóng lưng của người đàn ông cùng bà nhà nắm tay đi xa, lại nghĩ đến chuyện bà Vương hôm nay, trong lòng Phì Phì trào dâng cảm giác xót xa, chẳng lẽ phụ nữ đến tuổi này đều phải trông coi chồng mình như vậy mới được sao? Phì Phì lắc đầu, cảm thấy mình có hơi quá bi quan, không thèm nghĩ về nó nữa, lại đẩy xe tiếp tục tiến về trước.

Phì Phì đẩy xe tới tới lui lui, luôn cảm thấy có người nhìn mình chăm chăm, không phải cảm giác nhìn chăm chăm mỹ nữ, mà là nhìn chăm chú cũng không lạ. Phì Phì vòng qua hàng loạt kệ hàng, sau đó chợt quay đầu gây một cú chạm bất ngờ với kẻ địch, người kia đụng phải Phì Phì cũng nhìn Phì Phì chăm chăm.

“Bác gái, xin lỗi, ngại quá.” Phì Phì vừa xin lỗi, vừa đánh giá người phụ nữ trước mặt này. Khoảng năm mươi tuổi, chăm sóc rất khá, ăn mặc thời thượng, khiến người ta có cảm giác ung dung cao quý.

Người phụ nữ hiển nhiên rất không ngờ Phì Phì sẽ chợt quay đầu lại, đầu sao cũng chợt dạ, nói ê ê a a: “Tiểu thư.....tôi.... ngại quá...”

Người phụ nữ nói xong xoay người muốn đi, vì sao người phụ nữ phải đi theo mình chứ, Phì Phì vội vã tiến lên một bước hỏi: “Bác gái, bác quen con sao?”

“A...không...không quen.” Người phụ nữ cũng không muốn ở lâu, vội vàng biến mất ở trong biển người.

Về nhà Phì Phì nói với bà Giả gặp một người phụ nữ kì lạ ở siêu thị, bà Giả trước thì sững sờ, sau đó cười nói: “Có lẽ bà ấy cũng có con gái lớn cỡ con, lại không ở bên cạnh, khó tránh khỏi nhìn thấy không khác lắm, liền nhìn chăm chăm.”

Phì Phì cảm thấy cách nói của bà Giả có phần không thể lý giải được, nhưng cũng không hiểu nổi, dần dần quên mất chuyện này.

Giang Đào nghe nói Phì Phì phải đi Đông Hoàn công tác, hơn nữa còn đi liền là hai tháng, rất chi là bất mãn: “Phì Phì, em không biết Đông Hoàn khủng bố cỡ nào, anh nói cho em hay, anh có bạn học là người ở Đông Hoàn, anh ta có nói với anh, ở Đông Hoàn nếu không bị cướp giật, chẳng khác nào không đến Đông Hoàn. Em nghĩ đi, những băng đua xe nè, băng chặt tay nè, còn có Thanh Long bang, Đầu Hổ bang, nếu đụng phải những bang phái lớn này còn dễ nói chút, còn nói chút nghĩa khí, cướp của xong thì thôi. Nhưng nghe nói chỗ đó đầy đường đều là côn đồ, những tên côn đồ vừa không theo bang quy vừa không quy tắc, thậm chí còn làm mấy chuyện không có tính, nếu bị giật tiền cũng coi như may mắn, nghe nói chỗ đó sói dê cũng cực kỳ nhiều, hờ tí là liền bắt nữ sinh xinh đẹp đến chỗ gì đó....”

“Anh Giang Đào, anh đừng nói.” Sát Sát nghe đến lông tơ trong áo lót đều đã dựng thẳng cả lên: “Em cũng từng nghe người ta nói mỹ nữ không nên đến chỗ đó.”

“Phì Phì, hay là em đừng đi.” Sát Sát đóng đưa tay Phì Phì nói.

“Chị nghe anh ta chém gió như thần vậy. Nếu thực như thế thì người dân của Đông Hoàn đều không sống được sao?” Phì Phì khinh thường nhìn Giang Đào.

“Dù sao Đông Hoàn kia...” Giang Đào còn muốn nói nữa.

Phì Phì mặc kệ anh ta, đứng dậy về phòng mình, Giang Đào qua theo. Phì Phì ra sức chặn cửa lại: “Này, đây là phòng con gái, anh vào làm gì?”

“Phì Phì, không phải anh cũng chưa vào phòng này bao giờ. Từ nhỏ anh đã vào rồi, lại nói, bây giờ cả nộ hôn đầu em cũng dâng cho anh, anh sao...”

Giọng Giang Đào không nhỏ, Phì Phì lo lắng để anh vào, tránh cho mọi người nhà họ Giả đều biết nộ hôn đầu của Phì Phì dâng hiến cho Giang Đào.

“Giang Đào.” Phì Phì nổi giận gầm lên một tiếng, ánh mắt kia như muốn giết chết Giang Đào.

“Ha ha, bây giờ cũng không gọi anh rồi. Được rồi, sau này cứ gọi Giang Đào đi, gọi Đào cũng được.” Giang Đào không khách khí ngồi xuống ghế, như cười như không nhìn Phì Phì.

Phì Phì phồng má nghiêng đầu không để ý Giang Đào, mở máy vi tính chơi trò xếp gạch nhằm chán, Giang Đào khôi phục lại sự bình tĩnh ban đầu, liền ở bên nhìn Phì Phì im lặng không nói gì. Phì Phì xếp rồi xếp không dứt, Giang Đào vẫn một mực yên lặng nhìn Phì Phì, rốt cuộc Phì Phì không chịu nổi: “Giang Đào, anh thật sự không thể nói lý!”

“Gì cơ?” Giang Đào nhướn cặp mày tuấn lãng: “Phì Phì, em muốn tức giận thì tức đi.”

“Vì sao?”

“Bởi vì anh cũng không ghét đáng về tức giận hung hãn của em.”

“Nhưng mà em rất ghét bộ dạng tự cho là đúng của anh.” Phì Phì mĩa mai Giang Đào.

“Anh có sao?” Giang Đào không hiểu mình không nói gì tại sao lại tự cho là đúng.

Sắc mặt Phì Phì ngày càng khó coi: “Có vẻ anh cực kỳ thích xem TV nhà em.”

Giang Đào nói: “Nhà anh không thu được Phụng Hoàng Vệ coi mà, nhà em thu được.”

“Các kênh khác dường như anh cũng thích xem!” Phì Phì biết rõ ràng anh ta nói nhà họ Giang không thu được Phụng Hoàng Vệ coi là gạt người, nhưng cũng không thể chạy đến nhà họ Giang chứng thực.

“À, TV nhà anh quá lớn, lại không có ai xem với anh, một mình xem cảm thấy cô đơn. Nhà các em đa số đều cùng xem tivi, thật tốt, có người bàn luận...”

“Vậy sao anh không xem tivi ở phòng khách, vào ngồi đây làm gì?”

“À, anh cảm thấy, hai người lãng mạn hơn.” Nói xong anh đột nhiên kè sát mặt cô, bỗng nổi hứng chơi bời, nhìn con người xinh đẹp của Phì Phì vì bối rối mà mặt tự nhiên co rút lại, Giang Đào chỉ thích lộ vẻ tinh nghịch trước mặt Phì Phì.

“Anh muốn làm gì?” Phì Phì nghĩ đến tình cảnh giữa trưa bị anh cưỡng hôn, từ trên ghế bật dậy, nhanh chóng chạy đến bên cửa sổ, kiêu chống cự này khiến Giang Đào cảm thấy thật đáng yêu, không nhịn được bật cười sang sảng.

Giang Đào cười đủ mới thôi, về mặt bình tĩnh trở lại, nói: “Phì Phì, thật ra là anh muốn nói chuyện với em, em đến Phúc Thái của bọn anh được không? Bằng trình độ chuyên nghiệp cùng năng lực tổng hợp của em, anh để em làm giám đốc, tiền lương em thỏa thuận sau cũng được, phúc lợi khác hiển nhiên đều theo quy định của công ty, em thấy được không?”

“Em không đi.” Phì Phì không hề nghĩ ngợi liền từ chối.

“Không cần trả lời anh nhanh như vậy, khi nào em nghĩ kỹ, thì khi đó nói với anh, dù sao sớm hay muộn đều là người của Phúc Thái anh, anh chỉ hi vọng ngày đó đến sớm hơn thôi.”

“Em thì sống chết không bán ông chủ già của em.” Lúc nói lời này Phi Phi sờ ngực mình, bỗng nhiên cảm thấy mình đúng là có lương tâm.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cùng Mập Vô Cùng Gây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 19

Nếu là mấy tháng trước, có lương cao chức cao, Phi Phi liền đi không hề nghĩ ngợi. Người tìm đến vị trí cao mà thôi. Nhưng bây giờ, Phi Phi lại không muốn đi, cũng không rõ là e ngại Giang Đào, hay là không bỏ được Thẩm Dục Luận. Dù sao chuyện này cứ gác lại như vậy, cách ngày Phi Phi đi công tác càng lúc càng gần, Phi Phi bận rộn chuyện công tác đến đầu óc choáng váng, vẫn không tìm được cơ hội trao đổi với Sắt Sắt chuyện của Thẩm Dục Luận, từ nửa tháng trước bà Già đã bắt tay vào chuẩn bị thức ăn cho Phi Phi, sợ con gái bảo bối này chịu đói ở Quảng Đông.

“Ba bọn nhỏ, không thì, thứ bảy ông đến nhà ông nội bọn nhỏ làm chút khoai lang khô đi, Phi Phi thích ăn cái đó nhất, ông nói xem chuyến đi này đến hai tháng, không gặp Phi Phi, bây giờ trong lòng tôi đã bắt đầu trông trái, dù gì chuẩn bị chút món ngon, để con bé nhớ nhà còn có đồ ăn.” Bà già vừa đan áo len vừa quay đầu nói với ông Già đang đọc báo.

“Tôi nói này, sao bà bày trò như vậy? con gái đi công tác, sao bà long trọng giống như gả con gái vậy. Xã hội này đâu đâu cũng bán đồ, bà bảo con gái xách nhiều như vậy, con gái người ta vẫn chưa bằng lòng lấy đâu. Muốn đi tự bà đi đi, thứ bảy tôi hẹn ông Lí ra hồ câu cá rồi.”

Bà Già biết dù nói gì cũng không lay chuyển được ông Già, liền dời chủ ý đến Sắt Sắt. Sắt Sắt làm việc thoải mái, thứ bảy lại không phải đi dạy, để sáng thứ bảy đến nhà ông nội, quá tốt.

Sắt Sắt là con gái ngoan của bà Già, bà Già cực cưng à bảo bối à mấy câu, liền dỗ Sắt Sắt đến nhà ông nội, lại nói đây là chuyện của Phi Phi, Sắt Sắt nào có không bằng lòng.

Nhà ông nội ở Trần Thanh Thủy thôn Đồng Lạc cách nội thành không xa, nếu ngồi xe buýt liền một tiếng là có thể đến trấn Thanh Thủy, lại ngồi xe buýt chừng mười phút nữa là có thể đến thôn Đồng Lạc. Đối diện xéo Công viên Thời Phú là trạm xe buýt, bà Già chuẩn bị chút đồ bỏ cho Sắt Sắt mang đi biếu ông bà nội, đi phía sau tiễn Sắt Sắt đến nhà ga, đến trạm xe bà Già dặn dò rồi dặn dò Sắt Sắt, phải cẩn thận kẻ xấu, trên xe không được ngủ, trở về sớm, đừng quá trễ vân vân. Thấy Sắt Sắt lên xe buýt đến trấn Thanh Thủy, bà Già mới yên tâm trở về nhà.

Sắt Sắt vẫy vẫy tay với bà Già, liền nhìn đúng chỗ ngồi hai người phía trước cạnh cửa xe còn trống, liền vui rạo rức ngồi xuống gần cửa sổ. Dựa theo kinh nghiệm ra ngoài của Sắt Sắt, đó là vị trí tốt an toàn thoải mái, cô gái đáng vẻ xinh đẹp, quả thật nhiều chỗ tốt, nhưng ra cửa ở ngoài cũng đặc biệt gặp nhiều sói dê. Nhất là ở trên loại xe này, thừa dịp nhiều người chen lấn, động tay động chân sầm sỡ, làm người ta khổ mà không nói được. Sắt Sắt chọn vị trí gần tài xế, phía sau còn có rất nhiều ánh mắt nhìn chăm chú, nguy hiểm tự nhiên nhỏ đi rất nhiều. lại nói vị trí này gần cửa sổ tầm nhìn rộng mở, còn có thể ngắm nghía cảnh vật bên ngoài.

Sắt Sắt vừa mới ngồi yên, một người phụ nữ thời thượng cực kì thành thực mê người ngồi xuống bên cạnh Sắt Sắt: “Ai da, Sắt Sắt, là con à, trùng hợp vậy, đến nhà ông nội, phải không?”

Sắt Sắt quay đầu, không cảm thấy gương mặt quen thuộc, mới xác định là một người phụ nữ xa lạ đang chào hỏi cô: “Xin hỏi, cô là?”

“Sắt Sắt, di là di Uông đây, không nhớ ra sao?” về mặt người phụ nữ chân thành và rạng rỡ, trong đầu Sắt Sắt như lọc phim, vẫn không nhớ ra di Uông là người nào, đành phải ngượng ngùng cười cười, nói với về áy náy: “Chắc cô không nhận lầm người chứ?”

Người phụ nữ kia trừng lớn hai mắt hai tay vỗ lên bắp đùi, cực kì chắc chắn nói: “Không nhầm đâu, không nhầm đâu, di với mẹ con là chị em già, sao có thể nhận lầm? Chẳng phải con đến trấn Thanh Thủy nhà ông nội con sao?”

Sắt Sắt thấy di biết cả nhà ông nội, tên cũng không sai, liền nghĩ có lẽ thật sự là chị em già của mẹ, chỉ là mình không nhớ, vì thế lễ phép trò chuyện với di Uông.

“Ba con gần đây có bận không?” Di Uông đầy nhiệt tình.

“Dạ, cũng tạm.” Sắt Sắt lại cẩn thận nhìn di Uông vài lần, thấy di mắt ngọc mảy ngài, mắt tằm thu thủy, có vẻ hết sức lắng lo, nhìn qua cũng vừa khoảng bốn mươi tuổi, sao có thể là chị em già với mẹ mình nhỉ? Không để cho Sắt Sắt nghĩ nhiều, di Uông lại hỏi tiếp, đều hỏi rất đáng tin, cảnh giác của Sắt Sắt dần dần tan chảy giữa sự chân thành nhiệt tình của di Uông.

Nói nói xe đã vượt qua cửa Đại Sơn, đường bắt đầu gồ ghề, dọc đường xe nghiêng ngả, khiến mọi người trên xe đều mệt nhọc, liền nằm chợp mắt. Sắt Sắt vốn rất tỉnh táo, nhưng đột nhiên hít vào khí gì đó, con buồn ngủ ập đến, liền mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Sắt Sắt dường như nghe thấy có người gọi mình xuống xe, liền mơ mơ màng màng xuống xe....

Lại nói bà Già đợi nửa buổi sáng cũng không thấy Sắt Sắt gọi điện thoại đến, liền gọi điện thoại đến nhà ông nội hỏi Sắt Sắt đến chưa, là bà nội nhận điện thoại, nói ông nội đang chờ ở cửa thôn, vẫn chưa trở về.

Lại gọi điện thoại cho Sắt Sắt, tắt máy.

Bà Già hơi hoảng hốt, nhưng vẫn nghĩ về mặt tốt, có lẽ là Sắt Sắt quên sạc pin điện thoại rồi.

Đợi đến lúc cơm trưa, Sắt Sắt vẫn không có đến nhà ông nội, lần này chẳng những bà Già hoảng, mà cả ông bà nội cũng hoảng. Ông Già chạy từ hồ về, Phi Phi cũng vừa vận tan ca về nhà.

Phi Phi thấy ông Già vội vội vàng vàng, nghi hoặc gọi ông Già lại: “Ba, chuyện gì vậy, sao ba luống cuống như vậy?”

“Phi Phi, không xong rồi, sáng hôm nay Sắt Sắt đến nhà ông nội, đến giờ còn chưa về, điện thoại cũng không gọi được. Bây giờ mẹ con và ông bà nội đang lo lắng.”

“Xem mọi người hoảng kìa, Sắt Sắt đã lớn như vậy, lại nói cũng không phải chưa từng đến nhà ông bà nội, còn có thể lạc hay sao, con thấy tám phần là kẹt xe, Sắt Sắt lại quên sạc pin.”

Nếu thực sự như lời Phi Phi nói thì tốt rồi, đến giữa buổi chiều vẫn không có chút tin tức nào của Sắt Sắt. Bà Già bắt đầu khóc lóc, hối hận mình không nên để Sắt Sắt đến nhà ông nội, ông Già báo cảnh sát, ông bà nội ở nhà cũng gấp đến mức giậm thẳng chân. Phi Phi ra sức gọi điện thoại, gọi cho toàn bộ người Sắt Sắt có khả năng tìm đến, đương nhiên bao gồm Chu Xuyên, Giang Đào và Thẩm Dục Luận, cũng gọi vô số lần cho điện thoại Sắt Sắt vẫn luôn là tắt máy. Tiếng tút tút kia một lần lại một lần, khiến tâm tình Phi Phi từ sốt ruột trở nên dần dần trở nên lạnh lẽo.

Ông Già, Chu Xuyên dẫn đầu bạn bè thân thuộc tìm kiếm Sắt Sắt, Thẩm Dục Luận, Giang Đào cũng sử dụng quan hệ của riêng mình chỉ kém chưa làm dư luận xôn xao, Phi Phi và hai viên cảnh sát ở nhà bên cạnh bà Già chờ điện thoại của kẻ bắt cóc, hai mẹ con bà Già lại lần nữa trải nghiệm sự giãy vò thể này, lần trước là Sắt Sắt tự sát vì người con trai—mối tình đầu xảy ra tai nạn giao thông, từng giây từng phút trôi qua hai mẹ con Phi Phi càng thấy lòng hoảng sợ. Áo tưởng của bà Già tiêu tan từng chút một, đội ngũ ra ngoài tìm người cũng không có chút tin tức tốt, điện thoại ở nhà cũng trước sau không có vang lên. Lòng Phi Phi vốn còn may mắn, hi vọng Sắt Sắt chỉ là vì nhất thời nổi lên tâm tình thương cảm mà tạm thời muốn ra ngoài dạo, chờ tâm tình ổn định rồi sẽ về. Mỗi lần Phi Phi nghe thấy ngoài cửa có chút gió thổi liền ảo tưởng là Sắt Sắt trở về, cửa vừa mở ra Sắt Sắt sẽ nhào vào trong lòng ngực của bà Già, thì thầm nói lời xin lỗi. Nhưng mỗi lần lúc mở cửa ra mà vẫn bật tắt, không có chút tiếng động, một lần lại một lần mở cửa như vậy, mãi đến sắc trời dần tàn, lòng Phi Phi tan như tro.

Bà Già ngã vào trong lòng Phi Phi khóc nức nở, chốt con thống khổ của bà Già bị một hồi chuông điện thoại bén nhọn cắt ngang, chuông điện thoại có vẻ đặc biệt sắc lạnh chói tai, thậm chí ‘kích tâm động phách’, tiếng vang kia gần như xé tan lòng bà Già thành từng mảnh.

Nhân viên cảnh sát đeo ống nghe nói với máy nghe lén, bà Già và Phi Phi, tất cả đều không lên tiếng nhìn điện thoại. Nhân viên cảnh sát lập tức đề cao cảnh giác, nhìn Phi Phi, ý bảo Phi Phi nghe điện thoại, Phi Phi cầm ống nghe nhận điện, nói: “Alo?”

Trong điện thoại là giọng đàn ông: “Phi Phi là tôi.”

“Thẩm Dục Luận? Anh tìm được Sắt Sắt rồi hả?” Phi Phi vừa thốt ra, tim bà Già liền bật lên cổ họng, ngừng thở không dám khóc nữa.

“Là thế này, kẻ bắt cóc gọi điện thoại cho tôi, bảo tôi chuẩn bị hai trăm vạn đi chuộc người, không được báo cảnh sát, không được giờ trò, phải một mình tôi cầm tiền mặt đến, bọn họ gia hạn cho tôi nửa tiếng. Tôi đi trước, mọi người ở nhà chờ tin của tôi.” Giọng của thẩm Dục Luận hơi lộ vẻ dòn dập, không đợi Phi Phi nói nữa, Thẩm Dục Luận đã gác điện thoại.

Phi Phi không chế giọng, theo bản năng muốn che giấu sự run rẩy trong lòng, nói: “Anh ở đâu? Sắt Sắt ở đâu? Anh đi đâu tìm bọn họ?” Đầu bên kia điện thoại chỉ truyền đến tiếng tút tút tút. Phi Phi vẫn còn cầm điện thoại âm vang tiếng tút tút, chỉ là nước mắt rơi tí tách, lại khóc không ra tiếng. Nhân viên cảnh sát tiến lên cầm lấy ông nghe điện thoại, đỡ Phi Phi qua một bên ngồi xuống, liền báo cáo tình hình với trụ sở.

Phi Phi chưa từ bỏ ý định, lại gọi số của Thẩm Dục Luận, tắt máy, lại gọi, vẫn cứ như vậy, Phi Phi cảm thấy mình thật yếu ớt, yếu ớt chưa từng có, đó là cảm giác hoảng hốt cùng khủng bố chưa bao giờ trải nghiệm, đầu óc trống rỗng, tứ chi lạnh lẽo mất tri giác, toàn bộ động tác cùng tứ chi của Phi Phi đều đã cứng đờ, nhìn bà Già không nhúc nhích.

“Phi Phi, con sao rồi?? Há? Sắt Sắt sao rồi? Nói chuyện đi, nói chuyện đi!” Bà Già mặt tro tàn ra sức lay Phi Phi.

Cả người Phi Phi giống như sốt, run rẩy, khóc không ra tiếng: “Mẹ....”

Phi Phi cố hết sức ổn định cảm xúc của mình, nói lại lời vừa nãy của Thẩm Dục Luận với bà Già.

“Tôi đã tạo ra nghiệt gì, muốn con bé đến nhà ông nội, ông trời ơi, ông muốn tạo nghiệt cứ nhắm vào tôi đi, ông đừng làm khổ con bé, Sắt Sắt nó rất nhất gan, làm sao chịu nổi chứ, Sắt Sắt ơi...” Bà Già khóc lớn té xỉu trong ngực Phi Phi.

“Mẹ! Mẹ! Mẹ tỉnh lại đi, mẹ tỉnh lại.....” Phi Phi khóc. Nhưng nước mắt vừa chảy ra cô lập tức lau đi, cô lập tức kiểm chế mình. Cô dùng lòng ngực mình, cô muốn dùng sự ấm áp cùng sức lực của lòng ngực này mà cho mẹ sức mạnh.

Bác sĩ Trương ở trạm y tế của chung cư cho bà Già một liều thuốc an thần, để hơi thở của bà Già ổn định xuống, Phi Phi đỡ bà Già đến trên giường để

bà ngủ. Trong lúc bà Già tiến vào trong mộng, chính là khoảnh khắc Sắt Sắt đang bị trôi trên một chiếc xe Minibus, Thẩm Dục Luận cùng bọn bắt cóc đến sườn núi đã hẹn kia.

Thẩm Dục Luận biết có cảnh sát ở nhà họ Già, như vậy, anh gọi điện đến nói lời kia, ngoại trừ nói tin tức của Sắt Sắt với Phi Phi, rốt cuộc là còn có ý gì?

Mà bọn bắt cóc rốt cuộc suy nghĩ kiểu logic gì đây? Nếu sớm chú ý đến Sắt Sắt, hẳn là nên tìm nhà họ Già đòi tiền, nếu sớm muốn dọa dẫm Thẩm Dục Luận, hẳn là nên tìm người của nhà họ Thẩm ra tay. Sắt Sắt và bạn học Thẩm chẳng qua chỉ là quan hệ thầy trò, bọn bắt cóc này liền dám mở miệng muốn 200 vạn? 200 vạn đối với nhà họ Già mà nói, đập nồi bán sắt nữa cũng không có được, Thẩm Dục Luận thật sự cầm 200 vạn tiền mặt ‘đơn thân độc mã’ đi cứu Sắt Sắt ư?

Phi Phi cẩn thận suy xét lời của Thẩm Dục Luận, vì sao anh ta không nói địa điểm? Nửa tiếng, đến đâu? Anh ta có thể thuận lợi mang Sắt Sắt về không?

Bạn đang đọc truyện *Vô Cùng Mập Vô Cùng Gây* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Nửa tiếng trước, Thẩm Dục Luận nhận được điện thoại từ một số xa lạ, là giọng một người đàn ông: “Tôi tìm Thẩm Dục Luận.”

“Là tôi.” Thẩm Dục Luận có thể nghe ra đầu dây điện thoại bên kia không có ý tốt.

“Tốt, Già Sắt là người phụ nữ của anh, đúng chứ?”

“Anh là ai?”

Người trong điện thoại đột nhiên mất tiếng. Thẩm Dục Luận cầm điện thoại, anh có thể cảm nhận được hơi thở của người nọ, sát khí dày đặc, chợt Thẩm Dục Luận nói: “Già Sắt là bạn gái của tôi, bây giờ cô ấy ở đâu?”

Người trong điện thoại trầm mặc một hồi, lại mở miệng: “Tốt lắm, hiện tại cô ta đang ở trong tay tôi, anh chuẩn bị hai trăm vạn tiền mặt, đưa đến quán trà Tâm Tâm Kết trên Đại Vân Sơn, chính là cửa tiệm bán trà trên vách núi, anh đặt tiền dưới ghế của bàn số 3, bỏ lại tiền xong liền đi xuống núi, Già Sắt sẽ chờ anh ở dưới chân núi. Tôi chờ anh nửa tiếng, qua nửa tiếng liền không chờ nữa. Tôi nói cho anh biết, đừng giờ trò với tôi, nếu anh dẫn người lên núi tôi ở xa xa có thể nhìn thấy, anh dẫn người đến chẳng khác nào phản tử hình cho người phụ nữ của anh! Tôi lặp lại lần nữa, anh dám dẫn người đến thì đừng trách tôi giết con tin!”

Thẩm Dục Luận vừa nghe điệu bộ này của đối phương, hơi có mùi giang hồ, nói: “Được, tôi đi một mình, tiền tôi cho anh, nhưng bạn gái tôi không được thiếu một cọng lông tơ, nếu không...”

Thẩm Dục Luận còn chưa nói xong, bên kia liền ngắt điện thoại, tiếng tút tút từ bên kia truyền đến. Thẩm Dục Luận vứt điện thoại trên xe, quay đầu đến Đại Vân Sơn, vừa nghĩ đến chuyện tiền mặt, lại lấy điện thoại qua, ấn số điện thoại của thư kí Hồng: “Thư kí Hồng, lập tức mang hai trăm vạn tiền mặt đến đây cho tôi, tôi chờ ông ở cửa khách sạn Phi Vân Đại --- Vùng lân cận Đại Vân Sơn, càng nhanh càng tốt.” Nói điện thoại với thư kí Hồng xong, Thẩm Dục Luận nghĩ đến đáng về sót ruột đau lòng của Phi Phi lúc này, không nhịn được liền gọi điện đến nhà họ Già.

Trời sắp tối, đèn đường ở trên núi đã sáng lên, gió thổi lá cây xào xạc, cùng với tiếng róc rách của dòng suối hợp thành một khúc ca động lòng người, giờ này phút này, tựa như mỗi người, mỗi vật đều hài hòa yên ả như thế, thỉnh thoảng có lá cây dính lên cửa xe của Thẩm Dục Luận, Thẩm Dục Luận xoay mặt nhìn ra cửa sổ, cách dòng suối màu trắng kia, một cái cây trơ trọi đang đứng đưa vui sướng dưới ánh đèn đường. Ngọn núi kia, cái cây kia đều đang cười! Trong nụ cười dường như hàm chứa chút bí ẩn không thể cho ai biết. Cả những cây cỏ dại trong hang sâu, đều bị đèn đường kéo đến gần ngay trước mắt. Bầu không khí động lại, chiếc Lincoln của Thẩm Dục Luận vội dừng ở cửa quán trà Tâm Tâm Kết.

Ánh đèn trong quán trà mờ ảo. Thẩm Dục Luận nhìn thoáng qua bên trong, quán trà có lác đác vài người khác ngồi, có đàn ông có đàn bà, cũng có thanh niên, hoàn toàn không biết được ai là kẻ bắt cóc. Thẩm Dục Luận biết, hiện tại mỗi một hành động của mình, đều đã ở trong tầm mắt của kẻ bắt cóc. Địa hình nơi này, giấu được người, muốn chạy cũng rất dễ. Có lẽ, kẻ bắt cóc là một trong những người khách này, cũng có thể là ở trên vách núi đen đối diện đang quan sát anh.

“Tiên sinh, xin hỏi anh cần trà gì?” Một cô gái mặc váy xanh biếc đội khăn xanh hỏi Thẩm Dục Luận.

“Trà Long Tĩnh.” Thẩm Dục Luận tìm bàn số 3 ngồi xuống.

Cô gái bưng ly trà lên, Thẩm Dục Luận nhìn qua có vẻ như tinh tế thưởng thức trà, nhưng thực ra đôi mắt sắc bén đang quan sát mọi thứ chung quanh.

Nếu Thẩm Dục Luận không đoán sai, bọn bắt cóc không thể nào thật sự bảo anh đặt tiền mặt ở quán trà này, nhất định sẽ đổi chỗ, bằng không thì cũng đã qua nửa tiếng rồi, Thẩm Dục Luận muốn giờ trò cũng sớm giờ trò rồi. Thẩm Dục Luận có tình đặt vali chứa tiền mặt lên trên bàn, tiện thể mở di động,

quả nhiên, di động của Thẩm Dục Luận ‘bíp bíp’ hai tiếng, tin nhắn đến, dãy số lại không giống với dãy số của nửa tiếng trước.

“Đi bộ lên núi, hướng Tây Nam của quán trà đi năm trăm mét, có một hang núi, bỏ tiền vào đó.”

Thẩm Dục Luận lên xe khởi động, mới như là nhớ đến bọn bắt cóc nói phải đi bộ lên núi, lại đi xuống, nghe lời bước về trước, hang núi bọn bắt cóc nói ở ngay bên cạnh dòng suối kia, cửa hang núi chưa đến mười mét, có dáng như một chiếc hồ lơ treo ngược, có dòng nước từ bên trong hang núi róc rách chảy ra. Thẩm Dục Luận nhờ ánh trăng mà có thể nhìn thấy đá nhỏ ở lòng sông, Thẩm Dục Luận đặt vali ở cửa hang núi, nhặt một hòn đá nhỏ ép lại. Xoay người định rời đi, một tảng đá lớn rơi thẳng lên đỉnh đầu của Thẩm Dục Luận, Thẩm Dục Luận thảm kêu một tiếng: “Không ổn!”, vội vàng né sang bên cạnh, đầu tránh thoát, tảng đá kia cũng vô tư đập vào trên vai phải của anh, máu tươi lập tức chảy ròng, đau đớn không chịu được.

“Thảm tổng, anh thế nào rồi?” Thư kí Hồng dẫn theo một nhóm cảnh sát mặc thường phục cùng nhau xông lên, kẻ bắt cóc núp ở trên hang núi không còn đường chạy trốn.

Lúc đầu Thẩm Dục Luận nghĩ rằng bọn bắt cóc này nóng lòng muốn tiền, nhất định bắt cóc Sắt Sắt mới thăm dò được Sắt Sắt có quan hệ với Thẩm Dục Luận, nếu không sẽ không vừa mở miệng đã hỏi Sắt Sắt có phải là người phụ nữ của Thẩm Dục Luận không, huống chi Sắt Sắt và Thẩm Dục Luận chẳng qua chỉ có quan hệ thầy trò thông thường, bọn bắt cóc này lại dám mở miệng đòi hai trăm vạn. Vì thế bọn chúng tìm Thẩm Dục Luận chỉ là tiện thể vớt một mớ, nhất định Sắt Sắt còn có tác dụng khác với bọn chúng, nếu là tiện thể vớt một mớ, Thẩm Dục Luận sẽ không sợ bọn chúng giết con tin, nói giết con tin chỉ là dọa người thôi. Nhưng Thẩm Dục Luận cũng sợ kẻ bắt cóc mất trí, vì vậy vẫn mang hai trăm vạn lên núi theo lời chúng.

Thẩm Dục Luận nhận cơ hội thư kí Hồng đưa tiền đến liền nói rõ với thư kí Hồng, trước tiên đến quán trà Tâm Tâm Kết, kẻ bắt cóc nhất định sẽ đổi địa điểm, hơn nữa đến quán trà Tâm Tâm Kết, toàn bộ hành động của Thẩm Dục Luận đều bị kẻ bắt cóc nắm trong tay, Thẩm Dục Luận không có cơ hội liên lạc với bên ngoài, vì vậy nói với thư kí Hồng, nhìn đầu xe của anh hướng nào, thì anh đi về hướng đó. Thẩm Dục Luận mới lên xe trước khi đến hang núi, quay đầu xe hơi.

Cảnh sát được tình báo liền chia ra vài đường lên núi, một lần liền phá mấy vụ bắt cóc trong nội thành.

Hóa ra người phụ nữ tự xưng là di Uông kia tên Vương Nhiên, ở trong nhóm người này chuyên phụ trách lừa gạt các cô gái bản địa ở trạm xe, sau đó mang về, chờ gom đủ số người, liền kéo đến Hải Nam tiếp khách. Hôm nay Vương Nhiên vừa thấy mỹ nữ như Sắt Sắt thì mắt sáng lên, nghĩ thầm nếu có thể lừa Sắt Sắt đến tay liền giàu to. Vì thế vẫn luôn đi theo bên cạnh Sắt Sắt và bà Già, đã sớm nghe thấy bà Già dặn dò Sắt Sắt một hồi, đương nhiên gọi được tên của Sắt Sắt, cũng biết Sắt Sắt phải đến nhà ông nội ở trấn Thanh Thủy, trên đường dùng chút thuốc mê khiến Sắt Sắt ngoan ngoãn theo xuống xe, mọi người trên xe thấy Vương Nhiên và Sắt Sắt cùng lên xe, lại trò chuyện thân thiện như thế, cho rằng hai người đi cùng, không ai nghi ngờ.

Vốn chỉ nghĩ đêm đó mang Sắt Sắt cùng cô gái mấy ngày trước lừa gạt được đến Hải Nam, không ngờ một tên đầu sỏ thấy Sắt Sắt liền thích vô cùng, muốn giữ lại Sắt Sắt để bản thân hưởng thụ trước, liền mang Sắt Sắt vào phòng mình.

Tên đầu sỏ này ánh mắt gian tà xoay tròn nhìn Sắt Sắt chảy nước miếng ròng ròng, Sắt Sắt sợ đến cả người run rẩy, tên đầu sỏ muốn làm việc xấu với Sắt Sắt.

“Thẩm Dục Luận!” Sắt Sắt hét lên, một tiếng kêu này là dùng hết sức lực của cả người Sắt Sắt, bà vai trước đó bị Vương Nhiên tổn thương cùng sườn ngực đều theo tiếng kêu này khiến cô chóng mặt.

Sắt Sắt vừa mới kêu xong, trên đầu lại một trúng một phát, chỉ cảm thấy trước mắt nổ ầm ầm vô số đom đóm, sau đó là tối sầm lại. Sắt Sắt mơ hồ cảm thấy mình còn có ý thức, còn có tri giác, còn có thể cảm nhận được trên mặt mình lúc dính lúc ướt. Nhưng mắt hoàn toàn không nhìn thấy, hơn nữa mất đi thính giác, tứ chi chết cứng.

Sắt Sắt ra sức kêu gào tên của Thẩm Dục Luận, tựa như kêu tên của Thẩm Dục Luận có thể khiến cô có sức mạnh để tiếp tục kiên trì. Nhắc đến tên đầu sỏ kia cũng còn có chút hiểu biết, vừa nghe tên của Thẩm Dục Luận, thuận tay lật bản danh sách Phú Quý trong thành phố, Thẩm Dục Luận, tổng giám đốc của Dự Thành, tên đầu sỏ sùng sốt một phen, lập tức mức một xô nước lạnh hắt trên đầu Sắt Sắt, Sắt Sắt liền tỉnh táo, tên đầu sỏ hỏi: “Cô gái xinh đẹp, Thẩm Dục Luận là gì của em?”

Sắt Sắt thấy hấn hỏi về Thẩm Dục Luận, cảm xúc khôn ngoan hơi bình ổn lại, ấp úng nói: “Anh ấy là bạn trai của tôi.”

Tên đầu sỏ nâng cằm Sắt Sắt lên nhìn, cảm thấy dựa vào sắc đẹp của Sắt Sắt, thật rất có khả năng là bạn gái của Thẩm Dục Luận, mới thu hồi ‘sắc tâm’ trước đó, ‘tài tâm’ nổi lên.

.....

Sắt Sắt bị thương ngoài da thì khỏe lên nhanh chóng, nhưng Thẩm Dục Luận bị thương rất nặng, nằm viện trọn một tuần vẫn chưa xuất viện. Mỗi ngày Sắt Sắt đều đến gặp Thẩm Dục Luận, hành động anh hùng cứu mỹ nhân không màng đến sống chết như vậy của Thẩm Dục Luận khiến Sắt Sắt càng thêm kiên định tình cảm mình đối với anh, Sắt Sắt một lòng cho rằng Thẩm Dục Luận chính là người đàn ông cô hi vọng được gặp.

Hôm nay Sắt Sắt lại mang canh gà tía cá bạc đến bệnh viện gặp Thẩm Dục Luận, Thẩm Dục Luận thấy Sắt Sắt tiến vào, hơi cúi người, khách sáo nói: “Cô Già, không cần ngày nào cũng phiền cô vậy đâu, cô xem cô kia, cứ khách sáo như vậy.”

Sắt Sắt thật không hi vọng Thẩm Dục Luận cứ luôn gọi mình là cô Già, khi nào thì anh mới có thể gọi cô một tiếng ‘Sắt Sắt’ đây, vì vậy mỉm cười nói: “Sau này đừng gọi tôi là cô Già nữa được chứ?”

“A! Vậy sao được? Cô giáo chính là cô giáo mà, mặc dù tuổi của tôi lớn hơn cô giáo, nhưng chung quy vẫn là học trò của cô giáo mà thôi.” Thẩm Dục

Luận tao nhả nói, tựa không hiểu được ám chỉ của Sắt Sắt.

Sắt Sắt múc canh xong, ngồi xuống bên giường của Thẩm Dục Luận, cầm thìa muốn dứt canh cho Thẩm Dục Luận, “Cô Già, để tụi tụi được rồi.” Thẩm Dục Luận đoạt lấy chén canh của Sắt Sắt, lại phát hiện tay phải của mình không thể hoạt động được, đành phải theo ý Sắt Sắt, một đóa Kiều Vân lặng lẽ nở rộ trên đôi má của Sắt Sắt, nhìn Thẩm Dục Luận ngoan ngoãn húp canh, trong lòng Sắt Sắt còn ngọt hơn cả được ăn mật.

Sắt Sắt cảm thấy tình cảm anh đối với cô hồ hững đến cực điểm, lại khắc sâu tận đáy lòng.

Chờ Thẩm Dục Luận húp canh xong, Sắt Sắt lấy khăn tay vô cùng thân thiết lau miệng giúp Thẩm Dục Luận, lúc này, Trương Lợi Hồng và Phi Phi xuất hiện ở cửa phòng bệnh, Phi Phi nhìn tình cảnh ấm áp này, trong lòng hơi hơi run rẩy, lập tức thu hồi những cảm xúc không tên này, lễ phép hỏi thăm Thẩm Dục Luận.

“Thẩm tổng, khỏe chứ?” Phi Phi đứng xa xa.

“Ừm, đại nạn không chết, rất khỏe.” trong giọng nói của Thẩm Dục Luận lộ ra cảm giác ấm áp.

Lúc Trương Lợi Hồng và Phi Phi đi, Thẩm Dục Luận gọi Phi Phi lại: “Phi Phi, hai ngày nữa mang bản thiết kế công ty Hồng Viễn của phòng khai thác sang đây cho tụi tụi, tụi tụi muốn xem qua.”

“Vâng, được.” Phi Phi xoay người nhẹ nhàng đồng ý.

“Nhất định phải nhớ.”

Phi Phi đi rồi, Sắt Sắt nhớ lại Thẩm Dục Luận vừa nãy gọi ‘Phi Phi’, anh gọi em ấy là Phi Phi, gọi mình là cô Già, trong lòng Sắt Sắt thoáng nổi bất an.

Phi Phi đến bệnh viện gặp Thẩm Dục Luận hai lần, một lần là cùng ông bà Già đến gặp ân nhân cứu mạng Sắt Sắt, một lần là cùng Trương Lợi Hồng đến gặp Tổng giám đốc của Dự Thành. Thẩm Dục Luận muốn xem bản thiết kế, Phi Phi để thư kí Hồng mang qua cho anh ta vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cùng Mập Vô Cùng Gây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Hôm nay là Chủ nhật, rốt cuộc Phi Phi cũng có thể nghỉ ngơi một ngày, nghĩ đến cũng là lúc nên nói chuyện hư hỏng của Băng Thiên Tuyết Địa kia với Sắt Sắt rồi. Ông bà Già đã đến quán mặt chược của chung cư đánh mặt chược, Sắt Sắt dường như sáng sớm liền mang canh gà đến bệnh viện. Thứ năm này Phi Phi phải đi Đông Hoan, lúc trở về đã sang mùa đông, lẽ ra là đi từ tuần trước, bởi vì chuyện của Sắt Sắt nên công ty cho phép đến thứ năm này mới đi. Phi Phi giống như ngày thường, chủ nhật rảnh rỗi liền đến viện dưỡng lão ở giao lộ đường Trường Thanh tán gẫu với mấy cụ già, mát-xa cho cụ già, kể chuyện cười.

“Phi Phi đến nè, Phi Phi đến nè.” Phi Phi cao giọng bước vào viện, hôm nay Phi Phi cố ý mặc chiếc quần dài màu vàng, phối hợp với chiếc áo đồng phục của trường cùng đôi giày dây bằng màu đỏ, thế này nhìn qua có vẻ có cảm giác vui tươi, các cụ già mới có thể vui vẻ.

“Phi Phi đến rồi à? Sắt Sắt đâu?” Bà Lưu mái tóc bạc trắng thấy Phi Phi đến mặt mày liền hơn hớn.

“Hôm nay Sắt Sắt có việc không đến được, chỉ một mình cháu đến thôi. Bà Lưu, ông Vương mấy ngày nay cũng khỏe rồi.” Phi Phi đi theo bà Lưu vào phòng, bố trí trong phòng cực kì đơn giản, ngoại trừ chiếc giường gỗ cùng chiếc bàn, cũng chỉ có một cái ghế.

Phi Phi vừa vào phòng liền đặt trái cây cầm trên tay lên bàn, lập tức tháo chân mền của bà Lưu định ra ngoài giặt, bà Lưu ngăn Phi Phi lại: “Phi Phi, đừng gấp, bà còn có thể làm, cháu vào trong viện tán gẫu với mọi người đi, cũng đã cả tháng không đến rồi, mọi người đều nhớ Phi Phi lắm nha.”

“Bà Lưu, bà để cháu giặt xong rồi đi, còn sớm lắm, tay chân cháu nhanh nhẹn, một lúc là xong ngay thôi.”

Phi Phi mở vòi nước, xắn ống tay áo lên, ở dưới ánh mặt trời cuối thu vung tay ra sức vò vò chân mền, trên lọn tóc thấm chút nước, ánh mặt trời mong manh bước catwalk trên người Phi Phi, cụ già trong viện chụm lại một chỗ nói chuyện phiếm, vừa nhìn đáng vẻ trong sáng khỏe mạnh của Phi Phi, trong lòng đều hận mình không thể có đứa cháu gái tốt như vậy. Nếu như có thể, họ đều muốn giấu Phi Phi ở trong nhà, mỗi ngày nhìn Phi Phi, cũng có thể sống thọ.

Phơi chân mền xong, liền đến lượt Phi Phi chọc các cụ già vui vẻ. Phi Phi dời cái ghế gỗ đến ngồi dưới tán cây cam sành trong sân. Cam sành trên đỉnh đầu huỳnh hoang dưới ánh mặt trời rực rỡ, chọc cho Phi Phi nuốt nước bọt.

“Phi Phi, nói xem lại muốn làm gì để chọc bộ xương già bọn ta vui vẻ đây?” Trương đại gia trêu chọc Phi Phi.

“Ông Trương, sao ông biết hôm nay cháu muốn làm mọi người vui vẻ vậy, ông cũng đừng nói, trước tiên để cháu kể cho mọi người nghe một đoạn chuyện mới. .... Trương Tam và Lý Tứ vốn ở hai nhà đối diện nhau, tuổi cả hai sắp xỉ nhau, nhưng tướng mạo Trương Tam tầm thường, Lý Tứ lại là trẻ măng khiến người ta yêu thích. Vợ Trương Tam vừa đen vừa xấu, vợ yêu của Lý Tứ trẻ tuổi xinh đẹp, mỗi lần Trương Tam nhớ đến điều này, trong lòng lại đặc biệt thấy bất công. .... Đến một ngày nọ, một tia chớp xẹt ngang qua, hai người Trương Tam và Lý Tứ hoán đổi thân phận, tướng mạo, vì vậy một vở kịch hài ‘trời xui đất khiến’ bắt đầu. ....”

Phi Phi kể sinh động như thật, các cụ già tập trung tinh thần lắng nghe, ai cũng không vạch trần chuyện này hai năm trước Phi Phi từng kể cho mọi người nghe một lần rồi. Thật ra các cụ già có nghe chuyện hay không đều chỉ là thứ yếu, quan trọng là. .... có người thường xuyên đến gặp họ, tán gẫu với họ, họ liền cảm thấy rất thỏa mãn, huống chi hai chị em em Phi Phi luôn đến một hồi, Phi Phi còn đặc biệt chọc các cụ già vui vẻ, là vai hề của mọi người.

Buổi trưa Phi Phi ở lại viện dưỡng lão ăn cơm cùng các cụ già, trên bàn cơm còn nhiều lần chọc cụ già thiếu chút nữa cười sặc sụa. Lại cùng mọi người đánh bài, rồi mới về nhà, Phi Phi thông thả dõn cái ghế ngồi ở ban công đeo tai nghe nghe nhạc, nắng ấm cuối mùa thu, âm nhạc khê khàng giảm nhẹ sức mạnh của tình cảm, đông tố rồi cũng về với yên bình. Ánh mặt trời lười biếng tốt đẹp như vậy, khiến Phi Phi trong lúc lơ đãng nhớ đến hoa Hồ Điệp, hồ nước, con gió mùa hạ sáng sớm trên thửa ruộng nhà ông nội, Sát Sát pi-pô phồng má, bà nội nấp nhẩn trên mặt.

Kỉ niệm đẹp như thế, Phi Phi dứt khoát lục ra những chuyện tốt đẹp nhớ lại một lần.

Nhớ đến khi ấy mười mấy tuổi bà Già ép hai chị em em ăn da thịt heo mà bà nấu, tựa như một chén nhựa cao su đậm đặc, hai chị em em nhìn đã muốn trợn, bà Già lúc nào cũng ô a nói: “Nào, ăn, ăn da thịt heo mẹ làm, làn da đẹp liền, đàn ông mới có thể yêu các con, nào, ăn nhiều một chút.” Bấy giờ Phi Phi mới biết được đó là tình yêu thương của mẹ đối với con gái, cũng là lời khuyên của người phụ nữ dành cho cô bé. Lời bà Già nói thực tế cỡ nào, rồi lại lãng mạn cỡ nào. Xinh đẹp, là vốn liếng quan trọng để người phụ nữ hạnh phúc sao? Ít nhất bà Già cho là như thế.

Nghĩ đến những tên con trai kia từng đưa tờ giấy muốn cùng mình ‘kết hôn’ ‘sông cạn đá mòn’, bọn họ thật sự từng yêu mình sao? Có lẽ, tình yêu của họ chỉ là lòng hiếu kì thôi. Có lẽ mình thật sự nên kết bạn trai, cũng dễ cho tuổi thanh xuân một câu trả lời thỏa đáng, nghĩ đến bạn trai, trong đầu Phi Phi lại hiện lên gương mặt dễ nhìn kia của Thẩm Dục Luận, Phi Phi thử muốn đuổi anh đi, thử hai lần, chỉ là uống công vô ích, liền bỏ qua, để anh ở nơi đó vậy, dường như rất thoải mái, Phi Phi lười biếng nằm trên ghế dựa nửa tỉnh nửa mê, chợt, tai nghe bị người ta kéo xuống.

Ánh mắt Sát Sát nhìn Phi Phi vô cùng ưu thương, khiến trong lòng Phi Phi không yên.

“Có phải em thích Thẩm Dục Luận hay không?” Trong cơn tức giận Sát Sát ném ra câu này, mắt phượng xinh đẹp của cô nhìn chằm chằm vào Phi Phi, môi mím thành một đường thẳng, điều này chứng tỏ Sát Sát kiên quyết, kiên định, tình cảm mãnh liệt, chỉ có Phi Phi có thể xuyên thấu qua ánh mắt của Sát Sát nhìn đến ngọn sóng lo lắng, yếu ớt, sợ hãi, nghi ngờ cùng oán hận ở thâm sâu.

Phi Phi sùng sốt trong giây lát, đột nhiên cảm thấy dây cung vẫn bị kéo căng trong lòng buông lỏng, rồi lại bất đắc dĩ như thế, Phi Phi và Sát Sát có thể tranh cãi đủ kiểu, duy chỉ không nên có loại kịch tình (tình tiết vở kịch) này.

“Sát Sát.” Phi Phi há miệng thở dốc, tiếng phát ra rất nhỏ.

Sát Sát đột nhiên ngồi xổm người xuống vùi đầu ở giữa đầu gối nước mắt rùng rùng, giọng của Sát Sát yếu dần, cuối cùng chuyển sang nức nở. Phi Phi đau lòng, bà vai Sát Sát theo tiếng nức nở của cô mà run run, chính là sự run run tinh tế kia, khiến Phi Phi ra quyết định.

Phi Phi ngồi xổm người xuống, nâng Sát Sát dậy, nhìn vào mắt Sát Sát nói: “Sát Sát, em không thích Thẩm Dục Luận. Người trong lòng em là. ....Giang Đào.”

“Chỉ nói rõ với anh ấy, anh ấy nói cho chị biết người trong lòng anh ấy là em, anh ấy nói chị biết em tốt bụng bao nhiêu, kiên cường bao nhiêu, thông minh bao nhiêu, cao ngạo bao nhiêu. ... Anh ấy nói anh ấy cứu chị bởi vì chị là em gái của em, bởi vì chị là người em bảo vệ, cho nên anh ấy cũng cần phải bảo vệ, tất cả đều là vì em. ....”

Phi Phi đứng như khúc gỗ, nếu không có câu hỏi đột ngột của Sát Sát, có lẽ Phi Phi vẫn một mực không thừa nhận người trong lòng mình thích chính là Thẩm Dục Luận, hóa ra rất nhiều chuyện đã xảy ra, nhưng chính mình chưa hẳn hiểu rõ, hay là nói chưa hẳn sẵn lòng đón nhận.

“Phi Phi, em thật sự thích anh Giang Đào sao?”

“A.” Phi Phi từ trong trầm tư tỉnh lại, nghe được lời Sát Sát, cuối cùng vẫn cắn răng nói: “Ừm.”

“Em thật sự sẽ không thích Thẩm Dục Luận sao?”

“Đúng vậy.” Phi Phi gật đầu lia lịa.

“Anh ấy là kì tích trong sinh mệnh của chị.” Sát Sát bỏ lại những lời này, xoay người rời đi.

Phi Phi đau lòng, khóe mắt có lệ. Nếu một người thật sự trở thành kì tích trong sinh mệnh của một người khác, có thể thấy trọng lượng ấy không tầm thường.

Tối nay, Phi Phi mở mắt thấy Thẩm Dục Luận, anh ở trong giấc mơ, chỉ có một câu: “Vì sao em không chịu thuận theo lòng mình.”, Những thứ khác trong giấc mơ đều rất mơ hồ, nhưng cảnh tượng có anh tồn tại, rất rõ ràng. Phi Phi tản bộ dọc theo bãi biển, trời xanh lam biển xanh lam, gió nhẹ nhàng, có chim biển bay qua, Phi Phi không mang giày, chân không đón gió đi chậm rãi. Dường như Phi Phi biết anh sẽ ở nơi nào đó trước mặt, ngay sau đó anh

xuất hiện, bọn họ cười với nhau, tựa như hết thảy đều được sắp xếp, chỉ còn chờ họ lên sân diễn. Thẩm Dục Luận nhìn bàn chân nhỏ nhò để trần của Phi Phi, mỉm cười nói: “Vì sao em không chịu thuận theo lòng mình?”

Sau đó, Phi Phi khóc. Sau đó nữa, bị tiếng thét chói tai của Sát Sát, đánh thức.

Hóa ra trời đã sáng, tiếng thét chói tai vừa dậy không phải của Sát Sát, mà là bà Già: “Ba bọn nhỏ, mau đến đây, Sát Sát.....”

Sát Sát cắt mạch máu rồi, lúc sáng sớm.

Phi Phi ngơ ngác ngồi trên ghế dựa trắng sữa trong hành lang dài của bệnh viện, giống như năm 17 tuổi ấy, ông bà Già kiên quyết không cho Phi Phi đi truyền máu, năm đó, họ nói Phi Phi đang lớp mười hai, phải thi vào đại học, cần dinh dưỡng, không cho Phi Phi truyền máu. Mà giờ đây, ông Già vẫn ra sức nhấn Phi Phi xuống ghế dựa này, nói: “Phi Phi, con ngoan ngoãn ngồi đây, ba đi với mẹ con.” Phi Phi cuộn tròn trong hành lang dài trống không, thậm chí cô không biết làm thế nào để không chế sự co giật trong lòng mình và nơi tay chân, nghĩ đến lời Sát Sát từng nói, suốt đời suốt kiếp cũng sẽ không chia ly, cho đến khi sống cạn đá mòn, kiếp sau vẫn làm chị em song sinh, mà lúc này, Sát Sát nằm trên bàn mổ lạnh lẽo, chị ấy có còn nhớ không? Nỗi sợ chậm rãi dâng lên trong đáy lòng Phi Phi. Ý chí cùng ý thức đang khóc của cô dần trở nên yếu ớt cùng hoảng hốt. Mỗi một dây thần kinh, mỗi một tế bào trên người cô, đều tập trung vào một ý nghĩ cô không muốn thừa nhận, đó chính là, Sát Sát của cô, có lẽ cô vĩnh viễn không gặp được nữa! Sát Sát của cô, một phần linh hồn quan trọng nhất trong cơ thể cô, từ nay về sau, có lẽ vĩnh viễn không còn.

Thẩm Dục Luận đến đây, áo sơ-mi vẫn sạch sẽ như trước, trên mặt tràn ngập ưu thương, trên cánh tay vẫn còn quần băng gạc màu trắng, Phi Phi dờ dẩn nhìn anh, người đàn ông khiến Sát Sát cắt mạch máu, người đàn ông khiến Phi Phi có thể vĩnh viễn mất đi Sát Sát.

Đầu kia của hành lang, truyền đến tiếng bước chân nặng nề, Phi Phi theo bản năng nhìn qua, là Giang Đào, vội vã đi đến nói: “Phi Phi, Sát Sát thế nào?”

Ánh mắt Phi Phi trống rỗng, tựa như có một cơn gió vô ý lưu chuyển ở trong đó, trong lòng Giang Đào đau đớn, quay đầu thấy Thẩm Dục Luận cũng ở đây, lịch sự nói: “Hóa ra Thẩm tiên sinh cũng ở đây.”

Thẩm Dục Luận cũng không ngờ sẽ ở dưới tình huống này lại gặp đối thủ mạnh nhất của mình, cũng là Giang Đào trẻ tuổi tài tuấn: “Chào Giang tiên sinh.”

Giang Đào nghiêng người ôm Phi Phi vào lòng: “Anh Giang Đào.” Phi Phi xịu lơ trong lòng Giang Đào: “Ôm chặt em.” Phi Phi nói với anh ta, nước mắt lại rơi xuống.

“Phi Phi, đừng sợ, Sát Sát sẽ không sao đâu, không sao đâu.” Giang Đào ôm chặt Phi Phi, vỗ về lưng cô.

“Anh Giang Đào, Sát Sát hận chết em, nhất định Sát Sát hận chết em rồi...”

Lúc này Chu Xuyên đỡ ông bà Già đến. Sắc mặt Chu Xuyên trắng bệnh, trong cơn ngơ ngẩn là nỗi bi thương ngàn năm. Ông Già giống như đứa trẻ chịu ủy khuất, hai tay che mặt, khóc thật thương tâm, đôi mắt bà Già hồng hồng, vừa rơi lệ vừa nói: “Đứa nhỏ này sao lại nghĩ quẩn như vậy, nếu có việc bất trắc gì xảy ra, hai vợ chồng già chúng ta sau này làm sao đây.....” Ông Già nghe đến đó, buông tay che mặt ra, quát nhẹ bà Già: “Mẹ bọn nhỏ, bà đừng như vậy!”

Bà Già ngẩng đầu thấy Thẩm Dục Luận, liền tức giận: “Cậu đến làm gì? Cậu đi đi, đừng để tôi nhìn thấy cậu! Hiện tại Sát Sát nhà tôi với cậu không nợ nần gì nhau, cậu cũng đừng đến hại con bé...”

“Mẹ bọn nhỏ, bà đừng như vậy, cũng không thể trách Thẩm tổng người ta, chỉ trách Sát Sát của chúng ta khờ quá.” Ông Già ra sức kéo bà Già không cho bà nhào lên.

Sát Sát chỉ để lại một tờ giấy: Tôi không muốn biết, bất cứ bí mật gì có liên quan đến chân tướng tình yêu, tôi chỉ muốn vĩnh viễn ngủ say. Tôi yêu anh ấy, tôi không thể chịu đựng được bị anh ấy bỏ rơi, cũng không thể chịu đựng khi nhìn thấy tình yêu dành cho đối phương trong ánh mắt các người, tôi lại không hận được các người, các người đều là người tôi yêu.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cùng Mập Vô Cùng Gây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Sau khi Sát Sát tỉnh lại, câu đầu tiên chính là: “Phi Phi, chị chỉ có thể yêu em, chị không thể hận em được.” Tiếng nói mơ hồ không rõ, nhưng Phi Phi nghe rõ ràng.

Ông bà Già Chu Xuyên thấy Sát Sát tỉnh lại, đều mừng rỡ như điên, vây quanh bên cạnh giường Sát Sát, bà Già vươn tay vỗ về gương mặt tái nhợt của Sát Sát, ghen ngào: “Sát Sát...”

Phi Phi xoay người, gạt lệ nơi khóe nơi, nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng bệnh của Sát Sát, Phi Phi không muốn đối diện với Sát Sát vào lúc này, chỉ ít chờ bệnh tình của Sát Sát tốt lên một chút.

“Phi Phi.” Giang Đào đi tới từ đầu bên kia đại sảnh: “Sát Sát tỉnh rồi em biết không?”

“À, em biết.”

“Chúng ta cùng lên gặp Sát Sát đi.” Giang Đào kéo Phi Phi định đi vào viện.

“Anh Giang Đào, em... em vừa mới xuống ừm, anh đi đi, em còn có việc.”

“Chắc không phải em không muốn đối mặt với Sát Sát chứ?” Giang Đào nhàn nhã thoải mái nói thẳng ra, không chút lưu tình.

“Em....” Phi Phi nghẹn lời.

“Phi Phi, đừng tự ngược, anh đi cùng em ra ngoài nhé.” Nói xong Giang Đào cũng không đi vào viện, kéo Phi Phi đi ra ngoài.

Giang Đào đưa Phi Phi lướt qua vô số các cửa hiệu quần áo nữ trang nước hoa túi xách độc quyền, mặc Nike, Adi, Mizuno Mino, giải quyết Pizza Hut, đồ ăn Nhật, tiệc lớn kiểu Pháp, trên tay Giang Đào xách đầy túi lớn túi nhỏ. Phi Phi đột nhiên xoay người nói với anh ta: “Trên người anh còn bao nhiêu tiền?”

“Yên tâm, anh mang theo thẻ tín dụng, tha hồ mua.”

“A..., sao anh không nói sớm.” Phi Phi tức giận nói: “Dù sao cũng xài không hết, chúng ta cần gì phải tốn sức như vậy.”

Giang Đào kéo Phi Phi ngồi xuống ghế gỗ ở quảng trường, để túi lớn túi nhỏ ở bên cạnh, hai tay Giang Đào ôm lấy vai Phi Phi, nhìn vào mắt Phi Phi, nói: “Phi Phi, em là thiên sứ, thiên sứ nên nhận được mọi sự yêu thương. Em thấy thế này tốt không? Sau này mỗi ngày anh đều thương em nhiều hơn một chút, đến khi thế giới này không dung nạp được tình cảm của anh, em sẽ tin tưởng anh yêu em.”

Phi Phi chỉ nắm chặt lấy tay, nhưng mà một bàn tay lớn dịu dàng mở chúng ra, khẽ khàng vuốt ve.

Sự ấm áp trên tay dần dần len lỏi khắp thân thể, Phi Phi lại cảm thấy như rơi vào hầm băng. Xét đến cùng, Phi Phi vẫn không thể thuyết phục trái tim mình.

Nhưng mà, tình yêu chân chính tồn tại sao? Hai người chân chính thích nhau có phải quá ít rồi không? Dường như trời cao chỉ còn nhớ sắp xếp tình yêu đơn phương cho mọi người. Phi Phi đợi hai mươi lăm năm mới gặp được người trong lòng, nhưng Phi Phi biết, dù cuối cùng anh thích Phi Phi hay Sát Sát, anh nhất định phải rời khỏi chị hai Phi Phi. Phi Phi thầm than nhẹ một tiếng, hóa ra, con người chung quy không cách nào thắng được hiện thực. Phi Phi chậm rãi nhắm hai mắt lại, để mặc cho hơi thở của Giang Đào vây quanh cô, có lẽ ở bên người trong lòng chân chính vốn là không thể, như vậy tìm một người thích hợp nhất đi.

Như vậy, cứ như vậy đi.

Phi Phi và Giang Đào nắm tay rời khỏi quảng trường.

Tối hôm nay Phi Phi lại nằm mơ, trong mơ Thẩm Dục Luận và Sát Sát đều vươn tay vẫy Phi Phi, Phi Phi đứng ở giữa nhìn Thẩm Dục Luận, rồi nhìn Sát Sát, cuối cùng hướng về phía Sát Sát, sau đó, gió thổi qua, cơn gió kia lại thổi xuyên qua thân thể Phi Phi. Tại sao vậy, tại sao? Phi Phi cúi đầu nhìn, phát hiện nơi trái tim mình trống không, trái tim của Phi Phi chạy đi đâu rồi? Phi Phi bừng tỉnh từ trong cơn mơ, phát hiện trái tim mình vẫn còn đây, nhưng nước mắt ướt đầm vô gối.

Phi Phi không đợi đến khi Sát Sát xuất viện đã tới Đông Hoan. Dựa theo quy định của công ty, cấp của Phi Phi, là ngồi xe lửa đến Đông Hoan, cùng đi còn có một kế toán và một thư kí.

Đều nói tình yêu tuyệt vời nên xảy ra trên xe, tựa như câu tình yêu rung động lòng người của nam nữ chính trong phim của Hollywood diễn ra trên tàu vậy.

Nếu là trước kia, để Phi Phi ngồi trên một chuyến xe lửa như vậy, Sát Sát nhất định sắp đặt cảnh tượng tình yêu hay cuộc gặp tình cờ, mà lúc này, giữa Phi Phi và Sát Sát tuyệt nhiên không nói chuyện tình yêu.

Xe lửa đi thẳng về phía nam, nhiệt độ không khí dọc đường tăng vọt, mọi người đi chung đường đều cẩn thận, trong lòng cũng có một bức rồi lại một bức tường phòng vệ đứng sừng sững, rất nhiều người xuống xe, cũng có lác đác vài người lần lượt lên xe, toa xe vốn chật chội lại rộng rãi hơn nhiều. Xe lửa giống như cơn rồng uốn lượn, còn đang thông thả chạy, đường đi oi bức buồn tẻ rất nhiều người đều đã ngủ, mơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng ngáy rất nhỏ, hai cô gái đi cùng một người tay chống cằm ánh mắt ngây ngốc nhìn ra ngoài cửa, một người gục lên bàn nhỏ ngủ say, Phi Phi vẫn không nói gì, lẳng lặng nhìn hàng loạt cây xanh cùng cột điện ngoài cửa sổ lướt về phía sau như cuộn phim, trí nhớ cũng trôi dạt về phía sau theo chúng nó.

Đôi khi tình yêu thật sự có thể gãy vỡ, lại có thể tra tấn một cô gái đầy sức sống như Phi Phi trở nên dịu dàng ít nói.

Đến Đồng Trạm của Đông Hoan, Phi Phi nhìn người đi đường đều mặc đồ ngắn tay thì cởi áo khoác ca-rô trên người mình ra, chỉ còn lại áo sơ-mi tay dài, vẫn còn cảm thấy thành phố này oi bức tựa như vì hấp lớn. Nhà ga người như mắc cửi, nối gót sát vai, cụ già trẻ nhỏ thanh niên mang túi xách đeo

ba lô, đông nghẹt, đầu đầu cũng có thể thấy thanh niên kéo dép lê lỏi thôi lệch thếch chao đảo trong dòng người.

Phi Phi thật không ngờ người đến nhà ga đón hội Phi Phi chính là thư kí Hồng.

Thư kí Hồng đứng xa vẫy tay với Phi Phi, hội Phi Phi đi tới, thư kí Hồng trước sau như một khách sáo có thừa với Phi Phi.

“Thư kí Hồng, chú đến Đông Hoan khi nào vậy? Chú đến đón chúng tôi, thật sự làm chúng tôi được yêu mà lo sợ.” Nét mặt của kẻ toán quả thật là được yêu mà lo sợ, thư kí Hồng vì không dọa cô, mới nói là Tổng giám đốc bảo ông đến đón người, chỉ nói: “Ngày hôm qua chú mới đến, đúng lúc hôm nay rảnh, biết mọi người đến, liền ra đi dạo, sẵn tiện đón mọi người.”

Thư kí hỏi: “Thư kí Hồng, hoàn cảnh của công ty mới thế nào, nghe nói ở khu công nghiệp, rất hoang vu phải không?”

Thư kí Hồng cười, nói: “Bên này vừa mới cất bước, dĩ nhiên hoàn cảnh không tốt như bên kia của chúng ta, đến đây thì phải chịu khổ một chút rồi mới trở về, hoang vu đúng là hoang vu, không khác gì ở trong thôn, hình như phía sau kí túc xá của nhân viên nữ là rừng vải, nếu mọi người làm đến mùa hè năm sau mới trở về, có thể hái vải ăn. ....”

Phi Phi nghe họ nói về công ty mới, trước sau không nói một chữ.

Dường như tiếng nói của Phi Phi đã bị Sắt Sắt dùng dao cắt đứt vào rặng sáng ngày đó.

Phi Phi ngồi trên ban công ở ký túc xá ngăn người, bên dưới ban công chính là rừng vải lá xanh phủ đầy, lần đầu tiên Phi Phi thấy cây vải, vốn cho rằng cây vải chỉ lớn như cây cà, không ngờ rằng lại to như vậy, xem ra thực sự không thể lấy sự lớn nhỏ của trái để phán đoán sự lớn nhỏ của cây.

Đầu mùa đông ở đây chỉ cần mặc áo tay ngắn, ánh mặt trời cũng rất đẹp, còn có gió, những thứ này Phi Phi đều thích.

Thư kí Hồng đến tìm Phi Phi.

Trong tay thư kí Hồng xách theo một túi ni-lông tỏa mùi thuốc đông y, Phi Phi mời thư kí Hồng vào ngồi, thư kí Hồng vào trong phòng, không hề ngồi, chỉ đứng đặt túi ni-lông trong tay lên bàn, rồi đưa một bức thư nói: “Giả tiểu thư, đây là Tổng giám đốc bảo tôi đưa cho cô.”

Phi Phi đưa tay nhận bức thư, thư kí Hồng xoay người rồi đi, đến cửa lại chột xoay người, nói: “Tháng sau Tổng giám đốc sẽ đến.”

Phi Phi cầm thư, lại đi đến trước ban công, mở thư.

Phi Phi:

Nếu anh nhớ không lầm, tháng này em sắp đau bụng rồi. Anh đi tìm một bác sĩ Đông y già, nói với ông ta tình trạng của em, ông ta đưa một toa thuốc, nói có rất nhiều cô gái dùng phương thuốc này đều có thể trị tận gốc, anh bảo thư kí Hồng đưa thuốc cho em. Đã sắc đậm lắm rồi, đun nóng là có thể uống, nhớ kĩ mỗi ngày kiên trì uống một thang, ra ngoài như vậy, nếu lại đau như thế, người nhà sẽ lo lắng. Phương thuốc có vẻ đơn giản, chỉ có năm vị, thuốc bên trên anh đã sắc cẩn thận rồi, đều là thuốc bổ âm dưỡng da, em yên tâm uống.

Phương thuốc phụ khác: 20gam xoài, 9gam đào nhân, 9gam hoa hồng, 9gam đương quy, 9gam xích thược, 9gam thực địa.

Phải cẩn thận.

Thẩm Dục Luận.

XXXXXXX

Phi Phi gấp tờ giấy lại, cảm giác ấm áp phảng phất qua đáy lòng. Lần đầu tiên có người đàn ông nói chuyện kinh nguyệt với Phi Phi thẳng thắn như vậy. Giáo dục của nhà nước ta, đã định trước nam đồng bào không thể thảo luận vấn đề này với nữ đồng bào, cho dù là ông Già, cũng rất kín đáo rất rụt rè nói một chút, mà Thẩm Dục Luận, anh lại có thể nhớ rõ chu kỳ của Phi Phi, đã vậy còn sắc thuốc bổ cho Phi Phi.

Nghe tiếng điện thoại vang lên, Phi Phi vội vã nhận.

Là bà Già.

“Mẹ.” Giọng Phi Phi có phần run rẩy, trong đầu lại đang tìm tòi xem nên nói với bà Già Đông Hoan tốt thế nào tốt ra sao, tốt đến mức làm cho ông bà yên tâm mới thôi.

“Phi Phi.” Giọng bà Già không giống như quan tâm Đông Hoan có tốt không.

Chẳng lẽ trong nhà có chuyện gì?

“Mẹ, mẹ làm sao vậy?” Phi Phi sốt ruột.

“Phi Phi, Sắt Sắt nó...”

Vừa nhắc đến Sắt Sắt, tìm Phì Phì vọt lên trên cổ họng, Sắt Sắt làm sao?

“Sắt Sắt nó nhất định muốn từ việc, muốn đến vùng núi Tương Tây Chi dạy. Con nói xem đứa nhỏ này, mẹ khuyên thế nào cũng không thông, Phì Phì, con khuyên nhủ nó đi...”

A... hóa ra là chuyện công việc, tìm Phì Phì mới trở về chỗ cũ.

Phì Phì nghiêm túc nghe, bà Giã nói tiếp: “Con nói xem Hồ Nam xa biết bao, Sắt Sắt lại còn đến vùng núi, điều kiện gian khổ không nói, chỉ là thân thể an toàn, mẹ liền không sao yên tâm được, đứa nhỏ này sao cứ làm cho người ta lo lắng như vậy.....”

“Mẹ, con sẽ khuyên nhủ Sắt Sắt, chẳng qua là, nếu Sắt Sắt thật sự hạ quyết tâm. Chúng ta vẫn theo ý chị ấy đi, nếu không, trong lòng chị ấy cũng khó chịu.”

Lần đầu tiên Phì Phì cảm thấy không muốn nói chuyện điện thoại với Sắt Sắt, trước kia cho dù là lúc nghỉ trưa, một cú điện thoại của Sắt Sắt cũng có thể khuấy đảo giấc ngủ trưa của Phì Phì, vì sao bây giờ, cả điện thoại cũng không muốn nói.

Dường như nhiều lúc cũng không nói chuyện điện thoại với mọi người, bây giờ ai ai cũng thích giao tiếp qua Internet, Phì Phì cũng vậy.

----- Sắt Sắt, ha ha.

----- Phì Phì.

----- Mẹ nói chị muốn đến Tương Tây Chi dạy, phải không?

----- Phải rồi. nếu mẹ phải em đến làm người thuyết phục, em vẫn nên thôi đi, chị đã quyết định rồi.

----- Thật sự không đi không được sao.

----- Không đi không được.

----- Sắt Sắt, có phải chị hận em không?

Phì Phì gõ một hàng chữ trên bàn phím, cảm thấy ngón tay mình run rẩy, cuối cùng vẫn ấn phím gửi đi.

----- Phì Phì, em thật khờ. Chị không hận em được.

----- Vậy vì sao phải trốn tránh em. Chị đến vùng núi chẳng lẽ không phải vì trốn tránh em sao?

----- Không, chị không trốn tránh em, em vĩnh viễn là Phì Phì của chị. Chúng ta chảy cùng một dòng máu, cho dù chị trốn đến chân trời góc bể, em vẫn là Phì Phì, chị vẫn là Sắt Sắt. Chị không trốn tránh ai, đến vùng núi dạy học là lý tưởng của chị, em không nhớ sao? Còn có bọn nhỏ cùng ở trên núi, chị cảm thấy hân hân là cuộc sống chị muốn.

.....

Phì Phì tắt máy tính, thật ra có một câu Phì Phì không dám gõ xuống bàn phím, đó chính là: Sắt Sắt, cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, em vẫn không hề chùn bước mà lựa chọn nắm tay chị ngắm nhìn bầu trời xanh lam.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cùng Mập Vô Cùng Gầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Hoàng hôn, rừng rậm, cổ thụ che trời, con đường đất badan dài nhỏ gấp khúc xuyên qua khu rừng.

Sắt Sắt nhìn lá rụng trên đất, nở nụ cười. Sắt Sắt luôn nghĩ, con người vì sao không thể bay, là bởi vì trong nội tâm con người chất chứa quá nhiều quá khứ. Chuyện cũ của mỗi người đều quá nặng nề. vì thế Sắt Sắt thường sẽ chạy trốn, từng chút chạy trốn khỏi sự thân thiết yêu thương ái mộ của mọi người, chính là để quên đi thật nhiều thứ nặng nề, quên đi ký ức nào đó không muốn nhớ lại.

Sắt Sắt một mình dạy học ở trong ngôi làng tên Ba Tiêu. Làng Ba Tiêu tựa như xâu hổ ẩn mình trong góc núi. Nó cách thị trấn 100 dặm đường, cách chính phủ trấn 10 dặm đường, 50 hộ gia đình quây quần ôm lấy một bên sườn núi, từ trên nóc nhà hái được cả sao, bên trong thấy được cả ánh trăng. Hóa ra làng Ba Tiêu không có Tiểu học, con nít đến trường cũng phải đi 10 dặm đường đến trấn, vừa không thuận tiện lại không an toàn. Về sau mấy

làng lân cận, vì để bọn nhỏ thuận tiện đến trường, tự nguyện góp vốn xây mấy phòng học ở ngay đầu làng Ba Tiêu, nhà trường làm việc thiện, nhưng các thầy cô giáo đều không chịu đến, lại trở thành vấn đề, trước lúc Sắt Sắt đến, trường học chỉ có hai giáo viên tư nhân, một là hiệu trưởng Vương Tú Anh, đã 20 tuổi, người của làng Ba Tiêu, từng lên trung học, là người phụ nữ cực kì có văn hóa của làng Ba Tiêu. Một là Âu Dương Thuận, thầy Âu Dương, vẫn chưa đến 30 tuổi, người của làng lân cận, sau khi tốt nghiệp trung học ở lại nhà làm nông, trường làng thấy anh ta ngày thường cũng văn hoa bay bổng, có chút văn hóa, liền mời anh ta ở lại trường dạy học. Trường học hết thầy cũng chỉ có sáu lớp, mỗi khối một lớp, như vậy mỗi người phân hai lớp. Hiệu trưởng nói Sắt Sắt bằng cấp cao, lại có kiến thức, để cho Sắt Sắt nhận lớp năm, lớp sáu. Lớp năm lớp sáu hóa ra là lớp của thầy Âu Dương.

Núi cao trùng trùng, vùng sâu vùng xa, điều kiện quả thật gian khổ, nhưng Sắt Sắt thích hoàn cảnh của làng Ba Tiêu này, thanh tuyền trong khe núi nơi đây như ca như đàn, hoa cúc dại trên núi bồng bồng khí thế, trời xanh mây trắng nhìn không đã, chim hót hoa thơm nghe bất tận. Càng làm cho Sắt Sắt cảm động chính là thôn dân của làng Ba Tiêu tận tình phúc hậu, hiền lành chất phác, đều đối xử với Sắt Sắt như một thánh nhân.

Lúc mới đầu bọn nhỏ cũng trốn Sắt Sắt, bọn nhỏ đều mở to đôi mắt hồn nhiên vô tội nhìn Sắt Sắt ở xa xa, mà chờ Sắt Sắt vừa đến gần, bọn nhóc liền lập tức chạy bốn phía. Dần dần, bọn nhóc phát hiện Sắt Sắt luôn khẽ mỉm cười, hòa nhã dễ gần, mới dám tiếp cận dần. Sắt Sắt từng hỏi một đứa nhỏ trong đó: “Vì sao sợ cô?” Đứa nhỏ kia ngẩng đầu ngây thơ nói: “Người trong làng đều nói cô là sao Văn Khúc trên trời, mẹ em và bác gái còn nói cô là Thất Tiên Nữ hạ phàm.”

Ngày hôm sau Sắt Sắt đã nhớ tên của tất cả học trò lớp năm lớp sáu, hết thầy cũng chỉ gần 50 người, lớp sáu có một cô bé lớn hơn vài tuổi so với học trò khác, tên Âu Dương Chiêu Đề. Sắt Sắt từng xem hồ sơ của cô bé, Âu Dương Chiêu Đề không phải người của làng Ba Tiêu, là làng lân cận, năm nay 16 tuổi, gia đình đơn thân, không có mẹ, Sắt Sắt cẩn thận nhìn mặt mày của cô bé, thật ra đáng vẻ rất thanh tú, đáng người cũng trở nãi vừa đúng, nhưng mà luôn mặc áo khoác lớn màu xám, quần vải thô, phía trước gầy vải bố rách một lỗ. Luôn im lặng, lên lớp nếu Sắt Sắt đặt câu hỏi gọi cô bé trả lời, cô bé cũng chỉ cúi đầu, đỏ mặt, không nói lời nào. Sắt Sắt gọi cô bé một lần, liền không gọi nữa, cô sợ trong lòng cô bé khó chịu.

Hôm nay tan học, Sắt Sắt vẫn mở laptop cho bọn nhỏ nghỉ xem phim hoạt hình, trong phòng học lớp sáu vây kín người, đứa nhỏ lớp dưới cũng chạy đến phòng học lớp sáu ở tầng hai xem. Âu Dương Chiêu Đề vẫn như ngày thường thu dọn sách vở xong liền yên lặng ra khỏi phòng học.

“Âu Dương Chiêu Đề, em chờ đã.” Sắt Sắt đuổi theo.

Âu Dương Chiêu Đề xoay người, ngượng ngùng gọi một tiếng: “Cô Già.” Sau đó hồi hộp đến tay cũng không biết để đâu.

Sắt Sắt nhét một thanh chocolate và một quyển vào trong tay Âu Dương Chiêu Đề, mỉm cười nói: “Chiêu Đề, đây là sô-cô-la, em thả từng viên nhỏ từng viên nhỏ vào trong miệng, hương vị rất ngon, quyển sách này là cô giới thiệu cho em xem, nếu em có thời gian rảnh, muốn tâm sự với cô, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm cô, cô ở 203, được chứ?” Sắt Sắt nói xong rất tự nhiên khoác tay lên bả vai Âu Dương Chiêu Đề, đôi mắt Âu Dương Chiêu Đề đỏ lên, xoay người bỏ chạy, Sắt Sắt biết cô bé thẹn thùng, nhìn bóng lưng của Âu Dương Chiêu Đề càng lúc càng xa, trong lòng Sắt Sắt nổi lên mây may phiền muộn.

Sau khi bọn nhỏ đều đã ra về, trường học có vẻ cực kỳ vắng lặng, Sắt Sắt khóa kĩ cửa phòng học, đang nghiêm túc cúi đầu chấm bài trong ký túc xá, thì có khách nữ (vùng này người lo cho đàn bà hay con gái gọi là khách nữ) đến mời Sắt Sắt đi ăn cơm. Sắt Sắt đến đây mấy ngày này, còn chưa tự mình xuống bếp làm cơm, tất cả đều do các thôn dân mời đi ăn cơm, thôn dân có con đến trường mời Sắt Sắt ăn cơm, thôn dân không có con đến trường cũng mời Sắt Sắt ăn cơm. Hôn nữa không đi thật đúng là không được, không đi các thôn dân sẽ không vui, lại nói khinh thường họ, thế nào cũng sống chết lôi kéo động tay động chân, nói là có vắc cũng nhất định phải mang cô Già về nhà, kiêng cũng phải mang cô Già về nhà.

Sắt Sắt thấy các thôn dân thân thiện, lại ngay thẳng cố chấp như vậy, sau đó cũng không từ chối, ai mời ăn cơm liền đi theo người đó. Hôm nay vị khách nữ đến mời Sắt Sắt có con gái đúng là học trò của Sắt Sắt, Vương Đông Mai lớp năm, còn có con trai lớp hai, làn da của khách nữ thô ráp, trên mặt có lẽ thoa vaseline linh tinh này nọ, hương thơm thoảng thoảng bay qua.

Sắt Sắt đi theo vị khách nữ này vào nhà, liền thấy trong phòng đồ cam vàng xanh lá, hương vị lượn lờ, màu sắc lộ ra, sương khói lúc ẩn lúc hiện, trên bàn bày ra gà hầm, thịt chưng, đậu hũ, trứng gà, đầu cá băm tiêu, cà , nấm. ....Sắt Sắt xoay người cầm tay khách nữ, thật hoảng hốt nói: “Chị, sao chị làm nhiều món ăn vậy, ăn ở trong này sao? Nhưng món ăn này tốn bao nhiêu công sức, bao nhiêu tinh lực, chị, chị làm thế này sao tôi nuốt trôi?”

Khách nữ xúc động lại chân thành nói: “Cô Già, cô đúng là sao Văn Khúc trên trời, cô ăn ngon dạy ngoan mấy đứa nhỏ, vậy tốt hơn hết thầy rồi, công sức của nông dân chúng tôi không đáng giá gì, cũng một buổi chiều là làm xong. Nào, đến ngồi đây.”

Khách nữ dịch một cái ghế dựa được lau sạch sẽ, trái ngược với những ghế dựa khác, ghế dựa mang đến cho Sắt Sắt, đương nhiên cũng hao phí một chút công sức. Đàn ông nhà này thấy Sắt Sắt, ngượng ngùng cười, càng nhất gan cúi thấp đầu hơn ngồi tại chỗ, trên mặt thoạt đỏ thoạt trắng, mãi đến khi ăn cơm xong cũng không có ngẩng đầu liếc nhìn Sắt Sắt.

Sắt Sắt không thấy Vương Đông Mai, vì vậy hỏi: “Chị, hai chị em em Đông Mai đâu rồi?”

Khách nữ nói: “Haiz, hai chị em em chúng giống như bố chúng vậy, ngại ngủng mắc cỡ, chưa từng trải qua sự đời, nghe nói cô Già đến đây, sớm trốn đến nhà ông nội của chúng rồi. Cô Già, nông dân chúng tôi không nói không rằng, cô xem bố bọn nhỏ anh ấy không nói được tiếng phổ thông, ngôn ngữ địa phương của chúng tôi cô nghe cũng không hiểu, cô tuyệt đối đừng trách nhé, nào, ăn thôi, ăn thôi.”

Khách nữ tiễn Sắt Sắt đến cửa trường tiểu học, đã là tám giờ tối, ban đêm đầu mùa đông, ánh trăng mỏng lung, gió lạnh hiu hiu, thỉnh thoảng có vào con trùng ở trong bụi cỏ kêu vài tiếng, sao trời xa vời, phòng xá mập mờ, bước trong con hẻm làng phiêu dạt hương khói, Sắt Sắt nghe được tiếng sông nhỏ của làng khác trầm thấp ngâm ca, nghe được hô hấp hùng hồn của núi non bốn phía.

Xảo Nhi là con gái của trưởng làng dẫn theo hai cô gái chờ sẵn trước cửa trường học, các thôn dân lo lắng một mình Sắt Sắt ở trường học, sẽ sợ hãi, nên có ý sắp xếp mỗi tối Xảo Nhi ở cùng với Sắt Sắt. Xảo Nhi năm nay 20 tuổi, đáng vẻ xinh xắn hoạt bát, tính cách mạnh mẽ nhiệt tình, điển hình của con

gái Hồ Nam, ngũ quan cực kì tinh tế, làn da tinh khiết phớt hồng, chính là một cô gái rượu. Sau khi tốt nghiệp trung học cơ sở từng đến Hàng Châu làm công hai năm, vì vậy cũng thời thượng có kiến thức hơn so với mấy cô gái khác trong làng. Cũng bởi vì như vậy, mới đạt được cơ hội giúp Sát Sát này.

Các cô gái trong làng đều thích đi theo Xảo Nhi đến trường học nghe Sát Sát nói chuyện, từng cử chỉ của Sát Sát đều khiến cho những cô gái trong núi này tràn ngập tò mò. Các cô gái đều chú ý đến lọ nước hoa xinh đẹp, váy dài, kẹp tóc, chiếc dù hoa nhỏ của Sát Sát.

“Cô Giả, chẳng phải tối qua cô nói cô có một em gái song sinh sao? Có phải cũng xinh đẹp giống cô không, chẳng phải cô nói hôm nay cho chúng em thấy em gái cô sao?” Vừa vào nhà, Xảo Nhi liền vội vàng muốn thấy em gái của Sát Sát.

Sát Sát mở máy vi tính, đăng nhập QQ, thấy Phi Phi đang online.

----- Phi Phi, ở đây có nhiều cô gái muốn thấy nhan sắc của em

----- Thấy được lợi gì, có cho tiền không?

----- Sao em mở miệng ngậm miệng cứ tiền vậy, em thực sự nên vào trong núi này nhìn xem, các thôn dân giản dị thế nào, ai giống như em cả người toàn mùi tiền.

Phi Phi mở webcam, Xảo Nhi vừa thấy Phi Phi thì giật nảy mình, lại nhìn Sát Sát, Xảo Nhi nghi ngờ nói: “Cô Giả, em thấy hai người hoàn toàn không giống chị em, càng đừng nói là song sinh.”

“Mọi người gặp bọn chị đều nói đáng về hai chị em không giống nhau, nhưng chị em không hẳn phải giống nhau, bọn chị chính là ví dụ về chị em không giống nhau.”

“Nhưng...” Xảo Nhi nghĩ ngợi, lại nói: “Chị em không giống nhau, cũng là bình thường, thai song sinh không giống nhau, rất ít. Có thể một trong hai người là được mẹ nhặt hay không?”

Xảo Nhi lệ mồm lệ miệng, Sát Sát cười, cốc lên đầu Xảo Nhi một cái, nói: “Trí tưởng tượng của Xảo Nhi em thật phong phú, chúng tôi sinh ở bệnh viện, tất cả cô bác hàng xóm đều có thể kể ra tình cảnh năm đó mẹ tôi đến bệnh viện trên xe cứu thương, từ bệnh viện trở về nhà đã có chúng tôi, chẳng lẽ mẹ cô vừa sinh con, vừa đi đâu đó nhặt một đứa sao?”

“Không đúng, nhặt ở cửa bệnh viện đó.” Xảo Nhi vẫn chưa từ bỏ ý định, thai song sinh nào có khác nhau lớn như vậy.

Sát Sát bị sự cố chấp của Xảo Nhi chọc cười, nghĩ thầm, hai chị em đây chắc chắn không phải nhặt về, nhưng vẫn không nhận được chọc Phi Phi.

----- Phi Phi, cô bé người ta cũng nói em được nhặt về, không giống chị chút nào.

----- Chị mới được nhặt về, không giống em chút nào.

----- Không thể nào, chị rất giống mẹ đó, chắc chắn không phải nhặt về đâu, nhưng mà em thì không giống mẹ cũng chẳng giống ba.

----- Em giống bà nội.

----- Gì? Em giống bà nội rồi hả?

----- Gần đây có mấy cọng tóc bạc, không khác bà nội mấy.

Chu Xuyên cũng chat qua video với Sát Sát, tại Xảo Nhi vừa thấy Chu Xuyên thì trầm trồ quá chừng, Xảo Nhi hết sức tiếc nuối nói: “Nếu trong làng chúng ta cũng có người đàn ông như vậy thì thật tốt mà.”

Chơi một lúc lâu, hai cô gái kia mở đèn pin trở về, Sát Sát và Xảo Nhi cài kĩ cửa, nằm trên giường trò chuyện.

Xảo Nhi co lại trong chăn, lộ ra hai cánh tay trắng như tuyết, quay đầu hỏi Sát Sát: “Cô Giả, cô có người trong lòng hay không?”

“A, không có.” Sát Sát sợ Xảo Nhi quán lấy mình điều tra ngọn nguồn, liền xoay đề tài về phía Xảo Nhi: “Con bé kia, chắc chắn em có người trong lòng rồi?”

“Cô Giả, em nói cho cô biết, nhưng cô không được nói cho người khác biết đó (e hèm thường thì họ tự đi nói chứ không cần mình nói =]]), anh ấy đối xử rất tốt với em, cô biết không, bộ nội y màu đỏ em mặc hôm nay chính là anh ấy tặng (!!!!!) cho em, anh ấy chẳng những tốt, lại còn rất có nhân phẩm hấp dẫn, dù sao người biết anh ấy đều nói anh ấy là người có tài hoa, lại còn....”

Xảo Nhi còn chưa nói xong, liền nghe được ngoài cửa sổ có tiếng động vang lên, dường như là tiếng thứ gì đó từ trên rơi xuống, Sát Sát theo bản năng mở đèn, thấy một bóng đen biến mất ở trước cửa sổ, Sát Sát tăng thêm can đảm gọi Xảo Nhi cùng rời giường xem. Ai ngờ Xảo Nhi chẳng muốn rời giường, chỉ nói: “Đừng để ý nó, không phải là mèo hoang thì chính là cáo gì gì đó trong núi đến. Bọn em gặp nhiều rồi.”

Sát Sát nửa tin nửa ngờ, nhưng không dám một mình ra ngoài xem, đành phải nằm ngủ.

Chương 24

Lại nói Phi Phi ở lại Đông Hoan mấy ngày nay, chuyện công việc bận tới mảy tới mảy, thường xuyên tăng ca đến khuya, ngày hôm sau cứ đi làm như thường lệ, hơn nữa không có com ngon canh ngọt của bà Già và Sắt Sắt tưới tắm, Phi Phi gầy đi trông thấy, càng thêm không hợp với cái tên ‘Phi Phi’ này rồi.

Hôm nay kế toán Lạc của bên tài vụ vội vàng vàng đến tìm Phi Phi, Phi Phi cũng đã quen với đoàn người vội vàng vàng tìm cô như vậy rồi, ai bảo Phi Phi được công nhận là nhiệt tình chứ, bao giờ cũng không quên gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ.

“Kế toán Lạc, chuyện gì vậy?” Phi Phi cười hi hi hỏi.

“Phi Phi, cô có thể làm tài xế cho tôi không, hôm nay bên hành chính tổng hợp lại cho hai tài xế nghỉ phép, những tài xế khác đều phải đến Thẩm Quyền và Trung Sơn, hiện tại tôi phải đến ngân hàng lấy tiền mặt. Tiền lương hệ thống cũng không được, công nhân đòi phát tiền mặt.....”

“Wa, hôm nay phát tiền lương à, buổi tối tôi phải vào thành phố chi tiêu á.” Lúc này Phi Phi mới nhớ ra lâu lắm rồi mình chưa ra khỏi cửa của khu công nghiệp.

Phi Phi lái xe tải của công ty đưa kế toán Lạc đến ngân hàng, đi qua cửa lớn của khu công nghiệp, nhìn thấy một chiếc xe cảnh sát đậu ở ven đường, rất nhiều người vây quanh cầu thang khu chung cư, hình như có nhân viên cảnh sát đang chụp ảnh, Phi Phi buột miệng hỏi câu: “Kế toán Lạc, cô nói xem đã xảy ra chuyện gì?”

Kế toán Lạc vốn đang muốn nhiều chuyện, vừa thấy Phi Phi cũng có hứng thú, liền hăng hái: “Ở nơi này, cướp bóc giết người vì tình là chuyện bình thường, nhưng lần này tên côn đồ cũng thật không có tính người, vậy mà cưỡng bức một bé gái mười tuổi, còn muốn mạng của bé gái người ta, bé gái mười tuổi đó ngủ cùng phòng với em gái tám tuổi của bé ấy, hình như nói là hơn ba giờ đêm ngày hôm trước, một người đàn ông vào từ cửa sổ, vừa vào phòng liền dùng chân bịt kín bé gái 8 tuổi, lại dùng băng dính dán miệng của bé gái 8 tuổi, em gái kia cũng không hiểu gì, không biết người ngày vào làm gì, cũng không dám âm ỉ, chờ tên kia lại từ cửa sổ ra ngoài, em gái phát hiện tay chân chị gái cũng đã lạnh ngắt cả rồi.....Cô nói tên kia, sao lại không có tính người như vậy, mới 10 tuổi thôi, sao tên đó có thể xuống tay được, hiện tại em gái kia cũng khờ khạo, nói cái gì cũng không hoàn chỉnh, cô nói xem trường thành rồi cũng bị ám ảnh cả đời mà....”

Phi Phi nghe thấy vậy thì cực kỳ khó chịu, tay nắm vô-lăng cũng toát đầy mồ hôi, hận không thể tóm tên côn đồ kia xé xác thành ngàn mảnh, lại cho xuống chảo dầu.

Kế toán Lạc không chú ý đến sắc mặt trời trong chuyển thành mây mù của Phi Phi, nói tiếp: “Nơi này người lai tạp (loại nào cũng có), hết thầy lại là dân nhập cư, giết người rồi đi, cũng chưa nơi nào tìm đến, tôi thấy án tử này nhất định không phá được, đáng thương cho bé gái kia chết oan như vậy, thậm chí cả hung thủ cũng không tìm được, ông trời thật không có mắt, kẻ xấu táng tận lương tâm vẫn sống vui vẻ, cô cho rằng kẻ xấu thật sự có báo ứng à, tôi thấy không hẳn, kẻ xấu cả lương tâm cũng không có, làm chuyện xấu lại không chút áy náy.....”

Đang nói chuyện thì đã đến ngân hàng, Phi Phi ngồi trong xe không xuống, một mình kế toán Lạc cầm cặp công văn rồi bước vào đại sảnh của ngân hàng. Phi Phi khép hờ mắt nghĩ lại chuyện bé gái mà kế toán Lạc kể kia, nghĩ đến cô em gái sống sót, nhìn thấy dáng vẻ của chị gái, tương lai sống thế nào.

Trên đường trở về Phi Phi buồn bực không nói lời nào, kế toán Lạc thấy Phi Phi im lặng, cũng không có cất tiếng nữa, híp mắt dựa vào xe nghỉ ngơi. Mùa đông của Đông Hoan không lạnh cũng không nóng, trên xe không mở điều hòa, kế toán Lạc quay cửa sổ xe xuống, ánh mặt trời gió êm dịu cùng lúc tiến vào, cảm giác thật thoải mái.

Phi Phi đang ở dưới cầu vượt chờ đèn xanh, một chiếc xe mô-tô đột nhiên dừng lại bên cạnh xe tải của Phi Phi, người đàn ông ngồi sau nhanh chóng đưa tay vào đoạt lấy cặp công văn trong tay kế toán Lạc.

Chờ kế toán Lạc kịp phản ứng hết lên một tiếng, chiếc mô-tô kia đã lao đi như bão tố.

Phi Phi ước chừng sừng sốt năm giây, mới hồi phục lại tinh thần.

“Con mẹ nó.” Phi Phi quát lên một tiếng, chợt giẫm chân ga, lần đầu tiên trong đời cô ý vượt đèn đỏ.

Lúc chiếc mô-tô kia thấy Phi Phi đuổi theo, quẹo tới xa lộ, thể tích xe mô-tô nhỏ, hấn cổ ý lên xa lộ chạy ngược làn xe của đường cái, xem xem Phi Phi còn đuổi thế nào.

Phi Phi còn lâu mặc kệ nó nhiều như vậy, ngược làn xe thì ngược làn xe, cứ đuổi. Tài xế trên đường cao tốc thấy xe tải liều chết đuổi theo một chiếc mô-tô, đều lộ đầu tò mò nhìn xem, cảnh tượng xe tải chạy như bay nguy hiểm kích thích trên đường cao tốc, mới nghe lần đầu, mới thấy lần đầu, khiến tất cả

người nhìn thấy xe tải này đều thần phục cục diện kinh người này. Đương nhiên, những khán giả này đều tự giác mở đường máu cho Phi Phi đến.

Vận tốc của Phi Phi khiêu chiến lực hút của Trái Đất dưới trạng thái cực nhanh. Đồng thời cũng dọa cho linh hồn của kế toán Lạc rớt ra, chỉ biết hét lớn lanh lảnh, nhanh như tia chớp, vượt nóc băng tường cũng không gì hơn cái này, cây cối cùng tòa nhà ven đường rất nhanh tuột lại phía sau, Phi Phi chỉ có lửa giận ngập lòng, thiêu đốt lồng ngực đều đang sôi trào, đang gào thét, gió ngoài sổ đổ vào thổi vù vù bên tai, mặt Phi Phi căng đến đỏ bừng, chỉ nắm chặt lấy vô-lăng, hai mắt tập trung nhìn xe mô-tô phía trước.

Gần đến.....gần đến, Phi Phi đã đuổi theo 2 km, cuối cùng cũng gần đến rồi.

Lúc xe tải của Phi Phi không chút do dự va chạm qua, kế toán Lạc hét lên một tiếng, rồi bất tỉnh nhân sự. Người đàn ông ngồi sau trên xe máy đã té xuống, người đàn ông lái xe mặc kệ đồng bọn của mình, cũng không thèm quay đầu lại nhìn mà tiếp tục chạy trốn chết.

Cảm xúc của Phi Phi cũng đã không còn khống chế được, tim đập như trống, mặt đầy mồ hôi, thấy xe mô-tô kia không chịu liền đụng chạm, toàn bộ sức lực sự quần cường của Phi Phi đều lên đây, tôi không tin Phi Phi tôi không đuổi kịp anh, tôi cho anh chạy. Phi Phi lại đuổi. Không ngờ lúc này kế toán Lạc tóm được tay của Phi Phi, tay của Phi Phi nhất thời không dùng sức được, thiếu chút nữa đâm vào hàng rào của đường cao tốc.

Phi Phi đành phải đẩy kế toán Lạc sang một bên trước, một lần giảm tốc độ này của Phi Phi, chiếc mô-tô đã chạy mất hút rồi: “Đừng quấy rầy!” Phi Phi quát kế toán Lạc, kế toán Lạc thấy Phi Phi như vậy không dám túm lấy tay của Phi Phi nữa, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh ứa ra, hai chân run rẩy, hàm răng lập cập, túm chặt mép ghế ngồi.

Phi Phi lại đuổi, xe mô-tô đã tìm thấy đường rời khỏi đường cao tốc, có lẽ chủ điều khiển chiếc mô-tô này cuối cùng cũng ý thức được việc bản thân lựa chọn cao tốc thật sự ngu xuẩn, mới quyết tâm ra khỏi đường cao tốc, rồi lại tìm một con đường nhỏ, cong cong queo queo, để xe tải kia không cách nào chạy được.

Kiên trì đến cùng là tác phong trước sau như một của Phi Phi, Phi Phi cũng chạy theo xuống cao tốc, trong lòng oán cái xe tải này không dùng được, nếu thay bằng chiếc Ferrari như của Bạo Long, nhất định đã đuổi theo được tên côn đồ này từ từ năm trước rồi.

Tên côn đồ xuống cao tốc rẽ tới rẽ lui, nhưng vẫn không tìm được con đường nào xe tải không thể đi, chỉ có thể trách thôn Đông Hoàn quá phát triển, nơi nơi là đường xi-măng, sau đó tên côn đồ hạ quyết tâm, dứt khoát lái xe mô-tô chạy vào rừng vải, nghĩ thầm lần này xem hai cô em còn có thể làm gì.

Gặp phải Phi Phi xem như là chuyện xui xẻo nhất đời này của tên côn đồ này, Phi Phi cũng lái xe chạy vào rừng vải. Phi Phi nghĩ thầm cũng may mà cây vải này rất lớn, không phải lớn như cây cà vồn trong tường tượng của Phi Phi, cây lớn mà, không gian giữa cây cũng lớn.

Không quá vài phút, tên côn đồ đã bị Phi Phi đuổi đến cuối cánh rừng, cuối cánh rừng là một bức tường đồ, bên dưới là đường cao tốc, nếu tên côn đồ nhảy xuống, khả năng bị xe bên dưới nghiền chết còn cao hơn khả năng bị ngã chết, tên côn đồ thấy không còn đường chạy, dứt khoát bước xuống xe.

Phi Phi cũng là người dễ chịu, thấy người khác xuống xe, bản thân cũng mở cửa xuống xe, chỉ có kế toán Lạc sợ hãi đến mức quên luôn chuyện báo cho cảnh sát.

Người đàn ông thấy Phi Phi là một cô bé, lại nghĩ rừng vải không có ai qua lại, bên dưới lại là đường cao tốc ầm ĩ, kêu một hai tiếng cũng không ai nghe thấy, vì thế còn rất có tự tin, không nhanh không chậm rút từ trên xe mô-tô ra một con dao sáng loáng, chẳng hề để ý nói: “Cô gái, nói tiện cho người tiện cho mình, bọn tôi vốn chỉ vì kiếm tiền, không muốn hại đến tính mạng, là các cô ép tôi, vậy thì đừng có trách tôi, cô khẽ nhắm mắt lại, tôi ra tay sạch sẽ, cô yên tâm, sẽ không đau lắm, các cô trên đường tạm biệt.....”

Người đàn ông còn chưa nói xong, dao găm trên tay liền ‘loảng xoảng’ một tiếng rớt xuống đất, chỉ thấy người đàn ông bụm lấy ‘nơi chí mạng’ của mình, gào thét như heo bị chọc tiết.

Đương nhiên là bị Phi Phi đá.

Không cần nói, người đàn ông bị Phi Phi đá trước, đá ngang, đá bốp, đá nghiêng đến răng rơi đầy đất.

Cuối cùng Phi Phi chính khí nghiêm nghị chiến thắng địch thủ tàn ác. Mới khom lưng nhặt công văn màu đen của kế toán Lạc lên. Rồi lấy điện thoại ra định báo cho cảnh sát, nhưng từ xa đã nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát, hóa ra kế toán Lạc còn run rẩy đã báo cảnh sát. Như kết thúc trong phim cảnh sát côn đồ, nhân vật chính thu phục kẻ xấu, từ xa sẽ truyền đến tiếng còi cảnh sát chấn động lòng người.

Phi Phi đến cục Công An, mới nhớ người đàn ông ngồi sau xe mô-tô nếu bị mình đụng chết, mình sẽ thế nào. Phải ngồi tù sao? Phi Phi sợ nhất là ngồi tù mà, Phi Phi sợ ngồi tù như Sắt Sắt sợ gián, hồi nhỏ nếu Phi Phi không nghe lời, bà Già đều nói bắt Phi Phi đi tù, Phi Phi không dám làm loạn nữa, người quen Phi Phi đều biết Phi Phi không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ ngồi tù. Ngồi tù sẽ không được làm việc hằng ngày để lĩnh tiền lương, còn không được nhìn thấy ánh sáng, nghe nói cơm cũng ăn không đủ no còn không có soái ca để ngắm, dù sao muốn bao nhiêu khổ liền có bấy nhiêu khổ.

“Cảnh quan, xin hỏi, tôi có phải ngồi tù không?” Phi Phi từng mắt hỏi nữ cảnh sát đưa bản ghi chép cho cô.

Nữ cảnh sát nghiêm túc nghe Phi Phi hỏi thì bật cười: “Bây giờ cô mới biết sợ à? Vừa nãy sao không biết nghĩ đến hậu quả chứ?”

Nữ cảnh sát trả lời mập mờ khiến lòng Phi Phi thấp thòm, rốt cuộc là có phải ngồi tù hay không?

Lúc này Thẩm Dục Luận dẫn thư kí Hồng bước vào.

Thẩm Dục Luận nghiêm mặt âm trầm xông đến, Phi Phi đang suy nghĩ anh đến Đông Hoan lúc nào, vừa đến liền biết Phi Phi dính líu đến pháp luật rồi.

Thẩm Dục Luận vừa thấy Phi Phi liền bước qua, nhắc Phi Phi từ trên ghế, hét lên: “Già Phi, em còn muốn sống nữa không? Cô ngốc này, vì mười lăm vạn mà không cần mạng nữa hả, em quả thật...” Hết thấy trong đại sảnh vang vọng tiếng gầm thét của Thẩm Dục Luận.

Thư kí Hồng theo Thẩm Dục Luận nhiều năm như vậy, lần đầu tiên thấy Thẩm Dục Luận phát cáu lớn như vậy, bị khí thế của Thẩm Dục Luận làm giật mình, cảnh sát ở đây đều bị đáng vẻ bất thành linh của Thẩm Dục Luận làm cho sợ hãi ngay người vài giây, nữ cảnh sát mới xụ mặt với Thẩm Dục Luận: “Tiên sinh, xin anh bình tĩnh một chút.”

Thẩm Dục Luận ý thức được mình thất thố. Đẩy mạnh Phi Phi xuống ghế dựa, Phi Phi bị Thẩm Dục Luận làm đau, vừa xoa bả vai của mình, vừa quát cường nhìn Thẩm Dục Luận, anh vậy mà cho rằng cô là vì bị cướp mười lăm vạn tệ kia, tiền kia cũng không phải của Phi Phi, nói ra còn không phải tiền của nhà họ Thẩm các người sao, Phi Phi tôi vì cái gì phải liều mạng vì tiền của nhà họ Thẩm các người, Phi Phi tôi đây chỉ muốn công hiến thôi.

Thẩm Dục Luận dẫn Phi Phi trở về, Phi Phi và Thẩm Dục Luận đều ngồi phía sau xe, Thẩm Dục Luận không nói chuyện, Phi Phi cũng không để ý anh, qua hồi sau, khí thế của Phi Phi liền biến mất, lại nghĩ đến chuyện ngồi tù, không nhận được hỏi Thẩm Dục Luận mặt lạnh: “Thẩm tổng, rốt cuộc tôi có phải ngồi tù không?”

Phi Phi hỏi thật cẩn thận, khiến lòng Thẩm Dục Luận khẽ động, tâm tư bình tĩnh có chút hỗn loạn, Thẩm Dục Luận quay sang nhìn Phi Phi, trong mắt tràn ngập trêu mến, nói bằng giọng kiên định: “Không cần.”

“Thật sao?” Phi Phi cảm thấy người dày dặn kinh nghiệm giống như Thẩm Dục Luận hẳn là sẽ không nói dối, nhưng nếu người xấu kia chết, vậy đúng là Phi Phi cố tình dung chết á, Phi Phi không phải là tội phạm giết người, nào có tội phạm giết người không phải ngồi tù. Mặc dù đó là người xấu, nhưng mà đó cũng là người.

Thật ra trong lòng Thẩm Dục Luận cũng đang tính toán việc này, tên côn đồ kia hiện tại đang cấp cứu ở bệnh viện, sống chết chưa rõ, nếu chết thật, Phi Phi sẽ gặp phiền phức, nhưng vẫn bình thần nói: “Em không cần sợ, không có chuyện gì đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cùng Mập Vô Cùng Gây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Tên côn đồ bị Phi Phi đụng té xe, chỉ là bị đánh đến hôn mê, mặc dù máu chảy đầm đìa, nhưng đều là bị thương ngoài da, cộng thêm hoảng sợ quá độ, các phụ tùng khác cũng không rách không hư hại. Chuyện còn lại đều là Thẩm Dục Luận xử lý, dù sao Phi Phi biết mình không cần phải ngồi tù thì vui vẻ rồi. Sát Sát biết được Phi Phi lại có thể liều mạng như vậy, gọi một cú điện thoại đường dài, giáo huấn Phi Phi gần nửa tiếng vẫn chưa chịu bỏ qua.

“Phi Phi, sao em có thể như vậy chứ? Người xấu là xấu, nhưng em cũng không thể lấy sinh mạng của mình ra liều mạng với bọn họ, nếu thật có chuyện gì, em bảo ông nội, bà nội ba mẹ còn có chị, làm sao bây giờ? Em thật sự quá...”

Thật ra trong lòng Phi Phi nghĩ chính là: Chị chỉ biết nói em, mình thì sao, bỏ nhà trốn đi cắt mạch tự sát thì đâu phải chủ động làm cả nhà ‘gà bay chó sủa’. Nhưng miệng vẫn hòa theo Sát Sát, để tránh Sát Sát dài dòng giống bà Già khiến lỗ tai Phi Phi mọc kén: “Sát Sát, em biết rồi, lúc ấy chẳng qua là nuốt không trôi, mới đuổi theo, lần sau em sẽ không thế nữa.....ừm....Thật đấy, chị yên tâm. Phải rồi, chị ở trong vùng núi hoang vu kia thế nào rồi?”

Vừa nhắc đến chuyện Sát Sát ở làng Ba Tiêu. Sát Sát thật đúng là buồn bực. Thì ra Sát Sát gặp phải chuyện lạ ở trường tiểu học trong thôn Ba Tiêu.

Sát Sát phát hiện nữ sinh hai lớp của mình rất sợ thầy Âu Dương, thật ra Sát Sát đã sớm phát hiện, nhưng vẫn cảm thấy chẳng qua là vì thầy Âu Dương quá nghiêm túc, con nít trong núi lại nhát gan, sợ thầy cô cũng là bình thường.

Có nhiều lần, Sát Sát bảo nữ sinh trong lớp đi tìm thầy Âu Dương, cảm giác sợ hãi sâu thẳm trong ánh mắt của các nữ sinh khiến Sát Sát cảm thấy tuyệt không phải là cảm giác sợ hãi bình thường. Sát Sát nhạy cảm cỡ nào, một chút dấu vết sót lại trong mắt người khác cũng không chạy khỏi mắt của Sát Sát, Sát Sát thử hỏi dò nầy nữ sinh, nhưng các em đều không nói ra nguyên do vì sao. Lại cẩn thận quan sát thầy Âu Dương kia, cũng không có gì đặc biệt, chỉ là trầm mặc ít nói một chút. Sát Sát vẫn muốn biết rõ ràng, vì thế liền đặt mục tiêu ở trên người Âu Dương Chiêu Đề lớp sáu.

Hôm nay tan học, Sát Sát cố tình giữ Âu Dương Chiêu Đề lại, mỉm cười nói: “Chiêu Đề, hôm nay cô đến nhà em thăm hỏi, em dẫn cô đi nhé.”

Âu Dương Chiêu Đề lộ vẻ kinh ngạc, lập tức cúi đầu, đỏ mặt không nói lời nào.

Sát Sát dịu dàng kéo tay Âu Dương Chiêu Đề, nói: “Đi thôi.”

Sát Sát mặc áo vest màu đen, váy hoa viền ren, phối hợp với giày đáy bằng mặt gấm màu bạc, váy trên người nổi bật tao nhã, nhìn qua tựa như trái cây tươi ngon. Sát Sát kéo Âu Dương Chiêu Đề, khéo léo cất bước, tóc đen tung bay theo gió, hình ảnh này khiến tầm mắt của người trong làng chăm chú

đôi theo Sắt Sắt, Sắt Sắt rẽ ngoặt tầm mắt của họ cũng rẽ theo.

Âu Dương Chiêu Đệ cùng thầy Âu Dương Thuận là người của làng lân cận Âu Dương, từ làng Ba Tiêu đi qua làng Âu Dương phở phải mất năm dặm đường, phải leo qua một ngọn núi, nơi xa là núi cao trùng trùng điệp điệp, không nhìn thấy một thôn làng, không nhìn thấy đồng ruộng, những ngọn núi này tựa như cụ già có phần uống rượu say, người dựa vào người, ngủ say không biết mấy ngàn vạn năm, chưa từng có người làm bùng tỉnh giấc mộng của chúng. Thế Sắt Sắt mới biết vì sao Âu Dương Chiêu Đệ sau khi tan học liền vội vã về nhà, hóa ra đường núi này cong queo ngay cả cửa nhà cũng không thấy người cũng không thấy, mùa đông này trời mau tối, nếu về trễ, lại không có đèn đường, lại không có ai, rất đáng sợ.

“Chiêu Đệ, cho tôi hỏi tình cảnh trong nhà em, được không?”

Chiêu Đệ do dự, Sắt Sắt nhìn Chiêu Đệ bằng ánh mắt mong đợi khẳng định, Chiêu Đệ mới bắt đầu nói: “Trong nhà em có bà nội, cha, và em trai. Mất bà nội rồi, em trai bị ngốc, cha ở thị trấn làm việc trong công trường, hiếm khi mới trở về một lần, hai ngày này đứng lúc ở nhà... mẹ em thấy bà nội em là người mù, em trai lại ngốc, mấy năm trước chạy đến làng Đan Miên Hoa rồi...”

“Chiêu Đệ, em cảm thấy thầy Âu Dương thế nào? Chẳng phải thầy ấy cũng là người trong làng em sao?” Sắt Sắt thử dò hỏi, cẩn thận quan sát sắc mặt Chiêu Đệ.

Vừa nhắc đến thầy Âu Dương, Chiêu Đệ vô thức trầm mặc, Sắt Sắt cảm nhận được cảm xúc sợ hãi đến từ Chiêu Đệ, Sắt Sắt cười, nói tiếp: “Chiêu Đệ, cô chỉ hỏi bừa thôi, thấy thầy ấy và em cùng làng, nếu em không muốn nói cũng không sao.”

“Thầy Âu Dương .....” Chiêu Đệ dường như muốn nói gì đó với Sắt Sắt.

Lúc này sau lưng vang lên tiếng của thầy Âu Dương: “Cô Già, Chiêu Đệ, đợi tôi với.” Tiếng nói kia vang vọng trong khe núi.

Sắt Sắt quay đầu, nhìn thấy thầy Âu Dương từ bên khe núi kia đi đến. Chẳng phải anh ta đã đi trước rồi sao? Rõ ràng Sắt Sắt thấy anh ta đi trước, sao có thể rút lại ở phía sau.

Trong lúc Sắt Sắt trầm tư, Âu Dương Thuận đã đến gần, trên tay Âu Dương Thuận xách một túi vải bố màu xanh quân đội, mặc áo jacket màu đen, giày thể thao màu trắng óng vàng, tóc húi cua, mặt chữ điền, sóng mũi rất cao, xem ra tính tình phần chảnh.

“Thầy Âu Dương, chẳng qua tôi đến nhà Chiêu Đệ thăm hỏi thôi. Thật trùng hợp, thầy cùng về nhà sao?” Sắt Sắt khách sáo hỏi thăm Âu Dương Thuận.

“Cô Già làm việc thật nghiêm túc, tôi thấy cô đi rồi về, trời cũng tối rồi, mùa đông ngày ngắn mà, nếu không đêm nay đến nhà tôi ăn cơm đi, tôi bảo khách nữ của tôi chuẩn bị mấy món ăn, buổi tối nếu về thì đừng về, mặc dù nhà tôi không tốt lắm, nhưng nơi đó vẫn rộng rãi.” Thầy Âu Dương cực kì chân thành nhiệt tình nói.

Trò chuyện đến tận đường Âu Dương, các thôn dân cũng giống làng Ba Tiêu, mọi người thấy Sắt Sắt đều nhìn không chớp mắt. Sắt Sắt theo Chiêu Đệ vào căn phòng bùn của nhà Chiêu Đệ, nhà của Chiêu Đệ có hai phòng bùn, trong nhà ngoại trừ cái giường và cái bàn ăn cơm thì không còn vật dụng gia đình nào khác, đồ vật đều đặt hỗn loạn trên mặt đất, chăn trên giường cũng vừa rách vừa cũ, ngoài đèn chiếu sáng, không phát hiện còn đồ dùng điện khác nào.

Bà nội Chiêu Đệ biết cô giáo đến, luống cuống mò mẫn khắp nơi, cuối cùng chạm đến một chiếc chìa khóa, hơi run rẩy giao cho Chiêu Đệ, Chiêu Đệ liền lôi từ dưới giường ra một thùng gỗ đen, mở ra, lấy mút hoa quả bên trong đặt vào đĩa, mời Sắt Sắt ăn.

Cha Chiêu Đệ cực kì thật thà phúc hậu, làn da đen bóng, vừa gầy vừa nhỏ, cười ngây ngô khuyên Sắt Sắt ăn mút hoa quả, Sắt Sắt biết không ăn không được, liền lấy vài miếng ăn. Cha Chiêu Đệ lúc này mới an tâm.

Âu Dương Thuận đón Sắt Sắt đến nhà anh ta ăn cơm, Sắt Sắt thấy khách nữ của nhà anh ta cũng là người phụ nữ rất thành thật chất phác, chừng 30 tuổi, sạch sẽ mộc mạc, Sắt Sắt theo bản năng thừa dịp lúc ăn cơm quan sát nhà của Âu Dương Thuận, thật sự không nhìn ra nhà anh ta có gì không giống nhà người khác. Ăn cơm xong Sắt Sắt kiên trì đòi về làng Ba Tiêu, Âu Dương Thuận liền đưa Sắt Sắt đến cửa làng Ba Tiêu, suốt đường đi Sắt Sắt nghe lời của Âu Dương Thuận, một chút cũng không phát hiện ra rốt cuộc Âu Dương Thuận có bí mật gì.

Chẳng lẽ là Sắt Sắt đã nghi? Sắt Sắt và Phi Phi cũng không giống nhau, chuyện nghi không ra lại càng muốn nghi.

Sắt Sắt cố ý vô tình nhắc đến chuyện các nữ sinh đều sợ thầy Âu Dương ở trước mặt hiệu trưởng Vương, hiệu trưởng Vương chỉ cười rồi nói: “Chúng tôi ở trong núi này, chuyện học trò sợ thầy cô là chuyện hiển nhiên, trước giờ đều như vậy. người như cô Già hòa mình cùng học trò, chúng tôi ở đây là lần đầu.”

Hôm nay là chủ nhật, trường học vắng ngắt, Sắt Sắt ăn xong bữa sáng, liền dạo chơi ở sân vắng trong rừng phía sau làng Ba Tiêu, mùa đông cánh rừng có chút khác biệt, Sắt Sắt đi tới đi lui liên đến chỗ sâu trong cánh rừng, bắt gặp có men say như lừng lừng lên trời.

“A.....a.....Đau....A...” Trong rừng chợt truyền đến âm thanh bất ngờ này, khiến Sắt Sắt sợ hãi.

Sắt Sắt định thần lại cẩn thận nghe, giọng truyền đến là của một người đàn ông, hơn nữa giọng này có phần quen tai. Dưới sự thúc giục của lòng hiếu kì, Sắt Sắt trốn ở sau một tảng đá lớn nhìn lên, cảnh tượng trước mắt dọa Sắt Sắt ngây người.

Chỉ thấy Xảo Nhi vùng roi da trong tay, quát mạnh lên Âu Dương Thuận, Xảo Nhi mò hôi đầm đìa, thờ hờn hờn, biểu cảm trên mặt Âu Dương Thuận như vô cùng đau đớn lại như vô cùng sung sướng.

Cảnh tượng kinh hoàng khiếp sợ này làm Sắt Sắt đứng ngơ ngác ở phía sau tảng đá, chợt cảm thấy cổ họng như bị cái gì đó ngăn chặn, không thốt lên được lời nào, đầu óc trống rỗng, thở mạnh cũng không dám, chỉ níu chặt vạt áo trước của mình, cảm thấy có chút bực mình.

Tay của Xảo Nhi không ngừng vung roi da màu đen, Âu Dương Thuận bị quất thờ hồng học.....

Sắt Sắt không nhìn ra nguyên do, Âu Dương Thuận rốt cuộc làm sai chuyện gì mà cam tâm chịu phạt? Hay, đây là biến thái trong truyền thuyết (*gật gật* SM)? Sắt Sắt sợ bị Xảo Nhi và Âu Dương Thuận phát hiện thì không hay, nhẹ nhàng tránh xa, trong lòng buồn bực vì sao Âu Dương Thuận này phải mặc cho Xảo Nhi quất?

Đến khi Sắt Sắt trở lại trường học, không ngờ Chu Xuyên đã đứng ở cổng trường. Chu Xuyên mặc quần áo thoải mái màu trắng, dưới ánh mặt trời ấm áp của mùa đông mỉm cười: “Sắt Sắt.”

Sắt Sắt chỉ cười thân thiện: “Sao anh lại đến đây?” Ở đất khách quên người gặp bạn cũ, trong lòng Sắt Sắt vẫn rất vui vẻ, lần đầu tiên phát hiện hóa ra Chu Xuyên cũng không đáng ghét.

“Anh đến gặp em.” Chu Xuyên vô cùng bình thản nói, dường như chỉ giống như trước, từ học viện X đến nhà họ Giả vậy, chỉ là đến gặp em.

“Nơi này rất khó tìm? Ngồi xe vất vả không?”

“Ngày hôm qua anh đã đến Trường Sa rồi, hôm nay mới đến đây. Cũng không khó tìm, đến làng Ba Tiêu rồi tùy tiện hỏi một người cũng biết cô Giả ở đâu.”

Các thôn dân thấy người đàn ông khí khái bất phàm như vậy đến tìm cô Giả, đều cho rằng bạn trai của Sắt Sắt tìm đến, nghĩ đến Sắt Sắt nhất định không ở trong núi mãi, nên tất cả đều mang lòng đề phòng với Chu Xuyên.

Chu Xuyên ở một gian phòng bên cạnh Sắt Sắt, buổi tối Xảo Nhi vẫn đến tìm Sắt Sắt.

Sắt Sắt nhớ lại cảnh tượng thấy trong rừng lúc sáng kia, quyết định thăm dò Xảo Nhi, xem Xảo Nhi nói thế nào.

“Xảo Nhi, sáng nay em đi đâu vậy? Chị đến nhà tìm em, mẹ em cũng nói không biết em đi đâu rồi.” Sắt Sắt nói xong bèn cẩn thận quan sát sắc mặt Xảo Nhi.

Trên mặt Xảo Nhi quả nhiên hiện vẻ bất an, sau đó mới nói: “A... buổi sáng em tìm đến đầu làng Xuân Hoa, hỏi họ có đến tập hợp hay không, họ bảo không đi, em liền trở về.”

“À, sáng sớm hình như chị nhìn thấy thầy Âu Dương, chị đi dạo trong rừng, đúng lúc thấy thầy ấy từ trong rừng đi ra, em nói xem thầy ấy cũng không phải người làng ta, hôm nay cũng không cần đi dạy, một mình ở trong cánh rừng này làm gì, thật làm cho người ta buồn bực.”

Quả nhiên Xảo Nhi có chút kích động, nhưng lập tức bình tĩnh lại, nói: “Không chừng thầy ấy ở trong rừng săn thú hay hái chút trái cây.”

Sắt Sắt nghĩ thầm đang là mùa đông, hái trái cây gì chứ, trong rừng kia ngoại trừ mấy con thỏ, cũng không có gì khác, muốn săn bắt cũng phải lên núi, ở trong rừng sau làng có thể bắt được cái gì.

Đêm hôm sau Chu Xuyên đã đi rồi, anh vẫn mỉm cười dịu dàng ấm áp với Sắt Sắt. Trong lòng Sắt Sắt suy tính, nhất định phải tìm được manh mối về bí mật của Âu Dương Thuận, thật ra Sắt Sắt hoài nghi Âu Dương Thuận có hành vi dâm loạn với nữ sinh, nếu không sao nữ sinh đều sợ anh ta như thế. Nếu như thế, Sắt Sắt nhất định phải tóm tên bại hoại giữa đội ngũ giáo viên này. Nhưng hôm nay chuyện nhìn thấy ở trong rừng, lại khiến Sắt Sắt cảm thấy không đơn giản chỉ có vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cùng Mập Vô Cùng Gây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Sắt Sắt nói chuyện của Âu Dương Thuận cho Phi Phi, cả Phi Phi cũng mới nghe lần đầu, còn không bằng hỏi thẳng Âu Dương Thuận, đương nhiên Sắt Sắt sẽ không đến hỏi thẳng Âu Dương Thuận, suy nghĩ cách để tìm ra rốt cuộc Âu Dương Thuận này có cái quỷ gì.

Phi Phi thật không ngờ Giang Đào và dì Nguyệt Dung cũng đến Đông Hoan, hơn nữa còn muốn đến công ty nhánh của Dự Thành, chẳng qua là nghĩ lại, nhà họ Giang và nhà họ Thẩm đều là trùm điện tử, trước mắt công ty nhánh của Dự Thành phải cắt băng, nhà họ Giang đến cũng là lễ nghĩa cần có.

Bà Giả nghe nói dì Nguyệt Dung muốn dẫn Giang Đào đến Đông Hoan, đương nhiên là chuẩn bị một đồng thức ăn lớn cho Giang Đào mang theo, Phi

Phi vừa mở thùng lớn bà Già chuẩn bị mà choáng váng. Cái gì cũng có, cả bún thịt cũng đựng đầy trong một cái bình kín. Trời ạ, còn có cả áo lông nhung.

“Không biết em đã nói bao nhiêu lần với mẹ, bên này không lạnh, sao bà vẫn lấy áo lông nhung cho em?” Phi Phi cảm thán nhìn Giang Đào.

Giang Đào đưa tay捏捏 chóp mũi Phi Phi, cười nói: “Còn không phải vì tốt cho em. Đi thôi, đến khách sạn với anh gặp mẹ chồng tương lai của em.” (= = tự kỉ)

Phi Phi gỡ tay Giang Đào ra, trề môi, bất mãn nói: “Anh Giang Đào, anh nói cái gì vậy?”

“Được, được. Ta đi thôi, mẹ anh còn chờ em ăn cơm đấy.” Giang Đào kéo Phi Phi ra ngoài.

Giang Đào kêu tài xế lái xe đến một khách sạn gần hồ, khách sạn rất khá, chung quanh đều là rừng vải lá xanh bóng mát, phía sau khách sạn là một cái hồ trong veo, bờ bên kia là một vùng biệt thự đan xen hợp lí.

Bãi đậu xe được bố trí ở trong rừng vải, Giang Đào dẫn Phi Phi đi vào đại sảnh của khách sạn, đi Nguyệt Dung đang ngồi cùng một người phụ nữ bên cạnh cái ao trong đại sảnh nghe khúc dương cầm.

Phi Phi đi qua, đang định mở miệng chào hỏi, đã bị người phụ nữ trước mặt làm cho giật mình ngẩng ngẩng, chỉ thấy người phụ nữ này mặc áo lụa vàng, mép quần cuộn màu vàng xanh biếc, trên cổ là một sợi dây chuyền ngọc bích xanh biếc, ung dung cao quý. Người phụ nữ này không phải là người trước đó vài ngày đuổi theo nhìn Phi Phi ở siêu thị à?

Giang Đào không phát hiện ra tâm tư của Phi Phi, giới thiệu Phi Phi với người phụ nữ, nói: “Bà Thắm, đây là bạn gái con, Già Phi.” Rồi xoay người nói với Phi Phi: “Phi Phi, đây là bà Thắm, chính là bà chủ của em đấy...”

“Cũng có khiếu đấy chứ, tìm được bạn gái xinh đẹp như vậy...” Thật ra bà Thắm đang khen tặng Nguyệt Dung.

Bà chủ của Phi Phi? Mẹ hiện tại của Thắm Dục Luận? Phi Phi chào đi Nguyệt Dung và bà Thắm xong bèn ngồi xuống bên cạnh, cũng không có tâm trạng suy nghĩ Giang Đào nói với bà Thắm cô là bạn gái anh ta, chỉ nghĩ vì sao lần trước bà Thắm này đuổi theo nhìn mình ở siêu thị.

Cùng ăn cơm với đi Nguyệt Dung và bà Thắm, Phi Phi luôn không nhìn được lên nhìn bà Thắm, lập tức lại khinh bỉ mình vô lễ. Khó khăn lắm mới ăn cơm xong, Giang Đào dẫn Phi Phi đến bờ hồ phía sau khách sạn, hóa ra cạnh hồ nổi liền với bể bơi.

Mặt nước của bể bơi cao trên một mét so với mặt hồ, bên trong đầy nước, không ngừng tràn ra, chảy vào trong hồ nước, nước kia giống như liền thành một mảnh, nhưng lại không phải một mảnh, hình ảnh kia sinh động mà ấm áp.

“Phi Phi, xuống đi.” Giang Đào đương nhiên thấy vẻ muốn nghịch nước trong mắt Phi Phi.

“Không mang áo tắm, hôm nào lại tới.” Phi Phi đã lâu không bơi lội, nhìn thấy bể bơi như vậy trong lòng khó tránh khỏi ngứa ngáy.

Giang Đào làm động tác với đối diện, liền có người phục vụ chạy chậm đến, Giang Đào nói thầm vài câu, chỉ lát sau, người phục vụ mang theo hai túi lớn màu hồng nhạt đến. Giang Đào đặt một trong hai túi đó vào tay Phi Phi.

Phi Phi mở túi lớn ra liền thấy, hóa ra là một bộ bikini lộ liễu đúng tiêu chuẩn phong tình.

“Đi thay đi. Đi.”

Hai người đi đến phòng thay quần áo, chờ Phi Phi bước ra, quay đầu xuất sắc 100%, bikini chấm đốm hồng nhạt phối hợp với thân hình gợi cảm đầy sức sống của Phi Phi tạo nên cảm giác kinh diễm ngọt ngào, chiếc quần hình tam giác phác thảo bờ mông đẹp đẽ của Phi Phi. Mặc chiếc bikini đơn giản như vậy, đứng ở bên bờ xấp xỉ ánh mắt.

Giang Đào nhảy xuống nước trước, đưa tay kéo Phi Phi bên bờ, cười lớn nói: “Xuống đi, Phi Phi.”

Phi Phi lập tức không đứng vững, liền bị Giang Đào kéo xuống nước, bọt nước bắn tung tóe.

Phi Phi mặc kệ Giang Đào, cứ thế bơi rồi bơi, thật đã ghiền mà, từ lúc vào thu, Phi Phi chưa từng bơi lội, không ngờ mùa đông của Đông Hoan này thật tốt, còn có thể tùy tiện bơi lội, “ha ha ha...” Phi Phi đang dương dương tự đắc, liền nghe Giang Đào đang cười to.

Phi Phi quay đầu trừng mắt Giang Đào: “Anh cười cái gì?”

“Phi Phi.” Giang Đào cuối cùng cười thờ ơ: “Tư thế của em thật giống...”

“Giống cái gì?” Phi Phi bơi đến bên cạnh Giang Đào, đoán anh ta ‘miệng chó không mọc được ngà voi’, nếu anh ta có thể mọc ngà voi Phi Phi tạm tha cho anh ta, nếu không, hừ hừ, xem chiêu.

“Giống như bắt chước cún con nhà anh.” Rốt cuộc Giang Đào nói ra phần sau, lại không kịp chuẩn bị bị Phi Phi đá ngã.

Giang Đào ‘trưng kếp tỵ kếp’, cố ý lặn xuống đáy nước giả chết, trò bịp nhỏ nhoi ấy có thể giấu được Phi Phi, Phi Phi không thèm để ý tới anh mà bơi đi.

Nhưng mà qua một lúc lâu sau quay đầu lại nhìn, Giang Đào vẫn chưa lộ đầu ra, Phì Phì có chút lo lắng, chắc không phải bị đá trúng huyết vị gì chứ?

“Này, Giang Đào, đừng giả chết.”

Giang Đào không có chút phản ứng nào, Phì Phì đành phải quay lại thăm dò thật giả, ai ngờ Phì Phì vừa qua, đã bị Giang Đào một phát ôm vào trong ngực...

Phì Phì và Giang Đào kề sát bên nhau, mọi người trên bờ cũng nhìn ‘bích nhân’ này cười ngốc hô hô, đàn ông hận không thể vớt Phì Phì từ trong nước ra, mang về phòng mình, phụ nữ đều hận chính mình không phải là cô gái trong nước kia. Chỉ có một người, mặt trầm xuống, nhìn cảnh tượng dưới nước này, lửa giận trong mắt bùng hực thiêu đốt.

“Giả Phì! Em bước lên cho tôi!” Phì Phì vừa nghe câu mệnh lệnh này, nhìn lại, đúng là Thẩm Dục Luận.

Thẩm Dục Luận nhìn thẳng vào đôi mắt to của Phì Phì, nét mặt kia, giống như Phì Phì là kẻ thù giết cha anh, Phì Phì quả thật bị vẻ mặt này làm cho sợ hãi, ma xui quỷ khiến lên bờ.

Thẩm Dục Luận không cho giải thích, một phát kéo Phì Phì đi. Có người ghen tỵ, Giang Đào đang nghĩ ngợi, chớp mắt đã không thấy bóng dáng Thẩm Dục Luận và Phì Phì.

Thẩm Dục Luận gần như là kéo Phì Phì tiến vào thang máy, Phì Phì mới ý thức đến cổ tay của mình đau đớn như thế.

“Buông ra.” Phì Phì dùng sức muốn gỡ khỏi anh, thở hổn hển. Vì sao anh ta gọi cô đi lên, cô liền đi lên, còn đi với anh ta? Phì Phì không có tiền đồ như vậy từ lúc nào chứ?

Thấy Thẩm Dục Luận không buông tay, Phì Phì hét anh: “Anh dựa vào cái gì bảo tôi đi lên? Dựa vào cái gì kéo tôi?” Thẩm Dục Luận không buông tay cũng không nói, ra khỏi thang máy liền kéo Phì Phì tiến vào một căn phòng.

Vào phòng Thẩm Dục Luận mới buông Phì Phì ra, trợn mắt nhìn chằm chằm vào Phì Phì, Phì Phì mặc bikini, bị anh nhìn chăm chú cả người liền không được tự nhiên, đang muốn nổi cáu, Thẩm Dục Luận lại mở miệng, còn là một câu tức giận: “Em xem em, mặc cái gì kia?”

“Chẳng lẽ anh bơi lội không mặc đồ bơi à?” Phì Phì phồng má phản kích anh.

“Đúng, bơi lội thì phải mặc đồ bơi, nhưng mà không cho em mặc!” Thẩm Dục Luận bưng bưng lửa giận.

“Anh thật...”

Phì Phì còn chưa nói xong, môi của Thẩm Dục Luận đã áp tới, anh ôm chặt vòng eo mềm mại của Phì Phì, lòng bàn tay ấm áp vuốt ve vùng da lộ ra của cô, Phì Phì cảm thấy bị một dòng điện kích thích, trời đất đảo lộn, hoàn toàn không tự kiểm chế được.... về sau, anh tỉnh té mà hôn lên vành tai cô, khắp phòng chỉ còn lại hơi thở dồn dập của hai người.

“Ừnh ừnh...” Tiếng đập cửa vang lên không đúng lúc.

Phì Phì chột giầy khỏi lồng ngực của Thẩm Dục Luận, hoàn toàn tỉnh táo lại, không biết làm sao nhìn Thẩm Dục Luận, mặt căng đến đỏ bừng, lúc này mới cảm thấy mặc bikini ẩm ướt, cả người lạnh run, kì lạ vừa mới nảy sao không cảm thấy lạnh.

Thẩm Dục Luận đi đến mở cửa, đứng ngoài cửa đúng là bà Thẩm, bà Thẩm giương mắt nhìn Phì Phì mặt đỏ bừng, mặc bikini gợi cảm, đứng giữa căn phòng, sắc mặt trong nháy mắt trầm xuống.

“Di An.” Thẩm Dục Luận kính cẩn lễ phép ân cần chào bà Thẩm.

Bà Thẩm không để ý đến Thẩm Dục Luận, lập tức hướng đến Phì Phì, Phì Phì cũng ý thức được mình mặc bikini đứng ở trong phòng của một người đàn ông, cực kì thất lễ, tay quần bách không biết để chỗ nào được.

“Bà Thẩm” Phì Phì cảm thấy giọng mình cũng đang run lên.

“Đây không phải bạn gái Giang Đào, Giả tiểu thư sao?” bà Thẩm không nhanh không chậm nói, ánh mắt kia có thể xuyên thấu bikini của Phì Phì (=), Phì Phì cảm thấy mình ở trước mặt bà cả bikini cũng giống như không có mặc.

“Di An, Phì Phì hiện tại là bạn gái của con.” Thẩm Dục Luận lễ phép mà kiên định nói, nhấn mạnh hai chữ ‘của con’.

Phì Phì không nghĩ Thẩm Dục Luận sẽ nói ra lời ấy, đang không biết làm sao, bà Thẩm liền lên tiếng trước: “Dục Luận, con ở bên ngoài có bao nhiêu phụ nữ, đi và ba con cũng sẽ không quản con, nhưng con phải nhớ kĩ người con phải kết hôn là Hách Thiên Thiên. Nhà họ Hách đã thương lượng với ba con, mùa xuân năm sau sẽ tổ chức đám cưới của con và Hách Thiên Thiên. Tự giải quyết cho tốt.” Bà Thẩm nhấn mạnh chữ ‘tự giải quyết cho tốt’, sau đó lại sâu xa liếc nhìn Phì Phì, mới ra ngoài.

Nước mắt tủi thân đã trào dâng trong mắt Phì Phì, Thẩm Dục Luận anh ta nếu đã có hôn ước với cô gái khác, cần gì phải trêu chọc cô như vậy? Anh ta chẳng những từng trêu chọc cô ở thế giới ảo, bây giờ còn trêu chọc cô ngoài hiện thực, thậm chí anh ta còn hôn hô. Khoảnh khắc đó, cô đã muốn buông thả hết thảy mà ở bên anh ta, anh ta khiến cô lần đầu tiên vì một người đàn ông mà nóng ruột nóng gan, anh ta khiến cô suyết chút nữa mất đi Sắt Sắt, ít

nhất, cô cho rằng, tấm lòng anh đối với cô, là chân thật. nhưng anh ta, cuối cùng là kẻ lừa gạt tình cảm.

“Phi Phi.” Thẩm Dục Luận giữ chặt Phi Phi đang tràn ngập lừa gạt: “Em hãy nghe tôi nói.”

Phi Phi vung tay muốn cho Thẩm Dục Luận một cái tát, lại bị Thẩm Dục Luận tóm chặt lấy cổ tay cô: “Phi Phi, em đừng như vậy, em hãy nghe tôi nói được không?”

Nước mắt của Phi Phi rơi, cổ tay bị Thẩm Dục Luận nắm đến đau, nhưng không vùng vẫy, đứng tại chỗ gần lên: “Được, tôi nghe, tôi nghe anh nói, nghe nói rằng làm sao lừa gạt hai chị em chúng tôi. Anh nói, anh nói, tôi muốn nghe anh nói.”

“Phi Phi.” Thẩm Dục Luận dùng một chút, giọng của anh trong veo an nhàn, lộ ra khí chất trong trẻo mà lạnh lùng: “Hôn sự của tôi và Hách Thiên Thiên là nhà họ Thẩm và họ Hách quyết định, nhà họ Thẩm và họ Hách làm thông gia, đối với sự nghiệp của nhà họ Thẩm và họ Hách là một cơ hội được lợi đôi bên, người nào họ Thẩm kết hôn với người nào họ Hách cũng không quan trọng, quan trọng chỉ cần hai nhà Thẩm-Hách kết thành thông gia, nhưng mà hai anh trai của tôi đều đã kết hôn, em trai lại còn nhỏ, cho nên chỉ có tôi thích hợp. Mà nhà họ Hách có ba cô con gái, cũng chỉ có Hách Thiên Thiên chưa gả. tôi và Hách Thiên Thiên thậm chí chưa gặp được mấy lần, hai năm trước cô ấy du học ở nước ngoài, năm nay trở về HongKong, tôi đã đến thành phố N rồi, tôi đã thấy cô ấy vài lần, cảm thấy tính tình cô ấy cũng phóng khoáng, chắc chắn cũng không hài lòng với hôn nhân do gia tộc quyết định, vốn muốn tìm cô ấy nói chuyện, xem cô ấy có ý kiến gì hay không, có thể ngăn ngừa cuộc hôn nhân không tình yêu này, không ngờ ba tôi nhanh chóng bàn bạc ngày kết hôn với nhà họ Hách như vậy.”

Phi Phi chột ngắc đầu, lại bắt gặp ánh mắt thương xót của anh, lừa gạt của Phi Phi đã nguôi bớt, chỉ cảm thấy người đàn ông này thật làm người ta đau lòng, cả hôn nhân cũng không thể tự chủ, làm người bình thường vẫn tốt hơn, vui liền cưới, buồn liền không cưới = =

Thẩm Dục Luận nhẹ nhàng kéo Phi Phi vào trong lòng, Phi Phi lại chột đẩy anh ra, chu miệng lên nghiêm túc nói: “Nghĩ rằng lấy những lời ngon tiếng ngọt này lừa được tôi? Anh nghĩ rằng tôi sẽ mắc mưu anh sao? Nếu anh thật sự nghĩ sao nói vậy, phải chứng minh.”

“Được, nếu như em không tin.” Thẩm Dục Luận thấy Phi Phi nghiêm túc, sốt ruột: “Công ty mới của chúng ta ngày mai cắt băng, Hách Thiên Thiên cũng cùng ba cô ấy đến đây, chắc xế chiều hôm nay đến, cũng ở khách sạn này, hôm nay tôi sẽ nói với cô ấy.”

“Chuyện anh nói với cô ấy, đâu có liên quan đến tôi.” Phi Phi đột nhiên ý thức được mình vậy mà đi lo chuyện hôn sự của nhà người ta, không khỏi hoài nghi đầu óc mình bị nước vào. Thẩm Dục Luận là ai? Anh ta là người khiến Sát Sát chỉ muốn vĩnh viễn ngủ say, biết đâu anh ta ở cùng với bất kì cô gái khác nào, Sát Sát đều có thể tiếp nhận, chỉ riêng không được cùng Phi Phi. Phi Phi lắc đầu, khinh bỉ chính mình không chịu được quyến rũ, nỗ lực nhắc bước rời khỏi căn phòng này.

“Sao là chuyện không liên quan đến em hả? Em nói rõ ràng cho tôi.” Thẩm Dục Luận giữ chặt Phi Phi không cho cô đi.

“Thực xin lỗi.” Phi Phi đã có thể sử dụng giọng nói siêu bình tĩnh nói chuyện: “Thẩm tổng, xin anh tự trọng.”

“Già Phi, vì sao em không chịu thuận theo lòng mình?” Thẩm Dục Luận không chút nào có ý buông ra.

Lời này, hình như từng qua ở đâu?

Đúng vậy, từng nghe qua, là ở buổi tối hôm Sát Sát cắt mạch, anh ở trong mộng nói với cô.

Phi Phi cắn môi dưới, không thèm nhìn đến anh. Sợ vừa nhìn thấy anh, sẽ rơi vào vòng xoáy tình cảm.

“Em động lòng rồi, Phi Phi.” Thẩm Dục Luận nhẹ nhàng nói, vẫn nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Phi Phi, dây dưa đời đời kiếp kiếp.

Em động lòng rồi, Phi Phi như bị điện giật, chỉ cảm thấy mình đã không đường thoái lui, có lẽ anh nói đúng, cô nên thuận theo lòng mình, thoải mái tiến về phía trước.

Vậy thì thuận theo lòng mình đi.

“Phi Phi.” Thẩm Dục Luận lại kéo Phi Phi vào trong ngực, Phi Phi không còn giãy giụa nữa, cô nghe được tiếng trái tim đập trong lồng ngực anh, có quy luật lại mạnh mẽ, khiến thế giới có vẻ chân thật như thế.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cùng Mập Vô Cùng Gây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Ngày hôm sau, Phi Phi gặp được người nhà của Thẩm Dục Luận, cha anh là Thẩm Quốc Huy, anh cả là Thẩm Dục Triết, anh hai là Thẩm Dục Ân, còn

có vợ hiện tại của Thẩm Quốc Huy - An Tử Nghi, cũng là bà Thẩm mà Phi Phi từng gặp qua hai lần.

Không phải chỉ mình Phi Phi gặp được, mà là toàn thể nhân viên của công ty mới đều gặp được.

Hôm nay, khánh thành công ty mới.

Lễ hoa được đặt từ giao lộ của khu công nghiệp đến cửa lớn của công ty, bong bóng lớn hồng hồng dâng lên nơi nơi.

Các phương diện thủ tục cất bằng đều do Thẩm Dục Luận chỉ huy. Lễ tân vốn được mời từ khách sạn, nhưng mà Thẩm Dục Luận nhìn hai người đó không vừa mắt, tự mình chọn hai người trong nội bộ công ty bổ sung vào, Phi Phi chính là một trong đó.

Hôm nay cất bằng, Phi Phi phải rời giường lúc năm giờ sáng, cùng những cô gái khác thống nhất trang điểm thay quần áo, sau đó sáu rưỡi phải chuẩn bị nghênh đón khách mời. Tuy nói mùa đông của Đông Hoan không lạnh lắm, nhưng sáng sớm phải mặc áo dài không tay, cánh tay vẫn nổi đầy da gà.

Phi Phi và chín cô gái khác giống nhau, đắp đầu cô dâu, mặc áo dài tơ lụa đỏ sẫm, nghe nói áo dài này là tự Thẩm Dục Luận lựa chọn, Phi Phi cảm thấy khó coi muốn chết, nhưng mà vẫn phải mặc.

Lúc Thẩm Quốc Huy đưa tay muốn lấy cây kéo trong khay Phi Phi bụng, tay lại dừng ở giữa không trung, ngo ngác nhìn Phi Phi há miệng thở dốc, thốt ra hai chữ, Phi Phi không nghe rõ.

Phi Phi bị chủ tịch nhìn đến khó hiểu, nhẹ nhàng nhắc nhở chủ tịch: “Chủ tịch Thẩm, mời...”

“À, được.” Lúc này Thẩm Quốc Huy mới kịp phản ứng.

Có lẽ người khác đều không chú ý đến sự thất thố của Thẩm Quốc Huy, nhưng An Tử Nghi bên cạnh ông, nhận thấy hết thảy.

Nghỉ lễ cuối cùng cũng hoàn tất. Phi Phi thay quần áo của mình, đang nhàn nhã, chợt nghe có người gọi mình.

“Già tiểu thư.” Giọng kia trong trẻo dễ nghe.

Phi Phi nghiêng người, người kêu mình là một cô gái xinh đẹp thời thượng, vừa thấy ánh mắt kia của cô ấy liền biết là một cô gái phóng khoáng hướng ngoại.

“À, cô gọi tôi.” Phi Phi khẳng định mình không biết cô gái trước mắt này.

“Phải, tôi là Hách Thiên Thiên, ngày hôm qua Thẩm Dục Luận nói với tôi về cô.”

Thẩm Dục Luận thực sự ngả bài với cô, Phi Phi đánh giá nét mặt của Hách Thiên Thiên, cũng nhìn không ra tâm tư của Hách Thiên Thiên là gì.

“Thật tốt quá, cô đi theo tôi đi.” Hách Thiên Thiên tiến lên kéo tay Phi Phi, giống như Phi Phi là bạn thân của cô vậy.

Phi Phi bị Hách Thiên Thiên kéo lên xe của cô ấy, Hách Thiên Thiên lấy túi xách lớn của mình qua, lục lọi hồi lâu, cuối cùng lấy ra một cái gương nhỏ, sau đó mở ra để Phi Phi nhìn.

“Tôi cứ gọi cô là Phi Phi nhá, Phi Phi, cô xem, đây là bạn trai của tôi, có phải đẹp trai hơn Thẩm Dục Luận kia của cô không?”

Phi Phi nhìn qua, chỉ thấy một người nước ngoài mặt đầy râu quai nón khoác vai Hách Thiên Thiên, Phi Phi thật sự nhìn không ra người đàn ông này đẹp trai chỗ nào, chẳng qua là rất nam tính.

“Sao?” Hách Thiên Thiên chờ mong nhìn Phi Phi.

“Hách tiểu thư...”

“Gọi tôi là Thiên Thiên đi.” Hách Thiên Thiên rất bất mãn với việc Phi Phi xưng cô là Hách tiểu thư: “Cô đúng là ân nhân cứu mạng của tôi, tôi đã sớm muốn giải trừ hôn ước với Thẩm Dục Luận, nhưng sợ nhà họ Thẩm bức hôn, cha tôi vì điểm mấu chốt này không tiếc sự nghiệp, mới không quản hạnh phúc của tôi, bây giờ có cô, tôi liền yên tâm, ít nhất Thẩm Dục Luận và tôi đồng lòng, ha ha, là đồng lòng muốn giải trừ hôn ước.”

“Thiên Thiên, hai nhà có thể đồng ý cho hai người giải trừ hôn ước không?”

“Hi vọng vẫn còn, lỡ như không được, tôi liền kết hôn với anh ta, nhưng chúng tôi chỉ làm vợ chồng trên danh nghĩa, tôi cũng sẽ không ở bên người mình không yêu, còn phải ngủ chung một giường, dốc hết tâm sức, chờ có cơ hội rồi ly hôn.” Về mặt Hách Thiên Thiên lạc quan.

“Wa, Giang Đào.” Hách Thiên Thiên nhìn phía trước, sau đó bắt đầu kêu: “Giang Đào, Giang Đào, ở đây, ở đây này.”

Giang Đào quay đầu lại, thấy Phi Phi ngồi trên xe của Hách Thiên Thiên thì khó hiểu, đang muốn tìm Phi Phi tính sổ chuyện ngày hôm qua, lúc đang bơi với anh lại chạy theo người đàn ông khác.

“Thiên Thiên, sao cô lừa bạn gái của tôi vào xe cô?” Một tay của Giang Đào khoác lên trên cửa sổ xe của Hách Thiên Thiên, như cười như không nói.

“Bạn gái anh? Anh làm trò, Phì Phì là bạn gái của Thẩm Dục Luận.” Thiên Thiên sợ người khác cướp Phì Phì đi.

“Ai không biết cô mới là bạn gái của Thẩm Dục Luận, Thiên Thiên, tôi chưa từng thấy qua cô hào phóng như vậy, lại còn tìm phụ nữ cho bạn trai của mình.” Giang Đào nói xong nhìn Phì Phì nói: “Phì Phì, nói với cô ấy, hai ta mới là một đôi, hơn nữa còn là thanh mai trúc mã, ha ha.”

Đối với câu nói của Giang Đào Phì Phì không cho ý kiến, vì không thể làm Giang Đào mất mặt, nhưng Giang Đào lại tự cho là Phì Phì ngầm thừa nhận.

Buổi chiều Phì Phì vẫn đi làm như ngày thường, Phì Phì không ngờ chủ tịch lại bảo thư kí mời cô đến văn phòng của ông.

Phì Phì nhớ đến tình cảnh lúc sáng khi chủ tịch thấy cô, cảm thấy vô cùng kì quái, hình như chủ tịch gọi cô là gì ấy, nhưng mà Phì Phì không nghe được.

Phì Phì gõ cửa khép hờ, Thẩm Quốc Huy vẫn tỏ vẻ lạnh lùng, Phì Phì âm thầm nghĩ hóa ra Thẩm Dục Luận này giống với cha anh, dưới tình huống bình thường cũng lạnh mặt, Thẩm đồng ra hiệu cho Phì Phì tiến vào, Phì Phì mới ngừng thở đi vào, Thẩm Quốc Huy bảo Phì Phì ngồi xuống, Phì Phì liền ngồi xuống. Ánh mắt của Thẩm Quốc Huy sáng ngời, nhìn thẳng Phì Phì: “Cô tên Giả Phì, đúng không?”

“Phải ạ, chủ tịch.” Phì Phì khẽ mỉm cười, bản thân cũng thấy nụ cười rất không được tự nhiên.

“Sao lấy chữ Phì chứ?”

“Bởi vì tôi mập hơn em gái.”

“Năm nay hai mươi tuổi?” Thẩm Quốc Huy dời mắt đến tờ giấy A4 trong tay, đó là bản tóm tắt lý lịch mà thư kí in ra cho ông xem.

“Vâng. Đúng vậy.” Phì Phì đáp. Trong lòng buồn bực, chủ tịch hỏi chuyện này làm gì.

Thẩm Quốc Huy hỏi một mạch như tra hồ khẩu, Phì Phì trả lời từng việc.

Cuối cùng Thẩm Quốc Huy dừng mắt ở chỗ thành viên gia đình của Phì Phì trên tờ giấy kia, giương mắt hỏi: “Em gái cô cũng hai mươi tuổi?” Trong mắt Thẩm Quốc Huy dường như tràn ngập hi vọng.

“Phải, tôi và em ấy là sinh đôi.”

“À, sinh đôi.” Thẩm Quốc Huy có vẻ suy tư.

Thẩm Quốc Huy vung tay lên, ý bảo Phì Phì đi ra ngoài, Phì Phì lùi ra ngoài, không biết trong chủ tịch Thẩm rốt cuộc suy tính điều gì, vốn đang cho rằng chủ tịch Thẩm biết chuyện của Phì Phì và Thẩm Dục Luận, sẽ cho Phì Phì một tờ chỉ phiếu lớn, để Phì Phì rời khỏi Thẩm Dục Luận, nhưng mà chủ tịch Thẩm chỉ hỏi xuất thân của Phì Phì.

Thẩm Dục Luận biết Thẩm Quốc Huy tìm Phì Phì, lộ vẻ kinh hãi hiếm hoi: “Ba anh tìm em? Ba anh tìm em làm gì?”

Phì Phì thả tay: “Em cũng không biết, có lẽ là tra hồ khẩu.”

Thẩm Dục Luận và Phì Phì đều cảm thấy Thẩm Quốc Huy tìm Phì Phì tra hồ khẩu là nghĩ hướng đến phương diện hôn nhân của Thẩm Dục Luận. Quả nhiên ngày hôm sau, Thẩm Quốc Huy nhìn Thẩm Dục Luận: “Ba nghe di An của con nói, con và Giả Phì ở cùng nhau?”

Mặt Thẩm Quốc Huy lạnh tanh, Thẩm Dục Luận nhìn mặt của cha anh cũng thấy rét lạnh, từ nhỏ đến lớn, cha anh luôn dùng vẻ mặt này nhìn anh, khiến anh cũng có thói quen dùng mặt lạnh nhìn người ngoài,

“Đúng vậy, ba.” Thẩm Dục Luận thừa nhận.

“Hai đứa yêu nhau được bao lâu rồi?” Trong giọng Thẩm Quốc Huy không nghe ra được bất kì tình cảm nào.

Thẩm Dục Luận đột nhiên cảm thấy cha anh vẫn rất là quan tâm anh, biết rõ anh thật lòng thích một cô gái mới đến can dự sao, nếu không thì trước giờ phụ nữ vây quanh bên cạnh anh nhiều như vậy, cha anh từ trước đến nay chưa từng hỏi nửa chữ.

“Cũng chưa lâu.”

“Con lập tức chia tay với cô ta, con tuyệt đối không thể ở bên cô ta được, lập tức chia tay với cô ta !” Thẩm Quốc Huy đột nhiên nổi giận, hai mắt bốc lửa.

Thẩm Dục Luận bị lửa giận bất thành linh của cha anh thiêu đốt không biết phải làm sao, nhưng vẫn kiên định nói: “Ba, vì sao con không thể ở bên cô ấy?”

Thẩm Quốc Huy ổn định cảm xúc, mới bình tĩnh nói: “Người con phải kết hôn là Hách Thiên Thiên, cha và ông cụ bên nhà họ Hách đã bàn bạc xong, sang năm, hai đứa liền kết hôn, bây giờ con và Giả Phì ở cùng nhau, nếu để nhà họ Hách biết, ông cụ Hách sao đồng ý bỏ qua, nếu nhà họ Hách không chịu hợp tác với Dự Thành. ....Hơn nữa, chuyện hôn nhân đại sự, đâu phải trò đùa, nếu con cưới cô gái như Giả Phì, chẳng khác nào tự hủy tiền đồ, nhà chị dâu con tuy không bằng nhà họ Hách, nhưng cũng coi như có chút thực lực, nếu con không kết hôn với Hách Thiên Thiên, ba thấy Dự Thành anh cả

con cũng có thể...”

Thẩm Quốc Huy nói chuyện đến mức này, Thẩm Dục Luận làm sao không biết mình có thể lên làm Tổng giám đốc của Dụ Thành, một mặt là bởi vì biểu hiện và tài năng của mình, còn một nguyên nhân quan trọng chính là anh là con rể tương lai của nhà họ Hách, nhà họ Hách không có con trai, chỉ có ba cô con gái, hai chị em gái của Hách Thiên Thiên đều có vẻ đẹp tầm tầm, tài trí bình thường, một gã cho luật sư, một gã đến nước ngoài làm bà chủ của tiệm bánh ngọt. Hách Thiên Thiên là hòn ngọc quý trên tay ông cụ Hách, xinh đẹp thanh nhã, thông minh hơn người, ai lấy được cô ấy, cũng chẳng khác nào lấy được gia tài bạc vạn của nhà họ Hách. Thẩm Quốc Huy rất coi trọng trình độ của Thẩm Dục Luận mà thể hiện cho ông Hách xem, để cho ông Hách biết chủ tịch Thẩm rất coi trọng con rể tương lai của ông ta.

“Con ngắm nghĩ kĩ lại đi.” Thẩm Quốc Huy khua khua tay ý bảo Thẩm Dục Luận ra ngoài, nhìn qua, Thẩm Quốc Huy giống như một mối không chịu nổi.

Thẩm Dục Luận từ trong phòng cha anh bước ra, đúng lúc đụng phải An Từ Nghi, An Từ Nghi đang đứng ở bên cạnh cửa sổ trên hành lang nhìn hồ nước, nghe được tiếng bước chân, theo bản năng quay đầu, đúng lúc đón nhận ánh mắt của Thẩm Dục Luận.

“Dục Luận, đi đang muốn nói chuyện với con.” An Từ Nghi hòa nhã dễ gần gọi Thẩm Dục Luận lại.

Thẩm Dục Luận theo An Từ Nghi đến bên đình nghỉ chân vắng vẻ bên cạnh hồ nước, mới hỏi: “Dì An, có chuyện gì?”

An Từ Nghi nhìn Thẩm Dục Luận tha thiết, nói: “Ba con vừa rồi tìm con là nói chuyện của Già Phi sao?”

“Vâng, đúng vậy.”

“Thật ra dì An cũng là người từng trải, biết phải kết duyên cùng người không yêu sẽ đau khổ đến cỡ nào, con và Hách Thiên Thiên mấy năm nay tuy nói là quan hệ vợ chồng chưa cưới, nhưng cả gặp mặt cũng rất ít, chắc chắn cũng không có tình cảm gì, ngược lại dì thấy được, con rất thích Già Phi...”

Thẩm Dục Luận lắng lắng nghe, anh đương nhiên biết ngày đó dì An ở trong phòng anh nói lời kia ở trước mặt Phi Phi là làm dáng, dù sao bà là trưởng bối, An Từ Nghi đương nhiên hi vọng anh có thể cưới một cô gái bình thường, như vậy sau này con trai của bà lớn lên, nếu có thể lấy được con gái nhà quyền quý, cơ hội nối nghiệp họ Thẩm lớn hơn một chút, cho dù sau này con trai bà không lấy được con gái nhà quyền quý, nếu Thẩm Dục Luận cũng giống hai anh trai của anh cưới người phụ nữ bình thường, như vậy sau này sức cạnh tranh của con trai bà tự nhiên cũng mạnh hơn nhiều.

Nhưng mà, nếu An Từ Nghi có thể sử dụng thủ đoạn khiến anh thuận lợi ở bên Phi Phi, Thẩm Dục Luận trái lại nguyện ý lắng nghe.

Thẩm Dục Luận chỉ bất động thanh sắc nói: “Dì An, con và Hách Thiên Thiên có hôn ước trước, vừa rồi ba con dạy dỗ rất phải, con không nên lui đến thân thiết với những cô gái ngoài Thiên Thiên, tránh làm ra chuyện có lỗi với Thiên Thiên.”

An Từ Nghi thấy thái độ này của anh, trong lòng quả nhiên sốt ruột, nhưng trên mặt vẫn là bình lặng như hồ nước mùa đông, chỉ nói: “Dục Luận, đương nhiên dì cũng hi vọng con và Thiên Thiên nên chuyện tốt, chỉ là nhìn thấy con hiếm khi gặp được người con gái mình thích, con người lúc sống không phải vì lòng của mình sao? Con đã hỏi tâm chuyển ý với Thiên Thiên, đi đây cũng an tâm, chẳng phải đi sợ con nhớ đến Già Phi lại khổ sở sao?”

Thẩm Dục Luận lại nói: “Dì An, thật ra ai không hi vọng có thể ở bên người con gái mình yêu, nhưng thực tế khốc liệt, bắt buộc phải thế. Nếu dì An tìm con nói chuyện này, không biết dì An có tính toán gì trong lòng không, có thể khiến con và Phi Phi trở thành người thân thuộc, lại không đắc tội nhà họ Hách?”

An Từ Nghi nghe đến đó, trong lòng vui vẻ, biểu hiện trên mặt giống như thành tâm giúp Thẩm Dục Luận nghĩ cách, thật lâu sau, mới đến bên tai Thẩm Dục Luận nói thế này thế này thế này. Thẩm Dục Luận nghe xong mặt dần dần trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cùng Mập Vô Cùng Gây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Thì ra An Từ Nghi đã sớm kêu người hỏi thăm chuyện Hách Thiên Thiên có bạn trai ở nước ngoài, hiện tại vẫn sống cùng nhau, An Từ Nghi vì việc này còn đặc biệt tìm người chụp ảnh Hách Thiên Thiên và bạn trai sống chung, dĩ nhiên bà nói với Thẩm Dục Luận là người khác chụp được rồi bắt chẹt nhà họ Thẩm, là bà ra giá cao mua được.

Thẩm Dục Luận vốn cho rằng An Từ Nghi có cách gì hay, không nghĩ tới bà ta lại vô liêm sỉ đến tận mức này, lại có thể bảo Thẩm Dục Luận mang hình này đến trước mặt ông Hách, như vậy ông Hách đuối lý, tự nhiên sẽ chủ động giải trừ hôn ước, và đương nhiên không trở mặt với nhà họ Thẩm, việc làm ăn đương nhiên cũng có thể tiếp tục.

“Dì An, con biết phải làm thế nào, dì đưa hết những tấm ảnh đó cho con đi.” Thật ra Thẩm Dục Luận muốn tương kế tựu kế trước tiên lấy hết những tấm ảnh này, tránh cho An Từ Nghi lại lấy những tấm ảnh này ra gây chuyện.

An Từ Nghi chỉ cho là Thẩm Dục Luận đồng ý với ý kiến của bà, lòng tràn đầy vui vẻ nói: “Được, ảnh chụp đó đều ở nhà, ngày mai đi kêu người đưa qua.”

Thẩm Dục Luận nói chuyện ảnh chụp với Hách Thiên Thiên, vốn là nhắc nhở cô sau này cẩn thận một chút, đừng lại để người ta bắt được điểm yếu, không ngờ Hách Thiên Thiên chẳng hề để ý nói: “Vậy có gì đâu, sao tôi không nghĩ đến chiều này ta, vẫn là đi An có cách. Nếu không, cứ theo đi An đi, anh giao những tấm ảnh này cho cha tôi, tôi thêm mắm thêm muối ở nhà nào loạn một phen, nói không chừng chuyện chia tay của hai ta có thể có kết quả, là nhà chúng tôi có lỗi với nhà các anh, ba anh cũng sẽ không trách anh, dù sao hai anh trai kia của anh cũng không bằng anh, chỉ cần chuyện này không làm cha anh tức giận, địa vị của anh ở Dự Thành cũng không bị ảnh hưởng.”

Thẩm Dục Luận không ngờ Hách Thiên Thiên còn rộng lượng thế này, chỗ nào cũng suy nghĩ cho anh. Anh là một người đàn ông sao có thể để phụ nữ chịu đựng vì anh, vì thế nói: “Thiên Thiên, như vậy không tốt, thanh danh của cô...”

Vừa nghe đến hai chữ thanh danh, Hách Thiên Thiên cười ngất, hồi lâu sau mới thở hắt ra nói: “Thẩm Dục Luận, tôi thật không ngờ hóa ra anh cổ hủ như vậy, không tưởng tượng nổi, cũng may tôi không phải sống cả đời với anh, nếu không thì thực bị anh hại chết. Thanh danh với không thanh danh gì chứ, tôi và người đàn ông tôi yêu sống với nhau, là thanh danh không tốt à? Hơn nữa, anh đưa ảnh cho ba tôi, chẳng lẽ ba tôi còn có thể mang nó đưa cho mỗi một tòa báo? Nói cho anh biết, ba tôi cũng giống anh, mọi chuyện đều nghĩ đến thanh danh trước, ông nhất định còn lo lắng cho thanh danh của tôi hơn là anh, cho nên anh yên tâm đi, ha ha.”

Giọng điệu của Hách Thiên Thiên khiến lòng của Thẩm Dục Luận thoải mái rất nhiều, nhưng vẫn cảm thấy như vậy không ổn, lại nói: “Thiên Thiên, như vậy không ổn, chúng ta vẫn nên nghĩ cách khác đi.”

Hách Thiên Thiên nghĩ ngợi, nói: “Thẩm Dục Luận, anh đừng là dài dòng, chờ anh nghĩ ra cách khác, chỉ sợ tôi đã phải kết hôn với anh rồi, sắp sang năm mới rồi. Vừa hết năm liền phải kết hôn với anh, một mỗi năm, nếu không, anh gửi ảnh qua nhà tôi, tôi ở nhà giả mang thai, lại nói tôi mang thai con của Mark, xem ba tôi còn có thể thế nào? Năm đó chị hai tôi mang thai đứa con của ông chủ tiệm bánh ngọt kia, ba tôi là người truyền thống, cho rằng con cũng có rồi, liền để chị hai tôi theo anh rồi. Chúng ta cùng làm, nhất định thành công, sau đó anh liền cùng Phi Phi của anh, tôi cũng cùng với Mark của tôi, tương lai trải qua cuộc sống vui vẻ hạnh phúc, thật tốt mà!”

Hách Thiên Thiên thấy Thẩm Dục Luận còn đang do dự, mắt hừng, chợt đứng dậy đẩy Thẩm Dục Luận, lớn tiếng nói: “Tôi nói đàn ông như anh sao lại thế này chứ? Tôi cũng nói ổn, anh còn cái gì không ổn? Chẳng lẽ anh thật sự muốn kết hôn với tôi? Tôi có thể nói cho anh biết, Hách Thiên Thiên tôi không phải Mark thì không lấy chồng!”

Thẩm Dục Luận thấy Hách Thiên Thiên nổi nóng, đành phải nói: “Vậy, cứ vậy đi.”

Thấy Thẩm Dục Luận cuối cùng cũng quyết định, Hách Thiên Thiên vui vẻ ôm Thẩm Dục Luận hôn lên mặt anh một cái, thấy bộ dạng Thẩm Dục Luận bị hôn đến quần bách, Hách Thiên Thiên cười to: “Nghe đồn chẳng phải phải con trai thứ ba nhà họ Thẩm có rất nhiều phụ nữ sao, sao bị hôn một cái đã thất thần như vậy rồi, xem ra lời đồn có nhầm lẫn.”

Thẩm Dục Luận không lên tiếng, Hách Thiên Thiên lại nói: “Phi Phi của anh cũng không tệ, chẳng qua cũng có nhiều đàn ông thích, anh hơi không cẩn thận một tý liền bị người ta đoạt mất, anh họ của bạn học tôi nhìn Phi Phi như hô rình mồi!”

“Anh họ của bạn cô?” Thẩm Dục Luận nghe được có người chú ý đến Phi Phi, không nhịn được hỏi một tiếng, lập tức lại cảm thấy mình quá lo được lo mất, từ khi nào thì Thẩm Dục Luận ghen tức vì phụ nữ chứ. Chỉ có phụ nữ tranh nhau giành xé anh, nhưng ngày đó nhìn thấy Phi Phi mặc bikini bơi lội với người đàn ông khác, trong lòng Thẩm Dục Luận thật sự rất chua xót không có mùi vị. Giang Đào này còn chưa đuổi đi được, lại thêm một anh họ của bạn học gì đó đến.

“Đúng vậy á, anh ta tên Giang Đào, mặc dù về nước không lâu, nhưng anh nên biết anh ta, là cậu ấm của chủ tịch Giang của Điện tử Phúc Thái, con một của nhà họ Giang, quan hệ gia đình của nhà họ Giang người ta đơn giản hơn anh nhiều, cứ như vậy là con trai bảo bối của chủ tịch Giang, Giang Đào còn nói với tôi anh ta và Phi Phi là thanh mai trúc mã, tôi thấy Giang Đào người ta có ưu thế hơn anh.”

Thẩm Dục Luận có vẻ suy tư, Hách Thiên Thiên nói tiếp: “Tôi nói tình hình của tình địch với anh, anh cũng không cần cảm ơn tôi đâu, tôi chỉ vì anh có một Phi Phi dễ yêu, ngày nào đó cũng sẽ không chợt hối hận tìm đến nhà họ Hách chúng tôi đòi người, ha ha ha...”

Cứ như vậy, Thẩm Dục Luận và Hách Thiên Thiên nói xong, một người về nhà giả mang thai, một người cảm ảnh đến tìm ông Hách.

Giang Đào và di Nguyệt Dung ngày mai cũng phải lên đường về thành phố N, ngày mai Phi Phi phải đi làm, vì thế tối ngày hôm trước liền đến khách sạn của di Nguyệt Dung và Giang Đào chào tạm biệt.

Phi Phi từ phòng của di Nguyệt Dung đi ra, bên ngoài hành lang có bốn thang máy, Phi Phi đi đến thang máy gần nhất, phát hiện thang máy vừa đi xuống, cuối cùng Phi Phi ấn nút của thang máy thứ tư.

Không biết từ đâu một con gió thổi tới, khiến Phi Phi cảm thấy hơi lạnh, ngày mai nên mặc thêm quần áo, chân Phi Phi vừa bước, thang máy trước mặt liền nhanh chóng đi lên.

Cửa thang máy mở, “Phi Phi, chờ anh đã.” Giang Đào vội chạy đến, bước một bước vào trong thang máy, cửa thang máy mới chậm rãi đóng lại: “Phi Phi, em gấp cái gì, còn sớm mà, anh mới về phòng lấy đồ, mẹ anh nói em đi rồi, may mà anh đuổi kịp.”

Phi Phi xoay người nhấn 1F, mới nói: “Anh Giang Đào, tự em về là được, không cần anh tiễn, anh chỉ cần trở về nói với mẹ em rằng em rất khỏe là

được.”

Con số màu đỏ nhỏ nhỏ không ngừng thay đổi, 20F, 19F, 18F,.....3F, 2F, 1F.

Giang Đào đưa tay ấn nút mở cửa, không có phản ứng, cửa thang máy không chịu mở ra. Phì Phì trừng mắt nhìn, đột nhiên, chữ đỏ của thang máy lại bắt đầu nhảy, -1F.

“Sao lại thế này?” Giang Đào vỗ hai cái vào thang máy, hét lên âm ỉ: “Sao lại hỏng thế này?”

Ding một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Sau khi cửa thang máy hoàn toàn mở ra, liền có một con gió lạnh thổi vào, rất lạnh. Có thể nói bên ngoài thang máy tối đen như mực cũng không quá đáng, thật sự không có chút ánh sáng nào.

“Bên ngoài là đâu vậy?” Phì Phì đứng ở cửa thang máy, ló người nhìn bên ngoài tối đen như mực.

“Hình như trước kia là trung tâm thương mại dưới lòng đất, sau này bởi vì phòng tránh khu vực lệch nghiêng, không kinh doanh được nữa, liền đổi thành bãi đậu xe ngầm, dường như còn nói có tai nạn gì đó, nên không xây tiếp nữa.”

“Anh biết không ít nhì.” Phì Phì không quên chế nhạo Giang Đào, vừa nhấc chân liền định bước ra ngoài.

“Phì Phì, em đừng ra ngoài, đâu đâu cũng tối đen, chúng ta nên đi thang máy lên tầng 1 đi.” Giang Đào gọi Phì Phì lại.

Giang Đào ấn thang máy vài lần, cửa thang máy vẫn cứ không khép lại, xem ra, thang máy hỏng rồi. Giang Đào bất đắc dĩ nói: “Chúng ta gọi bảo vệ đi.”

“Đi tìm cầu thang an toàn, luôn có cầu thang đến tầng 1, miễn là leo đến tầng 1, thang máy này, biết phải đợi trong này bao lâu. Lúc này cũng lên lâu rồi.”

“Nhưng mà...”

Phì Phì nhanh chóng đi vào trong bóng đêm, quay đầu gọi Giang Đào: “Anh Giang Đào, đi thôi, không đợi đâu, lên cầu thang đi.”

Giang Đào đành phải đi cùng Phì Phì.

Ánh sáng của điện thoại di động ở phía trước ngừng chuyển động, Phì Phì dừng bước, Giang Đào vội đuổi theo.

“Anh Giang Đào, cầu thang lên lầu nằm ở chỗ nào vậy? Đoán chừng nơi này cũng không khác nhau mấy?” Phì Phì quay đầu hỏi Giang Đào.

Giang Đào nghĩ một lúc rồi nói: “Anh nhớ rõ góc Đông Bắc và góc Tây Bắc đều có cầu thang.”

“Vậy chẳng phải cách chỗ này rất xa sao? Tầng này sau lại rộng như vậy chứ.” Giọng Phì Phì nghe qua mang theo chút buồn bực, chuyện gì đây, tầng hầm âm u này, đã lâu không có người đến, vừa tối vừa ẩm, lại còn dậy mùi nấm mốc, làm Phì Phì rất khó chịu.

“Đúng vậy.” Thật ra Giang Đào chỉ cảm thấy cả người càng lúc càng ớn lạnh, không nhìn được mà rung mình, thật ra chuyện thị trường kinh doanh không tốt mà anh ta nói với Phì Phì đều là giả, xảy ra hỏa hoạn mới là thật, lúc này vì khách hàng không kịp chạy thoát, bên trong đã có không ít người chết. Không nói với Phì Phì nơi này từng xảy ra tai nạn, là vì thấy nơi này tối đen như mực, sợ làm Phì Phì sợ hãi. Giang Đào cũng được coi như nhân vật không sợ trời không sợ đất, nhưng từ nhỏ chỉ sợ người lớn kể chuyện ma quỷ, lúc nhỏ tuy sợ hãi nhưng lại thích nghe, vừa nghe người ta nói đến chuyện ma quỷ lại muốn nghe tiếp nữa, nghe xong lại sợ muốn chết, vì chuyện này, Phì Phì cười anh ta bao nhiêu năm. Rất không dễ gì bây giờ trưởng thành, tạo hình tượng tốt đẹp trong cảm nhận của Phì Phì, không ngờ tối hôm nay lại muốn khiêu chiến giới hạn của anh. Phì Phì từng nói, ghét nhất con trai nhất gan, Giang Đào thề phải bỏ tật xấu này, không ngờ thân ở trong hoàn cảnh này vẫn sợ hãi.

Hai người ở trong bóng đêm sớm đã không nhận biết được phương hướng, vì thế hai người xuôi theo chân tường, nghiêng ngả lao đảo đi tới. trước mắt vẫn là tối đen trống rỗng.

“Anh Giang Đào, tầng hầm này có phải lớn hơn tầng trệt trên lầu một chút không?” Phì Phì cảm thấy theo như diện tích các tầng trên lầu thì hẳn phải sớm đến cầu thang rồi.

“Anh nghĩ...có lẽ là vậy.” Lúc này hàm răng của Giang Đào đã va vào nhau cầm cập, gió lạnh trong tầng hầm, thổi vào kẽ hở xương sốt của anh đến lạnh ngắt.

“Anh lạnh à?” Phì Phì cảm nhận được tay Giang Đào lạnh lẽo.

“Không, không lạnh.”

Cuối cùng Phì Phì cũng tìm được lối ra, không nhìn được hô to một tiếng: “Ha ha, rốt cuộc cũng đến nơi.”

Không ngờ dọa Giang Đào nhảy dựng lên, thật ra Giang Đào sớm đã không chịu được nữa, bị một tiếng thét chói tai này của Phì Phì, quả thật vô cùng sợ hãi, mãi đến khi lên đại sảnh ở tầng 1, Phì Phì mới phát hiện sắc mặt của Giang Đào trắng bệnh, ứa mồ hôi lạnh.

Phi Phi nhớ đến chuyện trước kia Giang Đào sợ quỷ, không khỏi cười nhạo Giang Đào một lúc lâu rồi mới về, Giang Đào định đuổi theo muốn kiên trì đưa Phi Phi về, nhưng trải qua việc lúc này nên tinh thần cũng hoảng hốt. Phi Phi bảo anh lập tức trở về phòng, anh cũng không kiên trì nữa. Phi Phi còn cố ý gọi phục vụ đưa Giang Đào lên lầu, tránh cho anh một mình không dám đi thang máy, Phi Phi còn nhớ trước kia lúc Giang Đào sợ hãi thì không dám đi thang máy một mình.

Giang son dễ đổi, bản tính khó dời. Lời này là thật.

Ngày hôm sau, lúc Giang Đào phải đi thì Phi Phi đang đi làm, nhưng vẫn xuống lầu chờ nói lời tạm biệt Giang Đào.

Sắc mặt Giang Đào không tốt, xem ra tối cực kỳ sợ hãi, Phi Phi cũng không nhắc lại chuyện tối qua nữa, tránh cho Giang Đào thẹn quá hóa giận, đây là tử huyệt của Giang Đào, không thể điểm bùa.

Bất tri bất giác hai người đi vào trong rừng vải, những đóa hoa nhỏ màu đỏ đang nở rộ vui vẻ trong mùa đông, Phi Phi không biết hoa kia tên gì chỉ thấy bướm bướm xoay quanh hoa, bướm mùa đông ở Phương Nam, tung tăng nhảy múa, Phi Phi xoay người nói với Giang Đào: “Anh Giang Đào, em có người trong lòng rồi.”

“A...?” Giang Đào kinh ngạc: “Nhanh vậy đã thừa nhận thích anh rồi.”

“Anh Giang Đào, em nghiêm túc.” Phi Phi nghiêm túc nói: “Người trong lòng em là...”

“Được rồi, anh cũng nghiêm túc nói với em.” Giang Đào ngắt lời Phi Phi, giữ lấy bả vai Phi Phi, nghiêm túc nhìn Phi Phi: “Chừng nào em có thể đến Phúc Thái, chừng nào em có thể gả cho anh, đều được, anh chờ em.”

“Anh Giang Đào...”

“Được rồi, anh phải đến sân bay, những lời nhớ anh giữ lại nói trong điện thoại, anh đi trước.” Giang Đào dứt khoát xoay người, nhanh chóng rời đi, Phi Phi buồn bã nhìn bóng lưng ngày càng nhỏ của Giang Đào, cuối cùng ẩn mất tầm trong đám người.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cùng Mập Vô Cùng Gây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Chủ nhật, Phi Phi nghỉ ngơi, đây là một ngày chủ nhật ấm áp, hoa thơm cỏ ngọt, ánh mặt trời rực rỡ.

Sách nói, con gái đang yêu là đẹp nhất, lần đầu tiên Phi Phi yêu, cảm thấy thời gian như hoa Tường Vi nở rộ.

Sáng tinh mơ Phi Phi liền rời giường trang điểm chưng diện, nhìn gương thoa phấn, sau đó thay áo sơ-mi may bèo cùng váy dài tơ tằm, ngồi trong ký túc xá mở laptop cất cao giọng hát, âm nhạc là gia vị cho cuộc sống của Phi Phi. Thời gian này Phi Phi hay mở tình ca của Trương Tín Triết, có vài câu thâm sâu khuấy động tiếng lòng của Phi Phi, vì sao trước kia cũng từng nghe, đều không chú ý đến những ca từ này, mà giờ phút này, lại tràn đầy cảm xúc. Giọng của Trương Tín Triết, dường như có rất đê nén, rất nhiều tang thương nói không nên lời rồi lại ngọt ngào, khiến Phi Phi hoàn toàn không cách nào bỏ qua.

Thật ra trước kia Phi Phi cũng không có dụng tâm nghe anh ta hát, chỉ ngẫu nhiên nghe thấy. Ngày đó đi ngang qua một cửa hàng, giọng hát u buồn ‘nếu lúc ấy hôn em, lúc ấy ôm em, có lẽ kết quả khó nói...’ vang lên, thế mà làm Phi Phi thích ngay.

Nhưng Phi Phi, vốn không phải người u buồn. Giữa cuộc sống luôn có nhiều điều ngoài ý muốn.

Thật ra Phi Phi đang đợi cuộc hẹn cùng Thẩm Dục Luận, chủ nhật, anh biết Phi Phi được nghỉ.

Tâm trạng Phi Phi căng thẳng, tưởng tượng tình tiết hẹn hò, họ sẽ nói gì đó? Sẽ ôm sao? Sau đó Phi Phi lại nghĩ đến nụ hôn ngày đó của Thẩm Dục Luận, không kiềm chế được mà nóng hết cả mặt.

Điện thoại di động vang lên hai tiếng, là anh sao? Phi Phi nhảy dựng lên lấy di động qua nhìn, quả nhiên là anh: “Phi Phi, anh ở dưới nhà em”

Đây là mới là tốc độ thật sự sao? Thời gian qua nhanh? Không không, lúc này Phi Phi chạy đến cửa sổ, đó mới là tốc độ thực sự, bản thân Phi Phi cũng không dám tin tưởng, sẽ gấp gáp muốn gặp anh như vậy.

Thẩm Dục Luận ở dưới lầu nhìn Phi Phi lẳng lặng mỉm cười, ánh mắt như nước.

Phi Phi xách túi đi xuống lầu, đến trước mặt Thẩm Dục Luận, lại đột nhiên cảm thấy hết thảy chuyện này đều khó tin, Phi Phi đứng lại, không biết phải nói

gi.

“Phi Phi, em nói xem, chúng ta đi đâu nào?” Thẩm Dục Luận yêu thương xoa đầu Phi Phi, hỏi.

“Ừm.” Phi Phi suy nghĩ một chút mới nói: “Chúng ta ngồi xe buýt đến bờ hồ, vòng bờ hồ một vòng, sau đó câu cá, câu được cá thì nướng ăn, không câu được cá đương nhiên nhin ăn. Sau đó ngồi xe buýt đến khắp nơi, lúc muốn đi bộ thì đi bộ, lúc không muốn đi bộ thì ngồi xe, nhìn thấy món ngon liền xuống xe đi ăn...”

Thẩm Dục Luận không ngờ yêu cầu của Phi Phi chỉ bình thường đơn giản như vậy, chẳng qua là nghĩ thử xem, chẳng phải đây là những chuyện cô gái đều hi vọng làm cùng người đàn ông mình yêu sao, Thẩm Dục Luận cảm thấy lòng mình ấm áp, cô gái trước mặt này, luôn mang đến niềm vui bất ngờ và cảm nhận ngoài ý muốn cho anh, chỉ có cô mới có thể khiến anh cảm thấy mỗi một chi tiết của cuộc sống đều tràn ngập ánh mặt trời. Ở bên cô cô luôn có cảm giác ánh mặt trời tươi mát.

“Phi Phi, chúng ta đi thôi.” Thẩm Dục Luận kéo bàn tay nhỏ bé của Phi Phi, bàn tay lớn bọc lấy bàn tay nhỏ mềm mại của Phi Phi.

Hai người vẫn nắm tay lên xe buýt, ngọt ngào tựa như thiếu niên mười tám mười chín tuổi.

Trên xe buýt không còn chỗ ngồi hai người, Thẩm Dục Luận để Phi Phi ngồi ở chỗ ngồi một người, bản thân mình đứng ở bên cạnh.

“Ừm, anh đi ngồi ở phía sau đi.” Phi Phi không biết gọi anh là gì, trước kia về công về tư đều gọi anh là Thẩm tổng, mà lúc này, còn gọi Thẩm tổng thì Phi Phi cảm thấy cực kì khó chịu.

Thẩm Dục Luận lắc đầu, ánh mắt sâu thẳm như đầm nước, anh nói: “Không cần, anh muốn đứng bên cạnh em.”

Hồ nước thật yên tĩnh, hai người dựa sát vào nhau đi dạo trên bờ hồ, nhánh Dương Liễu nhẹ nhàng rủ xuống, để mặc gió đông đưa. Phi Phi thấy hồ nước trong suốt đến động lòng người, vì thế giẫy thoát khỏi Thẩm Dục Luận, cõi giày, đuổi chân vào trong nước, hồ nước mùa đông, không ấm áp như trong tưởng tượng của Phi Phi, Phi Phi hét lên một tiếng rút chân lại, quay đầu nhìn Thẩm Dục Luận, anh chỉ nhìn cô lẳng lặng cười.

Nụ cười này, chỉ có đối diện với cô mới có.

“Này, anh cũng đến đây thử xem, dễ chịu lắm.” Phi Phi nổi lên ý xấu, tựa như lúc còn nhỏ lừa gạt bạn nhỏ ăn lá cây ăn côn trùng, Phi Phi luôn nói mình đã thử qua, ăn rất ngon, cậu cũng thử xem đi. Đương nhiên cũng chỉ có Giang Đào thử qua.

Quả nhiên Thẩm Dục Luận cũng mắc mưu, cõi giày vỡ ra, liền ngồi cùng một chỗ với Phi Phi, sau đó liền chậm rãi đuổi chân vào trong hồ nước.

Phi Phi không nhịn được phải lên cười, không ngờ Thẩm Dục Luận quay đầu lại nghiêm túc nói: “Quá thật là rất thoải mái.”

Phi Phi buồn bực, vốn là muốn hại anh, không ngờ lại còn làm lợi cho anh, vì thế sờ ột nói: “Thật sao?”

“Phải đó, nếu không, em thử đi.” Thẩm Dục Luận nói giống như thật, đôi chân còn cố ý vẩy vẩy trong nước, làm ra bộ dạng rất thích thú.

“A, vậy em thử lại.” Phi Phi nghi hoặc lại đuổi vào trong hồ nước.

“A.” Phi Phi lại bị lạnh đến mức rút chân về: “Anh gạt em.”

“Là em gạt anh trước.” Thẩm Dục Luận giành quyền lợi.

“Anh là tên lừa đảo, anh lại dám gạt em.” Phi Phi vung quả đấm muốn đánh người.

Thẩm Dục Luận đưa tay đón nhận quả đấm nhỏ của Phi Phi, tiện thể kéo Phi Phi vào trong lòng, Thẩm Dục Luận cúi người xuống muốn hôn lên mặt Phi Phi, không ngờ lại bị Phi Phi cắn lên tay anh một cái, Phi Phi còn dùng sức, Thẩm Dục Luận đau đến nghiến răng, nhưng vẫn mặt không đổi sắc nâng cầm Phi Phi, hỏi cô: “Làm gì đấy?”

Phi Phi mặt đỏ ửng, kiêu ngạo nói: “Đánh dấu.”

“Hả?” Thẩm Dục Luận hơi nhíu nhíu mày, khó hiểu hỏi.

“Một là để anh nhớ từ nay về sau không được gạt em nữa, cho dù em lừa gạt anh trước, anh cũng không được lừa lại. Hai là, nếu ở đây có sẹ thì tốt rồi, chờ anh đi mất, em còn biết được ha ha ha...”

Thẩm Dục Luận chậm rãi đến gần mặt Phi Phi, cằm của anh ở ngay trên trán cô vài centimet, cô có thể nghe được tiếng hít thở của anh, còn có thể ngửi được mùi xà phòng thoang thoang trên áo sơ-mi trắng của anh, anh nhẹ nhàng nâng mặt Phi Phi lên, kết cục của việc Phi Phi cắn anh là bị hôn đến không thở nổi.

Lúc câu cá, Phi Phi ba hồi chạy đây ba hồi chạy kia, cô đâu có câu cá? Cô chỉ thích tác quái lúc người ta đang câu cá, nhưng thì ra trên thế giới này chỉ có một người ông để Phi Phi tác quái lúc câu cá, chính là ông Già, chẳng qua là ông Già hận Phi Phi nghiến răng, từ sau khi Phi Phi lên trung học, đánh chết cũng không chịu dẫn Phi Phi đi câu cá nữa. Lúc còn nhỏ, vừa thấy ông Già đi câu cá, Phi Phi phải đòi đi theo, bà Già hận không thể ở nhà một mình, bèn tai thanh tĩnh, đương nhiên giắt dây cho Phi Phi đi theo. Sau khi Phi Phi đi giờ trò chồng chất, thí dụ như lạng lẹ giấu cái thùng của cha cô đi,

chờ ông Già câu được cá lên, cho rằng cái thùng vẫn ở chỗ cũ, liền thả vào trong, trống không, cá lại chạy, Phì Phì liền đứng ở đằng xa ôm cái thùng cười ha ha.

Ở trong lòng Phì Phì, câu cá là chuyện cực kì lãng mạn rất thú vị, cho nên mới tìm chút trêu ghẹo. Ông Già đâu thể hiểu được cái lãng mạn thú vị của Phì Phì, sớm đã xóa bỏ tư cách đi câu cá với ông của Phì Phì. Chỉ là không thể trách ông Già, đôi lại là người nào, cực khổ câu con cá, lại để người ta làm chạy mất, trong lòng cũng đều ứ. Từ năm ấy lúc Phì Phì năm tuổi xem Bảng Phong Thần (@@ Đắc Kỷ-Trụ Vương), liền mê Khương thái công (Khương Tử Nha) câu cá, Phì Phì cảm thấy Khương thái công ngồi một chỗ lãng lãng câu cá, quả thật đẹp trai ngậy người. Khương thái công là người tình trong mộng trước đây của Phì Phì. Chẳng qua sau này xem Xạ Diêu, Phì Phì lại say đắm si tình Hoàng Dược Sư. = =

Thẩm Dục Luận ngồi ngay ngắn câu cá như Khương thái công vậy, chẳng biết Phì Phì lại chạy đi đâu.

Chỉ chốc lát sau, Phì Phì đến: “Anh đang làm gì thế?”

Thẩm Dục Luận nhìn Phì Phì, trong lòng suy nghĩ chuyện gì có thể khiến Phì Phì đổ nhiều mồ hôi như vậy, còn hỏi anh đang làm gì, chẳng phải anh đang câu cá sao, đâu Phì Phì làm sao vậy?

Thẩm Dục Luận chỉ chỉ mặt nước, tỏ vẻ mình đang câu cá, kêu Phì Phì nhỏ tiếng một chút, sau đó hỏi: “Em đang làm gì vậy?”

“Dời gạch, gánh nước.” Phì Phì nói gọn gàng linh hoạt.

“Dời gạch? Gánh nước?” Thế nào thế nào? Thẩm Dục Luận không hiểu nổi.

“Anh nhắm mắt lại, đi theo em.” Phì Phì kéo Thẩm Dục Luận muốn đi.

Thẩm Dục Luận đành phải đứng dậy, ngoan ngoãn nhắm mắt lại, được Phì Phì chậm rãi dắt, trong lòng nghĩ xem Phì Phì này lại giờ trò gì.

“Được rồi, có thể mở mắt ra rồi.”

Thẩm Dục Luận vội vàng mở mắt ra. Chỉ thấy trước mắt có rất nhiều gạch sắp xếp thành một trái tim bự, bên trong trái tim dùng nylon màng mỏng bọc lại, rớt đầy nước, trong khe hở của cục gạch cắm đầy ngọn nến nhỏ màu xanh, bên trong trái tim vậy mà còn thả hai con cá, đây chẳng phải cá của Thẩm Dục Luận vừa câu sao, bị Phì Phì trộm đến chỗ này. Ánh sáng dưới gốc cây không tính là thực rạng ngời, nhưng ngọn lửa màu đỏ nho nhỏ này, lung linh rực rỡ.

“Phì Phì?” Thẩm Dục Luận hoàn toàn không biết Phì Phì làm nhiều trò như vậy là có mục đích gì, chỉ đơn giản là chơi cho vui thôi sao, nhìn nét mặt của Phì Phì thì hình như không phải.

“Tặng sinh nhật anh đấy, không ăn bánh ngọt, ăn cá. Chúng ta mỗi người một con, ở lại bắt nường. Được không?”

“Được.” Trong đầu Thẩm Dục Luận tràn ngập cảm giác tốt đẹp, hạnh phúc đến bất ngờ như vậy, thế nên anh không kịp thưởng thức, bao nhiêu năm chưa từng có sinh nhật, Chính anh cũng không nhớ, còn nhớ lúc nhỏ khi cha mẹ mừng sinh nhật anh, sẽ dẫn anh đi chơi, bạn bè thân thuộc sẽ tặng quà cho anh, sau này mẹ anh đi rồi, hết thấy những thứ đó cũng đi mất. Lớn lên mọi người mừng sinh nhật anh là bởi vì địa vị của anh vì tiền bạc của anh, vì vậy anh một mực không đi.

Hóa ra hôm nay là sinh nhật anh.

“Ừm, hôm nay là sinh nhật của anh. Em đãi khách. Nghĩ xem mời anh ăn cái gì?” Phì Phì đảo mắt to, vét ruột lục bụng nhớ xem ở đây còn có gì chưa từng ăn.

“À, nghe các bà cô nói có một tiệm bánh bao hấp cũng được, em mời anh ăn.”

Thẩm Dục Luận bị lời của Phì Phì nói chọc cười, vốn cho rằng Phì Phì mừng sinh nhật anh long trọng như vậy, ít nhất cũng phải mời anh ăn bữa tiệc lớn gì đó, không ngờ là đi ăn bánh bao hấp.

Thẩm Dục Luận nắm tay Phì Phì, đi ăn cá nướng, bánh bao hấp, sau đó là đậu hủ thối Trường Sa, da lươn Thiểm Tây, cổ vịt Hồ Bắc.....ven đường. Thẩm Dục Luận lớn như vậy, lần đầu tiên ăn quán ven đường, không ngờ thì ra quán ven đường cũng ngon như vậy. Trước kia chỉ biết quán ven đường không tốt cho sức khỏe, nếu sớm biết ăn ngon như vậy, sống sót vài năm cũng đáng.

Sau đó hai người không ngừng ngồi xe buýt, nếu bên cạnh Phì Phì không có chỗ, Thẩm Dục Luận liền đứng bên cạnh Phì Phì. Nếu có thể ngồi bên cạnh Phì Phì, Thẩm Dục Luận luôn nắm chặt tay Phì Phì, Phì Phì với anh, như là đặt ở trong miệng sợ tan, nâng niu trong tay sợ bốc hơi.

Nét vui vẻ hiện rõ trên mặt Phì Phì, người vừa thấy liền biết cô gái này rất vui vẻ. mà Thẩm Dục Luận vui vẻ trong lòng, có lẽ rất nhiều rất nhiều năm về trước, có lẽ anh cũng từng vui vẻ như vậy, nhưng anh không nhớ rõ lắm, trải qua một ngày này với Phì Phì, dường như còn giá trị hơn cả nửa đời người trước kia của anh. Thẩm Dục Luận thấy, tình yêu là nước chảy đá mòn, nhưng hóa ra cảm giác cũng rung động lòng người như vậy, tựa như bản thân mình trở về lúc mười chín tuổi.

Đi trên con đường mòn nào đó, mặt đất yên tĩnh, chỉ có tiếng nắng râm râm, nhẹ như than thở. Thẩm Dục Luận tình cờ cúi đầu, ánh nắng rơi đầy trên lông mi dài dài mỏng mảnh của Phì Phì, anh không nhịn được kéo Phì Phì vào lòng, “Phì Phì, anh yêu em.” Thẩm Dục Luận khẽ cắn tai Phì Phì nói lời buồn nôn thế này. Nếu như không có Phì Phì, Thẩm Dục Luận không bao giờ tin mình sẽ nói lời này với một cô gái, nhưng giờ phút này, Thẩm Dục Luận cảm

thấy bản thân rất muốn nói với Phi Phi, bản thân mình yêu cô cỡ nào.

“Em cũng yêu anh.” Phi Phi đáp lại Thẩm Dục Luận, lại trầm luân trong nụ hôn nồng nhiệt của Thẩm Dục Luận. ...

Bạn đang đọc truyện *Vô Cùng Mập Vô Cùng Gây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Thời gian trôi qua từng ngày, tối nay Phi Phi tăng ca, lúc trở về đã rất trễ, khi Phi Phi kéo lê thân thể mệt mỏi không chịu nổi vào trong thang máy, Thẩm Dục Luận không biết xuất hiện từ đâu, nhanh chóng đi vào thang máy. Anh nhìn Phi Phi, Phi Phi ngạc nhiên, không nhận được mỉm cười với anh. Hai người cũng không nói chuyện, chỉ nhìn đối phương.

Phi Phi từ tầng mười lăm xuống dưới, lúc thang máy đến tầng năm, Phi Phi đột nhiên nhón chân, nhắm mắt lại, hôn lên đôi môi mềm mại của anh.

Thẩm Dục Luận dường như không hề giật mình, vòng tay ôm lấy thắt lưng cô, nhẹ nhàng hôn lại cô.

Tối hôm nay, Phi Phi nằm mơ, mơ thấy vùng ngoại ô nở đầy Bồ Công Anh. Ánh mặt trời dịu êm, từng đóa hoa nở rộ trong không trung, tựa như Bồ Công Anh tung bay. Thẩm Dục Luận đứng ở giữa một rừng hoa Bồ Công Anh, nhìn Phi Phi cười, gọi tên Phi Phi: “Phi Phi, Phi Phi.”

Ngày ngọt ngào hạnh phúc luôn qua rất nhanh, đảo mắt lại đến chủ nhật, thời tiết cũng từ lúc đầu ấm áp chuyển sang mưa sầm gió tũn, tuy nói mùa đông phương nam không quá lạnh, nhưng cũng có phần lạnh. Cỏ cây tỏa hương, không nhiễm bụi trần, cảm giác mát lạnh mặc sức xuôi dòng, lan tràn mỗi góc ngách.

Phía chân trời xa xôi đột nhiên truyền đến tin tức, mưa rơi đẳng chân trời, cảnh khô nhú mị, lá rụng rục rờ, gió đông nhảy múa.

Mấy ngày nay, Phi Phi ở đây chìm đắm trong tình yêu ấm áp, dâng trào mãnh liệt rồi lại yên tĩnh không nói rõ, hết thấy nhẹ nhàng nhào trộn trong suy nghĩ, cuộc sống cũng trở nên nhẹ nhàng bằng quơ.

Phi Phi kéo rèm, gió mát chậm rãi thổi bay mưa phùn, như tinh linh rơi trên làn da trần trụi của Phi Phi. Phi Phi trước giờ chỉ yêu ánh mặt trời, chưa từng nghĩ, mưa cũng có thể thơm thảo, xinh đẹp như vậy, tựa như một đóa hoa trong sáng long lanh, tẩy rửa thể xác và tâm hồn.

Mùi tên của Cupid, cánh chim kéo ra tựa như nghiền nát năm tháng, xuyên qua bốn mùa, xuyên qua thời không vĩnh hằng bay đến già đi, lặng lẽ bước vào tâm hồn Phi Phi. Mới khiến cho mọi mặt mọi vẻ của thế giới này đều khuấy động tâm tình Phi Phi, lòng Phi Phi nở rộ như Hoa Quế, bình tĩnh, tươi mát, hương thơm bên ngoài thấm dần vào trong người.

Lòng Phi Phi như nụ hoa chớm chín, dần dần nở rộ trong mùa đông này.

Thẩm Dục Luận gọi Phi Phi cùng đi siêu thị mua đồ ăn.

“Muốn em nấu cơm cho anh ăn? Em có thể nói cho anh biết, đồ ăn em làm thật sự không ngon, nhà em đều là em gái nấu cơm, em chỉ rửa rau thôi.” Phi Phi ăn ngay nói thật.

Thẩm Dục Luận nhéo chóp mũi xinh xắn của Phi Phi, cười nói: “Ai bảo cho em nấu cơm chứ?”

“Vậy anh mua đồ ăn làm gì?”

“Mua về rồi em sẽ biết.”

Thẩm Dục Luận cùng Phi Phi dạo một vòng ở siêu thị, nhanh chóng mua đủ cả đồ ăn cần. Phi Phi lần đầu tiên đến chỗ của Thẩm Dục Luận, một phòng một sảnh đơn giản, trang hoàng cũng cực đơn giản, vách tường màu trắng sữa, gia dụng thông thường.

Phi Phi đang xoay đầu xem tranh trên tường, tranh chỉ có một bức, cả vùng đất tuyết trắng, một cô gái mang giày đỏ, mái tóc đen dày đỏ xuống như thác nước.

Trắng cùng đỏ và đen, màu sắc đối lập mãnh liệt, đẹp đến chấn động lòng người.

“Phi Phi, chẳng phải em sẽ rửa rau sao, nào, cùng làm đi.” Thẩm Dục Luận từ trong bếp lò đầu ra gọi Phi Phi, Phi Phi vừa nhìn thấy bộ dạng Thẩm Dục Luận mang tạp dề, không nhận được cười ra tiếng: “Hóa ra anh cũng mang tạp dề.”

“Còn nhiều điều bất ngờ.” Thẩm Dục Luận lại dờ tính trẻ con.

Phi Phi vào rửa rau, sau đó nhìn Thẩm Dục Luận thái rau, Phi Phi thật không ngờ đáng về làm bếp của Thẩm Dục Luận lại đẹp đẽ như vậy. Càng khiến Phi Phi không ngờ chính là tài nấu nướng của Thẩm Dục Luận tốt hơn nhiều so với trong tưởng tượng của cô, ra tay một lúc mấy món ăn tinh xảo đã bày lên bàn rồi.

Phi Phi ngạc nhiên, ca ngợi: “Thật nhìn không ra, anh học từ bao giờ vậy?”

Thẩm Dục Luận cời tạp dề, ôm eo Phi Phi từ phía sau, nhẹ nhàng nói: “Sớm học xong rồi, liền chờ sâu lười không biết làm cơm là em này.”

Lúc ăn cơm, Thẩm Dục Luận mới nói thật với Phi Phi, hóa ra đa số thời gian là anh sống một mình, rất ít khi về nhà, nếu không có tụ hội, cũng chỉ có thể một mình ăn cơm, lại không muốn cứ gọi đồ ăn bên ngoài, hay một mình chạy ra ngoài ăn cơm, mới dứt khoát học nấu nướng, sau này lại có thể hứng thú, rảnh rỗi không có việc gì làm liền nấu hơn hai món mới không cảm thấy nhàm chán.

Hai người uống rượu đỏ, Phi Phi không giỏi uống rượu, hơi say, mặt đỏ bừng. Thẩm Dục Luận không biết Phi Phi dễ say như vậy, đỡ Phi Phi nằm trên sofa, còn mình đi thu dọn bát đĩa.

Đến khi Thẩm Dục Luận quay lại, tới bên Phi Phi, không nhịn được đưa tay vuốt ve mặt Phi Phi, không ngờ Phi Phi duỗi đôi tay ra, ôm lấy cổ Thẩm Dục Luận, tay Phi Phi mềm mại mà ấm áp, khiến Thẩm Dục Luận chợt kích động. Anh nhìn Phi Phi, chỉ thấy sắc mặt Phi Phi ửng hồng, ánh mắt mê say, bộ ngực nhấp nhô. Sắc thái này, mùi hương này, âm thanh này, khiến máu trong người Thẩm Dục Luận sôi trào trong huyết mạch.

Thẩm Dục Luận ôm Phi Phi vào trong ngực, tình té hôn môi cô, trong lúc đó Phi Phi đang nửa mê nửa tỉnh, thân thể nóng lên khó hiểu, không tự chủ ôm chặt lấy cổ của anh.

Chợt, bên ngoài sấm đánh, tiếng sấm này đánh thức Phi Phi, Phi Phi cố sức đẩy Thẩm Dục Luận ra, bình tĩnh nhìn anh, sau đó nói: “Trước kia em chưa từng trải qua, em hơi sợ.”

Thẩm Dục Luận không nói gì cả, cởi áo khoác của Phi Phi, ném lên sofa, xoay người Phi Phi ôm lên trên giường. Không ai lên tiếng, tiếp theo, anh cởi nút áo đầu tiên trên áo sơ-mi của cô. ....Anh tựa như sợi dây quấn lấy cô, Phi Phi cảm thấy mùi hương lạ lùng trên người anh lại quen thuộc thơm tho như thế, tựa như họ quen biết rất lâu rất lâu rồi, cô dần dần ướt át mềm mại, không còn ý thức....

Sáng hôm sau, Phi Phi vốn tỉnh lại trước, vừa thấy Thẩm Dục Luận trần truồng bên cạnh, Phi Phi nhất thời không biết phải rời giường như thế nào, thật xấu hổ, vì thế thức dậy nhìn nhìn gương mặt anh tuấn điển trai của Thẩm Dục Luận, tiếp tục giả bộ ngủ, hừ, em không thèm thức dậy trước anh.

Nhưng Phi Phi quá xem nhẹ việc ngủ của Thẩm Dục Luận, người ta là Tổng giám đốc, không lo lắng đi làm trễ, Phi Phi tám giờ rưỡi còn phải chạy đến cơ quan đi làm~~

Sao vẫn còn chưa tỉnh? Phi Phi hết kiên nhẫn, lén lút nhìn điện thoại di động, oái, sắp tám giờ, người này, còn không mau thức dậy!

Phi Phi đang suy nghĩ nếu không thì nằm sắp giả bộ ngủ nữa, quay đầu thấy Thẩm Dục Luận đang mở to mắt nhìn mình, ánh mắt trong suốt như hồ nước.

“Anh, nhắm mắt lại.” Chờ Thẩm Dục Luận nhắm mắt lại, Phi Phi nhanh chóng xuống giường, mặc quần áo nhanh gọn lẹ rồi. Vừa quay đầu, phát hiện Thẩm Dục Luận hoàn toàn không nhắm mắt, đang như cười như không nhìn Phi Phi.

“Sao anh có thể như vậy?” Phi Phi hờn dỗi.

“Anh thích như vậy.” Nói xong Thẩm Dục Luận xốc chăn, muốn đứng lên. Lại nghe Phi Phi cùng lúc hét chói tai.

“Sao vậy?” Thẩm Dục Luận nhú mày hỏi.

“Anh, anh không mặc quần áo.” Phi Phi xoay người không dám nhìn anh nữa. Sao anh có thể không mặc quần áo ở trước mặt cô như vậy.

“Anh vốn không mặc quần áo, em nên tập quan đi.”

Phi Phi không để ý đến anh, bịch bịch bịch chạy ra cửa.

“Phi Phi, chờ anh với, anh đưa em đi làm.” Thẩm Dục Luận vừa cởi nút áo, vừa nói với ra ngoài.

“Không cần anh đưa, tự em bắt xe đi là được.” Nói xong Phi Phi cầm túi xách của mình vọt ra cửa.

“Aiz...” Thẩm Dục Luận nghe được tiếng ‘rầm’ cửa bị đóng, liền biết nửa câu sau mình không cần phải nói rồi.

Thẩm Dục Luận vừa đi làm liền bào thư kí Hồng gọi Phi Phi vào phòng tổng giám đốc.

“Thẩm tổng, anh có việc tìm tôi sao?” Phi Phi dùng giọng điệu cấp dưới đối với cấp trên hỏi Thẩm Dục Luận, điều này làm cho Thẩm Dục Luận hết sức bất mãn, cau mày nói: “Em không thể không khách sáo với anh chút sao?”

“Nhưng, đây là công ty. Nếu anh không có chuyện gì, em xuống trước.”

“Chờ đã.” Một tay Thẩm Dục Luận úp trên bàn làm việc gõ lăm, cất giọng nói trong trẻo.

“Ừm.” Phì Phì đứng lại chờ Thẩm Dục Luận dặn dò.

Thẩm Dục Luận lại chỉ nhìn Phì Phì từ trên xuống dưới, sau đó mới nói: “Thật ra cũng không có gì, chỉ là muốn nhìn em.”

Phì Phì vừa nghe lời này, liền không chút lưu luyến bước ra khỏi phòng tổng giám đốc. Người này, ý mình là lạnh đạo, muốn nhìn liến nhìn, không phúc hậu.

Phì Phì tan ca liền vội vàng đi ra ngoài, đến cửa công ty vừa đứng lúc chạm mặt Thẩm Dục Luận, Phì Phì bị gọi lên xe, Thẩm Dục Luận thắt dây an toàn cho Phì Phì, mới hỏi: “Sao em biết anh ở đây, liền vội vàng chạy đến?”

“Thôi đi.” Phì Phì khinh thường nói: “Tự mình đa tình. Anh cho em xuống ở giao lộ, em muốn đến Hồ Môn.”

“Em đến Hồ Môn làm gì?”

“Tham quan Lâm Tắc Từ.”

“Cần phải tham quan ngay đêm nay sao?” Thẩm Dục Luận nhìn sắc trời dần tối, cố gắng khuyên can Phì Phì: “Nếu không thì, hôm nào anh cùng em đi tham quan?”

Người đàn ông này sao lại khờ khạo như vậy, Phì Phì nói gì anh sẽ tin cái đó: “Thật ra, em đi gặp bạn.” Phì Phì đành phải ăn ngay nói thật.

“Bạn nam hay bạn nữ?” Thẩm Dục Luận lại tưởng tượng đáng về buổi tối Phì Phì chạy xa như vậy gặp một bạn nam, trong lòng có chút không thoải mái.

“Chủ yếu là bạn học nam, thứ yếu còn có bạn học nữ.”

Thẩm Dục Luận không nghe rõ lời này, cái gì là chủ yếu, thứ yếu? Thẩm Dục Luận quay sang nhìn Phì Phì, mới nói: “Là đi gặp bạn nam trước, rồi gặp bạn nữ sao?”

“Ai da, khác với anh.” Phì Phì không kiên nhẫn nói: “Ý là bạn học nam là nhân vật chủ yếu, bạn học nữ là nhân vật thứ yếu, gặp trước gặp sau gì, nếu đã là bạn học, nhất định cùng gặp chứ.”

Gặp bạn học còn phân cái chủ yếu thứ yếu? Chẳng lẽ Phì Phì trọng sắc khinh bạn trong nam khinh nữ? Phì Phì thấy Thẩm Dục Luận vẫn không hiểu được, dứt khoát nói trắng ra: “Hôm nay là sinh nhật một bạn học nam, cậu ấy mời mấy bạn học nam nữ ở bên này, mượn cơ hội này mọi người cùng họp mặt.”

“Anh đi với em.” Giọng điệu Thẩm Dục Luận kiên định.

“Anh? Anh đi với em?” Phì Phì ngạc nhiên.

“Phải, quen biết bạn bè xung quanh em. Để tất cả mọi người biết đến anh.”

“Đi thì đi, dù sao cũng nói có thể mang theo người nhà, bằng không, em nói với họ, anh là tài xế của em, ha ha ha.” Phì Phì bị ý nghĩ của chính mình chọc cười.

“Em dám! Em phải trình trọng giới thiệu với họ anh là chồng tương lai của em.” Thẩm Dục Luận vậy mà mặt nghiêm túc, giống như lời Phì Phì nói anh là tài xế thực sự nghiêm trọng như thế, chẳng phải chỉ đùa chút thôi sao, cần phải nghiêm túc vậy không.

Bạn cũ nhiều năm không gặp, mọi người thấy Phì Phì, vậy mà không nhìn chăm chăm Phì Phì trước, ánh mắt đều rơi trên người Thẩm Dục Luận. mấy bạn học nữ còn khoogn thêm chớp mắt.

“Này, tớ mới đúng là Giả Phì, nhiều năm không gặp như vậy, các cậu cũng không nhìn tớ, lại có thể nhìn chăm chăm người ngoài?” Phì Phì kháng nghị, mọi người mới thu hồi ánh mắt, nhìn Phì Phì.

“A, Phì Phì, sao cậu không già chút nào vậy?” Một bạn nữ trong đó thét chói tai, Phì Phì vừa nhìn, hóa ra là chị cả của ký túc xá năm đó, chẳng qua cũng chỉ mới 26 tuổi, nhìn qua lại giống như nộm trái tang thương, lúc cười để lộ nếp nhăn nơi khóe mắt.

“Tìm được bạn trai phóng khoáng đẹp trai như vậy rồi à?” Nữ sinh kia lúc nói lời này mang theo tí xiu chua xót.

Phì Phì gặp bạn học chỉ đơn giản là gặp bạn học, không ngờ qua mấy năm, mọi người cũng không còn giống như lúc trước gặp mặt nói về chuyện học hành, mà là thay đổi nói kiếm tiền làm giàu. Tất cả tụ họp, thật ra cũng chỉ ganh đua so sánh, bạn học nam so sự nghiệp, so bạn gái ai xinh đẹp hơn, bạn nữ so chồng, so ai nhìn trẻ hơn. Mặc dù Thẩm Dục Luận lên sân, đủ khiến Phì Phì nổi bật, nhưng Phì Phì vẫn cảm thấy vô vị tẻ nhạt, nếu sớm biết là thế này, thì không đến cho rồi.

Từ Hồ Môn trở về, thời gian cũng không còn sớm, Thẩm Dục Luận lưu luyến đưa Phì Phì đến dưới ký túc xá. Ánh đèn đường lẳng lẳng xuyên thấu qua cây xoài rơi xuống trên người bọn họ. Thẩm Dục Luận: “Phì Phì, ngày mai anh về HongKong, anh và Hách Thiên Thiên nói rồi, cùng đi giải quyết chuyện hôn ước giữa anh và cô ấy, em chờ anh trở về.”

Thẩm Dục Luận vì muốn sớm ngày đòi lại công bằng cho Phi Phi, cũng để cho Hách Thiên Thiên an tâm, ngày kể trở về HongKong, cảm ảnh đến tìm ông Hách, Hách Thiên Thiên cũng chuẩn bị, vội giả mang thai trước khi Thẩm Dục Luận về.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cùng Mập Vô Cùng Gây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Nhưng mà, sau khi Thẩm Dục Luận về Hong Kong, liền không có trở về Đông Hoàn nữa, thậm chí cả điện thoại cũng không có gọi cho Phi Phi. Cuối cùng Phi Phi cũng không nhận được họ Thẩm kia, chủ động gọi điện cho Thẩm Dục Luận, nhưng do thư kí Hồng nhận.

Thư kí Hồng vẫn đối xử nho nhã lịch sự với Phi Phi như ngày thường.

“Cô Giả, xin chào.”

“Thư kí Hồng, tôi tìm Tổng giám đốc.”

“Tổng giám đốc có bận, có chuyện gì cứ nói với tôi là được, tôi sẽ nói lại với Tổng giám đốc...”

Nói với thư kí Hồng, chẳng lẽ cô nhớ anh cũng phải nói với thư kí Hồng sao? Thẩm Dục Luận rốt cuộc đang làm gì? Anh từng bước một đến gần cô, đợi đến lúc cuối cùng cô quyết định buông xuống hết thảy để đón nhận anh, anh lại lạnh lùng.

Phi Phi nhẹ nhàng cúp điện thoại, nhớ đến lúc Thẩm Dục Luận đi, từng nói với cô, anh phải về HồngKong giải quyết chuyện của Hách Thiên Thiên, bảo cô chờ tin tốt của anh. trên mặt anh tràn ngập hi vọng.

Chẳng lẽ không xử lí được chuyện của Hách Thiên Thiên, Thẩm Dục Luận không có mặt mũi gặp Phi Phi? Hay là Thẩm Dục Luận thật sự quá bận, bận đến nỗi cả thời gian gọi điện cho Phi Phi cũng không có?

Dù gì đi nữa, trước khi Phi Phi không chứng thực được, cũng sẽ không cho phép bản thân mình suy nghĩ miên man.

Nhưng mà một ngày lại một ngày, Thẩm Dục Luận trước sau không có nói với Phi Phi một câu.

Phi Phi chỉ có thể từ trong miệng các đồng nghiệp nghe tin tức về Tổng giám đốc, mà Thẩm Dục Luận này, giống như, chưa từng có qua lại với Phi Phi. Chẳng lẽ những ngày vui vẻ cùng nhau, anh đã quên rồi?

Phi Phi tăng ca ngày đêm, cô muốn kết thúc công việc bên Đông Hoàn này trước, sau đó về thành phố N tìm Thẩm Dục Luận, cô nhất định phải ở trước mặt anh hỏi cho rõ ràng, rốt cuộc coi Giả Phi cô là người thế nào? Nếu có khó khăn, chẳng lẽ Giả Phi không thể là người cùng chung hoạn nạn sao? Nếu là hiểu lầm, dù có hiểu lầm gì đi nữa, Phi Phi trước giờ chưa từng là loại người không cho người khác có cơ hội giải thích. Dù là gì đi nữa, Phi Phi nhất định phải làm cho rõ ràng, Phi Phi khó chịu nhất là chuyện cong cong queo queo này.

Cuối cùng sau một tháng, Phi Phi có thể vinh quang trở về thành phố N, lo nó chi trả hay không chi trả gì, Phi Phi tự xuất tiền túi mua vé máy bay bay từ Nghiêm Châu về thành phố N, không có nói cho bất kì ai, cô trở về, cô nhất định phải tìm Thẩm Dục Luận trước, rồi mới nói đến những việc khác.

Mùa đông của Thành phố N rất lạnh, xuống máy bay, Phi Phi mới hiểu được ‘dụng tâm lương khổ’ của bà Giả, áo lông gửi cho cô hóa ra là có tác dụng này. Phi Phi xách hành lí từ đại sảnh sân bay đi ra, không nghĩ đến Bạo Long lái chiếc Ferrari của cậu ta đến đón Phi Phi. Bạo Long mặc áo lông thật dày, hơn nữa còn mang bao tay da, thấy Phi Phi đi ra, vội vã tháo bao tay, nghênh đón.

“Ha ha, Phi Phi, đã lâu không gặp, càng ngày càng xinh đẹp nha!”

“Wa, đây chẳng phải bạn học Long Tiểu Cảnh sao? Hôm nay cậu không cần phải đến trường sao?”

“Hiện tại đều nghỉ đông mà!”

Phi Phi nhìn bốn phía, cảm thấy không thích hợp, không ai ở cùng Long Tiểu Cảnh cả: “Cậu chờ ai?”

“Phải rồi, cuối cùng cũng chờ được, nào, chúng ta về.”

Phi Phi lên xe Bạo Long, mới hỏi cậu ta: “Sao cậu biết tôi đã trở về?”

“Ha ha, tôi không nói cho chị đâu.” Bạo Long cố làm ra vẻ thần bí.

“Không nói thì thôi.” Phi Phi quay đầu.

“Nói thì nói. Tôi nhờ người theo dõi mỗi một chuyến bay từ Quảng Đông về, chỉ cần thấy có hai chữ Giả Phi, lập tức thông báo cho tôi, ha ha, cái này cũng không dễ.” về mặt Bạo Long đắc ý.

“Sao cậu biết tôi đi máy bay, lúc đi tôi ngồi xe lửa, lẽ ra lúc về cũng phải ngồi xe lửa.”

“À!” Bạo Long khiển trách: “Đây cũng là thời đại gì rồi, các người đi đến nơi xa công tác còn ngồi xe lửa? Ông chủ của các người cũng thật keo kiệt đấy.”

“Đến Dụ Thành.” Phi Phi không thảo luận keo kiệt hay không keo kiệt với Bạo Long nữa, nói thẳng mục đích của mình.

“Chị đến công ty? Phi Phi chị cuồng công việc à, chị vừa mới về, cũng không về nhà nghỉ ngơi trước, ít nhất cũng phải gặp ba mẹ trước chứ...”

“Có yên hay không, tôi nói đến Dụ Thành thì đến Dụ Thành.” Phi Phi không kiên nhẫn ngắt lời Bạo Long.

Phi Phi cũng không nói thêm gì, trong đầu trăm ngàn lần nghĩ đến tình cảnh gặp lại Thẩm Dục Luận, mà Bạo Long thấy Phi Phi mới này còn tốt, hiện tại không hiểu sao lại có vẻ khó chịu, nghĩ thầm rằng thật sự là lòng dạ đàn bà, như kim dưới đáy biển, vớt không thấy.

Đến cửa lớn của Dụ Thành, Phi Phi xuống xe liền đi vào bên trong. Cũng không ngoảnh lại khiến Bạo Long khiển trách: “Phi Phi, chị còn chưa cảm ơn tôi.”

Phi Phi vào cửa, mới quay đầu, không cười, nói: “Lần sau mới cảm ơn cậu.”

Bạo Long cảm thấy mình thật thiệt thòi, tốn sức như vậy đến sân bay đón người, cũng chỉ là làm người lái xe, còn miễn phí nữa chứ. Chẳng qua ngẫm lại câu ‘lần sau mới cảm ơn cậu’ vừa này của Phi Phi, trong lòng liền hơn hờ, có lần sau thì tốt rồi, lúc này mới quay đầu lái xe đi.

“Thẩm Dục Luận.” Thẩm Dục Luận ngẩng đầu, liền nhìn thấy Phi Phi đứng ở cửa, mặt không đổi sắc, khí lạnh bức người.

“Phi...” Trên mặt Thẩm Dục Luận chợt lóe lên vẻ ngạc nhiên vui mừng, lập tức lại tỏ vẻ mặt lạnh lùng như trước đây, nói: “Giả Phi, cô đi công tác về, chuyện bên kia xử lý thế nào?”

Sao anh ta lại có dáng vẻ giải quyết công vụ, chẳng lẽ đầu óc anh ta ngập nước, mất trí nhớ, anh ta quên anh ta đã từng nói gì làm gì với cô rồi sao?

Về lạnh lùng của Thẩm Dục Luận chọc giận Phi Phi, Phi Phi đi thẳng vào vấn đề, nói: “Cho dù anh muốn chia tay, cũng nên nói rõ.”

Sắc mặt Thẩm Dục Luận tái nhợt, quay mặt đi, mới nói: “Phi Phi, xin lỗi.”

Xin lỗi? Anh ta xin lỗi cô sao? Hận ý đó ập xuống giống như cùi hắt thêm dầu hừng hực bốc cháy, lòng Phi Phi đang chậm rãi bị lửa hận bóp méo.

“Tôi không nghe rõ, anh nói gì?” Phi Phi nhìn chăm chăm vào mặt của Thẩm Dục Luận. Cuối cùng Thẩm Dục Luận cũng quay sang, nhìn vào mặt Phi Phi, nói: “Phi Phi, xin lỗi.”

“Thẩm Dục Luận, tôi hận anh, tôi và anh cả đời này không dính dáng đến nhau.” Phi Phi nghiêng răng nghiêng lợi bỏ lại câu này, quay đầu rời đi. Phi Phi cho rằng mình gặp được tình yêu đích thực, thì ra chẳng qua là trò chơi của người khác, thật buồn cười.

Phi Phi lập tức đi đến bộ phận nhân sự.

Phi Phi yên lặng về nhà, mỗi lần lúc khổ sở, Phi Phi đều nghĩ, may mà còn có nhà để về. trái tim Phi Phi giống như ổ điện rút phích cắm (@@), trống rỗng, lúc thờ rất đau.

Phi Phi lấy chìa khóa mở cửa, bà Giả đang ngồi trên sofa xem tivi, quay đầu thấy Phi Phi, vẻ giật mình cùng hào hứng lập tức hiện lên trên gương mặt bà Giả: “Ai da, Phi Phi, con bé chết tiết này nhà, về nhà cũng không lên tiếng, muốn cho mẹ con một niềm vui bất ngờ à, con?” Nói xong vội vã đứng dậy nhận lấy hành lý trong tay Phi Phi.

“Mẹ, chẳng phải nghỉ đông sao? Sao Sất Sất không về?” Phi Phi vừa vào nhà liền nhớ ra mà hỏi thăm Sất Sất.

“Sất Sất nói trường học còn có chút chuyện, Chu Xuyên cũng đến Hồ Nam, qua vài ngày nữa Sất Sất trở về.” bà Giả vừa rót nước cho Phi Phi vừa nói.

“Mẹ, con xin nghỉ việc rồi.” Phi Phi nhận lấy cốc nước rồi mới nói, tránh cho bà Giả giật mình hắt nước.

“Nghỉ thì nghỉ, làm nhiều năm như vậy, cũng chỉ thăng làm quản lý nhỏ.” Không ngờ bà Giả cũng không chút giật mình, ngược lại ý cười đầy mặt: “Chỗ anh Giang Đào của con chẳng phải đang thiếu người sao, nó cũng nói với mẹ nhiều lần, bảo mẹ động viên con đến Phúc Thái, ha ha. Như vậy chẳng phải đúng lúc sao? Mẹ thấy Thẩm tổng gì đó của Dụ Thành con, cũng không phải người tốt gì, dù sao sau này con ít gặp anh ta thì tốt hơn, Sất Sất nó... àiii, dù sao anh Giang Đào của con cũng tốt hơn Thẩm tổng kia rất nhiều...”

Bà Giả thu xếp cùng ăn cơm với Phi Phi, hai mẹ con lại trò chuyện một hồi, sau đó thừa lúc Phi Phi tắm rửa, bà Giả liền bán (@@) tin tức Phi Phi về nhà

cho Giang Đào.

Lúc Giang Đào đến Phì Phì đang nghiêng người ngủ thiếp đi trên sofa, Phì Phì mệt mỏi, đột nhiên cảm thấy tâm tình thiện lương thật rất mệt mỏi, mệt chưa từng có, Phì Phì cũng chỉ muốn ngủ say, bà Già đang lái nhái với Phì Phì, như hát một khúc hát ru, Phì Phì mơ màng một lúc liền ngủ, bà Già thương tiếc cầm chăn đắp cho Phì Phì. Đứng ở trước mặt Phì Phì, bà Già mang về mặt phức tạp.

Phì Phì ngủ say không mộng mị, lại cảm thấy có sợi lông mềm mại như muốn xuyên vào trong mũi mình, ngứa.

“Sắt Sắt, đừng lộn xộn.” Phì Phì cực kì không kiên nhẫn mà gạt tay Giang Đào ra, hóa ra là Giang Đào rút tờ khăn giấy trên bàn quấy nhiễu lỗ mũi của Phì Phì.

“Người này, trong đầu chỉ toàn có Sắt Sắt.” Giang Đào nói thầm, thấy tướng ngủ của Phì Phì thật đáng yêu, so với lúc cô đối diện với Giang Đào thì quả thật đáng yêu hơn nhiều. Lại nghĩ Phì Phì vừa mới trở về, nhất định là rất mệt, vì vậy thành thật ngồi ở bên cạnh Phì Phì, không giờ trò nỉa.

Bà Già vào phòng bếp vội vã làm bữa tối, Giang Đào ngồi yên trên ghế sofa lật tạp chí cũ của ông Già, hoặc là dừng lại si ngốc nhìn tướng ngủ của Phì Phì.

Bà Già từ trong bếp đi ra, thấy Phì Phì còn đang ngủ, hét lớn một tiếng: “Ai da, Phì Phì, khách cũng đến đây cả buổi, sao con còn ngủ? Phì Phì mau dậy, buổi tối còn ngủ tiếp nữa. Hừ?”

Phì Phì bị bà Già dọa bật dậy từ trên ghế sofa, dụi dụi mắt nói: “Mẹ, xảy ra chuyện gì?”

Chọc Giang Đào cười ha hả, Phì Phì hận nhất Giang Đào cười to, Giang Đào cười to chính là điểm báo anh ta miệng chó không mọc được ngà voi.

Quả nhiên, Giang Đào cười xong, nói: “Phì Phì, động đất, còn không chạy mau.”

“Nếu động đất thật, chắc chắn anh đã chạy đến tận đâu rồi, anh còn ngồi ở chỗ này làm gì?”

“Anh nhất định không chạy nhanh như vậy.” Giang Đào tỏ vẻ tiếc nuối.

Phì Phì khinh thường: “Mới là lạ.”

“Anh còn muốn ôm em ngủ, một tay còn phải kéo bác gái, em nói anh làm sao còn chạy trốn động đất?”

Lúc này Phì Phì mới nghĩ đến Giang Đào làm sao biết cô trở về, nhanh như vậy đã đến nhà họ Già, vì thế chất vấn Giang Đào: “Sao anh biết em trở về? anh đến nhà em làm gì?”

Giang Đào thu hồi nụ cười, nghiêm túc nói: “Phì Phì, anh nghe nói em từ chức, có ý đến mời em đến Phúc Thái bọn anh, thế nào?”

“Không đến.”

“Vì sao?”

“Em không muốn đi, em chỉ muốn ngủ suốt một ngày.” Phì Phì thành thật.

Giang Đào dùng một ngón tay thon dài gõ một cái lên đầu Phì Phì, nói: “Em xem em có thể ngủ bao nhiêu lâu, vậy em ngủ đủ rồi thì đến nhé. Dù sao cũng sắp sang năm, năm sau lại nói.”

“Đến lúc đó hãy nói.” Phì Phì chuyển đề tài: “Nhà anh sang năm đi đâu thế?”

“Ở nhà thôi, năm mới là đoàn viên, chẳng lẽ còn chạy khắp nơi.”

“Ai nói muốn chạy khắp nơi, giống như nhà em hằng năm đều phải đến nhà ông nội đón năm mới, em hỏi anh có đến nhà ông nội ông ngoại vân vân hay không thôi.”

Hai người đang nói này nói nọ, điện thoại reo, Phì Phì mặc giày cời ra chạy đến nhận, là Sắt Sắt, Sắt Sắt ở đầu bên kia đang cực lực kiềm chế, nhưng Phì Phì vẫn có thể cảm nhận được nỗi sợ hãi tột độ trong lòng Sắt Sắt. ....

Bạn đang đọc truyện *Vô Cùng Mập Vô Cùng Gây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Tiểu học làng Ba Tiêu. Khói đặc cuộn cuộn.

Ánh lửa bắt đầu lan dọc theo vách tường màu trắng ra ngoài. Làn khói đen không ngừng bay lên, không có bất kì báo hiệu gì. Bầu trời trở nên u ám, mây bay bị nhuộm thành màu đen, theo gió, mùi cháy khét lan tràn xung quanh.

Tiếng kêu cứu, tiếng hét chói tai của người lớn trẻ nhỏ, tiếng nổ mạnh, xen lẫn tiếng bàn tán, tiếng thở dài của các thôn dân, vang vọng tại thôn làng trông trải ánh lửa ngút trời.

Không có bất kì phương tiện phòng cháy nào, thị trấn cách làng Ba Tiêu 100 dặm, không có cảnh sát chữa cháy. Mọi người la lên, đàn ông trong làng cùng khách nữ xách thùng nước, bung chậu rửa mặt nổi thành mấy hàng dài, từ trong sông nhỏ từng từng thùng từng thùng dội vào trong ánh lửa, nhưng mà đã hết hi vọng, lửa lớn giương nanh múa vuốt khoe khoang uy lực của bản thân với mọi người, lửa mạnh hừng hực điên cuồng càn quét, pha lẫn bụi mạt, khói lửa liếm trên nóc nhà. Thế lửa càng ngày càng mạnh.

Mắt Sắt Sắt đỏ ửng, muốn mở mắt ra, nhưng vẫn không mở ra được, bầu trời xanh thẫm bị nhuộm đen tuyền.

Sắt Sắt cuồng loạn kêu: “Chu Xuyên, anh ở đâu, anh ra đây, em không có ở bên trong, anh ra đây đi, em không ở bên trong. .... Chu Xuyên, anh mau ra đây, Chu Xuyên...”

Sắt Sắt hướng về phía trước, nhưng các thôn dân liều mạng giữ chặt cô: “Cô Già, cô không thể vào đó, không thể vào mà.”

Phía trước loáng thoáng là bóng lưng Chu Xuyên, anh vẫn xông vào bên trong, anh không nghe thấy tiếng Sắt Sắt gọi, những tiếng gọi này đều bị tiếng ồn xung quanh áp mất.

.....

Có hai người đàn ông lưng khoác chăn bông ướt xông vào, đỡ Chu Xuyên bị thiêu đốt ra. Đột nhiên, một bức tường sập, vết nứt trên vách tường khác cũng càng lúc càng lớn, chỉ chốc lát sau liền sập rầm rập.

Thôn dân chuyển từ bệnh xá đến bệnh viện quân đội Trường Sa, sắc trời đã tối. Sắt Sắt đứng trong hành lang dài của bệnh viện, chờ người ra. Lần đầu tiên biết hóa ra sắp mất đi một người bạn giống như người thân thống khổ cỡ nào, mà mình lúc trước, lại một hai lần khiến người yêu thương mình nếm trải nỗi đau cắt ruột này, trong lòng Sắt Sắt tràn đầy đau khổ, nếu không có trận hỏa hoạn này, có lẽ Sắt Sắt không bao giờ biết được Chu Xuyên giữ quan trọng trong lòng mình như vậy, quan trọng đến mức trong giây phút sắp mất đi anh, lòng liền đau như bị dao cắt, vì sao nhiều năm như vậy Sắt Sắt không hiểu ra. Đối với Sắt Sắt, cho tới bây giờ Chu Xuyên đều thần nhiên, thần nhiên đến không cách nào kích thích tình cảm mãnh liệt của Sắt Sắt. ông trời dường như thích nhất là trêu đùa người có tình, lúc Sắt Sắt thấy rõ lòng mình, cũng là lúc sắp mất đi Chu Xuyên.

Chu Xuyên, anh nhất định không thể có chuyện gì, em muốn anh phải sống tốt. Sắt Sắt thầm nói trăm nghìn lần.

Lúc ông Già dẫn Phi Phi đến Trường Sa, cha mẹ Chu Xuyên đã đến trước rồi. Ông Già thấy ông Chu, nước mắt dâng trào, nghẹn ngào nói với ông Chu: “Ông Chu à, tôi xin lỗi anh, tôi xin lỗi anh và chị dâu, Chu Xuyên cũng vì cứu Sắt Sắt nhà tôi, ông Chu...”

Bà Chu chỉ ở một bên khóc, ông Chu vẫn trầm mặt không nói gì, vừa nghe ông Già nói như vậy, oán khí trong lòng liền vơi đi hơn nửa, kéo ông Già nói: “Ông Già, cũng không thể trách ông và Sắt Sắt, đứa nhỏ Chu Xuyên này quá dễ tâm, từ nhỏ cứ như vậy.....” giọng ông Chu nghẹn ngào.

Phi Phi và Sắt Sắt nãy tháng không gặp, nhưng không dự đoán được sẽ gặp nhau dưới tình huống này.

Phi Phi đi qua ôm bà vai Sắt Sắt, Sắt Sắt ngẩng mặt nhìn Phi Phi, mắt khóc đến vừa đỏ vừa sưng, giống như hai trái đào hồng: “Phi Phi.” Sắt Sắt nhẹ nhàng gọi Phi Phi, lại nhào vào trong lòng Phi Phi khóc òa lên.

“Sắt Sắt, Chu Xuyên không có việc gì, không có việc gì đâu.” Phi Phi thì thầm an ủi Sắt Sắt, nỗi bi thương trào lên trong lòng, cảm thấy ngực khó chịu, lỡ như Chu Xuyên thật sự xảy ra chuyện không may, kêu Sắt Sắt sau này làm sao quên được chuyện này? Ông bà Chu phải làm gì bây giờ? Họ lớn tuổi như vậy mới chỉ có mình Chu Xuyên.

Lúc này hai vị cảnh sát đi về phía Phi Phi và Sắt Sắt. Phi Phi thấy cảnh sát đi thẳng về phía mình, trong lòng chỉ buồn bực, ngược mắt liền đón nhận ánh mắt của cảnh sát.

Một cảnh sát lớn tuổi rất lịch sự nói: “Xin hỏi vị nào là Già Sắt?”

Sắt Sắt nghe thấy có người hỏi mình, ngẩng đầu lên, bắt gặp cảnh sát mặc quân phục, khó hiểu nói: “Chính là tôi.”

Cảnh sát lấy giấy chứng nhận đưa ra trước mặt chị em Phi Phi, nói: “Cô Già, xin chào, chúng tôi là công An huyện X, chúng tôi nhận được tố cáo, vụ cháy trường tiểu học làng Ba Tiêu là có người cố tình phóng hỏa, cô Già trợ tại trường học, mời cô Già về hỗ trợ chúng tôi phá án...”

Phi Phi và Sắt Sắt cùng đi theo cảnh sát.

u Dương Thuận, toàn bộ đều là u Dương Thuận làm

Ban đầu lúc Sắt Sắt đến làng Ba Tiêu, u Dương Thuận liền cảm nhận được sự nhạy cảm của Sắt Sắt, chắc chắn không lâu nữa sẽ phát hiện ra bí mật của anh ta. Có lẽ là có tật giật mình, u Dương Thuận luôn cảm thấy Sắt Sắt biết được cái gì đó, không an tâm, mặc dù Xảo Nhi ở bên cạnh Sắt Sắt, nhưng u Dương Thuận vẫn lo lắng, bởi vậy nhiều lần thừa lúc trời tối đen nhoái người đến cửa sổ phòng Sắt Sắt nghe Sắt Sắt và Xảo Nhi nói chuyện.

Người trong lòng mà Xảo Nhi nói hóa ra chính là u Dương Thuận, u Dương Thuận thoát nhìn giống như một người bình thường lấy vợ sinh con, thật ra là một kẻ biến thái, ngày đó ở trong rừng Sắt Sắt nhìn thấy Xảo Nhi dùng roi da đánh anh ta, chính là lý do này.

Có lẽ mọi người đều sợ mình khác người, u Dương Thuận chính là vậy, vừa muốn che giấu sự khác biệt của mình, vừa không che giấu được lòng háo sắc của bản thân, anh ta vốn cho rằng bản thân một không cường gian, hai không dám loạn, chỉ là để cho nữ sinh lớp 5 lớp 6 hơi lớn một chút dùng roi da đánh bản thân, hẳn không phạm pháp, hơn nữa ở dưới uy quyền của anh ta, các nữ sinh cũng không dám nói chuyện này cho người khác biết, về phần Xảo Nhi, chẳng qua chỉ là một người trong số anh ta sẵn mà thôi.

Không ngờ nơi làng núi xa vắng như vậy lại có một giáo viên đến, nhất định phải điều tra ngọn ngành chuyện của anh ta, lúc u Dương Thuận cảm thấy khoảng cách giữa Sắt Sắt và bí mật của anh ta càng ngày càng gần, một ý nghĩ độc ác liền nảy ra trong óc. u Dương Thuận muốn thiêu chết Sắt Sắt, nhưng không ngờ Sắt Sắt vừa tiếng rao bán đậu hũ, Sắt Sắt muốn làm đậu hũ gia đình cho Chu Xuyên, liền đuổi theo ra ngoài, chờ Chu Xuyên gánh nước trong giếng cổ ở cửa làng về, liền nhìn thấy lửa đỏ, anh cho rằng Sắt Sắt ở bên trong.

u Dương Thuận bị đưa ra trước pháp luật, tánh mạng Chu Xuyên thoát khỏi nguy hiểm. Nhưng mà, gương mặt vốn anh tuấn kia hoàn toàn bị hủy. Phi Phi không nhìn thấy gương mặt bị thiêu hủy của Chu Xuyên, bởi vì trên mặt anh ta quần băng gạc. Phi Phi và ông Giã phải về thành phố N đón năm mới, Sắt Sắt kiên trì muốn ở lại Trường Sa chăm sóc Chu Xuyên, ông Giã nói một tiếng: “Cũng nên như vậy.” liền dẫn Phi Phi trở về thành phố N.

Phi Phi muốn nghỉ việc, lẽ ra phải đề xuất với công ty trước một tháng, nhưng do vì Tổng giám đốc đích thân phê chuẩn nên lập tức có thể đi, vì vậy Phi Phi từ Trường Sa trở về liền đến Dự Thành làm thủ tục, bàn giao công việc, kết toán tiền lương.

“Phi Phi, không nỡ để em đi.” Trương Lợi Hồng thành tâm nói, nhưng anh ta cũng biết Phi Phi và Tổng giám đốc trở mặt nên mới phải đi, Tổng giám đốc cũng đã đích thân phê chuẩn, anh ta có giữ lại cũng không được.

Thật ra trong lòng Phi Phi cũng rất thương cảm, tựa như mỗi lần tốt nghiệp trường học vậy, trong lòng có loại nỗi buồn ly biệt không xua đi được. Phi Phi làm việc ở Dự Thành bốn năm, hơn nữa còn là nơi duy nhất Phi Phi từng đi làm, từ Dự Thành đi ra, khó tránh khỏi thương cảm hơn so với những người nghỉ việc khác. Trương Lợi Hồng thấy Phi Phi không nói câu nào, trên mặt cũng không có biểu cảm gì, biết trong lòng Phi Phi khổ sở, đưa tay vỗ vỗ vai Phi Phi, hàm ý sâu xa nói: “Phi Phi, đừng như vậy, kỹ thuật của em vững vàng, ứng xử cũng khéo léo, đến đâu cũng sẽ nổi tiếng, lại nói ở Dự Thành nhiều năm như vậy, đối hoàn cảnh làm việc càng có lợi cho sự phát triển của em. Nếu cần gì chỗ anh, có thể gọi cho anh bất cứ lúc nào, con người thì tiến tới, nhưng làm bạn bè thì vẫn giống vậy.”

Phi Phi thu dọn xong, đến phòng tài vụ ở tầng 12 lĩnh lương, lúc đi ngang qua văn phòng Tổng giám đốc, trong lòng không nhịn được rung động, tuy Phi Phi từng hung hăng nói với bản thân phải không bao giờ dây dưa với anh, thật ra trong lòng Phi Phi vẫn hi vọng hôm nay đi còn có thể gặp anh một lần, dù cho chỉ là đứng xa xa nhìn anh. Có lẽ Phi Phi bước ra khỏi cửa lớn Dự Thành, sau này sẽ rất khó gặp lại anh, thành phố N này, đối với người có duyên phận mà nói, có lẽ là rất nhỏ, nhưng mà đối với người không có duyên phận, cũng có thể rất lớn.

Phi Phi lãnh lương, nộp thẻ công tác, ra khỏi cửa lớn Dự Thành. Cũng không có gặp lại Thẩm Dục Luận. Có lẽ anh cố ý, cố ý không cho Phi Phi thấy anh, Phi Phi nghĩ vậy, lại khinh thường tự mình đa tình, nếu anh ta có thể dễ dàng vứt bỏ cô, lại sao có thể trăm phương ngàn kế trốn cô, vậy chẳng phải rất coi trọng cô rồi.

Phi Phi không lái xe đến, ra khỏi Dự Thành, trong lòng trống rỗng, chỉ đi trên đường lớn chẳng có mục đích, sắp sang năm mới, trên đường nhất định đông vui, Phi Phi nghĩ qua vài ngày thì phải về nhà ông nội, năm nay Sắt Sắt không về nhà đón năm mới, lớn như vậy, đây là lần đầu tiên nhà họ Giã có người không trở về nhà đón năm mới, trong lòng Phi Phi lại có thêm cô đơn.

Bạo Long gọi điện thoại cho Phi Phi, nghe được giọng vui tươi hơn hờ của bạo Long, Phi Phi mới bớt thương cảm.

“Hi, Phi Phi, chị đang ở đâu? Tôi đến tìm chị.” Đầu kia điện thoại, bạo Long vui vẻ như ngày thường.

“Cậu tìm tôi làm chi?” Phi Phi lười biếng hỏi.

“Phi Phi, sao chị có thể như vậy? lần trước tôi đến sân bay đón chị, chẳng phải chị nói phải cảm ơn tôi sao, việc này chị không thể quên nợ nha. Nói đi, chị ở đâu?”

“Tôi ở đường Hoàn Thành, hình như thế.” Thật ra bản thân Phi Phi cũng không biết mình đi đến đâu rồi.

“Đường Hoàn Thành? Đường Hoàn Thành Bắc, hay là đường Hoàn Thành Nam?”

“Để tôi xem...” Phi Phi nhìn hồi lâu không lên tiếng, bạo Long nóng nảy, nói: “Phi Phi, chị đừng đùa tôi nha, chị nói, miêu tả mấy tòa nhà xung quanh xem.”

“Ừm, cao ốc Hằng Phong, tôi biết rồi, là đường Hoàn Thành Bắc.”

“Vậy chị đứng tại chỗ đừng nhúc nhích. Tôi lập tức đến ngay.”

Bạo Long rất nhanh liền chạy tới, Phi Phi lên xe Bạo Long, Bạo Long rất nhiều chuyện hỏi: “Phi Phi, nghe nói thầy Chu đã xảy ra chuyện, là cùng với cô Giả, đúng không?”

“Sao cậu biết?”

“Hi. Còn không phải đám nữ sinh trường học bọn tôi đều đòi sống đòi chết, có vài người chạy đến Trường Sa, cũng may vẫn còn là nghỉ đông, ít người biết, nếu không thì nhất định càng náo nhiệt, Phi Phi, rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

“Cũng không có gì, chính là thầy Chu bị thương.” Phi Phi cũng không nghĩ Bạo Long cũng thích tám chuyện.

Bạo Long cũng là người giỏi về đoán ý qua lời nói và sắc mặt, thấy Phi Phi không mấy sẵn lòng nói chuyện này, vội vàng chuyển đề tài nói: “Phi Phi, thật ra hôm nay tìm chị, chủ yếu là muốn chị theo tôi thêm gia một bữa tiệc rượu, cha tôi muốn tôi xuất hiện ở những nơi thế này, quen biết nhiều người, thật ra tôi không muốn đi, tôi không thích nói chuyện với những người đó, vô cùn giả tạo, nói chuyện với chị thoải mái hơn, muốn nói gì thì nói đó, ha ha. Nếu có chị đi cùng tôi, tôi không thấy nhảm chán, còn hoàn thành nhiệm vụ, có được không, Phi Phi?”

“Được rồi.” Phi Phi không muốn nợ ân tình của Bạo Long, tránh cho cậu ta cứ tới suốt.

“Tốt lắm, chúng ta đi liền.”

Tiệc rượu theo như lời Bạo Long, ngay tại khách sạn Thái Tử. Phi Phi đi theo Bạo Long vào thang máy, rồi đi vào một đại sảnh tường vàng huy hoàng.

Hách Thiên Thiên đang kéo tay Thẩm Dục Luận nói nói cười cười. Phi Phi ngờ ngác nhìn họ, hóa ra Thẩm Dục Luận cuối cùng vẫn lựa chọn Hách Thiên Thiên---người có thể giúp cho tiền đồ của anh sáng lạn, nhưng mà lời nói kia của Hách Thiên Thiên lúc trước, đã có chuyện gì xảy ra vậy?

Thẩm Dục Luận và Hách Thiên Thiên phát hiện Phi Phi, Thẩm Dục Luận nhỏ giọng nói gì đó bên tai Hách Thiên Thiên. Hách Thiên Thiên lập tức đi về phía Phi Phi

Bạn đang đọc truyện *Vô Cùng Mập Vô Cùng Gây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

“Giả tiểu thư, từ lần gặp trước có khỏe không?” Hách Thiên Thiên nở nụ cười kiểu my.

“Hách tiểu thư....” Một tiếng Giả tiểu thư của Hách Thiên Thiên, coi phần tình cảm hôm đó giữa cô ấy và Phi Phi không còn sót lại gì.

Hách Thiên Thiên cười duyên ngắt lời Phi Phi: “Giả tiểu thư, tôi và Dục Luận đã kết hôn, ha ha, đăng ký rồi, tuy sang năm mới đãi tiệc, nhưng cũng có thể gọi tôi là bà Thẩm rồi.”

“Bà Thẩm” Phi Phi như gặp phải sét đánh chín tầng mây. Thảo nào Thẩm Dục Luận vội và muốn phân rõ giới tuyến với cô, thì ra là thế.

Phi Phi nghiêng ngả lao đảo chạy ra khỏi khách sạn, gió lạnh thổi khô nước mắt trên mặt Phi Phi. Thẩm Dục Luận ngờ ngác đứng ở cửa sò tầng nào đó của khách sạn nhìn đáng về Phi Phi lao đi. Phi Phi, nỗi đau của anh ta, vĩnh viễn sẽ không cho em biết.

Bạo Long đuổi theo ra, chắn trước mặt Phi Phi, thấy sắc mặt và khỏe mắt đầm nước mắt của cô, Bạo Long lo lắng hỏi: “Phi Phi, chị sao vậy?”

“Tôi không sao, đột nhiên muốn về nhà thôi.” Phi Phi gặp phải chuyện thương tâm gì, cũng chỉ muốn về nhà, nhà là nơi khiến Phi Phi cảm thấy ấm áp an toàn nhất.

“Tôi đưa chị về.”

“Ừm” Phi Phi đón nhận ý tốt của Bạo Long.

“Phi Phi, chị đừng buồn.” Bạo Long vậy mà cất giọng giọng nức nở: “Vừa thấy chị buồn, lòng tôi thật khó chịu.”

Phi Phi biết lời Bạo Long nói là thật lòng, trong lòng chợt cảm động không thôi.

“Phi Phi, dù sao khóc cũng sống, cười cũng sống, cười có nhiều hi vọng hơn khóc, đúng không?” Bạo Long nhếch miệng cười, an ủi Phi Phi.

“Bạo Long, cậu nói rất đúng.” Phi Phi thiết tình cảm thấy lời Bạo Long nói rất có lý.

Phi Phi nói tạm biệt với Bạo Long, liền lên lầu, Bạo Long thấy tâm trạng Phi Phi rất tệ, nhưng nhìn Phi Phi về nhà, liền yên tâm, không giống như thường ngày, nghịch ngợm quấy rầy Phi Phi, nhìn theo Phi Phi lên cầu thang, rồi một mình rời đi.

Phi Phi vào phòng mình, đeo tai nghe, nghe bài thứ 11 Karma trong album Himalaya, âm nhạc mang đến kỷ niệm, nó khiến Phi Phi bình tĩnh lại, Phi Phi bắt đầu ở trong phòng lục lọi, như bà Già dự liệu, dựa theo sắc mặt lúc Phi Phi vào nhà, Phi Phi chắc chắn lục tung nhà lên.

Từ nhỏ Phi Phi đã như vậy, gặp chuyện không vui, thích lục tung, thật ra lục tung cũng không có gì, nhưng bà Già rất sợ ngày nào đó Phi Phi thật buồn bực, lật ngược đáy nhà họ Già lên trời, vậy thì phiền phức rồi. Bà Già không khò vào phòng nhìn xem hộp gấm bảo bối của bà còn ở đó hay không, có bị Phi Phi lục hay không.

Cũng may, cái hộp gấm màu đỏ kia vẫn đang im ắng nằm trên tủ đầu giường của bà Già, thật ra chiếc hộp này trước đây Phi Phi từng lục ra một lần, còn mở ra xem, nhưng khi đó Phi Phi mới chỉ có ba tuổi, không biết chữ, cũng không biết thứ gì bên trong.

Ông Già cùng đi theo vào, vừa thấy bà Già vào nhìn chăm chú cái hộp gấm kia, ông Già thở dài, nói: “Mẹ bọn nhỏ, bà xem con cũng lớn vậy rồi...”

Bà Già vừa nghe giọng điệu này của ông Già liền biết ông muốn nói gì, vì thế kiên quyết ngắt lời ông Già: “Không được. Lần này đến nhà ông nội bọn nhỏ liền mang nó đến đó đi, để cho bà nội bảo quản, nhất định sẽ không bị phát hiện.”

Phi Phi lục rồi lục, vậy mà ở trong hộp da lòi ra một viên ‘thuốc tránh thai khẩn cấp’, Phi Phi nhìn thấy nó liền phát cáu, tiện tay vứt nó đi. Nhưng mà không đúng! Viên thuốc này chẳng phải ngày đó Thẩm Dục Luận bảo cô uống sao, trời ạ, vậy mà Phi Phi quên uống.

Phi Phi theo bản năng sờ sờ bụng dưới của mình, sẽ mang thai sao? Sẽ không khéo như vậy chứ?

Phi Phi lại suy nghĩ, thảng trước dì cả mẹ không tới? Rốt cuộc là tới hay không tới, sao Phi Phi không nhớ rõ vậy? Thảng trước làm việc điên cuồng, thật nghĩ không ra là có tới hay không, hình như đã tới á, lại hình như chưa từng tới. Dù sao Phi Phi cũng chỉ nhớ rõ thảng trước không có ngày đau bụng, nhưng cũng không phải mỗi lần tới đều đau bụng mà, rốt cuộc tới hay không tới?

Luống cuống.

Làm sao đây?

Phi Phi quăng tai nghe sang một bên, gục xuống bàn, ra sức lắc đầu, lý trí khắc chế cảm xúc của bản thân, nghĩ thầm rằng, nếu thực sự có, cũng chỉ phá thai thôi. Trong lòng không khỏi buồn bã, tuy thời nay rất nhiều cô gái đều phá thai, phá thai chẳng qua cũng chỉ là một phẫu thuật rất đơn giản, nhưng Phi Phi chưa từng nghĩ tới bản thân mình cũng sẽ suy đồi đến mức này. Nhiều năm giữ mình trong sạch như vậy, cho rằng gặp được người đàn ông đáng yêu, kết quả cũng rơi vào kết cục giống vậy, ông trời thật không có mắt. Phi Phi ở trong lòng càng oán Thẩm Dục Luận ngàn vạn lần.

Trước hết không cần bị quan, bây giờ còn chưa xác định rốt cuộc có mang thai hay không. Phi Phi an ủi chính mình, đứng dậy mở máy tính tìm xem phải làm thế nào mới có thể xác định mình có mang thai hay không.

Sáng ngày hôm sau, Phi Phi dùng que thử thai ba lần, đều cho dương tính.

Hồng rồi. Phi Phi nổi giận xụi lơ trên giường.

Hóa ra phụ nữ xui xẻo nhất không phải là gặp phải kẻ phụ tình, mà là mang thai con của kẻ phụ tình.

Bà Già đã sớm thấy Phi Phi cầm cái ly từ trong toilet ra ra vào vào, kêu cô ăn sáng cũng không thèm để ý, bà Già ló đầu từ trong khe cửa nhìn Phi Phi, Phi Phi thấy bà Già nhìn lên mình, một phát đẩy bà Già ra, đóng chặt cửa lại.

Cũng không ngờ nửa bao bì que thử thai kia theo con gió nhẹ bay ra ngoài khi đóng cửa, Phi Phi hoàn toàn không phát hiện ra.

Lúc đầu bà Già cũng chỉ nhặt rác chuẩn bị bỏ vào thùng rác, không ngờ bị mấy chữ trên tờ giấy gây chú ý.

Sao Phi Phi dùng cái này? Kết bạn trai rồi sao? Thất thân rồi sao? Bà Già liên tục nhớ lại, khó trách cảm xúc khác thường như vậy, lại suy nghĩ, Phi Phi cũng lớn như vậy, có chuyện này cũng không có gì ngạc nhiên, nếu có thật, nếu nhà nhà không ai tệ, chẳng phải bà Già có cháu ôm sao.

Ừm, ừm, bà Già quyết định phải trao đổi với Phi Phi, chuyện cùng đàn ông này, phải chú ý nhiều chỗ nữa, làm mẹ sao có thể không giáo dục con gái.

“Phi Phi, Phi Phi.” Bà Già quay đầu gõ cửa phòng Phi Phi.

“Làm gì?” Phi Phi ở bên trong khó chịu gắt gỏng trả lời.

“Cho mẹ vào, mẹ có chuyện muốn nói với con.”

Phi Phi ba chân bốn cẳng mang giấy lộn trên bàn vứt vào thùng rác, che giấu hiện trường.

Bà Già vào, cười ha ha nắm chặt tay Phi Phi, đồng thời ngồi ở mép giường, hỏi: “Phi Phi, nói cho mẹ, có phải con có việc gạt mẹ?”

“A, không có, không có, làm sao có thể chứ?” Phi Phi có tật giật mình, đôi mắt to hiện vẻ bối rối, bà Già thu hết vào đáy mắt.

“Phi Phi, sao con cũng không muốn nói thật với mẹ vậy hả?” Bà Già dứt khoát giả vờ không vui, nghĩ thầm rằng Phi Phi xấu hổ.

“Mẹ, thật sự không có.” Phi Phi không tính nói chuyện này với bà Già, đơn giản phủ nhận tới cùng.

“Vậy, đây là cái gì?” bà Già thấy Phi Phi nhất quyết không thừa nhận, dứt khoát lấy bao bì vừa nhặt được trong túi áo ra.

Phi Phi thấy sự tình đã bại lộ, dây cung vốn bị kéo căng trong lòng chợt nói lỏng, trở thành ủy khuất, khủng hoảng cùng không cam lòng, bỏ nhào vào trong lòng bà Già khóc òa lên.

“Đứa ngốc, đừng khóc.” Bà Già vỗ về tóc Phi Phi: “Đây cũng không phải chuyện xấu gì, hiện tại bụng lớn thì kết hôn thôi, lại nói hiện tại bụng con vẫn chưa nhìn được, nếu không thì thu xếp qua hết năm liền kết hôn đi.” Thật ra bà Già mơ hồ đoán được nhà trai hẳn là Thẩm Dục Luận, theo như tính cách của Phi Phi, sẽ không dễ dàng cùng người đàn ông khác phát sinh chuyện này, bà Già đã từng vì chuyện hai chị em thích cùng một người mà buồn rầu, nhưng hiện tại Sát Sát đã nhìn rõ chuyện này, Phi Phi lại có con của Thẩm Dục Luận, nên ở bên Thẩm Dục Luận.

“Mẹ, anh ấy không cần con nữa. anh ấy kết hôn với người khác rồi...”

“Cái gì? Cậu ta kết hôn rồi? cậu ta rốt cuộc là ai? Không phải Thẩm Dục Luận sao?” Bà Già nóng nảy.

Phi Phi nghẹn ngào nói không ra lời.

Bà Già đỡ Phi Phi từ trong ngực ra, lau nước mắt cho Phi Phi, trấn định lại, hỏi: “Phi Phi, con thành thật nói với mẹ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đứa nhỏ trong bụng con, rốt cuộc là của ai?”

Phi Phi lắc đầu, nghĩ thầm nếu mẹ đã biết, liền nói chi tiết cho bà đi, tránh cho trong lòng bà lại bất an, mới nói: “Mẹ, anh ấy là Thẩm Dục Luận, nhưng mà anh ấy đã kết hôn với người khác, anh ấy lừa con.”

“Vậy...” bà Già thấy trên mặt Phi Phi trầm định, hơn nữa xưa nay biết Phi Phi không giống Sát Sát, bất kì việc gì Phi Phi cũng có chủ ý của mình, biết Phi Phi bình tĩnh là tâm đã có chủ ý, vì vậy hỏi: “Con định làm thế nào?”

“Con muốn bỏ đứa bé.” Mặt Phi Phi không biểu cảm, giọng điệu bi thương.

Bà Già trầm mặc, sắc mặt dần tối tăm, thật lâu sau mới hỏi: “Cậu ta biết chuyện này không?”

Phi Phi dờ dẫm lắc đầu, nói: “Con cũng vừa mới biết.”

Ngày kế, Phi Phi đến bệnh viện trước, nói xạo với bà Già, cô nói cô chỉ đến nhà một bạn học chơi, Phi Phi không muốn bà Già quá lo lắng cho mình, tuy nhiên cô cũng thật sợ hãi, nhưng mà, bản thân mình ử rượu đáng, cô phải một mình lẳng lặng uống, phá thai, sau này quên đi người tên Thẩm Dục Luận này, cuộc sống của cô vốn không nên dây dưa với anh ta.

Phi Phi ngồi một lúc lâu trong hành lang bệnh viện, một đám đàn ông trưởng thành diện mạo tối sầm đưa phụ nữ của họ vào trong phòng phẫu thuật, thời gian chờ phẫu thuật rất dài, những người đàn ông đi đi lại lại trong hành lang, cửa phòng phẫu thuật được đẩy ra lần nữa, cô gái bước từng bước ra, Phi Phi từ sáng đến chiều, không uống ngụm nước nào, không có ăn bất kì đồ ăn gì.

Lúc này y tá đi đến lớn tiếng kêu Già Phi, Phi Phi nghe y tá gọi tên mình, thân thể khẽ run rẩy, trong mắt tích đầy nước mắt bóng rớt, theo bản năng sờ bụng mình, giống như chạm đến là con mình vậy.

Y tá lại kêu hai tiếng, Phi Phi vọt lên đứng dậy, hai chân đang run nhè nhẹ, Phi Phi theo y tá vào phòng phẫu thuật, thay quần áo, một nữ bác sĩ mặt không cảm xúc, nói bằng giọng lạnh như băng ra lệnh cho Phi Phi nằm lên bàn mổ.

Phi Phi yên lặng nằm lên bàn mổ của khoa phụ sản, bên cạnh có dụng cụ vướng víu dây điện, ánh đèn rất sáng, chiếu thẳng vào mặt Phi Phi, Phi Phi trong lúc ngẩng đầu bất ngờ không đề phòng nhìn thấy bộ phận cấm kỵ của mình, cảm giác hổ thẹn đột nhiên trào lên trong lòng, cô đau đớn nhắm mắt lại, trước mắt trở nên tối đen, nước mắt trong trẻo theo khóe mắt chảy xuống không hề hay biết.

Y tá mang bao tay cao su lạnh lẽo tách hai chân dài nhỏ của Phi Phi ra, cố định đặt chân ở phía trên, lúc này sắc mặt Phi Phi tái nhợt, trên trán đều là mồ hôi, thấm ướt tóc ngang trán dính lại cùng một chỗ.

Phi Phi sợ hãi, thật sự rất sợ. Phi Phi không nữ, thật sự không nữ.

Y tá dùng một sợi dây da trời cổ tay Phi Phi, muốn tiêm thuốc mê ở cổ tay Phi Phi. ....

Bạn đang đọc truyện *Vô Cùng Mập Vô Cùng Gây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

“Đừng! Đừng mà!” Phi Phi kêu lên sợ hãi, làm kim tiêm trong tay y tá hoảng hốt rơi xuống đất.

“Nói gì?” nữ bác sĩ rất không vui quát Phi Phi.

“Bác sĩ, không, tôi không làm, các người thả tôi xuống, tôi không làm. ...” Phi Phi run rẩy nói.

Phi Phi nghiêng ngả lao đảo đi ra khỏi cửa phòng phẫu thuật, nghe được nữ bác sĩ ở phía sau oán hận: “Đúng là điên, chưa gặp cô gái nào như vậy. ...”

Phi Phi ngẩn ngơ đi về phía đầu hành lang, vì thế cho nên đụng chạm người khác, vẫn hoàn toàn không hay biết.

“Phi Phi.” Người nọ kêu Phi Phi, trong đầu Phi Phi không có phản ứng, đi thẳng về phía trước.

“Phi Phi?” Hách Thiên Thiên giữ Phi Phi lại.

Phi Phi thấy rõ mặt Hách Thiên Thiên, cô ấy gọi cô là Phi Phi? Phi Phi gạt tay Hách Thiên Thiên ra muốn đi, cô không muốn Hách Thiên Thiên xem truyện hài của cô, cũng không muốn để Hách Thiên Thiên biết trong bụng cô có con của Thẩm Dục Luận, tránh cho Hách Thiên Thiên cười nhạo cô chẳng qua là hồ ly tinh tự làm tự chịu.

“Phi Phi, cô hãy nghe tôi nói.” Hách Thiên Thiên đuổi theo: “Tôi và Thẩm Dục Luận không kết hôn, hôn ước của chúng tôi giải quyết thuận lợi rồi.”

Nghe vậy, Phi Phi sững sờ, dừng bước, trừng mắt nhìn Hách Thiên Thiên.

Hách Thiên Thiên buông tay, vẻ mặt vô tội, nói: “Lần trước ở khách sạn Thái Tử đúng lúc gặp phải anh ta, anh ta vì tôi giải quyết chuyện chung thân đại sự của tôi á, tôi thấy anh ta đương nhiên kích động, mới không nhận được thân mật với anh ta, cô liên tới, vốn cho rằng anh ta sẽ sợ cô ghen, không ngờ anh ta nói với tôi, bảo tôi nói với cô rằng tôi và anh ta đã kết hôn, tôi cảm thấy rất thú vị liên làm y vậy. Không ngờ sẽ làm hai người cãi nhau, tôi nghĩ là anh ta ngại đuổi theo trước mặt bạn bè, tôi thấy anh ta đứng ở cửa sổ nhìn cô, có vẻ rất đau lòng. ....”

Phi Phi xoay người bỏ chạy, ra khỏi cửa lớn bệnh viện, chạy mãi chạy mãi, thế giới dường như có thay đổi rất nhỏ, xe chạy người đi, nhón nha nhón nháo, bầu không khí thành thị vẫn đục.

Chạy đến khi cả người toàn mồ hôi, chạy đến khi dạ dày quặn lên, Phi Phi cảm thấy muốn ói.

Phi Phi dần dần ngồi xổm xuống, cảm thấy ý thức mơ hồ, lồng ngực cũng trống không, hình như có người gọi điện thoại, Phi Phi nhận, là Giang Đào.

“Phi Phi, em ở đâu?”

“Anh Giang Đào. ...” Rốt cuộc Phi Phi tìm được một chỗ hờ, nước mắt trong lòng chảy xuống.

Lúc Giang Đào tìm được Phi Phi, Phi Phi đang đờ đẫn ngồi trên bồn hoa bên góc đường, vẻ mặt tĩnh lặng.

“Phi Phi.” Giang Đào cảm nhận được sự khác thường của Phi Phi, đưa tay vuốt lưng Phi Phi: “Em làm sao vậy?”

“Em mang thai rồi.” giọng Phi Phi lạnh lẽo khiến cho Giang Đào lạnh đến trong tim.

Giang Đào thật sự không thể tin vào tai mình, bắt lấy Phi Phi ở ven bồn hoa: “Em nói gì?”

“Em mang thai rồi.” Phi Phi nhẹ nhàng lặp lại một lần. Lúc này, Giang Đào nghe hoàn toàn chính xác.

Giang Đào như sư tử nổi giận, điên cuồng hét lớn: “Là ai? Em nói! Là ai?”

Phi Phi cắn chặt môi dưới, không chịu nói, sắc mặt trắng bệch.

Giang Đào thả Phi Phi ra, suy sụp quay mặt đi, bất đắc dĩ nói: “Phi Phi, bỏ đứa bé đi, gả cho anh.”

“Anh Giang Đào, em rất sợ, em thật sự rất sợ. ....Em chưa bao giờ biết phá thai sẽ khiến người ta sợ hãi như vậy. Anh biết không? Đó không chỉ giết chết một đứa bé. ....Cái bàn mổ kia lạnh lẽo, bác sĩ muốn đưa dụng cụ vào. ....Em rất sợ. ....” Phi Phi nhớ đến không khí trong phòng mổ, nhất thời cảm thấy không khí chung quanh hết thảy đều trở nên lạnh, hai tay Phi Phi ôm chặt lấy chính mình, co quắp lại.

Giang Đào xoay người lại, nhẹ nhàng ôm Phi Phi vào trong lòng, thật ra trong lòng anh rất tức giận rất thương tâm, nhưng mà đáng về hiện tại của Phi Phi lại khiến anh không hận được, lần đầu tiên Phi Phi nói với anh rằng cô sợ, lại là vì người đàn ông khác. Cô luôn kiên cường như thế, nhưng cô cũng có lúc sợ hãi.

Có thể lấy được Phi Phi, là giấc mộng từ nhỏ của Giang Đào, nhưng phải làm cha đứa nhỏ của người khác, Giang Đào nhất thời khó có thể đón nhận,

nếu Phi Phi mang thai mà gả cho anh, như vậy nhất định cả đời này Phi Phi đều không tránh khỏi dính líu đến cha ruột của đứa nhỏ. Nghĩ vậy, trong lòng Giang Đào liền phát điên. Giang Đào bế Phi Phi lên xe, nhẹ nhàng nói: “Phi Phi, chúng ta về trước, cho anh chút thời gian, để anh suy nghĩ cẩn thận.”

Cuối cùng Giang Đào thuyết phục mình, vì cưới Phi Phi, cả con của cô cũng cưới. anh không ngờ để Phi Phi lại đến bệnh viện phá thai, ngày đó ở góc đường nhìn thấy ánh mắt Phi Phi, vừa trống rỗng lại băng lạnh như thế. Anh sao có thể cam lòng để cho Phi Phi bước vào căn phòng phẫu thuật khiến cô sợ hãi kia. Nếu anh không đứng ra gánh vác cho Phi Phi, chẳng lẽ để Phi Phi một thân một mình sinh đứa nhỏ sao? Trong lòng Giang Đào vốn chưa xót, nhưng nghĩ thông suốt, cũng bình thường trở lại, trong lòng anh cũng mơ hồ biết đứa nhỏ này là của ai, nhưng nếu Phi Phi không muốn nhắc tới, Giang Đào sau này tuyệt đối không lôi việc này ra nữa, anh tin tưởng bản thân có thể yêu quý đứa nhỏ của Phi Phi, giống như yêu Phi Phi vậy.

Giang Đào tuyên bố Phi Phi mang thai đứa nhỏ của anh, nhà họ Giang từ trên xuống dưới vui khôn xiết, ngày hôm sau Nguyệt Dung liền chuẩn bị hậu lễ đến nhà họ Giả cầu hôn.

Bà Giả vừa nghe Nguyệt Dung nói Phi Phi mang thai đứa nhỏ của Giang Đào, lúc đầu sững sốt, nghĩ thầm sao đứa nhỏ thành của Giang Đào rồi, lập lúc cười ha ha nói: “Con nhóc kia, cả tôi cũng gạt, ha ha. Tôi đây làm mẹ còn không biết, bà làm mẹ chồng ngược lại đã biết trước.” nói đến đây, bà Giả chăm chú nhìn phòng Phi Phi, hạ giọng nói: “Đã bao lâu?”

“Nghe nói mới hơn một tháng. Tôi nói Tổ Liên này, chẳng phải bà sinh ra song thai sao, nói không chừng chuyện này của cô di truyền sang cho Phi Phi, Phi Phi lại sinh cho nhà họ Giang chúng tôi một đôi song thai, vậy là tốt rồi...” Nguyệt Dung vui mừng rạng rỡ.

Phi Phi trước sau không can dự vào hôn sự này, để mặc cho bà Giả và nhà họ Giang sắp xếp. Bà Giả trong lòng thâm thán phục sự gánh vác của Giang Đào, nghĩ thầm rằng cùng là đàn ông, Giang Đào có ý chí, họ Thẩm kia sao lại không chịu trách nhiệm như vậy, quả thật là trên trời và dưới đất mà, Phi Phi coi như mệnh tốt, gặp được đàn ông tốt như Giang Đào.

Sắp sang năm, thời điểm Thẩm Dục Luận đang ăn tết đều cảm thấy đặc biệt vắng vẻ, anh không muốn về căn nhà lạnh lẽo kia, thà rằng một mình ăn tết, nhưng vì giành được chút coi trọng ở trước mặt cha anh, lại không thể không về nhà.

Thẩm Dục Luận nhìn lịch ngày mà ngẩn người, vô ý dời tầm mắt sang trên báo ngày hôm nay, một tấm ảnh chụp rõ ràng lọt vào tầm mắt, là Giang Đào ôm lấy Phi Phi từ trong một nhà hàng đi ra, “Cậu chủ Phúc Thái Giang Đào có con mới cưới.”

Xem xong bài báo thời phòng hôm nay, lòng Thẩm Dục Luận càng thêm nặng nề, Phi Phi mang thai hơn một tháng? Không thể là của Giang Đào, Phi Phi mới trở về không lâu? Thẩm Dục Luận nhớ đến ngày đó, màu đỏ tươi trên khăn trải giường, cũng không thể là trước anh, không thể, đứa nhỏ kia nhất định không phải của Giang Đào.

Nghĩ đến đứa nhỏ này thật ra là của mình, trong lòng Thẩm Dục Luận giống như có đầy kiến bò, cảm giác này không thể giải thích.

Thẩm Dục Luận bấm số điện thoại của Phi Phi.

Phi Phi thật sự không nghĩ tới Thẩm Dục Luận còn có thể gọi điện thoại cho cô, đây là lần đầu tiên từ Đông Hoàn về Hồng Kong Thẩm Dục Luận gọi điện cho cô, tuy đã xóa bỏ 11 con số trong phonebook, nhưng lúc nhìn thấy, vẫn quen thuộc như thế. Phi Phi điện thoại, vẫn là nhận đi.

“Phi Phi, anh là Thẩm Dục Luận.”

Phi Phi không nói gì, chờ anh nói tiếp.

“Đứa nhỏ không thể giữ, em nhất định phải bỏ nó đi.” Thẩm Dục Luận cho tới hôm nay vẫn còn dùng giọng điệu mệnh lệnh này nói chuyện với cô, không khỏi quá buồn cười.

“Anh có tư cách gì yêu cầu tôi?” Phi Phi lạnh lùng hỏi lại anh.

“Phi Phi, bỏ nó đi, không thể giữ!” Thẩm Dục Luận vẫn kiên quyết như trước.

“Nó là con tôi, không liên quan đến anh.”

Thẩm Dục Luận ở đầu kia điện thoại trầm mặc thật lâu, Phi Phi cho rằng anh không còn lời nào để nói, đang định gác điện thoại, Thẩm Dục Luận lại nói: “Em đừng vọng tưởng lấy đứa nhỏ uy hiếp tôi, đừng vọng tưởng sau này dùng đứa nhỏ dọa dẫm tôi!”

Phi Phi nhẹ nhàng cúp điện thoại, cô không muốn lại nghe người này nói bất cứ chuyện gì về đứa nhỏ, nhưng mà trong lòng, lại vô cùng đau xót, không tự chủ được.

Sắt Sắt nghe nói Phi Phi sắp gả cho Giang Đào, trong lòng cực kỳ bất khoan, Sắt Sắt biết người Phi Phi thích nhất định là Thẩm Dục Luận, hiện tại lựa chọn Giang Đào rất có thể là vì sự quyết tuyệt của mình. Sắt Sắt lúc trước đến vùng núi dạy học, xác thực là có nhân tố trốn tránh hiện thực, nhưng khoảng thời gian ở trong núi này, Sắt Sắt dần dần hiểu rõ, những thứ mình gọi là yêu này, phần lớn đều là mình suy tưởng ra, cô chỉ yêu người đàn ông trong tưởng tượng của mình, yêu tình yêu trong tưởng tượng của mình, mà đúng lúc, cô mang hết tất cả những thứ này đặt trên người Thẩm Dục Luận trong thực tế.

Khoảnh khắc Chu Xuyên vọt vào trong biển lửa, Sắt Sắt mới nhìn rõ trong lòng mình hóa ra vẫn là Chu Xuyên, đơn giản Chu Xuyên ngoan ngoãn phục tùng cô, qua nhiều năm như vậy, cũng chỉ có Sắt Sắt bỏ lỡ anh. Con người luôn luôn như vậy, không thích người ngoan ngoãn phục tùng mình, đối với cô như gần như xa cô lại trăm phương nghìn kế nghĩ đến. Thật ra từ lâu về trước đã có người bạn khuyên Chu Xuyên lạnh nhạt với Sắt Sắt một chút, có lẽ

lại có hiệu quả bất ngờ, nhưng với Chu Xuyên mà nói, phải lạnh đậm với cô gái mình thích, thì làm sao làm được.

Ở trong đêm khuya, Sắt Sắt gõ bàn phím lạnh lẽo gửi tin nhắn cho Phi Phi.

Phi Phi:

Hôm nay mẹ nói cho chị biết chuyện em và Giang Đào kết hôn, lẽ ra em muốn kết hôn, chị nên chúc mừng em, nhưng mà trong lòng chị không yên.

Ít nhất chị biết, người trong lòng em chính là Thẩm Dục Luận, nếu em và Thẩm Dục Luận vì chuyện lúc trước chị quyết tuyệt mà không thể ở bên nhau, chị thật xin lỗi. Chị viết tin nhắn này chính là muốn nói với em, lúc trước chị không tốt, em hoàn toàn không cần để ý đến chị nghĩ gì. Từ nhỏ đến lớn, chúng ta đều giành những thứ khác nhau, nhưng mà chị biết, thật ra nơi đâu em cũng nhường cho chị, trước kia là chị quá tùy hứng, trải qua nhiều như vậy, cũng đến lúc chị nên lớn lên. Hi vọng em có thể bỏ qua khúc mắc, dừng cảm theo đuổi hạnh phúc của mình.

Mặt khác, vết thương của Chu Xuyên tốt lên rất nhiều, nhưng vẫn chưa thể xuất viện, hai anh chị năm nay phải ăn tết ở ngay trong bệnh viện rồi. đôi khi chúng ta cũng không biết nguyện vọng thật sự ở sâu trong nội tâm của mình. Khoảnh khắc nhìn thấy Chu Xuyên vọt vào trong biển lửa, chị mới biết được người đàn ông nguyện ý vì chị trả giá cả sinh mệnh ở trong lòng chị quan trọng cỡ nào, chị chắc chắn không thể phụ lòng người đàn ông vì chị mà cả mạng sống cũng có thể không cần. Dù sau này anh ấy ra sao, chị vẫn ở bên anh ấy.

Tuy hiện tại anh ấy cự tuyệt chị, muốn chị rời khỏi anh ấy, nhưng chị sẽ không buông tha, anh ấy theo đuổi chị bảy năm, cho dù bảo chị theo đuổi lại anh ấy bảy năm, chị cũng sẽ không buông tha.

.....

Phi Phi, chúng ta đều phải hạnh phúc.

Sắt Sắt của em

XXXXXX

Hôm sau Phi Phi nhìn thấy thư của Sắt Sắt trong hộp thư, nước mắt nhẹ nhàng rơi xuống, vì những ưu thương hay vui vẻ, yêu hay tổn thương đã từng trải qua....

Bạn đang đọc truyện *Vô Cùng Mập Vô Cùng Gây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Phi Phi và Giang Đào cầm tay từ trong thang máy của tòa nhà bách hóa đi ra, liền thấy Thẩm Dục Luận nhìn thẳng vào Phi Phi. Thẩm Dục Luận gầy đi rất nhiều, sắc mặt tái nhợt, trong mắt có vẻ bất đắc dĩ cùng đau khổ nặng nề. Phi Phi không chịu gặp anh, anh chỉ có thể theo dõi mà đến đây.

Phi Phi coi như không thấy anh, kéo Giang Đào định xoay người.

“Phi Phi, em đứng lại cho anh.” Thẩm Dục Luận ở phía sau yếu ớt nói.

Phi Phi dừng lại, không xoay đầu. Giang Đào lại quay đầu lại, hơi khinh thường nói: “Thẩm tổng, thật xin lỗi, chúng tôi đang vội.” Ôm lấy Phi Phi định đi.

“Phi Phi.” Thẩm Dục Luận tiến lên hai bước, giữ chặt cổ tay của Phi Phi, lực đạo của anh làm Phi Phi đau, đôi mắt anh giống như hồ sâu, chỉ nhìn thẳng vào Phi Phi: “Em hãy nghe anh nói....”

“Rầm.” một tiếng, mặt Thẩm Dục Luận đã trúng một đám của Giang Đào: “Buông cô ấy ra!” Giang Đào gầm thét.

Máu ở khoe môi Thẩm Dục Luận lập tức chảy xuống, anh không nhìn Giang Đào, vẫn chỉ nhìn Phi Phi, kéo Phi Phi không chịu buông tay: “Phi Phi, em hãy nghe anh nói, đứa nhỏ....”

Giang Đào nổi giận, cũng không thêm quan tâm quan hệ nhiều đời gì, mặt mũi gì, túm lấy áo Thẩm Dục Luận lôi lên, đang định hạ đám thứ hai, lại bị Phi Phi giữ chặt: “Anh Giang Đào, chúng ta đi, đừng để ý đến anh ta, chúng ta đi, đừng đánh.”

Giang Đào lớn tiếng nói: “Phi Phi, em để anh dạy dỗ tên súc sinh bội tình bạc nghĩa này đi, hôm nay anh nhất định phải thay em xả giận, em buông ra, Phi Phi.”

Nghe được hai chữ ‘súc sinh’, sắc mặt Thẩm Dục Luận thay đổi, làm sao anh không biết bản thân mình là súc sinh, Giang Đào muốn đánh thì để anh ta

đánh đi, Thẩm Dục Luận không định đánh lại, cũng không định tránh ra, bất luận thế nào, anh cũng phải ngăn cản Phi Phi sinh đứa nhỏ, mặc kệ phải trả giá lớn thế nào.

Thẩm Dục Luận đứng ngẩn ngơ, mặc cho mọi người tới tới lui lui nhìn anh như thằng hề bị trách mắng, bị khinh thường, khóe môi rỉ máu.

“Anh Giang Đào, anh bình tĩnh một chút, anh ta không đáng để anh làm như vậy, chúng ta đi, anh Giang Đào, chúng ta đi...” Phi Phi dùng hết sức lực cả người giữ chặt Giang Đào đang nổi nóng.

Lúc này bảo vệ và nhân viên quản lí của cửa hàng đi đến, Phi Phi kéo Giang Đào bỏ đi.

“Phi Phi, không thể giữ lại đứa nhỏ....” Phi Phi ở đằng xa nghe được giọng của Thẩm Dục Luận, trong lòng rầu rĩ, lại đau khôn nguôi.

Sau đó, Thẩm Dục Luận cuối cùng vẫn đến cửa công viên Thời Phú đợi Phi Phi, anh xông đến, bắt lấy Phi Phi không chịu buông tay.

“Phi Phi, không thể giữ lại đứa nhỏ!” Anh vẫn nói một câu đó.

Phi Phi oán giận nhìn anh, không nói gì, gơ tay cho anh một cái tát.

Ánh mắt Thẩm Dục Luận u buồn như nước, vẫn là câu nói đó: “Phi Phi, thật sự không thể giữ lại đứa nhỏ, anh xin em. Không thể giữ lại đứa nhỏ, em hãy nghe anh một lần, có được không, Phi Phi?”

“Thẩm Dục Luận, anh đừng nghĩ rằng mọi người khắp thế giới này đều đề tiện vô sỉ như anh, cho dù tương lai tôi lưu lạc đầu đường, tôi tuyệt đối không lấy đứa nhỏ uy hiếp nữa đồng tiền của anh, hơn nữa nó vĩnh viễn không biết trên thế giới có.... người ba là anh đây.” Cuối cùng Phi Phi vẫn nói ra chữ ‘ba’ kia.

“Phi Phi, em hãy nghe anh nói...” Thẩm Dục Luận giống như hạ quyết tâm, nhưng mà Phi Phi đã giẫy ra bỏ đi, nhìn bóng lưng Phi Phi, Thẩm Dục Luận cảm thấy trái tim thiếu hụt đau đớn.

Anh không phải đến xin cô đừng gả cho người khác, cũng không phải đến xin cô quay về bên anh, anh chỉ là tới xin cô buông tha đứa nhỏ, để tránh tương lai sẽ quấy rầy cuộc sống của anh. Khóe mắt Phi Phi chứa lệ, nhưng mà cô biết anh nhất định còn đang nhìn cô, Phi Phi nhịn xuống không lấy tay lau đi nước mắt. Từ Băng Thiên Tuyết Địa đến bạn học Thẩm đến Thẩm tông, rồi đến hiểu nhau yêu nhau, Phi Phi vì anh mà phải tương tư nhiều như vậy, anh vì cô mà một mình đi cứu người cô muốn bảo vệ, anh vì cô mà hủy bỏ hôn ước với thiên kim tiểu thư, cô cho rằng anh là người đáng để yêu, vì sao bây giờ, người đàn ông này, lại phụ cô đến mức này? Tâm Phi Phi sớm đã nát thành trăm ngàn mảnh, nhưng mà mỗi một lần nhìn thấy anh, những mảnh nhỏ trong ngực lại lần nữa vỡ tung, tan thành khói bụi.

Qua mấy ngày nữa, liền sang năm mới rồi. Phi Phi giúp bà Già cùng thu dọn đồ phải mang đến nhà ông nội, bà Già lại đẩy Phi Phi vào trong phòng: “Phi Phi, con nghỉ ngơi đi, kéo mệt, đi đi.”

“Mẹ, con nào có dễ vỡ như vậy, sao lại mệt chứ.” Phi Phi không phục.

“Một mình mẹ là được, con đi đi, nào.” Thật ra bà Già sợ Phi Phi phát hiện ra bí mật của bà.

Phi Phi tức giận vào phòng, mở ngăn kéo nhìn thấy một đóa hồng gấp từ vỏ mía, đó là một ngày ở đầu đường của Đông Hoàn, Phi Phi nhìn thấy một cục giả dùng vỏ mía gấp đồ chơi đủ loại kiểu dáng, một đồng tiền, không ngờ đây là món đồ duy nhất Thẩm Dục Luận tặng cho Phi Phi.

Phi Phi đưa tay cầm nó trên tay, nhìn rồi ném vào sọt rác, cuối cùng vẫn nhặt nó lên, lần nữa bỏ vào.

Ăn tết chính là tụ họp gia đình, bình thường hai ngày trước giao thừa, chú bác cô còn có dự tiệc cùng với con họ, đều đã đến làng Đồng Lạc trấn Thanh Thủy, Phi Phi lúc nhỏ thì thích kiểu gấp mặt này, có thể nhìn thấy rất nhiều họ hàng anh họ chị họ em trai họ em gái họ linh tinh, bốn đời cùng họ hàng, cực kì náo nhiệt cực kì vui. Phi Phi cảm thấy rất tốt.

Nhưng mà càng lớn càng không có cảm giác với tết nhất, có lẽ là từng được càng nhiều thì càng không quý trọng. Dù sao mấy năm nay Phi Phi ăn tết sớm đã không còn thích thú như trước kia, nhất là năm nay, Sắt Sắt không ở đây, hai chị còn liên tục xảy ra chuyện, Phi Phi cảm thấy áp lực chưa từng có.

“Phi Phi, không thể giữ đứa nhỏ.” Phi Phi nghĩ tới câu nói mà Thẩm Dục Luận không ngừng lặp lại, anh ta thật sự sợ Phi Phi lợi dụng đứa nhỏ uy hiếp dụ dỗ anh ta sao? Phi Phi phải gả cho là Giang Đào, sau này ba đứa nhỏ chính là Giang Đào, lại làm sao có thể lấy đứa nhỏ uy hiếp anh ta? Chỉ cần anh ta không đến quấy rầy nhà họ Giang đòi con là may lắm rồi.

Nhưng mà, vì sao Thẩm Dục Luận lại khổ sở bức bách Phi Phi?

Lúc Phi Phi đến nhà họ Già ở làng Đồng Lạc, chú bác họ đều đã đến trước, chen chúc trong sân nhỏ của nhà ông bà nội đến nóng hầm hập. Lẽ ra Giang Đào cũng phải đến nhà ông nội ra mặt người lớn, nhưng bị Phi Phi từ chối, Phi Phi nói chờ sang năm hẵng nói.

“Phi Phi đến đây, bà nội đang chờ em đấy.” Chị dâu ba đẩy Phi Phi đi gặp bà nội, người nào cũng biết Phi Phi là cháu gái yêu của bà nội, chị dâu ba nhanh tay lẹ mắt, ra tay trước rồi.

Bà nội còn mang sợi dây chuyền trên châu lấp lánh kia, Phi Phi không đến gặp bà nội suốt cả một mùa đông, bà nội rất nhớ Phi Phi.

Ông bà nội đang chơi cờ, thấy Phi Phi vào, nếp nhăn trên mặt bà nội vì mỉm cười mà trở thành đóa hoa: “Phi Phi, qua đây giúp bà xem, ông nội cháu ăn hiếp bà hoa mắt này.”

Phi Phi đến gần, bà nội mới thấy rõ ràng Phi Phi gầy, thả quân cờ cầm trong tay xuống bên cạnh bàn cờ, giữ chặt tay Phi Phi, nói: “Ai da, Phi Phi, sao gầy vậy?”

“Con gái chẳng phải đều thành hành giảm béo sao? Phi Phi của chúng ta cũng giảm béo thôi.” Ông nội nâng mắt kính nói, mặt không đổi sắc cầm một quân của bà nội.

“Đúng vậy, giảm béo, bà nội, như bây giờ đẹp không?” Phi Phi dựa lên người bà nội làm nũng, chạm đến sợi dây chuyền xinh đẹp của bà nội, Phi Phi không nhịn được tán thưởng: “Bà nội, sợi dây này sao vẫn đẹp vậy.”

Vừa nhắc đến sợi dây này, bà nội nở nụ cười, nói: “Từ khi Phi Phi lên ba tuổi, liền đi theo phía sau bà nói ‘bà nội, tương lai bà chết, dây chuyền xinh đẹp này cho cháu, được không ạ?’”

Phi Phi không ngờ lúc nhỏ mình yêu tiền đến mức này, bị bà nội nói như vậy, không nhịn được xấu hổ, nói: “Bà nội, lúc đó trẻ con không biết gì mà.”

Bà nội sờ dây chuyền trên cổ nói: “Chờ con lập gia đình, bà nội liền tặng nó cho con.”

“Thật sao ạ!” Trong lòng Phi Phi vui sướng, ôm bà nội hôn một cái.

Nhưng nghĩ đến phải lập gia đình, trong lòng lại buồn bã.

Phi Phi chơi cùng đám chị em họ một hồi, liền đến lúc ăn cơm chiều, Phi Phi lên lầu mời bà nội xuống ăn cơm, vừa đến cửa, liền nghe giọng bà Già: “Phi Phi không biết gì cả. Mẹ, con vẫn chưa muốn nói cho Phi Phi biết. Mẹ nói, cứ tiếp tục như vậy không tốt sao?”

Phi Phi vừa nghe nhắc đến tên mình, theo bản năng rút chân vừa bước lại, lui đến dưới bậc cửa sổ tò mò nghe tiếp.

“Tổ Liên, đứa nhỏ là con nuôi lớn, việc này, con quyết định đi, mẹ già rồi, hồ đồ, chỉ cần các con đều sống tốt, mẹ thấy liền vui vẻ rồi.” Đây là giọng của bà nội.

“Mẹ, cái này con đề ở đó, lúc nào con cũng lo lắng ngày nào đó Phi Phi sẽ nhìn thấy nó, dù sao trong nhà chỉ có vài chỗ, đứa nhỏ Phi Phi này một khi không vui liền thích lục lọi, con thật sự sợ ngày nào đó bị Phi Phi nhìn thấy. Năm Phi Phi ba tuổi đã lật cái hộp này ra, dọa con đổ mồ hôi lạnh, cũng may khi đó còn nhỏ, không biết chữ, bây giờ con mang đến, do mẹ cất giữ, chắc Phi Phi sẽ không tìm ra.”

“Tổ Liên, thật khó cho con, cho dù sao này Phi Phi biết, cũng sẽ không trách con không nói cho nó...”

Lúc này có một cậu em trai họ nhỏ lên lầu, Phi Phi thấy em trai họ có tình lớn tiếng nói: “Sao em nhanh hơn chị thế, mới gặp em ở đầu cầu thang, liền lên đây nhanh như vậy.”

Sau đó lại đi đến cửa phòng bà nội, cười rạn rờ, nói: “Bà nội, mẹ, xuống ăn cơm thôi.”

Bà nội và bà Già đối diện, bà Già cuống quýt dùng chăn trên giường phủ lên hộp gấm màu đỏ kia, Phi Phi thu hết toàn bộ điều này vào đáy mắt, nhưng trên mặt cũng lộ biểu cảm, Phi Phi nhất định phải biết rõ ràng, bà nội và mẹ, rốt cuộc có bí mật gì giấu mình.

Mãi cho đến mừng một đầu năm, thừa dịp họ hàng bên nội đều vội vàng đến chúc tết ông bà nội, ông bà nội vội vàng ở dưới chào đón khách khứa, Phi Phi mới có cơ hội lặng lẽ vào phòng bà nội.

“Bà nội, thật xin lỗi, con thật sự muốn biết rốt cuộc hai người che giấu cái gì không cho con biết.” Phi Phi nói thầm trong lòng, tìm được chìa khóa tủ đầu giường ngay ở trong ngăn kéo của bàn trang điểm, mở tủ đầu giường của bà nội ra, Phi Phi biết bà nội thích đặt đồ có giá trị trong tủ đầu giường này, quả nhiên, hộp gấm màu đỏ kia liền lặng lẽ nằm ở một góc trong tủ đầu giường.

Phi Phi lấy cái hộp qua, đặt trong bàn tay nhìn rồi nhìn, lắc lắc hai lần, cảm thấy bên trong không có đồ gì. Phi Phi mở nó ra, bên trong là một lớp vải đỏ, xóc vải đỏ lên, hóa ra là hai giấy chứng nhận mồng.

Phi Phi lấy hai tấm giấy chứng nhận ra, cảm đến thả xuống trên ngăn tủ, mở giấy chứng nhận ra.

Trên chứng nhận giấy trắng mực đen, Phi Phi giật mình kinh hãi làm chứng chắn động rút xuống đất.....

Bạn đang đọc truyện *Vô Cùng Mập Vô Cùng Gầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Hóa ra, hai tấm chứng nhận kia, một tấm là giấy khai sinh của Sắt Sắt.

Tấm còn lại, là giấy chứng nhận nhận nuôi Phi Phi.

Hóa ra, Sắt Sắt sớm chiều sống cùng Phi Phi hai mươi lăm năm, vậy mà không phải chị em ruột, lại càng không phải là song sinh gì đó.

Bên ngoài có người đi đến, Phi Phi vội vã bỏ hai tấm giấy chứng nhận vào trong hộp, đẩy kín nó, đang định bỏ lại nó vào tủ đầu giường.

Bà nội đi vào.

Phi Phi kinh ngạc nhìn bà nội, há miệng thờ đốc, nhưng không nói lên lời.

“Phi Phi, cháu đã thấy hết?” Giọng bà nội bình tĩnh.

“Vâng.”

“Con đến đây.” Bà nội nói xong đến ngồi xuống ghế sofa. Phi Phi nhẹ nhàng đi đến bên cạnh bà nội, cũng ngồi xuống.

Bà nội ôn hòa giữ chặt tay Phi Phi, dịu dàng nói: “Lẽ ra mẹ con mang nó đến chỗ này của bà, là không muốn để cho con biết, không ngờ ngược lại khiến con biết được. Không nên trách mẹ con, mẹ con sợ mất đi con, sợ con biết rõ, sẽ đi tìm cha mẹ ruột, sẽ không về cái nhà này nữa, làm cha mẹ khó tránh khỏi đau khổ. ....Năm đó lúc mẹ con ở bệnh viện sinh ra Sắt Sắt, một sản phụ ở giường bên cạnh cũng vừa vận sinh ra một bé gái, chính là con. Nhưng mà sáng ngày hôm sau, không thấy người mẹ trên chiếc giường kia nữa, chỉ để lại con ở trên giường khóc oe oe. Mẹ con thấy con khóc thật thương tâm, liền ôm con đến dứt sữa cho con, một vòng ôm này, coi như là ôm lên luôn, con vừa rời khỏi mẹ con liền khóc, đòi mẹ ôm mới chịu. Mẹ con thấy cũng không còn người cần con, đáng thương, bèn nói, đứa nhỏ này có duyên với mẹ con, dứt khoát ôm con trở về làm chị em song sinh với Sắt Sắt. Hàng xóm láng giềng đều thấy mẹ con mang thai mười tháng, lúc mẹ con sắp sanh gọi xe cứu thương, hàng xóm trong chung cư cũng thấy, vì vậy không có người ngoài biết chuyện này, mẹ con mỗi lần nhắc đến song thai đều rất đặc ý. Lẽ ra, lúc con còn nhỏ, ba mẹ con đều nghĩ chờ con trưởng thành, sẽ nói chuyện cho con hay, nhưng con ngày càng lớn, càng khiến người ta thấy yêu thương, mẹ con bắt đầu sợ hãi ngày nào đó, con sẽ rời khỏi mẹ con, cứ như vậy, mẹ con không dám nói chuyện này với con, mãi cho đến sau này cuối cùng mẹ con quyết định cả đời cũng không nói với con. ...”

“Bà nội ...” Phi Phi nhào vào trong lòng bà nội nức nở: “Cả đời con cũng sẽ không rời khỏi mẹ, sẽ không rời khỏi nhà con, con và Sắt Sắt vĩnh viễn cũng là chị em, là song sinh.”

“Đứa nhỏ ngoan, đứa nhỏ ngoan.” Bà nội vỗ lưng Phi Phi nói.

Phi Phi giương mắt nhìn gương mặt bà nội, mặt kiên định nói: “Bà nội, bà coi như con chưa từng xem nó, được không? Nếu sớm biết rằng là thế này, con thà rằng con chưa từng xem nó, con muốn cả đời làm con gái của nhà họ Giả, bà nội, đồng ý với con, đừng nói với mẹ con đã xem nó, đừng nói với bất kì ai, được không?”

Bà nội đưa tay lau khô nước mắt trên mặt Phi Phi, kiên định gật đầu.

Phi Phi nhớ tới hai lần Sắt Sắt cần truyền máu, ba mẹ đều không cho Phi Phi đi truyền, thảo nào đôi song sinh Phi Phi và Sắt Sắt này không hề giống nhau, hóa ra là như vậy.

Phi Phi cũng muốn biết cha mẹ ruột của mình rốt cuộc là ai, rốt cuộc vì sao nhẫn tâm như vậy mà sinh cô ra liền vứt bỏ cô, nhưng mà thế giới rộng lớn, Phi Phi biết đi đâu tìm họ??

Phi Phi không đánh mất cơ hội khoát lác với đám anh chị họ nữa, chỉ một mình lẳng lặng nằm trên giường, lục soát trong dòng ký ức xem có bất kì chuyện gì liên quan đến thân thể của bản thân, cô sẽ không rời khỏi nhà họ Giả, nhưng cũng không thể không chế được bản thân không suy nghĩ đến chuyện có liên quan đến thân thể của mình.

Phi Phi nghĩ tới An Tử Nghi từng đuổi theo nhìn mình ở siêu thị, nghĩ tới Thẩm Quốc Huy từng thất thố gọi mình này nọ, tuy Phi Phi không nghe thấy, nhưng Phi Phi có thể khẳng định ông ta gọi là tên một người, nghĩ tới Thẩm Quốc Huy tìm cô thăm dò họ khẩu của cô.

Hết thấy những điều này, chẳng lẽ chứng minh thân thể của cô có liên quan đến nhà họ Thẩm?

Như vậy, Thẩm Dục Luận biết không?

Thẩm Dục Luận không ngờ Phi Phi sẽ gọi điện thoại cho anh.

“Thẩm Dục Luận, anh ở đâu? Tôi muốn gặp anh.” Phi Phi nói gọn gàng dứt khoát.

“Phi Phi? Anh đang ở Hồng Kong, vài ngày nữa sẽ về thành phố N.”

“Vậy, tôi đến Thẩm Quyến, anh có thể đến Thẩm Quyến gặp tôi không?” Phi Phi nghĩ đến mình trong thời gian ngắn không thể đến Hồng Kong, mới nghĩ đến Thẩm Quyến---gần HongKong, có lẽ Thẩm Dục Luận sẽ đồng ý đến Thẩm Quyến gặp cô.

“Phi Phi, đã xảy ra chuyện gì? Anh lập tức về thành phố N.”

“Anh có thể sắp xếp cho tôi gặp ba anh không?”

“Em gặp ông ta làm gì?” Giọng Thẩm Dục Luận đang run run.

Phi Phi trầm mặc, không biết nên nói lý do muốn gặp Thẩm Quốc Huy thế nào. Thật lâu sau, mới nói: “Tôi chỉ muốn hỏi ông ta một chuyện.”

“Không thì, em nói với anh đi, anh sẽ nói lại với ông ấy.”

“Không cần.” Phi Phi nhẹ nhàng cắt đứt điện thoại, mờ mắt nhìn trần nhà ngẩn người.

Thẩm Dục Luận không kết hôn với người khác, cũng không thay lòng đổi dạ, Phi Phi từ trong ánh mắt anh nhìn ra được, anh rất đau khổ, anh vẫn rất quan tâm tới Phi Phi, nhưng vì sao, anh nhẫn tâm vứt bỏ Phi Phi như vậy? Vì sao anh cứ lặp lại câu nói kia: “Không thể giữ lại đứa nhỏ.”

Một ý nghĩ kinh khủng hiện lên trong đầu Phi Phi, chẳng lẽ Thẩm Dục Luận và Phi Phi có quan hệ huyết thống?

Không, không thể! Làm sao có thể như vậy! An Từ Nghi lén lút đi theo phía sau Phi Phi, bà ta nhất định biết chuyện tình về thân thế Phi Phi, nếu bà ta có thể cô vũ Thẩm Dục Luận và Phi Phi đến với nhau, Phi Phi chắc chắn không có quan hệ huyết thống với Thẩm Dục Luận, An Từ Nghi dù sao cũng là người một nhà với Thẩm Dục Luận, dù hư hỏng vô sỉ cũng không thể đến mức mất hết nhân tính thế này.

Đúng, đi tìm An Từ Nghi, bà ta nhất định biết gì đó, nếu không sẽ không có biểu hiện kì lạ như thế lúc vừa gặp Phi Phi trong siêu thị, nhưng mà An Từ Nghi đang ở Hong Kong, Phi Phi làm sao có thể gặp bà ta?

Di Nguyệt Dung!

Nhà họ Giang tuy là đối thủ cạnh tranh với nhà họ Thẩm, nhưng cũng coi như giao tình nhiều đời, chẳng phải Di Nguyệt Dung và An Từ Nghi có giao tình đó sao? Lần trước nhà họ Thẩm cắt băng di Nguyệt Dung cũng có đến, còn trò chuyện rất thân mật cùng An Từ Nghi ở khách sạn. Như vậy, nếu Giang Đào có chuyện gì, An Từ Nghi cũng nhất định phải đến, thí dụ như hôn lễ của Giang Đào, mừng thọ 60 tuổi của cha Giang Đào.

Phi Phi đang nghĩ phải đến nhà họ Giang, em gái họ của nhà chú Già Kỳ gọi Phi Phi: “Chị Phi Phi, có người tìm chị.”

“Ai vậy?” Phi Phi lười biếng xoay người lại, tưởng rằng bọn bạn lúc nhỏ trong thôn.

“Anh ta nói anh ta là Bạo Long, ha ha, tên thật hài hước.” Già Kỳ bước vào, trên gương mặt mười tám tuổi có hai lúm đồng tiền lún sâu.

Hóa ra là Bạo Long, sao cậu ta tìm đến chỗ này vậy?: “À, đó là học trò của chị Sát Sát em đây, em bảo cậu ta chờ chút, chị đến ngay.” Phi Phi nói xong lập tức đứng dậy mặc quần áo, lại chui xuống dưới sàn tìm giày khấp nơi.

“Được, chị Phi Phi, Bạo Long này thật buồn cười, là em vừa dẫn anh ta từ đầu làng về, anh ta thật ngoan, vậy em ra ngoài gọi anh ta nha, chị nhanh xuống nhé.” Già Kỳ nói xong hoạt bát đi ra ngoài.

Chờ đến Phi Phi xuống lầu, thấy Già Kỳ và mấy em gái nhỏ đang vây quanh Bạo Long hi hi ha ha nói giỡn. Bạo Long vừa thấy Phi Phi xuống lầu, lập tức thu hồi nụ cười, bày ra kiểu mặt thâm trầm của Lương Triều Vĩ.

“Phi Phi, chị theo tôi, tôi có lời muốn hỏi chị.” Bạo Long có vẻ trang trọng.

Phi Phi dẫn Bạo Long ra dưới cây ngô đồng ngoài sân, lá cây ngô đồng sớm đã rút rụng xung quanh, chỉ còn lại chạc cây trụi lụi, Phi Phi cười hỏi Bạo Long: “Bạn học Long, năm mới vui vẻ, chúc mau phát tài nha.”

“Phi Phi, tôi chỉ hỏi chị một câu.” Bạo Long háng giọng, nói: “Có phải chị phải gả cho người khác hay không?”

“Phải.”

Bạo Long nhắm hai mắt lại làm trạng thái tuyệt vọng, giây lát, mới nói: “Anh ta đối xử tốt với chị không?”

“Rất tốt.”

“Thật ra tôi đã sớm biết rằng sẽ có kết cục này, nhưng mà tôi chưa bao giờ hối hận đã yêu chị. Hiện tại cuối cùng tôi đã hiểu, yêu một người không nhất định phải đến với cô ấy, chỉ cần cô ấy sống vui vẻ hạnh phúc, lòng tôi liền thỏa mãn rồi. Phi Phi, hứa với tôi, chị nhất định phải hạnh phúc.” Bạo Long nói cực kỳ xúc động.

“Ừm, tôi nhất định sẽ hạnh phúc.”

“Vậy tôi yên tâm.” Nói xong Bạo Long phòng khoáng xoay người, bước về phía chiếc Ferrari của cậu ta, cũng không quay đầu lại đi mất.

Già Kỳ thấy xe Bạo Long đi rồi, đuổi theo ra chu môi oán trách Phi Phi: “Chị Phi Phi, sao chị không giữ người ta lại ăn cơm, đón năm mới, thật thất lễ.”

“Ôi, cô gái nhỏ em đây biết chữ ‘lẽ’ từ lúc nào vậy vậy, trước kia sao chưa từng nghe em nhắc đến chữ này, hôm nay mặt trời mọc ở hướng Tây rồi.”
Phi Phi trêu ghẹo Kỳ Kỳ.

Nếu bình thường bị Phi Phi trêu ghẹo như vậy, Kỳ Kỳ nhất định sẽ phản kích, nhưng hôm nay chẳng những Kỳ Kỳ không đánh trả, còn nịnh nọt sang đờ tay Phi Phi, hỏi: “Chị Phi Phi, Bao Long này đến nhà chúng ta làm chi vậy?”

“À, cậu ta đến vì chị Sát Sát của em đấy, đến chúc tết cô giáo, thấy Sát Sát không ở đây, thì đi thôi.” Phi Phi tùy tiện nói dối một câu.

“Wa, anh ta thật có phẩm chất... còn biết đến chúc tết cô giáo.”

Kỳ Kỳ một hồi hỏi Bao Long cái này cái nọ, khen Bao Long không dứt miệng.

Sau cùng mới đến phần quan trọng: “Chị Phi Phi, chị có biết số QQ của Bao Long không?”

Phi Phi sớm đã nhìn ra Kỳ Kỳ có ý với Bao Long, nghĩ thầm lần này Bao Long gặp được đối thủ, Kỳ Kỳ chính là đứa nhỏ ngang ngược nhất ác độc nhất tệ hại nhất nghịch ngợm phá phách nhất nhà họ Giả, 18 xuân xanh, đại học năm nhất, đáng về ngọt ngào đáng yêu.

Phi Phi nghĩ, cảm thấy việc này siêu có hi vọng, vội vã nói số di động của Bao Long cho Kỳ Kỳ. Kỳ Kỳ lấy được số liền bỏ mặc Phi Phi, trốn ở góc nhà gửi tin nhắn.

Phi Phi mất ngủ mấy đêm, nửa đêm sương gió.

Ông bà Giả muốn cùng đến nhà bác cả, mấy năm qua Phi Phi và Sát Sát cũng sẽ đi theo, nhưng hiện tại Phi Phi không muốn đi, Phi Phi kiên trì muốn một mình về thành phố N.

Giả Kỳ nói muốn đến thành phố N tìm bạn học chơi, liền cùng Phi Phi ngồi xe buýt.

“Không thì, bảo Giang Đào đến đón các con đi?” Bà Giả nghĩ tới lần trước Sát Sát ngồi xe buýt, lòng vẫn còn sợ hãi.

“Mẹ, Giang ta bận rộn nhiều việc, chẳng phải là ngồi xe buýt thôi sao? Mẹ yên tâm đi, con cũng không có dễ bị bắt nạt như Sát Sát đâu, hơn nữa, con và Kỳ Kỳ là hai người, mẹ còn lo lắng gì.”

Trên xe buýt, Phi Phi nhìn ngoài cửa sổ tính toán làm sao mới có thể gặp An Từ Nghi.

Kỳ Kỳ đang xem, tên nhà văn buồn nôn nhất nhất thế giới chính là Từ Chí Ma, Kỳ Kỳ lật đến . Phi Phi quay đầu, tình cờ nhìn đến một hai hàng chữ, cả người nổi da gà cả lên, Phi Phi trợn trắng mắt: “Trời ạ, sao em xem loại sách này? Không giống với tác phong của em?”

“Chị Phi Phi, chị không biết, em có một bạn học nói, đọc sách của Từ Chí Ma, mới hiểu được lãng mạn. Bằng không, cũng cho chị mượn xem, để chị và anh rể lãng mạn?”

“Đi, đi.” Phi Phi không để ý đến cô, quay đầu tiếp tục nhìn ngoài cửa sổ, xe buýt chạy vào thành phố N đang chờ đèn xanh ở giao lộ, trong lúc vô tình Phi Phi nhìn thấy chiếc Lincoln màu bạc phía trước.

Không sai, đó là xe của Thẩm Dục Luận.

Anh ta trở về?

Bạn đang đọc truyện *Vô Cùng Mập Vô Cùng Gây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Thẩm Dục Luận hẹn gặp Phi Phi tại căn phòng thuê của quán bar.

Phi Phi đến đúng hẹn. Thẩm Dục Luận đã chờ Phi Phi.

Trong khoảnh khắc bốn mắt giao nhau kia, tim Phi Phi lạch nhịp, vì sao còn có thể nhớ nhung ánh mắt anh ta.

Phi Phi mở miệng nói trước: “Có phải anh biết thân thể của tôi không?”

Sắc mặt Thẩm Dục Luận thay đổi, lòng bàn tay rịn đầy mồ hôi, nhưng lại không kết luận được rốt cuộc Phi Phi đã biết gì, vì thế mặt không đổi sắc nói: “Chẳng phải em con gái sinh đôi của nhà họ Giả sao? Anh chỉ biết như vậy.”

“Vì sao anh muốn tôi phá thai, chẳng lẽ sợ sau này tôi lợi dụng đứa nhỏ vợ vét tài sản của anh?”

Im lặng, im lặng tựa như chết, người khác im lặng như vàng, Thẩm Dục Luận im lặng không như vàng, chỉ giống kiếm sắc, đâm vào tim Phi Phi.

“Bởi vì...” cuối cùng Thẩm Dục Luận cắn răng, quay mặt đi chỗ khác: “Bởi vì tôi chưa từng yêu cô, cô không có tư cách sinh con của tôi.”

Phi Phi tức giận đến phát run, bước một bước dài xông lên, vốn muốn đâm Thẩm Dục Luận một đâm, nhưng tay chợt dừng lại giữa không trung, Phi Phi đột nhiên cảm thấy cả người vô lực, tiếp đó là ối, muốn ối.

Thẩm Dục Luận biết gì đó quay lại, theo bản năng đưa tay muốn đỡ Phi Phi, nhưng lại rút tay lại, chỉ lạnh lùng nói: “Cô không cần giả đáng thương ở trước mặt tôi, tốt nhất cô nên đến bệnh viện xử lý đứa nhỏ đi, nếu không, tôi sẽ công khai với báo chí đứa nhỏ trong bụng cô là con tôi, xem mặt mũi của nhà họ Giang phải đặt ở đâu, dù cô không nghĩ cho thanh danh của mình, cũng nên nghĩ cho Giang Đào. Giang Đào bằng lòng đứng ra chịu trách nhiệm cho cô, anh ta đối xử với cô không tệ, cô nên nghĩ cho anh ta.”

Phi Phi cảm thấy bức mình, cô nằm mơ cũng không ngờ Thẩm Dục Luận lại đề tiện vô sỉ đến mức này.

“Cô suy nghĩ kỹ đi, tốt nhất nhanh chóng xử lý đứa nhỏ, nếu không càng lớn càng phiền phức. Tôi nói được làm được, trong vòng một tuần, cô nhất định phải xử lý đứa nhỏ. Đứa nhỏ không còn, tôi và cô coi như không có quan hệ gì với nhau, tôi xem như chưa từng quen biết cô.” Thẩm Dục Luận nói xong lời này, đoạn tuyệt mà đi.

Phi Phi ngồi xồm trên mặt đất, sáng ối tối ngất, ‘tôi xem như, chưa từng quen biết cô.’ Khi nào thì đến phiên anh ta nói lời này, phải là Phi Phi nói với anh ta mới đúng.

Cuối cùng Phi Phi quyết định đến bệnh viện phá thai.

Giang Đào xác thực ủng hộ quyết định của Phi Phi từ tận đáy lòng, dù sao không ai muốn làm cha đứa con của người khác, nhưng Giang Đào lo lắng Phi Phi sợ hãi, vì vậy nói: “Phi Phi, em hãy nghĩ kỹ đi, phẫu thuật đó rất đáng sợ.”

“Em đã hỏi bản thân, phá thai sẽ chết sao? Sẽ không chết, vì sao không đi làm. Huống chi, dù chết, em cũng phải làm.” Phi Phi lạnh lùng nói: “Anh giúp em, trở về hãy nói chúng ta không cần thận vấp ngã, rồi em sảy thai.”

Hôm sau là mừng thọ 60 tuổi của ông Giang, nhà họ Giang phải chào đón khách khứa. Vì vậy Giang Đào liên hệ một bệnh viện, hẹn thời gian là ba ngày sau.

Sáng sớm ngày hôm sau, Giang Đào liền đến công viên Thời Phú đón bà Giả và Phi Phi đến nhà họ Giang dự tiệc. Nhà họ Giang xa hoa, tất nhiên không cần nhiều lời. Nơi nơi trong nhà đều được sắp xếp cực kì lịch sự tao nhã, gia sản có tiếng đều được đặt ở những vị trí thích hợp, Phi Phi ngồi trong bếp ăn bánh trứng, cho dù là phòng bếp, cũng lớn hơn phòng khách của nhà họ Giả.

Từ cửa sổ phòng bếp nhìn ra là phong cảnh của vườn cây như đường lụa mỏng thông từ cửa đến sân sau, con đường đá nhỏ của sân sau thông đến trong rừng cây.

Phi Phi nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ, nhớ mang máng một câu nói ‘nếu không có nhiều thiệt nhiều tình yêu, ta liền muốn nhiều thiệt nhiều tiền, không có nhiều thiệt nhiều tiền, vậy ít nhất phải có nhiều thiệt nhiều sức khỏe.’

Tốt đẹp nhất là tình yêu, thứ hai là tiền, nếu cả hai đều không có, ít nhất còn có sức khỏe. Huống chi Phi Phi vừa có tiền lại có sức khỏe, so với chỉ có một thứ, hay là cả ba thứ đều không có, đã may mắn hơn nhiều rồi.

“Già tiểu thư, hóa ra cô ở trong này, cậu chủ tìm cô khắp nơi đấy.” Nữ giúp việc đẩy cửa phòng bếp ra cung kính nói với Phi Phi.

Phi Phi đang lục giỏ trái cây tìm quả mận ăn, mấy ngày nay đặc biệt thích ăn đồ chua, vừa mới ăn trái mận vào liền cảm thấy chua chua, lúc này đang tìm, nghe nữ giúp việc nói Giang Đào đang tìm mình, Phi Phi mới đứng lên, mỉm cười nói: “Tôi ra ngay.”

Lúc này, Giang Đào cũng tìm đến phòng bếp, Phi Phi hơi ngược mắt, liền đón nhận ánh mắt của Giang Đào, anh ta đang mỉm cười, bộ âu phục hoàn chỉnh màu đen, cà-vạt màu xám bạc, ung dung phong độ.

“Quý ham ăn. Lại lén lút chạy vào trong bếp trộm đồ ăn.” Giang Đào cười ngất mũi Phi Phi.

“Ăn nhiều một chút mới khỏe mạnh.” Phi Phi còn đang nghĩ đến lý luận tình yêu tiền bạc và sức khỏe kia.

“Được rồi, rất nhiều khách đến đây, anh dẫn em đi gặp khách, để cho tất cả mọi người biết cô dâu xinh đẹp của anh. Đi thôi.” Giang Đào ông lấy Phi Phi đi đến đại sảnh.

Nếu Phi Phi không đoán sai, trong đại sảnh nhà họ Giang hẳn là có thể nhìn thấy người nhà họ Thẩm, loại người nhà giàu có họ xem trọng nhất là có qua có lại, lần trước di Nguyệt Dung dẫn Giang Đào đến tầng bốn nhà họ Thẩm, chuyện vui của nhà họ Giang, nhà họ Thẩm ít nhất cũng phải cử An Từ Nghi đến.

Quả nhiên, dì Nguyệt Dung đang bàn luận viên vong cùng một đám phu nhân nhà giàu, trong đó có An Từ Nghi, bà ta làm tóc không rối sợi nào, xõa trên bộ sườn sấm, túi xách giấy da tao nhã, trên cổ ba vòng trân châu, hình tượng tươi đẹp mà phục hậu.

Phi Phi rõ ràng cảm nhận được đôi mắt của An Từ Nghi thỉnh thoảng liếc nhìn mình, nhưng vừa quay đầu sang, An Từ Nghi lại đang trò chuyện rất thân thiện với những phu nhân kia. Giang Đào giới thiệu bạn bè thân thiết trẻ tuổi nhất cho Phi Phi, sau đó cùng mọi người khiêu vũ, Phi Phi lại vẫn chú ý đến An Từ Nghi, nhiều lần giẫm lên chân Giang Đào.

“Phi Phi, em làm sao vậy?” Lúc Giang Đào bị giẫm lên chân lần thứ ba rốt cuộc nhin không được hỏi.

“A, em muốn đi toilet, lát nữa lại tìm anh.” Nói xong Phi Phi bỏ Giang Đào ra bước đi, thật ra là thấy An Từ Nghi rời khỏi chỗ các phu nhân, đi về phía toilet.

An Từ Nghi quả nhiên vào toilet, Phi Phi vốn muốn đứng bên ngoài chờ bà ta ra. An Từ Nghi như là biết Phi Phi chờ bà ta, rửa sạch tay liền đi ra.

“Thăm phu nhân.” Phi Phi đi thẳng vào vấn đề, nói: “Có thể tìm một chỗ nói chuyện hay không?”

An Từ Nghi gật đầu, ý bảo Phi Phi đi cùng bà ta, Phi Phi đi theo sau lưng bà, đi về phía hoa viên đường lát đá. Đi vào rừng, An Từ Nghi mới xoay người, hỏi: “Cô muốn nói gì?”

Đương nhiên Phi Phi biết An Từ Nghi thông minh lanh lợi cỡ nào, hiển nhiên biết mình muốn hỏi cái gì, vì vậy cũng chẳng muốn vòng vo, nói thẳng: “Bà biết thân thể của tôi đúng không?”

Một luồng gió thổi qua, tiếng là cây xào xạc, An Từ Nghi khẽ mỉm cười: “Quả thật cô rất giống với một người bạn cũ của tôi, nhưng chẳng phải cô có cha mẹ, có một em gái song sinh sao?”

“Sao bà biết tôi có em gái song sinh?”

An Từ Nghi nhất thời bị Phi Phi hỏi khó, bà ta đương nhiên sẽ không nói rằng chính bà ta tìm người điều ra lai lịch vợ tương lai của Thẩm Dục Luận, chỉ nói: “Lúc Dục Luận trò chuyện với tôi tiện thể nhắc đến.”

An Từ Nghi cười ha ha nói tiếp: “Tôi còn nghĩ cô thích Dục Luận nhà chúng tôi, còn muốn giúp hai người một phen, xem ra tôi hiểu sai rồi. Chẳng qua là, Giang Đào cũng không tệ, cô thật có mắt, đều quen biết thanh niên tài tử.”

Phi Phi đi vào vấn đề chính: “Có thể nói hoàn cảnh người bạn cũ kia của bà cho tôi không?”

An Từ Nghi im lặng giây lát, thờ dãi một hơi mới nói: “Cũng đã qua hai mươi mấy năm, phải bắt đầu nói từ mẹ của Dục Luận, mẹ của Dục Luận tên Chu Hoàn, là một cô gái xinh đẹp thông minh tuyệt đỉnh, những ai từng gặp bà ấy đều thích bà ấy. ngay từ đầu, ba của Dục Luận cũng yêu say đắm Chu Hoàn, lúc ba Dục Luận còn trẻ phong lưu đa tình, có rất nhiều phụ nữ, nhưng chỉ có Chu Hoàn có thể khiến ông ta thật sự mến mộ, ông ta cũng tốn sức theo đuổi Chu Hoàn, Chu Hoàn mới đồng ý gả cho ông ta, sau đó liền có Dục Luận, đến lúc Dục Luận bốn năm tuổi, không ngờ, Thẩm Quốc Huy cũng đã có hai đứa con trai ở bên ngoài, cũng là hai người anh của Dục Luận, mẹ của hai đứa anh cũng dẫn theo con tìm đến cửa, sau khi Chu Hoàn biết cũng tức giận không thôi, liền dẫn Dục Luận về nhà mẹ đẻ, cũng là thành phố N. ở nhà mẹ đẻ Chu Hoàn có một người bạn tri kỷ rất tốt, bây giờ gọi là bạn thân phải không, người bạn này tên là Trần Uyển Như.”

“Trần Uyển Như?” Phi Phi nhớ tới hai chữ Thẩm Quốc Huy nói ra khi mới gặp Phi Phi, hình như chính là ‘Uyển Như’.

“Đúng, chính là Trần Uyển Như, dáng vẻ của cô và giống hệt Trần Uyển Như hai mươi năm trước. Hình như tính cách cũng không khác mấy.”

“Bà nghi ngờ tôi là con gái của Trần Uyển Như?”

“Ngày đó lần đầu tiên gặp cô ở siêu thị, tôi quả thật cho rằng gặp được Trần Uyển Như, nhưng nghĩ lại, giờ cũng qua hơn 20 năm, bà ấy cũng nên già như tôi, làm sao có thể trẻ tuổi như vậy, nhưng lại cảm thấy trên đời làm gì có người giống nhau như vậy, nên mới lên nhìn sau lưng cô, không ngờ bị cô phát hiện.”

“Vậy bây giờ Trần Uyển Như kia ở đâu?” Phi Phi đã có chút kích động, theo lời An Từ Nghi nói Trần Uyển Như kia thật sự có liên quan đến thân thể của mình sao? Thậm chí Trần Uyển Như chính là mẹ ruột của mình?

An Từ Nghi lắc đầu: “Nhiều năm sau khi mẹ của Dục Luận qua đời, tôi cũng chưa từng gặp lại bà ta.”

“Năm đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” ánh mắt Phi Phi sáng ngời nhìn An Từ Nghi, hận không thể nói ra toàn bộ những thắc mắc trong lòng mình.

An Từ Nghi có vẻ suy tư, gật đầu, nói: “Cô hãy nghe tôi nói. Chẳng phải nói Chu Hoàn về nhà mẹ đẻ sao, kể với bạn tốt Trần Uyển Như về hôn nhân bất hạnh của bà ấy, Trần Uyển Như nghe xong rất tức giận, nói phải nghĩ cách trút giận cho Chu Hoàn. Lại nói Trần Uyển Như cũng đã kết hôn, nhưng vẫn chưa có con, hình như nghe nói bà ấy nhỏ hơn Chu Hoàn hai tuổi. hai người từ nhỏ là hàng xóm, cùng nhau lớn lên, tự nhiên thân như chị em, nghe chị gái chịu ủy khuất, em gái nào không tức giận. hai chị em họ bàn bạc ổn thỏa, cùng nhau trở về nhà họ Thẩm ở Hongkong, cụ thể sau khi đến nhà họ Thẩm đã xảy ra chuyện gì, tôi cũng không biết rõ, chỉ biết là không bao lâu sau Chu Hoàn liền uống thuốc ngủ tự sát, Trần Uyển Như cũng không biết đi đâu. Tôi và cô của Dục Luận là bạn học, khi đó thường đến nhà họ Thẩm tìm cô của cậu ta chơi, chỉ gặp qua Trần Uyển Như vài lần, bởi vì bà ấy rất cá tính khác hẳn những thực nữ đương thời, rất nổi bật, vì vậy rất có ấn tượng với bà ấy.”

“Bà nói Trần Uyển Như và chồng bà ấy không có con?” Hai mắt Phì Phì mở tròn tròn, nhìn chăm chăm vào An Từ Nghi.

“Tôi cũng là nghe họ nói, chắc là không có.”

Phì Phì đảo mắt to một phen, lại hỏi: “Thẩm phu nhân, cô của Thẩm Dục Luận, bây giờ ở đâu?”

“Cô của cậu ta sao, gả đến Canada rồi, từ sau khi ông bà nội của Dục Luận đều qua đời, cô của cậu ta cũng ít trở về, cũng nhiều năm không có trở về, năm nay đúng lúc nhớ nhà mẹ đẻ, liền về ăn tết, hiện tại ở HongKong, chỉ là tháng sau phải trở về Canada.”

Trần Uyển Như, Trần Uyển Như, cái tên này ở trong lòng Phì Phì như là dấu vết trước mắt. Trần Uyển Như đến nhà họ Thẩm, sau đó không thấy tăm hơi.

Thật ra Phì Phì nghe chuyện An Từ Nghi nói chỉ tin một nửa, về phần nửa kia là thật, Phì Phì vẫn còn phải cân nhắc kỹ lưỡng. Lúc này trong lòng Phì Phì tính toán làm sao mới có thể gặp được cô của Thẩm Dục Luận, từ trong miệng cô của Thẩm Dục Luận nói ra, chắc chắn đáng tin hơn so với An Từ Nghi nói ra.

Chờ Phì Phì trở lại đại sảnh nhà họ Giang, Giang Đào đang tìm Phì Phì khắp nơi. Vừa thấy Phì Phì đi đến, Giang Đào lập tức mừng rỡ: “Phì Phì, em đi đâu vậy, nào, ba anh đang muốn tuyên bố hôn sự của chúng ta, không có em ở đây sao được.”

Phì Phì đi vào theo Giang Đào, một màn vỗ tay nhiệt liệt chào đón Phì Phì, lập tức nghe có người bàn luận: “Thật không tệ, Giang Đào thật tinh mắt...”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cùng Mập Vô Cùng Gây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Ngày kết hôn của Giang Đào và Phì Phì liền định vào ngày mừng một tháng năm, bà Già cả lúc nằm mơ cũng mỉm cười, cộng thêm Sắt Sắt điện thoại đến nói Chu Xuyên muốn chuyển tới thành phố N để điều trị và làm phẫu thuật chỉnh hình, ông bà Chu về quê trước, chờ Chu Xuyên làm phẫu thuật mới lại đến thành phố N, vì vậy cùng đi chỉ có Sắt Sắt và Chu Xuyên, hơn nửa năm bà Già không gặp cực cung yêu đầu Sắt Sắt này, trong lòng càng thêm cao hứng, đi trên đường cũng ngâm dân ca.

“Phì Phì, sáng sớm mai Sắt Sắt đến sân bay, con và Giang Đào đến đón Sắt Sắt đi, mẹ ở nhà chuẩn bị đồ ăn.” Bà Già nói với Phì Phì đang ngồi trên sofa xem tivi, bên ngoài Phì Phì giống như đang xem tivi, thật ra lại đang nghĩ chuyện ngày mai đến bệnh viện làm phẫu thuật. Từ đầu đến cuối không nghe được bà Già đang nói gì.

“Đứa nhỏ này, xem TV cũng mê mẩn như vậy.” trong lòng bà Già nói thầm, đến gần Phì Phì lớn tiếng nói: “Phì Phì, con không nghe mẹ nói chuyện sao?”

Bà Già làm Phì Phì giật mình, Phì Phì hoàn hồn nhìn bà Già thắc mắc: “Mẹ, mẹ vừa nói gì?”

“Mẹ nói, con ngày mai cùng Giang Đào đến sân bay đón Sắt Sắt và Chu Xuyên.” Bà Già kiên nhẫn lặp lại lần nữa.

“A? ngày mai Sắt Sắt về nhà??” thật ra Phì Phì đã nghe bà Già nói Sắt Sắt ngày mai trở về, nhưng lại không để trong lòng, giống như cảm giác bạn nhìn thấy rõ thứ đó mỗi ngày, nhưng lại đột nhiên không biết nó là gì.

Bà Già than thở nói: “Phì Phì, con sao vậy?”

“Mẹ, con không sao, vừa mới say mê xem, không phản ứng kịp. Ngày mai đến đón Sắt Sắt phải không? Được rồi ạ, con và Giang Đào đi đón là được rồi.” Phì Phì đồng ý, bà Già nhìn về phía màn hình TV, nào có gì đâu, rõ ràng là , Phì Phì có thể nói Sở Lưu Hương phong lưu phóng khoáng thành hòa thượng Thiếu Lâm, còn nói xem quá mê mẩn?

Thấy bộ dạng thất hồn lạc phách của Phì Phì, trong lòng bà Già đau đớn, qua kéo tay Phì Phì, vuốt ve mu bàn tay Phì Phì nói: “Phì Phì, gả cho Giang Đào con không vui, phải không?” Bà Già nào biết rằng Phì Phì đã nhìn thấy hộp gấm bảo bối của bà, chỉ cho rằng trong lòng Phì Phì nhớ mãi không quên Thẩm Dục Luận.

Phì Phì cười gượng, nói: “Mẹ, mẹ nói gì vậy, chẳng phải anh Giang Đào đối với con rất tốt đấy sao, con còn có gì không vui.”

“Có phải con, có phải con còn nhớ tên họ Thẩm kia?” Bà Già cũng không kiêng kị, hỏi thẳng.

Phì Phì cười lạnh, nói: “Con nhớ anh ta làm gì? Dù sao cũng đều đã lập gia đình, con có thể gả cho người đàn ông yêu con, con vui còn không kịp, cần gì phải nghĩ đến những người không liên quan này?”

Bà Già nghe Phi Phi nói vậy, tuy trong lòng an tâm rất nhiều, nhưng vẫn cảm thấy lời Phi Phi không quá bi thương, cái gì gọi là dù sao cũng đều đã lập gia đình? Một câu nói liền nói lên trong lòng Phi Phi đã tuyệt vọng với tình yêu, bà Già biết rõ, nếu một người phụ nữ tuyệt vọng với tình yêu, trái tim chẳng khác nào đồng tro tàn, dù sao tình yêu với phụ nữ, không nói là hết thấy mạng sống, nhưng cũng là điều quan trọng nhất trong đời.

Bà Già không nói gì nữa, chỉ hi vọng Phi Phi chỉ nhất thời xúc động, chờ thêm một khoảng thời gian nữa, có thể sống vui vẻ cùng Giang Đào, bà Già cũng yên tâm, bà Già xoay người bước vào toilet, vẫn không quên xoay đầu dặn dò một tiếng: “Ngày mai 10 giờ Sắt Sắt đến, con nhớ nhé.”

Bởi vì phải đi đón Sắt Sắt, Phi Phi đành phải bảo Giang Đào lui ngày phẫu thuật xuống một ngày, nghĩ đến ngày mai không cần phải đi làm phẫu thuật, trong lòng Phi Phi lại như trút được gánh nặng, vui vẻ tựa như hồi bé mẹ đi công tác, không có đuổi kịp lên xe phải trở về, dù biết ngày hôm sau mẹ vẫn phải đi, nhưng dù cho có một ngày được gần bên mẹ, cũng vui vẻ như thế.

Sắt Sắt thật sự gầy rất nhiều, người cũng như tên, Sáu Sáu (gầy gầy).

Hai chị gặp nhau không có dấu vết mồm tranh cãi như trước đây, dường như đều đã trưởng thành rất nhiều.

“Sắt Sắt.” Phi Phi tiến lên nhẹ nhàng ôm lấy Sắt Sắt, trong lòng muôn vàn cảm khái, sau khi biết Sắt Sắt và mình không phải chị em ruột, lần đầu tiên nhìn thấy Sắt Sắt, nỗi chua xót trong lòng cùng nụ cười tươi trên mặt hòa thành một, không ai ai nhìn ra tâm sự của Phi Phi, chỉ cho rằng cô thấy Sắt Sắt bây giờ tiêu tụy, trong lòng khổ sở.

Lại nhìn Chu Xuyên bên cạnh, mặc sạch sẽ, nếu không nhìn mặt và tay anh, không thể nhìn ra anh có gì thay đổi so với trước đây, nhưng mặt và tay anh đầy những vết sẹo màu đỏ sẫm, màu trắng xanh lẫn vào nhau. Những vết sẹo kia kéo dài đến cổ áo và trong ống tay áo của anh khiến người ta nghĩ rằng phải chăng da dẻ khắp người anh đều như vậy.

“Chu Xuyên.” Phi Phi vỗ vỗ vai Chu Xuyên, trong mắt là lệ, nhưng không dám rơi ở trước mặt Chu Xuyên, sợ gọi dậy cảm xúc của anh ta.

Chu Xuyên mỉm cười, người ở bên ngoài nhìn thấy đây là nụ cười rất xấu xí, nhưng Phi Phi vẫn thấy ấm áp giống như trước đây, có lẽ là ảo giác, bởi vì Phi Phi vốn biết nụ cười của Chu Xuyên có vẻ gì, anh ta nói: “Phi Phi, có phải đáng vẻ hiện tại của anh rất đáng sợ phải không?”

“Chu Xuyên, anh chịu khổ rồi.” Rốt cuộc Phi Phi vẫn rơi nước mắt, giọng nghẹn ngào: “Anh không cần lo lắng, bây giờ y học phát triển như vậy, anh nhất định có thể trở lại với vẻ anh tuấn như trước đây.”

“Phi Phi, hiện tại tay anh không thể nhúc nhích, anh là người tàn tật.” ánh mắt Chu Xuyên trống rỗng.

“Chu Xuyên.” Phi Phi không kiềm lòng được cầm lấy tay phải của Chu Xuyên, đó là cánh tay từng bị thiêu đốt, hiện tại còn lại những vết sẹo đỏ sẫm chằng chịt, da anh lạnh lẽo, quả thật không có nhiệt độ nên có của người sống: “Không đâu, không đâu, anh nhất định sẽ khá hơn, Chu Xuyên, anh nhất định phải khỏe, anh tuấn như trước kia, như trước kia đến nhà em làm việc cho mẹ em, nói chuyện cùng mẹ em, anh nhất định phải tốt lên.”

Phi Phi có phản kích động, Giang Đào ôm lấy Phi Phi, ý bảo Sắt Sắt và Chu Xuyên lên xe.

Sắt Sắt nghe xong lời Phi Phi, sớm đã khóc không thành tiếng, nhưng Chu Xuyên không còn giống như trước kia vừa thấy Sắt Sắt khóc liền khăn trương tốt cùng, Chu Xuyên bây giờ, chỉ yên lặng nhìn Sắt Sắt nức nở, dường như thờ ơ.

Lúc ăn cơm, bởi vì tay phải của Chu Xuyên không thể động, mấy ngày nay đều là Sắt Sắt đút cơm cho anh, mọi người nhìn cảnh này, đều cảm thấy lòng chua xót, nhà họ Già lần đầu tiên, có nhiều người ăn cơm như vậy, nhưng không ai nói đùa, cả trò chọc cười ngày xưa của Phi Phi, cũng không còn bất kỳ ảnh hưởng gì.

Ăn cơm xong Giang Đào lái xe đưa Chu Xuyên đến bệnh viện kiểm tra, Sắt Sắt đi theo, bà Già thấy Phi Phi đang mang thai, sợ cô chạy tới chạy lui vất vả, liền bảo Phi Phi ở nhà, Giang Đào cũng nghĩ như vậy, Phi Phi đành phải thành thành thật thật ở lại nhà, giúp bà Già thu dọn chén đĩa.

Chu Xuyên vừa ra khỏi cửa, nước mắt bà Già liền tuôn liên tục như chuỗi trân châu, nếu như Chu Xuyên ở đây, bà Già cũng không dám khóc, Phi Phi thấy bà Già như vậy, đỡ bà ngồi xuống sofa, rút khăn tay trên bàn lau nước mắt cho bà Già, vừa nói: “Mẹ, mẹ đừng như vậy, Chu Xuyên nhất định có thể chữa lành.”

“Con nói xem Sắt Sắt tạo nghiệt gì, trước kia Chu Xuyên yêu nó như vậy, nó không nhận, còn vì tên họ Thẩm kia chạy đến khe núi kên rạch kia dạy học, mới làm hại Chu Xuyên thành đáng vẻ ngày hôm nay, mẹ thấy vậy mà trong lòng thật khó chịu, một đứa nhỏ xinh đẹp như thế, sao lại bị làm hại thành đáng vẻ thế này...”

“Mẹ, Chu Xuyên là người tốt, người tốt nhất định có phúc, chúng ta phải tin tưởng anh ấy có thể tốt lên.” Phi Phi an ủi bà Già, thật ra tâm trạng của mình và bà Già giống nhau.

“Phi Phi, mẹ nhìn ánh mắt của Sắt Sắt liền biết, hiện tại nó rất yêu Chu Xuyên, so với mối tình đầu kia của nó hay lúc yêu họ Thẩm kia còn sâu hơn rất nhiều, Sắt Sắt sẽ tự sát vì họ, nhưng mà Chu Xuyên, Sắt Sắt nhất định không nỡ tự sát nữa, Chu Xuyên bảo nó sống tốt, nó sẽ sống tốt, thật ra sống tốt vì một người so với tìm đến cái chết vì một người, khó hơn rất nhiều, nhưng đứa nhỏ Chu Xuyên này, mẹ hiện tại lại không nhìn thấu, cậu ta tựa như hồ hững hờ với Sắt Sắt, hay là thế nào, hai người này kiếp trước chắc chắn là kẻ thù, kiếp này mới hành hạ nhau như thế, thật không biết ngày nào mới có thể kết thúc.”

“Mẹ, mẹ nghĩ đi đâu vậy, Chu Xuyên bây giờ chỉ là cảm xúc không ổn định, anh ấy yêu Sắt Sắt nhiều năm như vậy, chưa từng dao động, hiện tại Sắt Sắt

không dễ gì nhìn rõ lòng mình, muốn đến với anh ấy, anh ấy vui còn không kịp, có lý nào lại cự tuyệt Sắt Sắt, mẹ cứ yên tâm đi, chờ Chu Xuyên chữa trị tốt vết thương, mẹ liền chờ xử lý hôn sự của hai đứa.”

Nếu Chu Xuyên thực như lời Phi Phi nói thì tốt rồi. anh ta bây giờ rất lạnh nhạt với Sắt Sắt, thậm chí thường xuyên phát cáu với Sắt Sắt.

Buổi tối Phi Phi đến bệnh viện đưa canh cho Chu Xuyên, đúng lúc gặp phải Chu Xuyên đang quát Sắt Sắt: “Cô ra ngoài, cô biến đi, tôi không muốn nhìn thấy cô, Giả Sắt, cô cút ra ngoài cho tôi.”

Một cái gối đập lên người Phi Phi khiến Phi Phi sững sốt, chưa từng thấy Chu Xuyên nổi giận. Sắt Sắt dựa vào góc tường không nói lời nào, chỉ cắn môi dưới, cũng không khóc, cũng không dám nhìn Chu Xuyên.

Chu Xuyên hơi giương mắt, thấy là Phi Phi, lại khôi phục ánh mắt trống rỗng, đôi môi giật giật nói: “Sau này, hai người cũng không cần đến gặp anh, anh có bác sĩ và y tá chăm sóc, hai người đi đi, đi đi.” Chu Xuyên vô lực vung tay lên.

Phi Phi đành phải đặt canh lên bàn, kéo tay Sắt Sắt nói: “Sắt Sắt, chúng ta ra ngoài trước, để Chu Xuyên một mình yên tĩnh chút đi.”

Ở trên con đường nhỏ lát đá của bệnh viện, Phi Phi hỏi Sắt Sắt: “Anh ta thường xuyên đối với chị như vậy sao?”

Sắt Sắt cúi đầu, không nói lời nào, Phi Phi liền biết đáp án.

Thật lâu sau, Sắt Sắt mới ngẩng đầu, sâu xa nói: “Chị biết, anh ấy chỉ muốn ép chị đi, hiện tại anh ấy không còn tự tin như ngày đó, anh ấy không muốn liên lụy đến chị, anh ấy nhất định sẽ dùng tỏ thái độ ác liệt với chị, mục đích là muốn bức chị đi.”

“Nếu, anh ấy thật sự thay đổi tính tình...” Phi Phi nói ra lo lắng âm thầm trong lòng mình.

Sắt Sắt lại quát cường cắt ngang Phi Phi: “Bây giờ, dù anh ấy ra sao, dù anh ấy đối với chị thế nào, chị cũng sẽ không buông tay nữa, trước kia chị không hiểu, mới có thể bỏ lỡ nhiều năm như vậy, hiện tại rốt cuộc đã hiểu, anh ấy lừa mình vì chị, xả thân như vậy hoàn toàn không giống tình cảm cảm tự sát vì tình, chị hiểu.”

Có lẽ cũng chỉ có Sắt Sắt thật sự hiểu, vì tình tự sát, Sắt Sắt từng có, lừa mình vì cô, Sắt Sắt từng nhận được.

Phi Phi nhìn Sắt Sắt thật lâu, nghĩ thầm có lẽ mình nên tìm một cơ hội một mình nói chuyện với Chu Xuyên, có đôi khi, mượn sức mạnh của ngoại lực cũng có thể xúc tiến sự vật phát triển.

Tuy chuyện tốt thích làm khổ nhiều, nhưng làm khổ quá nhiều, không tránh khỏi làm người ta quá thương tâm, Phi Phi vẫn thích chuyện tốt ít làm khổ chút.

Tối hôm nay, Phi Phi không ngừng mơ thấy bị người ta đuổi theo, không ngừng chạy trốn, nhưng luôn ở lặp lại ở một chỗ, đó là một ngõ nhỏ biến chuyển vô số lần, Phi Phi không thể chạy khỏi ngõ nhỏ âm u này, cũng không thể dừng lại. dường như còn nghe được cuối ngõ có tiếng khóc của bé cung, Phi Phi muốn chạy đến cuối cùng, muốn đến xem bé cung đang khóc kia, nhưng đến khi chạy không nổi nữa, cũng không đến được cuối ngõ, đầu kia, là một kẻ không biết đuổi theo, hình như là Thẩm Dục Luận.

Ngày hôm sau, là ngày Phi Phi làm phẫu thuật.

Sáng sớm Giang Đào liền đến nhà họ Giả đón Phi Phi đi bệnh viện. chỉ nói với bà Giả là đón Phi Phi đi kiểm tra thai nhi, thuận tiện mua vào thứ.

“Phi Phi, em thật sự đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?” Nghĩ tới tình cảnh lần trước Phi Phi sợ hãi, trong lòng Giang Đào vẫn không nỡ để Phi Phi chịu khổ, chỉ cần Phi Phi nói một tiếng không đi, Giang Đào liền quay đầu về.

“Anh Giang Đào, em đã quyết định rồi.” Phi Phi kiên định nói. Sau đó xoay người, chạm đến nước mắt trên mặt mình.

Hai người yên lặng suốt đường đi.

Phi Phi lên bàn mổ.

Nhắm mắt lại, trong đầu chỉ nghĩ đến biển cả, mặc cho mỗi từng khúc xương đều đang run rẩy, nhưng mà không nghĩ đến gì hết, chỉ nghĩ đến biển cả, nghĩ đến biển cả xanh thẳm. ...

Bạn đang đọc truyện *Vô Cùng Mập Vô Cùng Gây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

“Rầm” một tiếng, cửa phòng phẫu thuật bị đá văng ra, bác sĩ và y tá đều kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mắt tự xưng xông vào phòng phẫu thuật của khoa phụ sản.

“Không thể bỏ, không thể bỏ đứa nhỏ.” Người đàn ông gào lên với bác sĩ: “Dừng tay! Không thể bỏ đứa nhỏ!”

Phi Phi nghe được giọng nói hết sức quen thuộc, là Thẩm Dục Luận.

Phi Phi mở mắt ra, liền đón nhận ánh mắt lo lắng nóng bỏng của Thẩm Dục Luận, anh ta vừa mới nói gì? Anh ta nói: “Không thể bỏ đứa nhỏ”? Phi Phi đã được tiêm thuốc tê, không có sức liếc nhìn Thẩm Dục Luận, chìm vào hôn mê.

Lúc Phi Phi tỉnh lại, phát hiện mình đang không mặc quần áo, nằm ở chỗ ngồi phía sau của một chiếc xe, trên người bọc một chiếc áo lông, một chiếc áo khoác, đều là của đàn ông, là ai? Dám quần bừa Phi Phi rồi ném lên xe.

Sao lại thế này? Chẳng phải mình đang làm phẫu thuật phá thai sao?

Phải rồi, là Thẩm Dục Luận đến, chẳng lẽ hiện tại đang ở trên xe anh ta? Phi Phi ngồi dậy, quả nhiên thấy đúng là Thẩm Dục Luận lái xe ở phía trước. ngày lạnh như thế, anh chỉ mặc một chiếc áo sơ-mi, hiển nhiên áo lông và áo khoác trên người Phi Phi đều là của anh cởi ra cho.

“Anh, anh muốn làm gì? Anh Giang Đào đâu?” Phi Phi mê mẩn hỏi.

Cô ấy vậy mà vừa tỉnh lại liền hỏi Giang Đào trước tiên, trong lòng anh thật không thoải mái mà trầm xuống, nói: “Anh muốn mang em đi, Giang Đào nào có thể chặn được anh?”

Lúc này Phi Phi mới nhớ đến thái độ của Thẩm Dục Luận trước kia, lập tức liền thay đổi sắc mặt lớn tiếng nói: “Thẩm Dục Luận, anh dừng xe, tôi muốn xuống xe.”

“Phi Phi, em ngoan ngoãn ngồi đó, đừng lộn xộn, cẩn thận đứa nhỏ.” Giọng anh thậm chí có sự dịu dàng của ngày xưa.

Đi chết đi! Phi Phi không bị dất mũi đâu, chỉ lớn tiếng nói: “Dừng xe, anh có nghe không? Tôi muốn anh dừng xe!”

“Phi Phi, bây giờ anh dừng xe, em cũng không có cách nào xuống xe, anh không tìm thấy quần của em, liền ôm em ra đây, em sẽ không bọc áo khoác của anh mà xuống xe chứ?”

“Anh...” Phi Phi tức nghẹn lời, nhưng anh ta nói cũng không sai.

“Anh muốn đưa tôi đi đâu?” Phi Phi rất thực tế mà hỏi.

“Đưa em đi gặp một người.”

“Ai?” Phi Phi hiểu kì, cũng không tức nữa.

“Một người biết thân thể của em.”

“Rốt cuộc là ai?” Phi Phi dứt khoát ngồi xuống, vừa lấy quần áo che hạ thân của mình.

“Cô của anh.”

“Cô của anh?” chẳng phải Phi Phi muốn gặp cô của anh ta sao, nhưng mà kiểu này, làm sao đi? Vì thế nói: “Tôi phải về mặc quần áo trước.”

“Trái lại em đã nhấc nhở anh, vậy về công viên Thời Phú trước đi.” Thẩm Dục Luận nhìn phía trước có nơi thuận tiện quay đầu hay không, Phi Phi lại nghĩ trở về như vậy, còn không dọa bà Già sao, nghĩ lại, vẫn phải nghĩ cách khác, liền nói: “Không được, tôi không thể về nhà như vậy, anh nghĩ cách lấy quần đến cho tôi mặc.”

“Lấy cái quần thì có thể, nhưng mà quần lót, cũng chỉ có thể tui khuất em mặc quần lót giấy một lần.” Thẩm Dục Luận thấy phía trước có một cửa hàng liền ngừng xe, hỏi Phi Phi số đo, liền đi xuống xe.

Không lâu sau, Thẩm Dục Luận mua một cái quần lót giấy và một quần jeans màu xanh nhạt cho Phi Phi, Phi Phi chờ xe của Thẩm Dục Luận chạy đến chỗ ít người, mới lạng lẹ mặc quần vào. Phát hiện quần jeans quá lớn, liền âm ỉ: “Sao mua quần lớn như vậy? hình như nhìn tôi cũng không có phi đến thế?”

“Như vậy mới không đè nén cực cưng.” Thẩm Dục Luận vậy mà nghiêm túc nói.

Phi Phi không để ý đến anh ta, người này, âm tình bất định, Phi Phi không thèm để ý anh ta, Phi Phi chỉ có hứng thú với cô của anh ta.

Thẩm Dục Luận lái xe vào bãi đỗ xe của một khách sạn.

Ở ban công quán cà phê của khách sạn, Phi Phi gặp được cô của Thẩm Dục Luận.

Thẩm Minh Huy.

u phục màu xám nhạt, giày cao gót nhọn, tóc đen như thác nước, ngồi trên ghế mây, hút thuốc một mình, vẻ mặt dương dương tự đắc này làm cho người ta nhìn thật thoải mái.

Thẩm Dục Luận nhẹ nhàng ho khan một tiếng, Phi Phi đi theo phía sau qua đó.

Thẩm Minh Huy ngẩng đầu lên, mỉm cười thân mật, khóe mắt phủ đầy nếp nhăn nhỏ, rõ ràng liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra tuổi tác cỡ bốn mươi năm mươi của bà, vậy mà cảm thấy bà thật trẻ tuổi, bà có khí chất thanh niên.

“Cô chính là cô bé mang thai con của Thẩm Dục Luận sao?” Thẩm Minh Huy nói thẳng: “Tôi biết cô tên Phi Phi, xin chào, tôi là Thẩm Minh Huy, cô gọi thẳng tên tôi là được.”

“Thẩm...” dù sao cũng là trưởng bối, tuy đối phương không có kiểu dáng trưởng bối, nhưng Phi Phi vẫn không thể gọi được.

Thẩm Minh Huy nở nụ cười, nói tiếp lời của Phi Phi: “Phải, Thẩm Minh Huy.”

“Ừm, Thẩm Minh Huy.” Lần này Phi Phi kêu lên, có lẽ như vậy càng tốt.

“Xem ra, lần này tôi về nước để trả lời câu hỏi của mấy đứa rồi.” Thẩm Minh Huy nói Phi Phi chẳng hiểu ra sao.

“Thẩm Dục Luận, con mở đầu trước cho Phi Phi đi.” Thẩm Minh Huy nói xong liền tìm thuốc chuẩn bị châm lửa, lại theo bản năng nhìn về phía Phi Phi làm động tác hỏi có thể hút thuốc không, Phi Phi gật gật đầu, bà mới dám châm thuốc.

“Phi Phi, thực xin lỗi.” Thẩm Dục Luận nhìn ánh mắt Phi Phi, ánh mắt như kiếm: “Thật ra sau khi anh về HongKong, giạt dây điện với Hách Thiên Thiên, cực kì thuận lợi giải quyết xong chuyện hôn ước giữa anh và cô ấy, lẽ ra anh rất vui vẻ về Đông Hoàn tìm em. Nhưng ba anh tìm đến em, ông ta nói cho anh biết, em là em gái cùng cha khác mẹ với anh. Ông ta nói, năm đó mẹ anh và mẹ em là bạn tốt, ông ta cũng không biết xảy ra chuyện gì, tại buổi sinh nhật gặp gỡ của ba anh, liền xảy ra chuyện không nên xảy ra với mẹ em, sau đó còn bị mẹ anh bắt gặp, còn có những người khác cũng nhìn thấy. mẹ anh không thể chấp nhận chuyện bị chồng và bạn tốt nhất cùng lúc phản bội, đêm đó liền uống một lọ thuốc ngủ. anh còn nhớ rõ trước lúc đó bà còn nói với anh không nên tin bất kì ai, nhất là người đối xử tốt với anh. Lúc này anh mới hiểu rõ dụng ý những lời đó của bà. Ba anh nói với anh những thứ này, anh thật sự không cách nào đón nhận hết thảy, anh lại có thể yêu em gái mình, lại còn đối với em... cho nên anh không trở lại tìm em. Sau này ở khách sạn Thái Tử, anh đúng lúc gặp Hách Thiên Thiên, bảo cô ấy nói với em chuyện anh và cô ấy kết hôn.”

Hóa ra là như vậy, thảo nào sau khi Thẩm Dục Luận về Hong Kong liền mau chóng thay đổi thái độ, ác liệt với Phi Phi như vậy. Phi Phi cúi đầu, nhẹ nhàng nói: “Hách Thiên Thiên đã giải thích với tôi.”

“Vốn cho rằng nói như vậy với em, cả đời này chúng ta sẽ không dính dáng đến nhau, sẽ rất tốt, thật không ngờ em lại mang thai. Nếu em thật sự là em gái của anh, anh tuyệt đối sẽ không cho phép đứa nhỏ này đi đến thế giới này, anh cũng sẽ không cho phép em biết thân thể thật sự của bản thân, anh xin ba anh, muốn ông đừng nhận con gái là em, ông đồng ý. Nếu em không bao giờ biết, em sẽ sống vui vẻ, hết thảy lỗi lầm, có anh thừa nhận là được rồi. anh vốn cho rằng, chỉ cần ép em bỏ đứa nhỏ, anh liền cao chạy xa bay, sẽ không còn gặp lại em.”

“Rốt cuộc tôi là con gái của ai?”

“Đừng gấp, để Thẩm Dục Luận nói hết.” Thẩm Minh Huy nhả khói nhìn Thẩm Dục Luận, ý bảo anh nói tiếp.

“Phi Phi, anh cảm thấy mỗi một tế bào của cả người mình đều tràn ngập tội ác, em biết không? Cảm giác này, người chưa từng trải qua sẽ không thể nào tưởng tượng được, một mặt anh nói với chính mình cả đời không qua lại với em, mặt khác lại muốn biết tin tức của em, anh vậy mà không phân rõ được anh rốt cuộc coi em là em gái, hay là vợ, chính vì vậy, anh càng thêm tội lỗi, càng không thể chấp nhận bản thân anh, bên cạnh anh thậm chí cả một người bạn thật sự cũng không có, anh mới phát hiện bản thân mình thì ra cô đơn như thế, mà người thân của anh, đều đang tính kế lẫn nhau, lợi dụng lẫn nhau, anh đã sớm biết nhà của anh lạnh lẽo bao nhiêu, mà bây giờ nó càng làm anh cảm thấy rét lạnh tận xương.

Ba anh, ông ta có nhiều con như vậy, anh và em, đều chỉ là một trong số đó, thiếu đi ai, cũng như nhau. Mà em ở nhà họ Giả, em là Phi Phi duy nhất, em có ba mẹ thương em như thế, còn có chị em gái coi em là linh hồn, anh thậm chí hi vọng nhiều năm trước kia, anh cũng có thể trôi giạt ở bên ngoài, gặp phải một gia đình tốt như của em vậy. anh từng hoài nghi chính mình, có thể cho em cuộc sống vui vẻ hạnh phúc như em từng sống ở nhà họ Giả không, anh thậm chí nghĩ đến buông tay để em và Giang Đào đến với nhau, dù sao nhà họ Giang cũng đơn giản hạnh phúc như nhà họ Giả, Giang Đào luôn mang phong thái vui tươi, mà anh không có, điều này làm cho anh từng tự ti thật lâu, em biết không? Nếu không gặp em, anh không biết gì là tự ti, anh không bao giờ hiểu phong thái này đáng quý cỡ nào, nhưng em làm anh hiểu được.

Cuối cùng anh vẫn không thể buông tha em, lúc anh nhìn thấy em cùng bơi với Giang Đào ở bể bơi của khách sạn, anh thật sự không cách nào kiềm chế.....bất ngờ là, ba anh cho rằng em là con gái của ông ta, cũng may ông trời chỉ đùa anh, mãi đến khi cô anh trở về, trò đùa này mới chấm dứt, tuy anh bị vận mệnh trêu đùa một hồi, nhưng cũng may, em không phải em gái của anh.”

Hóa ra trong lòng Thẩm Dục Luận chịu nhiều khổ sở như vậy, cũng không để cho Phi Phi biết chút nào, Phi Phi không dám tưởng tượng, nếu anh thật sự là anh trai của Phi Phi, mà Phi Phi lại đang có đứa con của anh, Phi Phi còn có thể sống hay không. Nghĩ một chút cũng cảm thấy sợ hãi, thật không biết trong khoảng thời gian này anh phải trải qua thế nào.

Trần Uyển Như, ý anh là, Trần Uyển Như chính là mẹ ruột của Phì Phì, Phì Phì đột nhiên cảm thấy cái tên trở nên ấm áp, ấm áp khó hiểu.

Ánh mắt của Phì Phì và Thẩm Minh Huy đều liếc nhìn Thẩm Dục Luận, Phì Phì run rẩy hỏi: “Anh nói, mẹ ruột của em là Trần Uyển Như sao?”

“Đúng vậy, cô chắc chắn là con gái của Trần Uyển Như, trên đời này không có chuyện trùng hợp như vậy, đúng lúc Trần Uyển Như có con gái 25 tuổi, cô cũng 25 tuổi, còn có dáng vẻ giống nhau.” Thẩm Minh Huy nói xong lấy từ trong túi xách ra một tấm ảnh.

Phì Phì nhận ảnh chụp, trong ảnh chụp đen trắng có hai cô gái tóc dài váy dài, mặc sức cười to trong gió biển, tay áo phấp phới.

Phì Phì cảm thấy tấm ảnh này thật quen thuộc, suy nghĩ, hóa ra lúc mới quen Thẩm Dục Luận, Phì Phì bảo anh ước lượng giá chính mình rồi trả công, Thẩm Dục Luận từng nghiêm túc đưa cho Phì Phì một tấm ảnh chụp, hình ảnh trong tấm ảnh kia và tấm ảnh chụp này giống nhau, hơn nữa cô gái trong tấm ảnh kia, chính là một người trong tấm ảnh này.

Phì Phì hiểu ra, đây chính là Trần Uyển Như và Chu Hoàn.

Mẹ của Thẩm Dục Luận, và mẹ của Phì Phì.

Phì Phì nghi hoặc nhìn Thẩm Minh Huy, Thẩm Minh Huy đọc ra ý tứ từ trong ánh mắt Phì Phì, nhẹ nhàng gạt đầu, dụi tắt đầu thuốc lá, bắt đầu kể chuyện 25 năm trước.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cùng Mập Vô Cùng Gây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Chuyện của Trần Uyển Như và Chu Hoàn.

Chu Hoàn và Trần Uyển Như không phải chị em ruột, lại thân hơn cả chị em ruột. Uyển Như từ nhỏ không cha không mẹ, ông nội nuôi cô khôn lớn, đến năm 15 tuổi ấy, ông nội cũng ra đi, chỉ còn lại một mình Uyển Như.

Cũng may Uyển Như còn có bạn tốt Chu Hoàn, lúc nhỏ Uyển Như và Chu Hoàn là hàng xóm, sau này nhà họ Chu chuyển đi, nhưng tình cảm của hai người càng thêm sâu đậm.

Sau khi lớn lên, Chu Hoàn gả cho gia đình giàu có Thẩm Quốc Huy, Trần Uyển Như gả cho Chân Phẩm---- một nhân viên bình thường.

Sau khi kết hôn hai người đều sống hạnh phúc, tuy một người ở HongKong, một người ở thành phố N, nhưng thời gian và không gian chưa bao giờ có thể ngăn cách tình cảm của hai chị.

Đột nhiên một ngày nọ, Chu Hoàn khóc sướt mướt trở lại nhà mẹ đẻ, hiển nhiên Trần Uyển Như đến nhà họ Chu an ủi Chu Hoàn suốt đêm. Hóa ra chồng của Chu Hoàn, Thẩm Quốc Huy chẳng những nuôi hai tình nhân trước khi kết hôn, sau khi kết hôn còn bao tình nhân, tình nhân sau khi cưới cũng không sinh ra một nam hay nữ gì, lại không có ăm ỉ đến cửa, nhưng hai tình nhân trước khi cưới, mỗi người đều sinh con trai, không chỉ vậy, còn tìm đến cửa, Chu Hoàn đâu chịu được uất ức này, trong cơn tức giận liền mang theo con trai trở về nhà mẹ đẻ.

“Uyển Như, cũng là cậu gả cho một người đàn ông bình thường nhưng đối xử tốt với cậu, mình gả cho người có tiền, anh ta có tiền, nhưng mình cũng chỉ có thể ngủ một cái giường, ở một căn phòng, một ngày cũng chỉ có thể ăn ba bữa cơm, lại không thể lấy tiền làm chăn đắp. Đáng tiếc bây giờ mới hiểu được. anh ta có tiền, cho người phụ nữ như hoa khác, cậu không biết bây giờ trong lòng mình khó chịu biết bao. Hu hu...”

Chu Hoàn vừa dùng khăn tay lau nước mắt vừa thổ lộ với chị em tốt của cô: “Cậu biết không? Anh ta có phụ nữ ở bên ngoài, còn hung dữ hơn cả vợ hợp pháp là mình, giống như mình mới là phụ nữ hư không biết xấu hổ, họ mới đúng là chính cung nương nương trong nhà, mình quả thực bị họ làm tức chết....lúc trước mình cũng không phải nhìn tới tiền của Thẩm Quốc Minh, chỉ cảm thấy có tiền càng tốt, lúc đó anh ta đối xử với mình, cũng giống như Chân Phẩm nhà cậu đối xử với cậu, anh ta lừa mình thật khổ, anh ta cũng đã có mấy đứa con ở bên ngoài, vậy mà mình không hay biết gì, mình quá u mê, anh ta nói cái gì mình cũng tin, mình lại có thể ngốc đến mức này, người phụ nữ kia dẫn con đến nhà mình từ hai năm trước, còn ở lại vài ngày, anh ta nói là chị họ của anh ta, chính tai mình nghe được đứa nhỏ kia gọi anh ta là ba, chứ không phải cậu, anh ta nói mình nghe nhầm, vậy mà mình lại tin là mình nghe nhầm....Uyển Như, mình muốn ly hôn với anh ta, nhưng anh ta sống chết không chịu, anh ta nói anh ta yêu mình, anh ta nói anh ta và những người phụ nữ khác đều là gặp dịp thì chơi....mình rời khỏi anh ta, anh ta nhất định sẽ không cho mình mang Dục Luận đi, cậu nghĩ xem, Dục Luận đi theo anh ta, những người phụ nữ kia sẽ không bắt nạt Dục Luận sao, mình nghĩ đến trái tim đều lạnh giá, Uyển Như, mình, hu hu...”

Trần Uyển Như sớm đã tức đến giậm chân, thật không ngờ Thẩm Quốc Huy là người làm bộ làm tịch như thế, giọng điệu này, cho dù Chu Hoàn nuốt xuống, Trần Uyển Như cũng không nuốt nổi.

Trần Uyển Như đập mạnh xuống bàn, đứng dậy nói: “Tuyệt đối không thể để yên cho đám cầu nam nữ kia, Hoàn, nhất định phải lấy lại công đạo, họ không để cậu sống tốt, chúng ta cũng không để cho họ dễ chịu.”

Chu Hoàn lau nước mắt nói: “Mình cũng không muốn để cho họ dễ chịu, nhưng những cô gái kia thật sự không biết xấu hổ, họ cũng không ngại cùng một chồng với người khác, nhưng mà mình không được, mình không thể chịu được người phụ nữ khác cùng một chồng với mình. Thẩm Quốc Huy quả thật rất bỉ ổi, anh ta rất có tâm kế, anh ta đối xử dịu dàng với họ, họ trái lại càng vây quanh anh ta, hận không thể dùng mặt nóng tới áp lên mông lạnh của anh ta, đó là anh ta cố ý, anh ta gọi cái này là ‘lạt mềm buộc chặt’, anh ta muốn làm họ không thể rời khỏi anh ta, sau đó nói với mình, anh ta vô tội, đều là họ quyến rũ anh ta. Uyển Như, cậu nói xem ruồi bọ không bu trứng không nứt, nếu anh ta đi ngay, còn sợ người khác câu dẫn sao? Thậm chí anh ta còn hào phóng nói, họ ai muốn rời khỏi anh ta cũng được, anh ta đưa 200 vạn, nhưng chẳng ai muốn rời khỏi anh ta, ai chẳng biết đi theo anh ta nào chỉ trị giá 200 vạn, họ trông mong mình và Thẩm Quốc Huy ly hôn, họ liền có cơ hội ‘phù chính’ (thiếp lên làm vợ), cho dù không thể làm chính, có thể sinh nam hay nữ gì đó, cũng không chỉ trị giá 200 vạn, đi ra ngoài, nói với người ta là phụ nữ của Thẩm Quốc Huy, mặt dày thật. ....dù sao cái nhà đó, mình không về, mình cũng không muốn trở về chịu sự sỉ nhục của họ...”

“Không, Hoàn, cậu phải về, cậu phải trở về ra mặt cho chính mình, họ không cần mặt mũi, cậu còn khách sáo với họ làm gì, phải thế nào liền thế ấy, muốn ly hôn, cũng phải chia gia sản của Thẩm Quốc Huy, giành lấy quyền nuôi dưỡng Dục Luận, sao có thể rời khỏi như vậy. Đây là những thứ cậu nên có, cậu sợ cái gì? Cậu có giấy chứng nhận kết hôn với anh ta, cậu còn sợ những người phụ nữ hư hỏng lộn xộn kia hay sao? Cậu nhất định phải trở về.” Trần Uyển Như lúc này đã tỉnh táo lại.

.....

Thỏa thuận xong xuôi, Trần Uyển Như mượn danh nghĩa đến HongKong dự lịch theo Chu Hoàn về nhà.

Uyển Như ở nhà họ Thẩm một khoảng thời gian, thực sự cũng ra mặt hộ Chu Hoàn, những người phụ nữ này đều không phải đối thủ của Uyển Như. Có Uyển Như làm người xúi giục ở hậu trường, lòng Thẩm Quốc Huy lập tức muốn thu lại, kế hoạch tiếp theo của Chu Hoàn chính là chia tài sản, đòi đứa con, sau này chặt đứt quan hệ với người đàn ông không chung thủy này.

Uyển Như ra đi hơn một tháng, phát hiện ‘đi cả mẹ’ của mình chưa đến, vốn cho rằng thay đổi hoàn cảnh, không thích ứng, mới có phản ứng như vậy, nhưng Chu Hoàn vẫn lo lắng cùng Uyển Như đến bệnh viện kiểm tra, hóa ra là mang thai, bản thân Uyển Như vui sướng vô cùng, lúc này gọi điện nói với Chân Phàm, trên dưới nhà họ Chân đều vui mừng khôn xiết, muốn Uyển Như mai trở về.

“Uyển Như, theo lý mà nói, cậu ra đi cũng đã hơn một tháng, nên về nhà rồi, không thì, chờ tuần sau qua sinh thật Thẩm Quốc Huy, cậu mới về đi.”

“Cũng được.” Uyển Như nghĩ sinh nhật của Thẩm Quốc Huy, đương nhiên rất nhiều chuyện, Chu Hoàn là con dâu nơi khác, lại không có người nhà bên cạnh, mình ở lại, có thể phụ giúp cậu ấy.

Hôm sinh nhật, khách khứa rất đông.

Sau khi Uyển Như uống xong một chút rượu, liền cảm thấy đầu óc choáng váng, hình như là bạn học của Thẩm Quốc Huy --- An Từ Nghi đỡ Uyển Như đến một căn phòng dành cho khách nghỉ ngơi. Uyển Như trong lúc nửa tỉnh nửa mê, thân thể nóng lên khó hiểu, dần dần ướt át mềm mại. cửa chợt mở ra, người tiến vào, đáng vẻ mơ hồ không rõ. Uyển Như cảm thấy hình như là Chân Phàm, lại hình như là Thẩm Quốc Huy, mất anh ta thay đổi một hồi. Uyển Như dần mất đi ý thức, để người đàn ông vào phòng thoải mái tiến vào trong thân thể cô.

Bỗng nhiên Uyển Như sợ hãi, người đàn ông trên người cô kia, anh ta nhìn trần nhà, ánh mắt trống rỗng lướt qua cô, cô không có tức giận, cô gọi anh ta: “Chân Phàm, anh sao vậy?” Anh ta cúi đầu, nhưng là đáng vẻ của Thẩm Quốc Huy, trong nháy mắt Uyển Như liền ngất đi, tỉnh lại nữa, chính là bẽ khổ đến bờ, trước mắt bao người, nghe được tiếng thét chói tai của Chu Hoàn.

Hòa ra Chu Hoàn không tìm thấy Uyển Như và Thẩm Quốc Huy, lúc Chu Hoàn đẩy cửa một căn phòng giành cho khách ra, cảnh tượng trước mắt đánh tan ngũ tạng lục phủ của cô.

Khi Chu Hoàn hỏi Uyển Như nguyên nhân, Uyển Như không thể nói nên lời. Chính cô cũng không biết vì sao nữa.

Chu Hoàn cúi đầu, giống một xác chết cô đơn.

Ngày đó, sau khi Chu Hoàn nói với Thẩm Dục Luận: “Không nên tin bất kì ai, nhất là người tốt với con.”, liền uống một lọ thuốc ngủ.

Uyển Như ngồi máy bay rời khỏi HongKong về thành phố N, liền nhận được tin dữ của Chu Hoàn, Uyển Như không ngờ mình muốn giúp Chu Hoàn, ngược lại hại Chu Hoàn, nếu không phải vì đứa nhỏ trong bụng, Uyển Như tình nguyện theo Chu Hoàn. Nhưng mà đứa nhỏ vô tội, cô muốn sinh đứa nhỏ ra, đó là đứa con của người đàn ông cô yêu nhất, của Chân Phàm.

Lúc ấy, trời đang mưa to, Chân Phàm chạy xe máy đến sân bay đón Uyển Như.

“Uyển Như, em gầy quá.” Chân Phàm thương tiếc vuốt ve mặt của Uyển Như.

Sắc mặt Uyển Như buồn rầu.

Chân Phàm nhẹ nhàng ôm Uyển Như vào lòng, nói: “Uyển Như, em không cần nói gì cả, anh tin em, em đến nhà họ Thẩm giúp Chu Hoàn bày mưu tính kế, chắc chắn không ít người hận em, em ở ngoài sáng, họ ở một nơi bí mật gần đó, em làm sao để phòng được họ, anh thật hối hận, sao chuyện như vậy lại theo em, bây giờ chẳng những hại Chu Hoàn, còn khiến em đau lòng, đều do anh không tốt, lúc trước anh nên ngăn em đến HongKong.” Uyển Như

tựa như đứa bé tùy hứng, Chân Phấn việc lớn việc nhỏ đều theo cô, mà bây giờ, Chân Phấn thật hối hận không ngăn cản Uyển Như trẻ tuổi háo thắng, mới có thể phát sinh bi kịch như vậy.

Ngồi sau xe máy, Uyển Như ôm chặt eo của Chân Phấn.

Đột nhiên, Uyển Như muốn nôn khan, đây là phản ứng bình thường mấy ngày qua, nhưng Chân Phấn lái xe phía trước vẫn lo lắng quay đầu nhìn cô.

Ngay trong giây phút Chân Phấn quay đầu, một chiếc xe hàng xông tới...

Chân Phấn chết tại chỗ, Uyển Như ôm lấy Chân Phấn cả người toàn là máu, ngay tại một khắc kia, trái tim Uyển Như cũng đi theo.

Uyển Như nản lòng thoái chí, cô vẫn luôn cho rằng đây là trời trừng phạt cô, cô muốn đi theo Chân Phấn, nhưng cô phải sinh đứa con của họ ra trước.

Thân thể của cha mẹ Chân Phấn vốn không tốt, một người huyết áp cao, một người bệnh tim, sau khi Chân Phấn gặp chuyện không may, hai ông bà cũng không chịu đựng đến khi cháu ra đời được liền ra đi.

Trên đời này, cũng chỉ còn lại một mình Uyển Như, cùng với đứa con chưa sinh ra của cô.

Những chuyện kinh khủng tới liên tiếp khiến Uyển Như vô cùng tuyệt vọng với cuộc sống, cô chờ ngóng trông ngày sớm sinh ra đứa nhỏ, tìm một nhà khá giả cho con, sau đó đi theo Chân Phấn và Chu Hoàn.

Ngày đó Uyển Như ở bệnh viện sinh con, gặp bà Già cũng sinh con, Uyển Như vừa thấy bà Già liền biết bà là người phụ nữ hiền từ, Uyển Như còn có thể nhìn thấy phong thái vui vẻ của bà Già, người phong thái này mới có thể hạnh phúc, nếu con cô có thể giao cho bà ấy, Uyển Như an tâm.

“Già phu nhân, bụng cô thật lớn, sẽ không phải sinh ra song thai chứ?” Uyển Như cười đến gần bà Già.

“Nào có may mắn như vậy, sớm đã kiểm tra rồi, chỉ có một, nhưng mà không biết là nam hay nữ.” bà Già cười dịu dàng bình thản, sờ bụng mình, bên trong chính là bảo bối của bà.

Uyển Như tận lực trò chuyện với bà Già về chuyện song thai.

Quả nhiên, bà Già không thể nhìn đứa nhỏ khóc lớn, lại không ai lo, liền ôm đứa nhỏ về. Uyển Như trốn ở một góc của bệnh viện, nhìn bà Già ôm đứa nhỏ lên xe, mới lau khô lệ ở khóe mắt, rồi đi. Nhà họ Già lúc này mới có cặp sinh đôi này, hàng xóm cô bác đều tận mắt nhìn thấy bà Già mang thai mười tháng, lại tận mắt nhìn thấy bà Già lên xe cứu thương đến bệnh viện sinh con, vì vậy không ai hoài nghi cặp sinh đôi của nhà họ Già là như thế nào.

Sau này, có người phát hiện Uyển Như tự sát ở trong nhà họ Chân, trong di ngôn của cô chỉ yêu cầu chôn chung với Chân Phấn, cũng không còn gì khác.....

Bạn đang đọc truyện *Vô Cùng Mập Vô Cùng Gây* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Tuy Thẩm Quốc Huy phong lưu thành thói, nhưng chưa từng làm chuyện ép buộc phụ nữ, đều là những người phụ nữ này cam tâm tình nguyện trả giá vì ông ta. Nhưng mà đối với chuyện của Uyển Như, Thẩm Quốc Huy cũng không biết vì sao. Ông ta không biết Uyển Như mang thai, cũng không biết sau này Uyển Như sinh ra một đứa con. Mãi đến khi gặp Phi Phi, đáng vẻ lại rất giống với Uyển Như, ông ta lúc ấy giật mình gọi lên tên Uyển Như. ông ta phỏng đoán sinh nhật của Phi Phi, nghĩ lầm Phi Phi chính là con gái của ông ta.

Thẩm Minh Huy tạo nhả dục tất đầu thuốc lá, nói tiếp: “Sau này, An Tử Nghi trở thành vợ của Thẩm Quốc Huy, tôi sớm đã có điều phát hiện ra tâm tư của An Tử Nghi, chẳng qua vẫn cho rằng cô ta là loại con gái đơn thuần giản dị. không ngờ có một ngày, tôi phát hiện một bản ghi chép ở nhà họ Thẩm, thuận tay mở ra một trang, trên mặt viết ‘ngồi yên nhìn hồ đầu quả nhiên là diệu kế, methylenedioxymeth amphetamine tác dụng tạo ảo giác khiến cho Trần Uyển Như và Thẩm Quốc Huy trần truồng xuất hiện ở trước mặt Chu Hoàn, trước mặt mọi người là hiệu quả ngoài ý muốn, nhưng không ngờ Chu Hoàn sẽ yếu ớt như vậy, sau này mình chỉ có thể đối xử tốt với con của cô ta xem như bồi thường cô ta vậy....’ từ đó về sau tôi mới bắt đầu tin tưởng người không thể nhìn bề ngoài, nước biển không thể đo lường, không ngờ An Tử Nghi không tranh không đoạt sẽ thành phu nhân của Thẩm Quốc Huy, mà những người phụ nữ tranh đến chết đi sống lại, đều thua ở chiều ngồi yên nhìn hồ đầu này của An Tử Nghi.”

.....

Phi Phi hiểu cả rồi.

Bất giác trong lòng réo rắt thảm thiết, thị phi của một thế hệ lẫn quần hôi lâu trong lòng Phi Phi, không gạt đi được.

“Nếu đều đã qua, hãy để nó qua đi, tôi kể nhiều chuyện như vậy, là để Thẩm Dục Luận và cô có thể an tâm đến với nhau.” Thẩm Minh Huy cười, vỗ vai Phi Phi, bước khỏi ban công.

Phi Phi cũng âm thầm thở trong lòng, tiếp tục làm con gái của nhà họ Giả, tiếp tục làm chị em song sinh của Sát Sát, những quá khứ này chỉ có thể chôn thật sâu ở đáy lòng.

“Phi Phi, chúng ta đi thôi.” Thẩm Dục Luận kéo tay Phi Phi.

Phi Phi lại gạt tay Thẩm Dục Luận ra, chỉ hờ hững nói: “Anh Giang Đào nhất định tìm em khắp nơi. Em phải về trước.”

“Em...” sao Phi Phi có thể một lòng chỉ nghĩ đến Giang Đào, Thẩm Dục Luận nghiêm túc nói: “Sau này không cho em đến nhà họ Giang nữa.”

Phi Phi giương mắt nhìn mặt Thẩm Dục Luận, cũng thật sự nghiêm túc nói: “Bác Giang đã tuyên bố hôn sự của em và anh Giang Đào, tháng năm sẽ kết hôn, anh đã từng nói, anh Giang Đào đối với em không tệ, em không thể phụ lòng anh ấy.”

Cô ấy lại có thể nghiêm túc nghe lọt được lời của anh, đó chẳng qua là lúc ấy anh ép cô bỏ đứa nhỏ nên mới nói vậy.

“Phi Phi, anh biết rõ lòng em, trong lòng em trước nay cũng chỉ có anh, cho dù trải qua khoảng thời gian anh làm tổn thương em, trong lòng em cũng chỉ có anh, em yêu anh, không thể nào yêu người khác. Em biết không? Khoảng thời gian này, anh nhìn thấy nỗi tuyệt vọng đối với tình yêu trong mắt em, trong lòng anh đau khổ biết bao.” Thẩm Dục Luận yếu ớt nói xong, kéo Phi Phi qua bên cạnh: “Phi Phi, em chỉ cần thuận theo lòng mình, em vốn tùy hứng coi mờ như vậy, chuyện còn lại, đều giao cho anh đi, anh sẽ cho Giang Đào một câu trả lời, đứa nhỏ trong bụng em là con của anh, Giang Đào cũng biết, anh ta thật sự yêu em, anh nghĩ anh ta sẽ không làm khó người con gái mình yêu, chỉ tiếc trên đời này chỉ có một Phi Phi, mà trái tim duy nhất của Phi Phi, lại cho anh, anh hạnh phúc hơn anh ta.” = = sên

“Nhưng mà, mặt mũi của nhà họ Giang...” Phi Phi thấy Thẩm Dục Luận hiểu mình như thế, trong lòng thật sự cảm động, có tri âm như vậy, còn cầu gì nữa.

Thẩm Dục Luận cắt ngang lời Phi Phi: “Phi Phi, hãy giao cho anh, tin anh, anh sẽ không để nhà họ Giang mất mặt, anh sẽ nghĩ cách giữ mặt mũi cho nhà họ Giang.”

“Ừm.” Phi Phi đáp khẽ, liền giao hết tín nhiệm cùng tình yêu cả đời, nhẹ nhàng, giao hết thảy cho Thẩm Dục Luận.

Phi Phi về đến nhà, bà Giả thấy sắc mặt Phi Phi tươi rói, đây là chuyện không gặp qua bao lâu rồi, trong lòng bà Giả không khỏi cũng cao hứng, bu lại hỏi Phi Phi: “Phi Phi, bác sĩ nói thế nào? Sẽ không là song thai chứ? Xem con vui vẻ kìa.”

Phi Phi sờ mặt mình, nghi hoặc hỏi: “Con có vui vẻ thật sao?”

Bà Giả cười ha ha: “Ai hiểu con gái bằng mẹ, chút tâm sự này mẹ già của con vẫn còn nhìn ra được, nào, sao vậy? rốt cuộc bác sĩ nói thế nào?”

“Mẹ.” Phi Phi mặt nghiêm túc, suy nghĩ hẳn là nên nói chuyện hàn gắn lại với Thẩm Dục Luận cho bà Giả, cũng để bà Giả quyết định làm sao nói rõ với nhà họ Giang: “Mẹ cũng biết, đứa nhỏ của Thẩm Dục Luận.”

Bà Giả thấy Phi Phi nhắc đến họ Thẩm, nụ cười trên mặt liền không còn, chỉ nói: “Ừ.”

“Mẹ. trong lòng con vẫn yêu Thẩm Dục Luận. con muốn đến với Thẩm Dục Luận.”

“Nhưng mà Thẩm Dục Luận sẽ đến với con sao? Hơn nữa, hôn sự của con và Giang Đào cũng đã định, con lại đổi ý, chẳng phải tổn thương tấm lòng của Giang Đào?”

“Con và Thẩm Dục Luận trước đó có hiểu lầm, bây giờ chúng con hàn gắn rồi.”

“Hiểu lầm gì có thể khiến cậu ta bỏ vợ bỏ con? Mẹ thấy cậu ta không phải người tốt, người vì một hiểu lầm liền muốn bỏ vợ bỏ con thì có chỗ nào tốt?” bà Giả ủng hộ Giang Đào.

“Mẹ.” Phi Phi lại không thể nói ra chuyện của mẹ đẻ Trần Uyển Như và Thẩm Quốc Huy, thấy bà Giả không chịu chấp nhận Thẩm Dục Luận, trong lòng chỉ lo lắng xuống: “Mẹ, con cũng lớn như vậy, trong lòng mình có chừng mực, mẹ đừng lo cho con. Hơn nữa, con mang thai đứa con của Thẩm Dục Luận gả cho Giang Đào, nếu sau này đứa nhỏ biết, làm sao bây giờ?” Phi Phi nhớ đến người đời trước trong vấn đề hôn nhân đều thích tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, vì vậy mới lấy đứa nhỏ ra nói.

Quả Giả quả nhiên vừa nghe đến đứa nhỏ, thái độ cũng mềm xuống, nghĩ thấy Phi Phi nói cũng có lý, bây giờ tuy Giang Đào nhìn có vẻ rất rộng lượng rất muốn cưới Phi Phi về nhà, nhưng cậu ta thật sự không hề để ý đến việc Phi Phi mang thai con người khác sao? Nếu chờ đứa nhỏ sinh ra, Giang Đào đối xử không tốt với đứa nhỏ, dù sao cũng là con của tình địch, chẳng lẽ còn phải yêu cầu Giang Đào đối xử tốt với con của tình địch, đến lúc đó chẳng phải Phi Phi cũng trăm mối lo.

Nghĩ tới đây, bà Giả thở dài nói: “Phi Phi, con tự quyết định đi. Mẹ mặc kệ con, tóm lại, con phải sống tốt cho chính mình.”

Phi Phi hôn lên má bà Giả nói: “Mẹ, con biết rồi.” liền nhẹ nhàng đi vào phòng. Bà Giả nhìn dáng vẻ của Phi Phi, nghĩ thầm sức mạnh của tình yêu thật là

vĩ đại, khiến Phi Phi tổn thương thành như vậy, còn có thể quay đầu lại đến với cậu ta. Nhìn biểu hiện trước đó vài ngày cùng bộ dạng hiện tại của Phi Phi, tình yêu này, thật có sức mạnh mà.

Bà Già đang suy nghĩ, Sắt Sắt đẩy cửa ra.

Sắt Sắt thấy bà Già ở trong phòng khách, kêu một tiếng mẹ liền muốn đi về phòng.

“Sắt Sắt, con làm sao vậy?” bà Già thấy đôi mắt Sắt Sắt hồng hồng, hiển nhiên là vừa khóc xong.

“Không có gì ạ.”

“Còn nói không có gì, có phải Chu Xuyên lại nổi nóng với con không? Hà?” bà Già lo lắng theo sát sau lưng Sắt Sắt.

Phi Phi đứng lúc bước ra nghe được lời bà Già nói, lại thấy đôi mắt Sắt Sắt đỏ đỏ, trong lòng liền rõ chuyện gì xảy ra, nghĩ lại dù sao hiện tại mình cũng đang rảnh, không bằng thừa dịp Sắt Sắt ở nhà, đến bệnh viện tìm Chu Xuyên nói chuyện.

Phi Phi đến bệnh viện, thấy Lương Sáng Sáng và hai nữ sinh ở ngoài phòng bệnh của Chu Xuyên, Lương Sáng Sáng thấy Phi Phi đến đây, nét mặt âm trầm tức thời giãn ra.

“Phi Phi, đã lâu không gặp, chị cũng đến đây gặp thầy Chu sao?” Lương Sáng Sáng nói xong chỉ chỉ về phía phòng bệnh của Chu Xuyên: “Thầy Chu bây giờ không chịu gặp người khác, tôi cũng đã đến hai lần, đều bị thầy ấy xua đuổi đi.”

“Các cô về trước đi, qua một thời gian ngắn chờ cảm xúc của thầy Chu tốt lên, rồi lại đến.”

Thấy Phi Phi nói vậy, Lương Sáng Sáng gật đầu, dẫn hai nữ sinh kia rời đi.

“Ra ngoài, ra ngoài hết cho tôi, ra ngoài hết.” Phi Phi mới đến cửa, liền nghe Chu Xuyên gầm thét. Vừa thấy là Phi Phi đứng ở cửa, Chu Xuyên không hiểu sao bình tĩnh lại.

Phi Phi đi vào, ngồi xuống ghế dựa cạnh giường. Chu Xuyên mới vô lực hỏi câu: “Em đến làm gì?”

“Chu Xuyên, em chỉ hỏi anh một câu, anh vẫn yêu Sắt Sắt sao?”

Nghe xong lời Phi Phi, Chu Xuyên như bị thứ gì đó đánh trúng điểm yếu, ngẩng phắt đầu nhìn Phi Phi, Phi Phi cũng yên lặng nhìn Chu Xuyên, vẻ mặt kiên định.

Mắt Chu Xuyên dần dần mờ mịt, thật lâu sau, mới nhẹ nhàng nói: “Tâm lòng anh dành cho Sắt Sắt, chỉ e không bao giờ có thể thay đổi.”

“Như vậy, xin anh thuận theo lòng mình được không?” Phi Phi cũng học nói thuận theo lòng mình.

“Anh lấy gì thuận theo lòng mình? Anh bây giờ thế này, anh còn là người tàn tật, Phi Phi, anh không còn là Chu Xuyên trước đây, anh bây giờ, chỉ là người tàn tật, em biết không? Sắt Sắt không thích anh, anh biết cô ấy không thích anh, nhưng mà trước kia, anh không bỏ được cô ấy. bây giờ cô ấy muốn đến với anh, chỉ là áy náy, chỉ là thương hại, anh không muốn cô ấy vì áy náy, vì thương hại anh, mà đến với anh, đây không phải anh muốn...”

“Không, anh sai rồi.” Phi Phi cắt ngang Chu Xuyên: “Chu Xuyên anh lầm rồi, trong khoảnh khắc anh lao vào biển lửa kia, Sắt Sắt đã yêu anh, có lẽ trước kia trong lòng chị ấy vẫn có anh, chỉ là chính chị ấy không biết, mãi đến khi anh lao vào biển lửa, chị ấy mới thấy lòng mình. Có lẽ cô gái khác sẽ vì áy náy, hoặc thương hại mà đến với anh, nhưng Sắt Sắt sẽ không, Sắt Sắt trước giờ sẽ không để lòng mình chịu ủy khuất, Sắt Sắt sống vì trái tim mình, vì trái tim mình, chị ấy thậm chí có thể liều chết, chẳng lẽ anh không hiểu chị ấy sao? Chu Xuyên, Sắt Sắt thật sự yêu anh.”

Chu Xuyên chỉ lắc đầu bất đắc dĩ, nói: “Thật sự yêu anh thì sao? Thật sự chỉ thương hại anh thì thế nào? Anh bây giờ thế này...”

“Chu Xuyên.” Trong giọng nói Phi Phi mang theo chút chi tiết rên rỉ không thành thép: “Chỉ cần anh tích cực tiếp nhận điều trị, anh nhất định có thể khá lên, lại nói, anh cho rằng Sắt Sắt yêu một người thì sẽ chỉ yêu bề ngoài của anh ta thôi sao? Anh đừng hành hạ Sắt Sắt nữa, cũng đừng hành hạ chính mình, hai người hẳn là nên sớm ở bên nhau, lại hành hạ tới hành hạ lui, đến ngày hôm nay cũng không thể dặt tay nhau. Em nói cho anh biết, cho dù anh thế này, chỉ cần trái tim anh vẫn như trước, thì anh vẫn là Chu Xuyên. Nếu anh càng anh tuấn càng đẹp trai hơn trước kia, nhưng anh chỉ có tâm trạng của bây giờ, vậy anh cũng không phải là Chu Xuyên nữa, anh hiểu chưa?”

“Phi Phi.” Trong mắt Chu Xuyên tràn ngập nghi hoặc (giống ta ==): “Anh thật sự có thể đến với Sắt Sắt sao?”

“Chỉ cần anh đồng ý.” Phi Phi nở nụ cười: “Bây giờ là Sắt Sắt theo đuổi anh, khi nào anh đồng ý với chị ấy cũng được. trước kia chị ấy để anh theo đuổi nhiều năm như vậy, anh muốn ném thử sở thích của chị ấy cũng không phải không thể. chẳng qua là, anh cũng là người từng yêu, anh bỏ được Sắt Sắt sao, cho dù anh chịu khổ không?”

Chu Xuyên trầm mặc.

Phi Phi đứng đây, chuẩn bị rời khỏi bệnh viện về nhà. Phi Phi cảm thấy mục đích của chuyến đi này ngày hôm nay đã hoàn thành. Ngày vui của Chu Xuyên và Sắt Sắt không lâu nữa sẽ đến thôi.

“Chu Xuyên, thông minh như anh, còn có gì làm khó được anh, anh hãy nghĩ kĩ đi. Sớm cho Sắt Sắt một câu trả lời, một lòng tiếp nhận điều trị, tranh thủ sớm ngày hồi phục. thật ra anh vui vẻ cũng là sống một ngày, anh đau khổ cũng phải sống một ngày, nếu anh vui vẻ một chút, ngày liền càng có thêm hi vọng, mà niềm vui của anh, cũng có thể chia cho mọi người bên cạnh quan tâm anh, mang đến ấm áp, thật đấy.”

Chu Xuyên gật đầu, nhìn Phì Phì đi khỏi phòng bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cùng Mập Vô Cùng Gây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Khi Phì Phì gặp lại Giang Đào, đã là một tuần sau.

“Anh Giang Đào, thực xin lỗi.” Phì Phì cúi đầu thật thấp.

“Phì Phì, suy cho cùng, là chúng ta không có duyên phận.”

“Nhưng mà, bác Giang và dì Nguyệt Dung...”

Giang Đào cười khổ: “Phì Phì, em quá thích suy nghĩ vì người khác, luôn đặt chuyện của chính mình ở vị trí sau cùng. Anh hi vọng sau này em có thể nghĩ nhiều cho bản thân. Chúng ta chia tay thì chia tay, còn người nhà chúng ta sẽ nghĩ gì, sẽ làm gì, em cũng đừng nên lo lắng, hôn nhân suy cho cùng là chuyện của hai người, những người khác có lẽ bàn tán đủ điều ngay lúc ấy, nhưng chỉ cần đương sự kiên trì đến cùng, đến cuối cùng, người xung quanh đều sẽ tán thành cách nghĩ của đương sự. em không phải lo cho anh, cũng đừng lo cho người nhà anh. Bọn anh đều rất tốt, anh vẫn sẽ yêu cô gái khác, sẽ kết hôn với cô gái khác, cũng sẽ có con. Em yên tâm, anh sẽ không treo cổ ở một cây. Cuộc sống phải tiếp tục, đối với người từng yêu, nếu thực sự không có duyên phận, còn không bằng thân nhiên chia tay, để hai bên đều tìm được người thích hợp cho mình.”

Phì Phì không ngờ Giang Đào sẽ thân nhiên như vậy, thái độ của Giang Đào khiến Phì Phì lúc này thoải mái rất nhiều, nhưng nghĩ lại, có phải Giang Đào làm ra vẻ thân nhiên như vậy đến để đánh tan cảm giác bất cứ trong lòng Phì Phì hay không.

Phì Phì ngẩng đầu, nghĩ hoặc nhìn Giang Đào, hi vọng có thể từ trên mặt anh ta nhìn ra chút dấu vết sót lại, nhưng từ khi nào thì Giang Đào trở nên thâm trầm như vậy, từ trên mặt anh ta, vậy mà không nhìn ra chút gì. Phì Phì vẫn thoải mái nói ra thắc mắc trong lòng mình: “Anh Giang Đào, anh sẽ không phải chỉ làm ra vẻ thoải mái, thật trong lòng thì rất đau khổ chứ, còn giả vờ thân nhiên.”

Mặt Giang Đào hơi đỏ, trong lòng Phì Phì liền biết đáp án, nhưng Giang Đào có lòng thành toàn cho Phì Phì, Phì Phì có gì phải vạch trần anh, vì thế ha ha nở nụ cười, còn nói: “Anh Giang Đào, quả nhiên là anh Giang Đào trong cảm nhận của em, khí chất không giống với người khác, anh chắc chắn có thể tìm được một chị dâu vừa xinh đẹp vừa thông minh lại đáng yêu.”

“Đó là đương nhiên.” Giang Đào mỉm cười, thật ra lòng vẫn đau đớn, nhưng mà trong bụng Phì Phì là con của Thẩm Dục Luận, người trong lòng Phì Phì yêu cũng là Thẩm Dục Luận, Thẩm Dục Luận nói hết toàn bộ hiểu lầm với Phì Phì cho Giang Đào, Giang Đào sao có thể lại làm khó Phì Phì. Những ngày Thẩm Dục Luận và Phì Phì hành hạ lẫn nhau, đó là Giang Đào đến cùng Phì Phì, Giang Đào cũng không bằng lòng nhìn đến dáng vẻ đau khổ trầm luân như vậy của Phì Phì.

Phì Phì, anh thà rằng nhìn thấy em cười trong lòng người khác, chứ không phải khóc trong lòng anh. Thật ra đây là đáp án Giang Đào muốn nghiêm túc nói với Phì Phì, nhưng lời nói ra miệng lại là: “Thật ra anh muốn tìm một cô gái không biết anh sợ quỷ, em thậm chí cả gốc gác của anh cũng biết, khiến anh thật không có cảm giác làm đàn ông. lần sau anh tìm bạn gái, em không được đào gốc gác của anh ở trước mặt người ta đó.”

“Cái này, em suy xét một chút.” Phì Phì nghịch ngợm cười.

“Em đào gốc gác của anh lên, cẩn thận cục cưng của em trưởng thành, anh lại đào gốc gác của em lên.”

“Anh dám!”

.....

Hai người lại đấu võ mồm giống như trước đây.

Giang Đào rút cuộc vẫn không thể nhìn Phì Phì mỉm cười trong lòng người khác, chẳng qua anh không phải người ích kỷ, không muốn nhìn thấy người mình yêu không vui vẻ đến với mình. Không lâu sau, Phì Phì nghe nói Giang Đào đến Tổng công ty của Phúc Thái ở nước Mỹ. Thậm chí không nói cho Phì Phì, liền lặng lẽ đi. Giang Đào cũng đã học được khiêm tốn, người đàn ông khiêm tốn mới mê người.

Chi mong Giang Đào có thể khiến con gái yêu say đắm, Phì Phì tin tưởng anh nhất định có thể.

Lần đầu tiên Thẩm Dục Luận muốn đến nhà họ Giả làm khách, vậy mà cũng căng thẳng. Khiến Phi Phi cực kì tò mò: “Em nói này Thẩm Dục Luận, da mặt anh không phải mỏng như vậy chứ.” Phi Phi quen gọi cả tên lẫn họ của anh, dường như còn có cảm giác vô cùng thân thiết hơn người khác gọi gì mà heo heo, bảo bối.

“A..? hóa trong hình tượng của anh ở trong lòng em là mặt dày?”

“Không phải dày lắm, nhưng không đến mức chỉ đến nhà em ăn một bữa cơm cũng khiến anh căng thẳng như vậy chứ?”

“Phi Phi, em không biết, có lẽ là gia đình của em quá hạnh phúc, khiến anh có chút nhút nhát, anh sợ mình không thể cho em hạnh phúc như vậy.” Thẩm Dục Luận quay đầu nghiêm túc nói.

“Ôi.” Phi Phi kêu một tiếng nhỏ.

“Sao rồi, nó lại đá em? Chắc chắn cũng nghịch ngợm giống em.” nếu không phải đang lái xe, Thẩm Dục Luận chắc chắn lại muốn nằm sấp xuống nghe động tĩnh của cục cưng.

“Giống em dĩ nhiên rất tốt, hiện tại không thịnh hành loại thâm trầm này của anh, ha ha.” Phi Phi chế nhạo Thẩm Dục Luận. Thẩm Dục Luận cười, nói: “Nếu là con trai vẫn nên khiêm tốn một chút.”

“Thâm trầm chính là thâm trầm, anh không không cần phải dán vàng lên mặt mình, còn khiêm tốn, từ khiêm tốn đẹp thế này, có thể tùy tiện dùng sao.”

Trong lúc nói chuyện, liền đến công viên Thời Phú. Thẩm Dục Luận đỡ Phi Phi lên lầu.

Hóa ra Giả Kỳ cũng ở nhà họ Giả. Đang mặt mày hớn hờ nói gì đó với bà Giả.

“Oa, anh chính là Giang Đào à.” Kỳ Kỳ không biết Phi Phi và Giang Đào sớm đã chia tay, hiện tại vị này cũng không phải là Giang Đào, chỉ thấy nét mặt của Thẩm Dục Luận và Phi Phi trong lúc đó lộ vẻ vô cùng thân thiết, liền kết luận vị này là anh rể tương lai, nhưng anh rể tương không phải nhất định tên Giang Đào.

Thẩm Dục Luận thấy tình cảnh có chút xấu hổ, vội vàng tự giới thiệu: “Anh tên là Thẩm Dục Luận, là ba của đứa nhỏ trong bụng Phi Phi. Giang Đào em nói là bạn tốt của anh và Phi Phi.”

“À.” Lúc này Kỳ Kỳ hiểu ra bảy tám phần, vô cùng hối hận mình nhanh mồm nhanh miệng.

Phi Phi thấy Chu Xuyên đang ở trong bếp giúp bà Giả nói chuyện phiếm với Sát Sát. trong lòng có một cảm động không tên, là cảm động bóng dáng của Chu Xuyên, vẫn giống như trước.

Sát Sát lại làm một bàn thập toàn thập mỹ, sắc hương vị đều đủ, không thiếu ruột già xào Chu Xuyên yêu thích nhất, còn có món bún thịt hai chị yêu thích nhất.

“Thẩm Dục Luận, cho phép anh nói ra một món ăn yêu thích nhất, lần sau đến nhà em, Sát Sát sẽ chuẩn bị cho anh.” Phi Phi nói.

Thẩm Dục Luận tiến sát vào Phi Phi mới nói: “Anh chỉ thích ăn món em làm, làm sao đây?”

“Cát, bây giờ chê em không biết nấu ăn à, muộn rồi, em đã sớm nói với anh, anh biết rồi con gì.”

“Ai chê em. Chẳng phải chỉ là bày tỏ nỗi lòng của anh thôi sao. Món Sát Sát làm đương nhiên là Chu Xuyên thích ăn nhất, anh cũng chỉ thích ăn Phi Phi làm.” Hiện tại Thẩm Dục Luận đã có thể thân thiết kêu một tiếng Sát Sát, lúc trước ngăn chặn Sát Sát có tình cảm đặc biệt đối với anh, luôn gọi người ta là ‘Cô Giả’. Hơn nữa Sát Sát đã không còn dạy ở học X, Thẩm Dục Luận vì bận công việc, cũng rất lâu rồi không đến học viện X nghe giảng. lúc đầu đến học viện X, cũng chỉ vì lúc học đại học học chuyên ngành máy tính, lúc đó tuổi trẻ không hiểu chuyện, chỉ học chuyên ngành mình yêu thích, này cũng có công lao của An Từ Nghi, An Từ Nghi ở một bên cổ vũ Thẩm Dục Luận chọn chuyên ngành ‘yêu thích’ của chính mình, một bên nhìn chăm chăm Thẩm Dục Luận học chuyên ngành không chút nào liên quan đến việc quản lý xí nghiệp. sau khi Thẩm Dục Luận tốt nghiệp vẫn vội vội vàng vàng, mãi đến khi phải đến thành phố N làm Tổng giám đốc của Dụ Thành, mới đột nhiên nghĩ đến mình cũng có thể đến trường cao đẳng học khóa quản lý xí nghiệp, đương nhiên chỉ đơn giản là ‘ nạp điện’(thêm kiến thức ấy), không liên quan gì đến bằng tốt nghiệp. không ngờ ý nghĩ bất chợt xuất hiện này, kéo theo nhiều duyên phận như vậy.

“Mà chị Sát Sát làm đồ ăn thật ngon.” Kỳ Kỳ quả thật là một câu nói ra tiếng lòng của mọi người.

“Anh Chu Xuyên, anh thật hạnh phúc, sau này ngày nào cũng được ăn món chị Sát Sát làm, nếu em cũng có thể làm đồ ăn ngon như vậy, Long...” Vừa nói đến đây, theo bản năng lấy tay che miệng mình, đáng tiếc Phi Phi đã nghe đến đó, hơn nữa còn nghe rõ ràng.

“Long Tiểu Cảnh nhất định vui vẻ đúng không?” Phi Phi cố ý bỏ sung vào câu này cho Kỳ Kỳ

Kỳ Kỳ vậy mà đỏ mặt, oán trách Phi Phi: “Chị Phi Phi, chị nói gì thế?”

Sát Sát nghe Phi Phi nhắc đến Long Tiểu Cảnh, ngược lại nghĩ đến Bạo Long đến đây, đang muốn lên tiếng, liền thấy Phi Phi ra sức nháy mắt ra hiệu với mình. Sát Sát không hiểu ý của nó, vì vậy không có tùy tiện mở miệng, chỉ nói: “Phải rồi, gần đây Bạo Long thế nào?”

Thật ra Phì Phì chỉ sợ Sắt Sắt nói chuyện Bạo Long ở dưới lầu công viên Thời Phú kêu mình, vậy chẳng phải phá hủy hình tượng huy hoàng của bạn học Bạo Long người ta ở trong cảm nhận của tiểu mỹ nhân Kỳ Kỳ sao/

“Bạo Long thế nào, đương nhiên phải hỏi Kỳ Kỳ rồi.” nói xong Phì Phì cười ái muội với Sắt Sắt, lần này cuối cùng Sắt Sắt cũng rõ ràng, hóa ra Bạo Long và Kỳ Kỳ quan hệ tốt, xem ra, Bạo Long thật đúng là không trốn khỏi lòng bàn tay của con gái họ Giả.

Kỳ Kỳ nhìn xè mặt hai chị gái liền biết bí mật của mình đã chẳng còn là bí mật rồi. dứt khoát phóng khoáng nói: “Bạo Long rất tốt bụng, anh ấy nghe nói một trường tiểu học của vùng núi Tương Tây bị cháy, chính là chỗ của chị Sắt Sắt đó, người ta tình nguyện bán chiếc Ferrari của mình, quyền cho vùng núi xây lại một ngôi trường, biết anh ấy làm như vậy, em thật sự rất cảm động.”

Không phải chỉ một mình Kỳ Kỳ cảm động, mà là các vị đang ngồi đây nghe chuyện này của Bạo Long, đều thấy cảm động.

“Đúng rồi, Sắt Sắt, chừng nào chị về học viện X?” trong lòng Phì Phì hi vọng Sắt Sắt có thể về thành phố N, người một nhà sống với nhau, là chuyện Phì Phì vui về nhất.

Sắt Sắt nhìn thoáng qua Chu Xuyên, mới nhận lời Phì Phì, nói: “Bọn chị định đợi Chu Xuyên làm xong phẫu thuật sẽ trở về Tương Tây.”

“Hả? còn muốn trở về kênh rạch khe núi kia?” bà Giả hét lên một tiếng, bà vốn cho rằng Sắt Sắt trở về, sẽ không đi nữa, hơn nữa lúc trước Sắt Sắt vốn đến nơi đó vì trốn tránh tình cảm, hiện tại cũng đã đến với Chu Xuyên, sao vẫn không quên được chốn rừng sâu kia?

“Mẹ, trường tiểu học của làng Ba Tiêu bị cháy, bọn nhỏ không có nơi đi học, trường học tu sửa lại, cũng không có giáo viên đến, bọn con không đến, bọn nhỏ làm sao bây giờ?”

“Đó là chuyện của chính phủ, con đừng quan tâm, con không đi, con người ta tự nhiên cũng có người khác dạy, con chỉ cần ở nhà là được rồi, vậy cũng không được, tìm việc ngay ở thành phố N, chẳng phải vô cùng tốt sao? Chạy xa như vậy làm gì? Mẹ và ba con cũng già rồi, con nhẫn tâm vứt hai ông bà già này ở trong này, nhẫn tâm khiến hai ông bà già này suốt ngày nóng ruột nóng gan lo cho bọn con sao?”

“Mẹ, chẳng phải trong nhà còn có Phì Phì với mẹ sao? Hơn nữa...”

Đang nói, Thẩm Dục Luận nhận điện thoại, nụ cười trên mặt liền cứng đờ, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch. Thẩm Dục Luận cúp điện thoại, nói câu: “Anh có việc gấp, đi trước.” liền vội vã rời đi.

Chuyện gì có thể khiến Thẩm Dục Luận vội đến như vậy, cả Phì Phì cũng buồn bực.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cùng Mập Vô Cùng Gây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Thẩm Dục Luận đi rồi cả một cú điện thoại cũng không gọi cho Phì Phì, Phì Phì gọi qua cũng luôn không có người nhận. Phì Phì nhớ đến nét mặt anh lúc sắp đi, có lẽ là có việc gấp, liền buông tha việc gọi cho Thẩm Dục Luận, nghĩ thầm rằng chờ hôm sau lại nói.

Mấy ngày sau, vẫn không có tin tức của Thẩm Dục Luận, trong lòng Phì Phì có phần hoảng, nhưng không biết đi đâu tìm anh.

Sáng hôm nay, Phì Phì còn chưa rời giường, đã nghe thấy ông Giả ở bên ngoài lớn tiếng ầm ĩ: “Dụ Thành này chính là Dụ Thành của nhà Thẩm Dục Luận à? Sao trong một đêm, liền xảy ra chuyện lớn như vậy?”

Dụ Thành đã xảy ra chuyện? Phì Phì vọt dậy từ trên giường, phủ thêm áo liền đi ra ngoài.

“Ba, ba nói gì?”

“Nào, con xem” Ông Giả đưa tờ báo sáng của thành phố N cho Phì Phì đọc.

“Tập đoàn Dụ Thành thân bí phá sản trong một đêm, chủ tịch Thẩm Quốc Huy nhảy lầu tự sát.” Một hàng chữ to rõ ràng in trên trang đầu của tờ báo sáng, Phì Phì chỉ cảm thấy bị hàng chữ kia dọa cho giật mình hoảng hốt, Thẩm Quốc Huy tự sát? Vậy Thẩm Dục Luận sao?

Thẩm Dục Luận ở đâu? Anh có chuyện gì hay không?”

Phì Phì không nghĩ được nhiều như vậy, ba chân bốn cẳng mặc xong quần áo, cầm chìa khóa xe liền chạy xuống lầu.

“Aiz, Phi Phi...” phía sau truyền đến tiếng kêu la của ông Già, bị một tiếng rầm của Phi Phi nhốt lại trong cửa.

Đến Dự Thành, dưới cơ quan Dự Thành vây đầy phòng viên cảnh sát cùng quần chúng.

Phi Phi biết phía sau cơ quan có một cầu thang thoát hiểm, nhưng không phải thang máy, dẫn lên tầng 12. cũng không biết Thẩm Dục Luận có ở văn phòng hay không. Phi Phi theo bản năng sờ sờ bụng dưới nhô ra của mình, liền bước đến cầu thang thoát hiểm.

Cuối cùng cũng lên tầng 12, Phi Phi có phần không thờ nổi, chống lên cầu thang khom người thờ phỉ phò, chỉ thấy thư kí Hồng từ hành lang toilet bên kia đi đến, thư kí Hồng thấy Phi Phi thật sự vui mừng, ông đang lo lắng cho Thẩm Dục Luận sẽ nghĩ không thông giống cha anh, liên tục trông coi anh, cả đi WC cũng lo lắng đề phòng, lần này Phi Phi đến đây, thư kí Hồng thở phào nhẹ nhõm, tiến lên đỡ Phi Phi, nói: “Giả tiểu thư, cô đến thì tốt rồi, Tổng giám đốc từ hôm qua đến nay cũng không chịu uống một miếng nước, cũng không nói, còn hút thuốc. cô mau xem một chút đi.”

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng Tổng giám đốc ra, Phi Phi đứng ở cửa, thấy Thẩm Dục Luận ngồi trên sofa, bên cạnh tràn ngập sương khói, Phi Phi lại nhìn gạt tàn trên bàn, đã đầy tàn thuốc.

“Phi Phi.” Thẩm Dục Luận giương mắt nhìn thấy là Phi Phi, trong lòng thật sự an ủi: “Sao em lên đây?”

“Thẩm Dục Luận.” Phi Phi đi qua nhào vào lòng anh, cô biết, hiện tại anh chỉ có cô, còn có con của họ, ngoài ra không còn gì nữa cả.

“Phi Phi.” Thẩm Dục Luận nhẹ nhàng gọi Phi Phi, ôm chặt lấy cô, giống như cô chính là cọng cỏ cứu mạng anh: “Phi Phi, anh không có gì hết, chỉ còn lại em, Phi Phi, ba anh đã chết, anh vẫn cho rằng anh không thích ông ta, nhưng nhìn thấy ông ta bị đẩy đến nhà xác, cả trái tim anh đều trống rỗng, hóa ra tình thân dù làm sao cũng không thể mất đi, anh vẫn cho rằng anh không thích ông ta, nhưng ông ta là một phần trong sinh mệnh của anh, ông ta đi rồi, ông ta cứ như vậy đi rồi....anh biết ông ta lựa chọn ra đi ở thành phố N, là muốn đến gặp anh, ông ta có thể gọi anh về HongKong, nhưng mà ông ta đến đây....Phi Phi, em biết không? Ba anh đi rồi, ông ta vừa đi, xương cốt còn chưa lạnh, các anh của anh, phụ nữ của ba anh, liền bàn bạc chia gia sản, Dự Thành đã phá sản, thậm chí ngay cả một cái đèn bàn, một cái đồng hồ của nhà họ Thẩm họ cũng không buông tha.....Phi Phi, anh không muốn nhìn thấy họ, anh không muốn nhìn thấy họ nữa....”

“Thẩm Dục Luận, anh đừng gặp lại họ nữa, anh phải phấn chấn lên, anh phải phân tích cẩn thận suy nghĩ cẩn thận, Dự Thành còn có khả năng cải tử hồi sinh hay không, chỉ cần có chút hy vọng, chúng ta cũng không bỏ cuộc. lỡ như, nếu thật sự đi đến đường cùng, anh cũng đừng bỏ cuộc, anh còn có em, có con của chúng ta, chúng ta đều trẻ tuổi, chúng ta làm lại từ đầu, ba anh có thể gây dựng một giang sơn, trong người anh chảy dòng máu của ông, anh nhất định cũng có thể....”

Thẩm Dục Luận ôm Phi Phi lâu thật lâu, mới dần dần buông cô ra, nói: “Phi Phi, chúng ta bây giờ gọi điện thoại, chỉ cần có người đồng ý ra tay kéo chúng ta, chúng ta liền có hy vọng.”

Đang nói, liền nghe nghe ngoài cửa ồn ào, giọng cao nhất là của thư kí Hồng: “Mời các người chờ, tôi đi thông báo cho Tổng giám đốc.”

“Hừ, Tổng giám đốc cái gì, Dự Thành cũng đã phá sản, đừng xem chúng tôi như đứa ngốc, kêu Thẩm Dục Luận ra đây, đừng mơ nuốt hết tiền bạc của nhà họ Thẩm!” đây là giọng của một người phụ nữ.

Thẩm Dục Luận đi đến cửa, thấy Thẩm Dục Triết và Thẩm Dục n, cùng với mẹ của họ, không thấy An Từ Nghi, An Từ Nghi suy cho cùng cũng là phu nhân của Thẩm Quốc Huy, còn chưa đến mức rơi rớt xuống giống như đám phụ nữ này, việc mai táng Thẩm Quốc Huy còn cần bà ta lo liệu. hai người phụ nữ trước mắt này cũng đã già đi, nhưng Phi Phi có thể nhìn ra được lúc họ còn trẻ là người rất xinh đẹp.

“Thẩm Dục Luận, nhà họ Thẩm rốt cuộc còn bao nhiêu tiền, tốt nhất cậu đừng nuốt riêng.” Mẹ của Thẩm Dục Triết lên tiếng trước.

“Đúng vậy, đúng vậy.” mẹ của Thẩm Dục n phụ họa.

Thẩm Dục Luận thấy hai anh trai cúi đầu, không chịu nhìn anh, họ cũng biết xấu hổ sao? Có lẽ cha của họ ra đi, họ cũng từng đau lòng, chỉ tiếc hai người họ, cả đời cũng không thoát khỏi sự sắp xếp của mẹ họ. họ chẳng qua là một quân cờ mà mẹ họ dùng để uy hiếp Thẩm Quốc Huy.

“Nói thật cho các người biết, Dự Thành ngoại trừ mang một đồng nợ nần, không còn gì khác, nếu hai anh trai đồng ý chia sẻ nợ nần với em, vậy các người muốn chia sao cũng được, chia đều cả ba, có lẽ các người nhiều hơn một chút, tôi cũng đồng ý.”

“Cậu gạt người, tiền của ông cụ đều do cậu tự tay quản lý, sao có thể nói không liên không có, nhiều tiền như vậy mà, chúng tôi theo ông ta cả đời, ông ta nhún người nhảy lên, liền bỏ bọn tôi lại, bọn tôi chẳng nhận được gì, Thẩm Dục Luận, lòng dạ cậu đừng quá hiểm độc, cậu nhất định còn giấu tiền....” mẹ của Thẩm Dục Triết khóc lóc kể lể bà ta thương cảm cỡ nào.

“Nếu Dự Thành còn tiền, ba tôi có thể nhảy lầu sao? Các người không nhận được gì? Cả đời các người không cần làm việc, một bước lên trời, lại còn đeo vàng đội bạc, đó là không nhận được cái gì? Chỉ bằng số châu báu ba tôi tặng mấy người cũng đủ cho nửa đời sau của các người, các người không cần nào loạn nữa, nào nữa tôi thấy phải mang bất động sản của anh cả anh hai ra trừ nợ, tuy các người chỉ là phụ nữ cha tôi nuôi bên ngoài, nhưng họ cũng là người của họ Thẩm, toàn bộ của nhà họ Thẩm đều phải mang ra trừ nợ, tôi biết hai anh trai có không ít bất động sản ở Trung Hoàn, nghe nói ở Thẩm Quyển cũng có. Thêm châu báu của hai vị nữa, cũng có thể trả được một phần nợ...”

Đám người này vừa nghe chẳng những không có thịt béo, mà còn phải bồi thường, vội vã tìm lý do trốn mất.

“Thấy không, đây là anh em của anh.” Thẩm Dục Luận cười khô.

Phi Phi nhìn thấy sự đau khổ trong mắt anh, đều nói anh em như tay chân, mà anh em của Thẩm Dục Luận, nếu không phải Phi Phi tận mắt thấy, thật không dám tin trên đời này có anh em như vậy. nhẹ nhàng cầm lấy tay anh, bàn tay ấm áp của Phi Phi vuốt ve lòng bàn tay dày của anh, nói: “Chúng ta nghĩ xem ai có thể cứu Dụ Thành đi.” Thật ra trong Phi Phi nghĩ đến nhà họ Giang, nhưng nghĩ đến chuyện mình và Giang Đào chia tay, nhà họ Giang hiển nhiên không chịu ra tay giúp Thẩm Dục Luận, nhà họ Hách ở HongKong đương nhiên cũng vì chuyện Thẩm Dục Luận và Hách Thiên Thiên hủy bỏ hôn ước, mà sẽ không nhúng tay vào chuyện của nhà họ Thẩm.

Lúc này, điện thoại trên bàn vang, Thẩm Dục Luận nhíu mày, vẫn cầm ống nghe lên, điện thoại hôm nay đơn giản đều là đòi nợ.

“Cô?” trên mặt Thẩm Dục Luận lập tức vẻ phẫn chấn: “Cô trở lại?”

Đầu bên kia là tiếng than thở của Thẩm Minh Huy: “Ba con cứ như vậy đi rồi, thật không ngờ lần trước là lần cuối cùng gặp anh ta.”

“Cô, cô ở đâu? Chúng con đi gặp cô.” Thẩm Dục Luận nói ‘chúng con’, đương nhiên là chỉ Phi Phi, Thẩm Minh Huy vừa nghe liền hiểu.

“Cô không biết có thể giúp con hay không, cô dẫn con đi gặp một người. cô chờ các con ở khách sạn Thái Tử.”

Cúp điện thoại, Thẩm Dục Luận liền muốn dẫn Phi Phi đến khách sạn Thái Tử gặp Thẩm Minh Huy.

“Thẩm Dục Luận, dưới lầu nhiều phóng viên lắm, chúng ta không thể đi thang máy, bằng không sẽ bị họ chặn, lại lãng phí rất nhiều thời gian.”

Phi Phi dẫn Thẩm Dục Luận đến cầu thang thoát hiểm cô vừa lên lúc này.

Ánh sáng ở cầu thang thoát hiểm cực kì tối, Thẩm Dục Luận giữ chặt Phi Phi ở phía sau, mình đi ở phía trước, sợ Phi Phi xảy ra chuyện.

“Phi Phi, cẩn thận một chút.”

“Em vừa mới một mình đi lên trong này, không sao, anh yên tâm.”

Cô vì anh, vất vả như vậy, trong lòng anh ngoại trừ cảm động, còn có đau lòng. Sao anh có thể khiến người phụ nữ của mình lo lắng cho mình như vậy.

Phi Phi nhìn ra tâm tư của Thẩm Dục Luận, nói: “Thẩm Dục Luận, anh đừng lo cho em, em bây giờ không cần đi làm, mỗi ngày cũng chỉ ở nhà ăn thom uống cay, thân thể em vẫn rất tốt, cho nên anh cũng không cần phải lo lắng cho cục cưng, nhất định sẽ khỏe mạnh như em. Anh chỉ cần lo chuyện của mình là được, nếu có thể vượt qua cửa ải khó khăn này đương nhiên rất tốt, nếu anh trở thành kẻ nghèo hèn, em cũng không ghét bỏ anh, như vậy mới có cơ hội cùng anh gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, đến lúc cũng có thể khoe khoang với cục cưng, ha ha.”

Sự lạc quan của Phi Phi khiến Thẩm Dục Luận càng cảm động, cho dù anh không có tiền, anh trở thành một nhân viên nhỏ bình thường, Phi Phi vẫn sẽ bên cạnh anh, còn có con của họ.

Thẩm Dục Luận không nói lời này, chỉ cầm chặt tay Phi Phi, không ngờ làm đau Phi Phi: “Thẩm Dục Luận, anh làm gì vậy, cầm người ta đau qua.”

“Thật xin lỗi, anh không cố ý.”

“Thật ngốc.” Phi Phi nói thầm

Một câu ‘thật ngốc’ của Phi Phi khiến Thẩm Dục Luận cảm thấy đặc biệt ấm áp, chưa từng có người nói như vậy với anh, người người đều chỉ nói anh thông minh có bản lĩnh. Thẩm Dục Luận đột nhiên nhớ tới lúc mới gặp Phi Phi, Phi Phi cũng từng nói anh ‘diện mạo xấu xí’, cũng chỉ có Phi Phi dám nói anh như vậy, ngược lại khiến anh cảm thấy đặc biệt dễ nghe (==)

ở khách sạn Thái Tử, Thẩm Dục Luận và Phi Phi gặp được Thẩm Minh Huy. Thẩm Minh Huy mặc đồ màu trắng, khí chất siêu phẩm

“Cô vừa nghe tin liền vội trở về, việc mai táng ba con do An Tử Nghi lo liệu, con nhất định phải chịu đựng thay ba con cố gắng lần cuối. cô cũng là người thân nhất của con, làm sao cứ như vậy đi rồi, nhiều cháu như vậy, cô cũng chỉ xem con như người thân nhất, con cũng biết...” khóe mắt Thẩm Minh Huy chứa lệ.

Thẩm Minh Huy nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc, mang Thẩm Dục Luận và Phi Phi đi gặp người bà nói.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cùng Mập Vô Cùng Gây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Hóa ra Thẩm Minh Huy mang Thẩm Dục Luận đi gặp một chủ ngân hàng. Thẩm Minh Huy còn là mối tình đầu của người ta, tuy không có đến với nhau, nhưng người đàn ông kia luôn ôm ấp tình cảm với mối tình đầu. vì vậy vừa thấy Thẩm Minh Huy vẫn vô cùng nhiệt tình.

Thẩm Minh Huy luôn thẳng thắn đi, trực tiếp nói với người ta ý đồ đến. chủ ngân hàng vừa nghe, khẽ mỉm cười, vẫn dùng loại ánh mắt thường thức của năm đó nhìn Thẩm Minh Huy, nói: “Em bằng lòng nhớ cậu anh, anh cảm thấy rất vinh hạnh, chuyện này để anh và cháu nói đi.”

Thẩm Minh Huy thích thú, dẫn Phì Phì đi, đến hoa viên bên ngoài.

“Nhìn ra được, ông ấy yêu cô.” Phì Phì chớp mắt nói, trong đầu nghĩ lại tuổi này còn có người đàn ông kiên trì yêu như vậy, thực hành phúc.

“Đó là chuyện rất nhiều năm trước rồi.” Thẩm Minh Huy chỉ hờ hững nói.

“Nếu con là đàn ông, cũng sẽ yêu cô.” Phì Phì thiệt tình nói.

“Ha ha.” Thẩm Minh Huy cười to: “Đàn ông bây giờ đều thích người đẹp trẻ tuổi như con. Cô già rồi.”

“Nhưng mà cô rất tao nhã.”

Thẩm Minh Huy nhìn Phì Phì, mới nói: “Đến lúc đó con già đi cũng có thể tao nhã, chẳng qua rất nhiều người phụ nữ đều không làm được. con có thể.”

“Cô rất thú vị.” Phì Phì nói.

“Thẩm Dục Luận nói cho cô biết, con cũng rất thú vị.”

“A? anh ấy nói gì con?” lần đầu tiên biết Thẩm Dục Luận đánh giá mình sau lưng, Phì Phì rất có hứng thú tám một phen.

“Còn nói, muốn cưới con.”

Cái này Phì Phì biết, nhưng xem ra, Thẩm Minh Huy sẽ không nói cho Phì Phì những thứ khác, Phì Phì đành thôi vậy.

Thẩm Minh Huy trò chuyện với Phì Phì thật sự vui vẻ, bà cực kì thích văn bối này.

Đang trò chuyện hăng say. Thẩm Dục Luận từ bên trong đi ra, phía sau là chủ ngân hàng.

Phì Phì vừa thấy vẻ mặt của Thẩm Dục Luận, liền biết chuyện đã thành

“Hai đứa về trước đi, cô muốn tụ họp với bạn già.” Thẩm Minh Huy thay chủ ngân hàng hạ lệnh đuổi khách.

Thẩm Dục Luận về tổng bộ ở HongKong của Dự Thành, cũng trở về nhà họ Thẩm trống rỗng. sau khi Thẩm Quốc Huy qua đời mọi người ở nhà liền mỗi người ôm tiền bạc tranh giành. Mọi người đều biết Thẩm Quốc Huy chỉ để lại cho Thẩm Dục Luận một cục diện rối rắm, không ai muốn gánh vác nợ nần mà Thẩm Quốc Huy để lại với Thẩm Dục Luận, có thể trốn thật xa liền trốn thật xa. An Tử Nghi dù sao cũng là vợ chính thức của Thẩm Quốc Huy, sau khi lo xong việc mai táng Thẩm Quốc Huy, không lâu sau liền mang theo con trai của bà ta mai danh ẩn tích, chắc chắn bà ta có không ít tiền bạc, sợ nhà họ Thẩm bảo bà ta trả nợ.

Phì Phì an tâm dưỡng thai ở ngay tại nhà, cô tin tưởng Thẩm Dục Luận nhất định có thể vượt qua cửa ải khó khăn này, coi như là vì cô và đứa nhỏ, Thẩm Dục Luận nhất định có thể kiên trì.

Thẩm Dục Luận đi liền đi mấy tháng, chẳng qua là dù bận dù mệt cũng luôn nhớ gọi điện thoại hỏi thăm Phì Phì, cục cưng thế nào.

“Anh chỉ biết hỏi cục cưng, trong lòng anh cũng chỉ có cục cưng, không có em” Phì Phì oán trách Thẩm Dục Luận.

“Nào có, anh đang chuẩn bị hỏi cục cưng mẹ của cục cưng thế nào, em cắt ngang anh rồi.”

“Vậy sao anh không hỏi em trước, lại hỏi cục cưng trước?” Phì Phì nhất quyết không tha.

Sất Sất ở một bên cười khúc khích, quay đầu nói với bà Già: “Mẹ, mẹ xem Phì Phì chua kìa...”

Phì Phì cúp điện thoại mới nói với Sất Sất: “Chỉ sợ đến lúc đó chị còn chua hơn cả em, trước đừng cười em, hừ.”

“Chị không thêm giống em đâu, cục cưng là của chính em, cũng không phải của người khác, xem em chua thành như vậy.”

“Vậy có phải chị cũng có hay không, em xem thử.” Nói xong Phì Phì liền muốn đuổi theo sờ mó bụng Sất Sất. dọa Sất Sất chạy khắp phòng, bà Già ở một bên nhìn hai chị em giỡn như trước kia, trong lòng lại không có loại phiền toái như lúc trước, chỉ cảm thấy thoải mái.

“Mẹ, sao mẹ không giúp con vậy.” Sất Sất vừa chạy vừa kêu, bất chợt tiến vào trong ngực của một người, giương mắt nhìn, đúng là Chu Xuyên.

“Đây là ảo giác của anh sao? Sao anh ngủ được mùi món ăn em làm, liền vội vàng đến đây.” Chu Xuyên cười, tao nhã như trong quá khứ.

Chu Xuyên phẫu thuật chỉnh hình cực kì thành công, tuy hiện tại không đẹp trai anh tuấn như xưa, nhưng với tình trạng phỏng nghiêm trọng mà nói, đã xem như thật tốt, tay phải của anh ta, cũng có thể khẽ động, bác sĩ nói chỉ cần kiên trì, tình trạng sẽ ngày càng tốt, chẳng qua là muốn linh hoạt giống như trước đây, chỉ sợ là khó. Mấy tháng tới, tay trái của Chu Xuyên đã có thể viết chữ, có thể cầm đũa ăn cơm rồi.

Hai ngày nữa là đám cưới của Chu Xuyên và Sắt Sắt, sau hôn lễ, hai người họ muốn cùng nhau đến làng Ba Tiêu của Trương Tây.

Lẽ ra lúc trước Phi Phi đã nói, Sắt Sắt đám cưới thì Phi Phi phải làm phù dâu, nhưng mà hiện tại Phi Phi đang mang thai, cũng ngại đi làm phù dâu, bà Già mới nghĩ tới Giả Kỳ là lựa chọn không tệ.

Giả Kỳ và người thân thích của nhà họ Giả sẽ đến thành phố N trước hôn lễ một ngày. Trong mấy tháng Thẩm Dục Luận rời đi này, Phi Phi cũng không nhàn rỗi, giúp Sắt Sắt chuẩn bị hôn lễ cũng là chuyện lao tâm lao lực nhất, sáng chọn áo cưới Phi Phi liền mệt mỏi nằm xuống, còn phải cố gắng học tập làm sao làm một bà mẹ mới.

Hôn lễ của Sắt Sắt long trọng phức tạp, Sắt Sắt mặc như tiên nữ. tất cả mọi người cảm thấy người có tình sẽ thành thân thuộc, Phi Phi liền trốn đến một góc sáng sủa gọi điện thoại.

“Thẩm Dục Luận, em nói cho anh hay, Sắt Sắt rất đẹp, thật sự giống như tiên nữ, hóa ra kết hôn thật hạnh phúc.”

“Em cũng sắp kết hôn mà? Chờ anh về liền cầu hôn em, có được không?”

“Vậy phải xem anh cầu hôn thế nào, Chu Xuyên người ta chỉ cưới đi một người của nhà họ Giả bọn em, anh một hồi liền cưới cả em và cục cưng, cuộc hôn nhân này cũng không thể để anh cầu dễ dàng.”

“Có lý, anh phải suy nghĩ cẩn thận, sắp xếp thật tốt.”

“A, Phi Phi, hóa ra chị trốn ở đây gọi điện thoại!” bị người ta vỗ mạnh lên vai, Phi Phi kinh ngạc quay đầu, hóa ra là Bạo Long.

“Sao cậu ở đây?” Phi Phi cúp điện thoại hỏi Bạo Long.

“Oa, hôm nay bạn gái tôi là phù dâu, tôi có thể không đến cổ vũ cô ấy sao, chị nói đi?” Bạo Long liếc mắt nhìn Phi Phi, giật mình nhảy dựng lên: “Phi Phi, sao bụng chị lớn thế?”

“Vô nghĩa, tôi mang thai, đương nhiên bụng càng lúc càng lớn.” Phi Phi tức giận trách móc Bạo Long.

“Hiển nhiên, phải rồi.” Bạo Long xấu hổ sờ sờ đầu.

“Này, Bạo Long, tôi nghe Kỳ Kỳ nói, cậu bán chiếc Ferrari của cậu, quyên tiền cho trường tiểu học miền núi, không tệ nha, Bạo Long.”

Vừa nghe Phi Phi không hề bắn khoản khen ngợi mình như vậy, Bạo Long càng ngượng ngùng, nói: “Thật ra cũng không có gì, tôi chạy xe cũng không sao, có lẽ ngày nào đó có thể thi đạt thành tích tốt, ba tôi lại vui vẻ tặng tôi một chiếc cũng được. nhưng nhiều bạn nhỏ ở miền núi không có trường học, nghĩ đến trong lòng liền khó chịu, lần trước tôi cũng là nghe bạn học nói cô Già đến miền núi dạy học, kết quả trường học cũng bị người ta đốt...”

“Nghe nói người dân đều rất cảm kích cậu, trường học muốn dùng tên của cậu để đặt á...” nói đến đây Phi Phi cười đau sốc hông: “Nghĩ lại, trường học kia tên là Trường tiểu học ‘Bạo Long’, thật đáng yêu mà, ha ha ha...”

“Chị chỉ nói đùa, cái đó là các thôn dân đề nghị mà thôi, tôi lại không đồng ý, chẳng qua là chờ trường học xây xong, tôi cũng muốn đi xem, lại sợ các thôn dân coi tôi như đại thần, liền không dám đi.”

“Chẳng phải đã xây xong rồi sao?”

“Lớp học thì xây xong, vẫn còn vài căn ký túc xá, nghe nói những bạn nhỏ này đi đường núi đến trường rất xa, nếu trường học có ký túc xá, thì mỗi ngày không cần phải chạy tới chạy lui...”

Ngày đó đưa Sắt Sắt đến sân bay, bà Già trước đó đã trốn trong nhà khóc, đôi mắt hồng hồng. Sắt Sắt cũng giống bà Già, khóc đến người ta chỉ liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra. Phi Phi biết rõ lại coi như không biết.

Sắt Sắt ôm bà Già hôn rồi lại hôn, sau đó ôm Phi Phi nói: “Phi Phi, ba mẹ giao cho em, chị cũng sẽ nhớ thường xuyên về thăm nhà.”

“Chị yên tâm, em chẳng những chăm sóc tốt ba mẹ, em còn sinh cục cưng cho họ chơi.”

“Phải rồi, sinh cục cưng phải nói cho chị biết trước nhất, chị cũng là di ruột của nó nha.”

“Sẽ, chỉ hi vọng chị không phải chờ đến cục cưng gọi đi mới về.”

Ông bà Già thì lại ở một bên dặn dò Chu Xuyên, Sắt Sắt thích gì, không thích gì, Chu Xuyên một mực gật đầu đáp ứng, thật ra so với bất kì ai Chu Xuyên càng biết Sắt Sắt thích gì không thích gì.

Trên đường về nhà, ông Già thương cảm nói với bà Già: “Mẹ bọn nhỏ, con gái cũng đã lấy chồng, còn lại hai người chúng ta còn có ý nghĩa gì.”

Phi Phi vừa nghe lời này, trong lòng đau xót, lập tức thề son sắt nói: “Ba. Con không thèm lấy chồng, con cưới con rể về nhà cho hai người “

“Nào có ai nói như con vậy, gái lớn gả chồng, ba và mẹ con đã chuẩn bị tốt tâm lý từ mấy chục năm trước, các con đều gả đi.”

“Ba, mẹ, con nghiêm túc, con thật muốn cưới một người về nhà.” Phi Phi tỏ vẻ nghiêm túc nói.

“Chẳng lẽ Thẩm Dục Luận đồng ý sau khi kết hôn với con vẫn ở nhà chúng ta?” bà Già không nhịn được kinh hãi.

“Anh ấy mong còn không được, anh ấy vẫn luôn hâm mộ chúng ta đến cháy nước miếng, lần này nếu chúng ta đồng ý nhận anh ấy, anh còn có gì không muốn.” Phi Phi nói có bài bản hẳn hoi.

“Thật có chuyện này?” ông bà Già lập tức từ trong nỗi mất mát gả con gái đi ra, về mặt phần chấn, thảo nào có câu miêu tả mọi người không thể chịu thiệt, gọi là ‘chỉ cưới con dâu, không gả con gái’.

“Đó là đương nhiên. Chẳng qua anh ấy nói muốn đổi cho con căn phòng mới lớn một chút ở, nhưng mà anh ấy cũng nói, con sống tại công viên Thời Phú mấy chục năm, nếu không nhờ, vậy sống tiếp thôi.”

“Bỏ được, bỏ được, có gì không nhờ, con gái mẹ đều gả đi hết rồi, một cái nhà có gì quan trọng.” bà Già vừa nghe chẳng những có thể cưới con rể về nhà, còn có một căn nhà mới, cười không khép miệng.

Ban đêm, bà Già ở trên giường lăn qua lộn lại không thể nào ngủ được. Ông Già biết mỗi lần bà Già như vậy hẳn là có tâm sự, vì thế mở đèn ở đầu giường hỏi: “Mẹ bọn nhỏ, bà làm sao vậy?”

Bà Già mở to mắt nhìn trần nhà nói: “Ba bọn nhỏ, ông nói, tôi có nên nói thân thể của Phi Phi cho Phi Phi biết không, Phi Phi cũng sắp làm mẹ, tôi cảm thấy con còn tiếp tục gạt nó, vậy là không công bằng với nó, ông nói, có phải tôi quá ít ki không?”

“Mẹ bọn nhỏ, lúc đầu tôi vẫn cho rằng ta nên nói với Phi Phi, nhưng Sắt Sắt vừa đi, trong lòng tôi cũng trống rỗng, nếu Phi Phi biết thân thể của mình, đi tìm mẹ ruột của nó, chúng ta làm thế nào sống, bọn nhỏ ở bên cạnh nhiều năm như vậy, thoáng cái đều đi hết, tôi thật sự khó chịu.” ông Già lại muốn roi lệ.

“Vậy, tóm lại chúng ta nói hay không nói.”

Hai vợ chồng nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn là quyết định để bà Già nói thân thể của Phi Phi cho Phi Phi hay. Phi Phi muốn ở lại nhà họ Già, hay là đi tìm mẹ ruột của cô, đều do chính cô quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cùng Mập Vô Cùng Gầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

“Phi Phi, mẹ có chuyện vẫn luôn không nói với con.” Bà Già nói ra lời dạo đầu đã suy nghĩ cả đêm.

Phi Phi vừa thấy vẻ mặt của bà Già, cẩn thận suy nghĩ, liền biết bà Già muốn nói gì, Phi Phi tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ đến phải rời khỏi nhà họ Già, vậy hà tất phải nói toạc ra. Cứ xem như chính mình chưa bao giờ biết, cũng không cần biết.

“Mẹ, mẹ còn có chuyện gì có thể giấu giếm được con, chẳng phải là chút chuyện thôi sao, con đều biết rõ, mẹ không cần phải nói, phải rồi, con phải đến bệnh viện làm kiểm tra thai, hôm nay. Con đi trước nhé.” Phi Phi nói xong đứng dậy vào phòng cầm túi xách liền đi ra cửa.

Bà Già đến cửa, nói: “Phi Phi, chậm đã, mẹ đi cùng con.”

“Không cần đâu, chẳng phải mẹ hẹn đi nào đó đi làm tóc sao? Mẹ đi đi, một mình con đến bệnh viện là được.” nói xong Phi Phi cố ý bước mau, thoát khỏi bà Già.

Bà Già nghĩ đến câu ‘con đều biết rõ’ của Phi Phi, rốt cuộc Phi Phi biết cái gì, chẳng lẽ Phi Phi biết thân thể của nó? Làm sao Phi Phi biết được? trong lòng bà Già nghi hoặc, liền nói lời của Phi Phi với ông Già. Ông Già cũng hiểu được hàm ý chứa đầy trong câu nói của Phi Phi, vì vậy nói: “Vẫn là thuận theo tự nhiên đi, biết thì biết, không biết thì không biết.”

Phi Phi từ khoa phụ sản đi ra. Phi Phi kiềm nén kích động trong lòng, gọi điện thoại cho Thẩm Dục Luận.

“Alo, Thẩm Dục Luận, em có một tin tức động trời muốn nói với anh.”

“Là gì?”

“Anh đoán xem” Tròi ạ, còn muốn anh đoán, hẳn là anh sẽ đoán Phi Phi lại nhặt được một cục đá đẹp, hay là đoán Phi Phi lại thấy sách gì hợp sở thích.

“Anh đoán...”

Không đúng, sao Phi Phi giống như nghe được giọng của Thẩm Dục Luận, không giống như trong điện thoại.” Phi Phi hết nhìn đông đến nhìn tây, quả nhiên thấy Thẩm Dục Luận đang dựa vào cây đại thụ ở cửa bệnh viện, nhìn thẳng vào Phi Phi. Hóa ra anh đã sớm nhìn thấy cô.

Thẩm Dục Luận vội chạy đến, trước mắt bao người ôm Phi Phi rồi hôn hôn.

“Phi Phi, anh đã về, vui mừng không?” Thẩm Dục Luận khẽ cười hỏi Phi Phi.

“Thấy anh cho em một phần kinh hi, em cho anh một phần cang kinh hi.” Phi Phi cười ngây thơ.

“Nói mau.” Thẩm Dục Luận nhẹ nhàng bưng mặt Phi Phi.

“Ừm, cái đó.....cái đó thôi...” Phi Phi cố ý thừa nước đục thả câu.

“Rốt cuộc là cái gì? Mau nói.” Thẩm Dục Luận không chờ kịp rồi.

“Chính là cục cưng của chúng ta là song thai.” Phi Phi nói xong những lời này bằng tốc độ nhanh nhất.

“Thật ư?” Thẩm Dục Luận khoa trương trừng lớn hai mắt, Phi Phi cho anh một kinh hi quả nhiên đủ kinh.

Về đến nhà, ông bà Già cũng không có ở nhà, Thẩm Dục Luận vào phòng liền ôm lấy Phi Phi không chịu buông, Phi Phi có thể cảm nhận được kích động của anh, nhưng nghĩ đến mình đang mang thai, đành phải dần lòng dập tắt ngọn lửa dục vọng của Thẩm Dục Luận. Phi Phi đẩy Thẩm Dục Luận ra, chạy đến bên cửa sổ, nói: “Không cho anh chạm vào em.”

“Em là vợ anh, sao không thể cho anh chạm?”

“Ai là vợ anh chứ?”

Không ngờ Thẩm Dục Luận vậy mà lấy từ trong túi áo ra một chiếc nhẫn kim cương, Phi Phi tham tiền vừa thấy ánh sáng kim cương, vậy mà đi tới gần muốn nhìn rõ.

“Oa, thật đẹp nha. Trước kia lúc em và Sát Sát đi ngang qua quầy kinh doanh trang sức cũng chỉ dám lên nhìn.”

“Phi Phi, gả cho anh.” Lần này Thẩm Dục Luận không dùng câu cầu khiến, mà là cầu khẩn.

“Ừm, thấy anh một lần liền cho em một cặp song thai, gả cho anh coi như hết.” giọng điệu kia, giống như chính mình chịu nhiều thiệt thòi.

Thẩm Dục Luận vốn cho rằng một lần cưới cả ba, Phi Phi nhất định phải nghĩ hết biện pháp làm khó xử anh mới bằng lòng bỏ qua, không ngờ chỉ năm chữ đã thành công, làm hại anh trước đó nghĩ cả trăm lời kịch toàn bộ đều không cần sử dụng.

Từ sau hôn lễ của Sát Sát, Phi Phi cũng không có hâm mộ những hôn lễ xa hoa long trọng này, thật mệt người mà, kết hôn một mối mấy tháng như vậy, Phi Phi cảm thấy vẫn là lấy chứng nhận, sau đó mình muốn kết hôn kiểu nào cũng đều được. Tuyệt đối đừng tổ chức hôn lễ xa hoa khoa trương, nhìn thì vẻ vang tình lệ, thật ra chịu tội là mình. Không ngờ Thẩm Dục Luận hoàn toàn đồng ý với quan điểm của Phi Phi. Vì vậy hai người thỏa thuận sau khi lấy chứng nhận bốn miệng một nhà liền đi du lịch.

Nhưng mà Thẩm Dục Luận vẫn bận rộn, căn bản không có thời gian đi du lịch, bởi vậy nhiều lần nói xin lỗi với Phi Phi. Phi Phi luôn khéo hiểu lòng người, nói: “Gấp cái gì, còn nhiều thời gian mà.”

Bà Già đầu đầu cũng nói với cô bác hàng xóm Phi Phi mang song thai, theo đúng lời bà Già đó là: “Phi Phi nhà tôi lần này mang song thai, giống tôi đó, thật không ngờ chuyện tốt như vậy cũng có thể di truyền, lần này, nhà của chúng tôi có thể có hai cặp song thai rồi.”

Về mặt kia của bà Già, là vô cùng tự hào.

Hôm nay Phi Phi dọn bàn học, trong lúc vô tình lục ra quẻ bói ngày đó gặp Thẩm Dục Luận, mở ra nhìn, ba điều sau cùng là rõ ràng vừa mắt

1. 25 tuổi gặp được quý nhân, nhưng nguy cơ khắp nơi, tình cảm hòa thuận dễ bị thương tổn, sau này, thuận buồm xuôi gió.

26 tuổi kết hôn, bên nam cao 1m78.

3. Có hai con, mẫu bằng tử quý, cả đời bình an.

Trong lòng Phi Phi cảm thán sao lại có chuyện kỳ diệu như vậy, quẻ bói này rốt cuộc là ai đặt trên bàn làm việc của Phi Phi? Chẳng lẽ là Thẩm Dục Luận

đã sớm nhìn tới Phi Phi, hết thấy đều là dự mưu của anh? Chuyện này vô cùng có khả năng.

Hừ hừ, chờ anh ấy về, liền nghiêm hình bức cung. Tại sao phải sợ anh ấy không nhận tội.

Buổi tối Phi Phi hỏi Thẩm Dục Luận trước: “Anh cao bao nhiêu?”

Thẩm Dục Luận bị Phi Phi hỏi một đầu mờ mịt, thấy vẻ mặt Phi Phi nghiêm túc, đành phải nói chi tiết: “Cởi giày 178cm, mang giày vào đứng 180cm, không tin em có thể đo. Bằng chiều cao này của anh, tuyệt đối không ảnh hưởng đến chiều cao tương lai của cục cưng, em yên tâm.”

“Ai nói cái này với anh. Em hỏi anh, đây có phải của anh không?” Phi Phi ném quẻ bói kia đến trước mặt Thẩm Dục Luận, tức giận nói: “Hóa ra anh một mực sắp xếp em.”

Thẩm Dục Luận bị Phi Phi không hiểu sao cả mà xử oan, trong lòng thầm khổ, cầm quẻ bói kia nhìn, cũng nghi hoặc, mặt nhăn mày nhu nói: “Cái này thật sự là trước kia nhặt được?”

Phi Phi thấy vẻ mặt của Thẩm Dục Luận liền biết anh không nói dối, nhưng rốt cuộc là ai, tính cuộc đời của Phi Phi chuẩn như vậy.

Thẩm Dục Luận từ phía sau nhẹ nhàng ôm Phi Phi, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve ở trên cái bụng to, nói: “Dựa theo quẻ bói này, cục cưng của chúng ta đúng là hai đứa con trai nha...”

“Nhưng mà em thích con gái, em cũng đã mua xong váy cho con bé rồi.” Phi Phi nhìn quẻ bói kia, trời ạ, vậy chẳng phải có hai con trai sao?

Là số phận đi, cũng may Phi Phi tốt số.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cùng Mập Vô Cùng Gầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.